

Whatever happened to heaven ?

Dave Hunt

Preložil Tony Uhlíř, Praha

Co se stalo s nebem?

DAVE HUNT

ROSTOUCÍ DILEMA.

Titul je jistě srozumitelný - toto je kniha o nebi. Bohužel, příliš mnoho lidí - dokonce i oddaní Křesťané - nemají příliš zájmu o tento námět. Považují jej za nedostatečně relevantní, při řešení problémů tohoto života. Tato kniha prokáže, že **není nic důležitějšího ve formování našich životů zde na zemi jak pro čas, tak i věčnost, než náš postoj k životu který přijde...** Jak název naznačuje, stalo se něco co záporně ovlivnilo pohled, kterým se na nebe díváme a to má vážné důsledky jak pro Křesťanství, tak i pro celý svět. **Co se vlastně stalo a proč se tak stalo? A jaké je to rostoucí dilema, které konfrontuje mnohé Křesťany?**

V pokuse zodpovědět tyto otázky, musíme se zcela vážně podívat na skutečnost smrti - nejdůležitější, ale také nejméně příjemné téma. To nás pochopitelně vede k unikátnímu tvrzení Křesťanství, že Kristus skrze svou smrt za naše hříchy a vzkříšení, porazil Smrt a nabízí věčný život těm, kteří k Němu přijdou s lítostí a vírou. To co Ježíš učil o nynějším životě, o životě budoucím, a zvláštní sliby ohledně nebe, dalo ranné Církvi naději, která je neznámá přívržencům jakéhokoliv náboženství světa. **Tato naděje, zatím co je ještě stále obsažená v teologii a křesťanské teorii, je tak nereálná pro průměrného Křesťana, že ztratila svou transformační sílu.**

Mnoho z důvodů dnešního stavu leží pohřbeno v historii a dá se porozumět pouze když uděláme krátkou exkurzi do minulosti. To bude také zahrnovat kruté pronásledování Křesťanů v Římské Říši, náhlé pokřesťanštění civilizovaného světa za vlády Konstantina a jeho následovníků a pozdější zničení Impéria. Potom je třeba vidět následnou "pozemskost" a korupci církve, což vedlo k opožděné Reformaci. Pochopení úspěchů a neúspěchů Reformace a základních otázek, které rozdělují Protestantismus a Katolicismus a další které zůstaly nezměněné, i když většinou nepochopené a dnes už zapomenuté, jsou velmi důležité v honbě za otázkou: **"Co se vlastně stalo s nebem?"**

Během let presidenta Reagana, měli evangelíci (pozn.překlad.: Dalo by se říci Protestanté) mnohem větší zájem o pochody na Washington a o volby svých kandidátů do rozhodujících úřadů, než o možnost, že se může každým okamžikem vrátit Kristus, aby je vzal domů! **Křesťanství opět podlehló nebiblické naději, že když budou vykonávat křesťanský vliv na vládu, společnost se dá změnit!** Jste v nebezpečí "prokletí", poukážete-li na na nesmyslnost takového snu, i když se to jasně ukázalo po-Konstantinské éře a bylo hlavní brzdou, která zabránila aby Reformace ukončila to, co reformátoři původně zamýšleli. Přes to všechno - správnému učení, hlasu rozumu a faktům historie - ať už jakkoliv nepopulárním - se musíme postavit tváří v tvář. V tomto kontextu se budeme zamýšlet nad nynější perverzí "Velkého Poslání" ("Great Commission" = Marek 16:15, Skutky 1:8), které je výsledkem falešného snu o pokřesťanštění sekulární kultury, a kam tento sen zavádí církev.... Zatím co naše poznámky nebudou nikterak omezeny pouze na odpovědi k jejich názorům, přesto rostoucí - a v mnoha případech klamný a nebezpečný - vliv těchto tří skupin oddaných Křesťanů na církev, bude osloven na následujících stránkách.

Tyto relativně nové skupiny, jejichž učení a vliv budeme zkoumat jsou: "Reconstructionists", "Kingdom Now Dominionists", a "Coalition on Revival" (COR..). Přesto že jsou mezi nimi mnohé rozdíly, existují zároveň důležité příbuznosti; a všechny tři skupiny počínají spolupracovat pro dosažení společného cíle, který podrobíme analýze. COR je obzvláště důležitý pro pochopení, protože jeho členy jsou mnozí, nejvíce uznávaní Křesťané. Někteří z nich možná ani plně nechápou skutečnou podstatu agendy, které propůjčují svá jména.

Všechny tři skupiny bud': odmítají učení, že Kristus jednou svou Církev vezme k sobě domů do nebe, a nebo mu dávají postavení nedůležitosti, které nemá žádnou praktickou roli v dnešním Křesťanství. Ve skutečnosti existuje zvyšující se nepřátelství vůči čekání na Kristův Návrat, které přece bylo postojem ranné Církve! Po dlouho trvajícím popularitě Hal Lindseyovy "Late Great Planet Earth" se nakonec zdvihla reakce odporu proti Rapture.

Uvnitř evangelických církví jsou ještě takoví, kteří si uchovali hlubokou formu naděje na bezprostřední ("imminent" = může se odehrát v kterémkoliv okamžiku, bez předchozích událostí, na to poukazujících) návrat Krista pro ty své, aby je vzal do příbytků, které pro ně připravil (Jan 14:2-3) ještě před tím, než tento svět zachvátí Doba Strastí a Armageddon.

Na druhé straně stále roste počet těch, kteří toto považují za negativní poráženeckou teologii. Teologii, která popírá "vítězství", které jak oni věří, bude dobyto Křesťanstvím, když všichni Křesťané dostanou "vizi" a spojí se za účelem ovládnutí světa pro Krista. **Schyluje se k vyvrcholení napětí mezi těmi, kteří touží opustit tuto zemi v Rapture a druhými - neméně upřímnými lidmi kteří věří že naším úkolem je pokřesťanit svět a že dokud toto nebude vykonáno, Kristus se nemůže vrátit.** Pro mnoho dalších, možná většinu, tato zdánlivá kontradikce představuje skličující dilema.

NEBE?

Nebe zůstává místem, kterého každý by chtěl jednoho dne dosáhnout, **ale do kterého téměř nikdo by nechtěl odejít právě dnes!** Co je špatného (pakliže něco špatného je) na tomto postoji a jaké jsou jeho důsledky? A zde máte jádro problému, který si lidé neuvědomují ale který bude tím nejdůležitějším problémem konfrontujícím církev v bezprostřední budoucnosti. **Jsme v počáteční fázi rostoucí kontroverze, která se nakonec může ukázat právě tak polarizující a důležitá, jako samotná Reformace!** Ano, některé z problémů budeme muset oslovovat znovu a znovu. A v tomto kontextu navrhuje, aby jste znovu uvážili - pro každého tak životně důležitou otázku: **"Co se stalo s nebem?"**

Jak tak budeme na tuto otázku odpovídat, je možné že dojdeme k hlubšímu pochopení Kristovy lásky, než jsme si mysleli že je možné, a dojdeme k probuzení obnovené a bohatší lásky k Němu. Dokonce nás může vzrušit objev, že je dokonce nějaký romantický vztah mezi Kristem a Jeho nevěstou - a možná se shledáme chyceni v úžasu a radosti. A povzbudit takovou lásku je pravým účelem následujících stránek...

Život, Smrt a Nesmrtelnost.

Pojem "nebe" je - alespoň pro drtivou většinu lidstva - nerozlučně spojený s pojmem "smrt". Nakonec, jak jinak se tam dostaneš? Následkem toho jen velmi málo lidí pomýšlí s větší radostí na nebe než na smrt. Bez ohledu na to, jak jistě nádherné, klidné a radostné nebe je v mysli lidí, zřídka po něm někdo touží až do doby, kdy už je smrt nevyhnutelná. A pochopitelně, myšlenky na vlastní smrt se většinou odkládají až na poslední místo v seznamu. Ať už je tento námět jakkoliv nepřijemný, nemůžeme si přesto dovolit odložit střízlivé pouvažování nad smrtí a co ta může přinést...

Je neodiskutovatelným faktem, že nejistota tohoto života a nevyhnutelnost smrti jsou dva základní prvky lidské existence. Nebe tedy by mělo mít mnohem větší důležitost než jakékoliv budoucí plány pro tento život. Konec konců - ti kteří považují tento námět za důležitý, hodlají strávit v nebi věčnost, zatím co tento život zde se jeví pouze jako pára v porovnání... **Nesmíme zapomenout že nebe (nebo peklo) jsou od nás vzdálené pouze několik tepů našeho srdce.**

Přesto lidstvo trvá na klamání sebe sama tím že raději potlačuje, než aby se postavilo čelem k blízkosti a realitě smrti. Dokonce i většina pohřbů, s jejich květinami, hudbou a krásnými proslovy se snaží popřít pravdu o této nevyslovitelné události, která svedla truchlící dohromady. Shledáváme extrémně obtížným se podívat na tu hrůznou skutečnost že jednou přijde den který dá své terminační razítko na všechny vášně, postavení, majetek a ambice. A přesto žijí hlupáci, kteří zapominají na vážnou připomínku Homéra z 8 století před Kristem, že "Smrt, v deseti tisíci formách visí nad naší hlavou - nikdo se jí nevyhne".

Přesto že smrt je právě tak částí života jako život sám, (Freud byl tak pošetilý, že napsal: "Cílem všeho života je smrt"), lidstvo se s tím nikdy nevyrovnalo... Všeobecný názor je, že smrt, i když přichází tak pravidelně jako zrození, je vetřelec odněkud z neznáma, který by být neměl a který nás okrádá o všechno aniž by na to měl právo.

I když víme že je to nevyhnutelné, i tak se nám zdá být nesnesitelnou nespravedlností skutečnost, že smrt má poslední slovo.... Něco v nás se zdvihne v hněvu a křičí v bezmocném protestu, kdykoliv smrt něco uchvátí. Popřít to nemůžeme, ale bojujeme abychom to udrželi. Přesto že smrt si vybírala svou daň od počátku času, stále se nám zdá být něco strašně nesprávného - nejen když zemře dítě, ale že i lidé starší se stávají, jak se Milton v "Ráji Ztraceném" vyjádřil, "potravou pro tak odpornou Příšeru"...

Hledáme slova jak vyjádřit náš žal, shledáváme že taková neexistují. Shakespearova Lady Capulet pláče nad Julií: Smrt na ní leží jako předčasná jinovatka na nejsladším květu lučin" .. Předčasný nebo ne - faktem zůstává, že náš čas na této zemi - ať už jej prodlužujeme jak můžeme, zůstává velmi, velmi krátký, což je důvodem pro to, abychom se nad tím zamysleli a snažili se připravit na to, co leží za branou smrti.

NADĚJE NA NESMRTELNOST.

I když smrt je uznávána jako nevyhnutelná, je právě tak všeobecné a mocné přesvědčení, že **smrtí lidská existence nekončí**. Přesvědčení, že člověk je bytostí spirituální, která přežije smrt fyzického těla. Toto je základní lidský instinkt, který lze přemoci pouze s velkou námahou. Pokus skeptiků vykreslit život po smrti jako noční můru, který pronásleduje člověka zbytečným strachem, je odmítnut jako "přání otcem myšlenky" - normální lidskou zkušeností a logikou. **Jelikož lidská mysl není schopná myslet na "intangibles", to je na něco jako "pravda", "spravedlnost" nebo "milost", potom něco co je fyzické (včetně mozku), nemůže být původcem těchto myšlenek. V tom případě musí existovat nefyzická složka v člověku, kterou Bible nazývá duší a duchem, a která používá tělo, aby se dostala do styku se světem hmoty a smyslů.**

Nedává víc smyslu přičíst fyzické hmotě v lidském mozku smysl pro morálku a etiku než by dávalo smysl hovořit o poctivě ledvině, nebo nemorálních játrech! Všichni si uvědomujeme že "zlé srdce" nebo "nenávistný pohled" nemá nic společného se jmenovanými orgány, ale s duchem člověka! **Každý ví, že nesobecká láska, ocenění pravdy či krásy, nenávisť ke zlu a touha po konečném naplnění nejsou důsledky kvality atomů, molekul nebo buněk, ze kterých se tělo skládá.** A proto je důvod k víře, jak také Bible jasně prohlašuje, že duch, jemuž tyto nepopíratelně spirituální kapacity patří, pokračuje v existenci i když tělo, ve kterém obývá, zemře.

Zatím co smrt těla zabrání duchu který tělo obýval, aby se vyjadřoval ve fyzické sféře vesmíru prostoru, hmoty a času, není důvod se domnívat, že duch tímto ztrácí svou schopnost funkce v ne-fyzikální dimenzi existence. Že existuje svět spirituální, který zahrnuje jak nebe tak i peklo - bylo vždy přesvědčením lidstva. Důkaz této víry nacházíme hojně v každé kultuře tak daleko zpět, jak jen jsou archeologové schopni proniknout... Pochopitelně skutečnost, že většina lidstva tak věří, neznamená ještě že je to pravda, ani předešlé úvahy nejsou podávány jako **nezvratný důkaz** života po smrti.

Nakonec ani Bible se nepokouší dokázat existenci Boha, lidského ducha nebo nesmrtnosti. Důvod toho bezpochyby leží v tom, že lidstvo je neschopné - ať už skrze filosofii nebo vědu jednat s důkazem v oblasti duchovní. Ale Křesťan obdržel dostatek důkazů pro to co on je schopen porozumět, aby ospravedlnil svou víru v Boha a Jeho Slovo a pro to, co není schopen racionálně pochopit. Jak osobně znát Boha a jak se víra odvozuje z rozumu a evidence, je obsahem jiných knih a je mimo oblast této.

Zatím co existuje všeobecný souhlas s tím, že duch a duše přežívají smrt těla, to jaká kvalita existence na druhé straně smrti je, zůstává zahaleno v mystérii pro neKřesťana, navzdory velkému pokroku, které poznání lidstva učinilo v jiných odvětvích. Jak Thomas Hobbes prohlásil: Jsem před mou poslední cestou, velkým skokem do temna. Pro Omara Khayyama smrt vedla skrze "dveře Temnoty k cestě, kterou abychom objevili, musíme také cestovat". Kdyby bývali přijali svědectví Bible a Krista, který z mrtvých vstal, nemuseli tápat v nevědomosti.

Nejenom světová náboženství a okulty ale také filosofie, literatura, poezie, umění, hudba a drama daly během lidské historie značnou pozornost tématu života po smrti. Navzdory materialistickému "flámu" za posledních 200 let, se moderní myšlenka začíná opět vracet k této myšlence.

Když senátor Clairborne Pell oslovil vědeckou konferenci ve Washingtonu v listopadu 1987, prohlásil: "Není pochyb o tom, že potřebujeme kvalifikované vědce v hledání po plné zkušenosti lidstva - těla, mysli i duše. Jakákoliv menší vize vědy by byla nedostačující, protože by neotevřela cestu k objevení plné schopnosti lidské spirituální kapacity. Tato studie nám také pomůže postavit se čelem k největšímu dobrodružství ze všech: **Co se stane, když přijde fyzická smrt?**" (Senator C.Pell, "The Greater Self. New Frontier in Exceptional Abilities Research").

Jistě, pakliže "smrt končí vše", jak se někteří lidé snaží zoufale věřit, potom senátorova reference k "největšímu dobrodružství" by žádný vědec nebral vážně. Ale právě naopak! Jeho vysoké ocenění otázky života po smrti se ozývá ve všeobecném přesvědčení lidstva o kterém jsme se již zmínili - přesvědčení, které vytrvává navzdory pokusu školního systému (počínaje John Dewey-em) eliminovat tento starodávný názor jako pověru, "nehodnou dnešní vzdělanosti". Dokonce i v době mimoplanetárního výzkumu Platónův "Gorgias" hovoří s nezmenšenou silou: **Duše, která stojí před Soudcem zcela obnažená, nemá jizvy po zlu, které utrpěla, pouze po zlu, které sama spáchala - a kdo není obviněn vlastním svědomím z páchání nepravostí?**

STRACH ZE ŽIVOTA PO SMRTI.

Stav, ke kterému nás Smrt eskortuje, byl univerzálně chápán jako buď stav štěstí, či žalu. Lidská posedlost vyhnout se té druhé alternativě dodává hlavní motivaci pro vstup do náboženství. A tak je to spíše smrt než život co drží světová náboženství "v provozu". Sliby hojení a uzdravení za účelem odložení konečného odchodu, "záruky" vyhnutí se trestu a zvláštní "postavení" v tom příštím světě je výnosným "zaměstnáním" pro náboženské podvodníky, kteří tím mají nejenom stálý příjem, ale také moc nad těmi, kteří jim věří.

Navzdory náboženskému přesvědčení a slibům kněží, predominantní postoj vůči smrti a tomu co může následovat, je a vždy byl **strach**. Víra v život po smrti, se zdá být naplněna více strachem než útěchou. Toto se ukazuje v malém výskytu sebevražd a zoufalé snaze držet se života i u lidí, kteří žijí za těch nejubožejších podmínek. Většina lidí se zdá být velmi neochotná vyměnit tento svět za jakékoliv nebe které si představují, že smrt přinese... Univerzální strach ze smrti je vidět na příklad v ovdovělém člověku, který(á) přežil(a) na příklad letecké bombardování, při kterém ztratil(a) druhu nebo děti a pokračuje dále aby se vyškřábal(a) do - tak jako tak beznadějně situace. **Dělá to jasně pro strach z toho, co čihá tam někde**

po smrti, než pro naději, kterou nabízí život... Mnohý člověk, který pomýšlel na sebevraždu aby uniknul hrozbě své beznadějně situace tak neučinil proto, že by se bál smrti, ale proto že se bál toho, co může po smrti přijít. Tato možnost a strach který vzbuzuje, jsou vyjádřeny velmi výslovně ve hře "Hamlet", který v tom stejném čase poukazuje na pošetilost odvahy těch, kteří se pokouší postavit tváří tvář smrti a přitom přiznávají, že nemají ani potuchy o tom, co je tam na "té druhé straně"... "A tak svědomí z nás dělá zbabělce" končí Hamletův monolog. Šalamoun představuje smrt jako moudrého učitele: Je lépe jít na pohřeb nežli na hostinu, protože tam je konec všech lidí - a živí si to vezmou k srdci (Kazatel 7:2). Šalamoun radí, že lepší změnit své životy pokud je čas, než odsunovat myšlenky na smrt.

SMRT, MOUDROST A KONEČNÝ CÍL.

Pakliže neexistuje Bůh, který by nás byl stvořil pro svůj věčný účel, potom lidský život není jenom bezvýznamnou událostí, ale krutým kanadským žertíkem neosobního vesmíru, který "tak nějak" zplodil bytosti, nepochopitelně toužící po smyslu a účelu tam, kde žádný být nemůže! Život nemá žádný smysl, pakliže nepokračuje - a to ne pouze za hrob, ale bez konce dál a dál - až za existenci tohoto fyzického vesmíru!

A proto moudrý život je takový, který se - z velké části připravuje na věčnost, která následuje. Přes to, že nepsal - v žádném případě - z pozice Křesťana, přesto život jako příprava na smrt je téma Platona v jeho "Phaedo", kde popisuje Sokratovy myšlenky, v ten den kdy byl nucen vypít bolehlav. "Vyhandlovat" věčné štěstí za jakoukoliv dočasnou rozkoš, kterou nabízí utíkající život - je mizerná výměna!

Jak Blaise Pascal tak i John Locke argumentovali, že člověk, který pomine většinu toho co nabízí svět, aby se připravil na svět příští, neztrácí nic, i když smrtí vše končí. Na druhé straně ten, kdo žije pouze pro radovánky tohoto světa a přivedl na sebe muka po věčnost, sázel na nesmírně nepatrnou šanci a má pouze sebe koho vinit. William Law představil, tak před 250 lety biblickou moudrost na tento námět skrze vymyšlenou postavu nazvanou "Penitens". Tento "velmi úspěšný a čilý obchodník", měl "právě zemřít ve věku 35 let" a má komentář pro své přátele, kteří ho přišli navštívit: "Díváte se na mne s lítostí - ne proto, že odcházím nepřipravený na setkání se Soudcem živých i mrtvých - ale proto že musím opustit úspěšný obchod v rozkvětu svého života. A přesto která pošetilost je větší nežli tato? ...Náš ubohý přítel Lapidus zemřel, jak dobře víte, když byl ustrojený a připravený na hostinu. Domníváte se, že částí jeho nynějšího problému je skutečnost, že nežil alespoň přes ten hod? Hodokvasy, obchod a rozkoše se zdají být něco skvělého, když nemyslíme na nic jiného. **Ale jakmile k tomu přidáte smrt, všechny ty ostatní se stanou nepatrné.**

Ted' odcházím do Boží radosti a slávy - jaký důvod by mohl být pro žal že se mi to stalo než jsme se dožil čtyřiceti? Může to být důvod ke smutku, když odcházím před tím, než jsem uzavřel další obchody, nebo postál déle za pultem? A pakliže mám odejít mezi ztracence, mělo by to být důvodem k radosti, že se mi to nestalo až když bych byl starý a plný peněz? ...Ted' když věčné štěstí nebo útrapy se mi přibližují, všechny ty rozkoše a bohatství života se zdají být marné a nevýznamné. Ale přátelé, jsem velmi překvapen, že jsem takové myšlenky neměl na mysli vždy! Jak podivné, že malá nemoc, nebo trochu obchodu nás drží bez chápání těchto velikých věcí, které na nás tak rychle přicházejí!" "Character & Characteristics" by William Law, 1893).

Právě tak jako Penitens, mnozí objeví příliš pozdě, že jediné hodnoty podle kterých máme žít jsou ty, které si udrží svou cenu i v přítomnosti smrti. Dnešní senzuačně svádivé televizní reklamy, které ukazují "dobrý život" materialistického úspěchu, exotických parfémů a poslední módy jak v oblečení tak i v autech, ve kterých se projíždí pravý "macho" chlapík a ženské sexbomby podávají sadu falešných hodnot - hodnot, které jsou zoufale prázdné, když někdo leží v kaluži krve vedle totálně zničeného Jaguára - nebo když stojíme u rakve nejlepšího přítele či milovaného člena rodiny...

Na druhé straně všechno to, nad čím dnešní generace "trhni-co-se-dá", "já-já-já", "starám-se-jenom-o-číslo-jedna, a-to-jsem-já", "po-mně-potopa" a podobně ohrnuje nos, v přítomnosti smrti se rozzáří : Láska bez sobeckého chtíče, věrnost, trpělivost, laskavost, pokora, hájení pravdy a věrná služba Bohu a lidem. **To jsou ty jediné hodnoty, které si můžeme s sebou do nebe vzít....** Někdo vyprávěl o dvou mužích, kteří procházejí hřbitovem a narazí na nezvyklý pohřeb: Pozlacený Rolls Royce s luxusní stereo-věží, s televizí a zabudovaným barem, je pomalu spouštěn do veliké jámy. "Co se to tady děje?", ptá se jeden z mužů v úžasu. "No přece pochovávají pana XY, toho miliardáře" kdosi odpoví... Jak se tak dívá na tu bizarní scénu, když Rolls Royce pomalu mizí v zemi, ten první chlapík, si vzdychne: "Něco ti povím, tak tomuhle říkám život!"... **Dokonce ani transformace společnosti, ve kterou doufají křesťanští a sociální aktivisté, nebude mít v sobě finálně o nic víc života než pohřeb pana XY!!!** Kromě toho ta skutečnost, že dávají nesprávný důraz na tento svět, mohou oloupit ty, kterým chceme pomoci ke skutečnému "žití" ve světě, který přijde.

PŘICHÁZÍ CELÝ NOVÝ VESMÍR!!!

To nejlepší, v co může doufat ateista je naděje, že smrtí vše končí. Naděje, která jak píše Shakespeare, popírá svědomí a sama je popřena univerzálním instinktem lidstva. Právě tak nemůže člověk, který popírá existenci Boha, najít jakýkoliv smysl pro svůj vlastní život - kromě přispění ku štěstí generaci budoucí. Ty ovšem budou mít jediný smysl života připravit štěstí pro další a další generace, které všechny, podle našeho ateisty končí smrtí stejně jako on... Reinkarnace nenabízí žádnou lepší

naději, pouze nám nabízí koloběh recyklace toho, co je stejně nakonec odsouzeno k zániku. Totiž, podle Druhého Zákona Termodynamiky se celý vesmír jednou zastaví jako hodiny, kterým došla baterie. Slunce a hvězdy vyhasnou a všechny touhy, sny plány, a výsledky lidského snažení budou jako písečné hradly, které vlny smetly do kosmického oceánu nicoty... Veškerá Existence bude jako by nikdy neexistovala a ponese znamení nesmyslnosti napsané přes celý vesmír... Tak to ovšem nebude, protože Bůh má plány zcela jiné....

Bible o sobě tvrdí, (a je dostatek důkazů, které to potvrzují), že je inspirována Bohem, který stvořil celý vesmír a vše co je v něm, včetně lidstva. Říká nám, že skutečně smrt není normální složkou toho, jakým život měl být ale že nepřítel získal přístup pomocí neposlušnosti prvního páru, který se přidal k Satanovi ve vzpouře proti Bohu. A tak se do vesmíru dostala nemoc, rozpad a smrt - jako následek hříchu, který jej odřízнул od Stvořitele a zdroje Života .....Ale protože Bůh Bible není nedokonalý jako bozi panteismu, polyteismu a nebo "Univerzální Mysl Náboženské Vědy", **a není částí tohoto vesmíru**, může zasáhnout z venku a přinést odpuštění, pravé hojení a nový život namísto smrti.

Není obtížné uvěřit, že Bůh, který stvořil současný vesmír (který zřejmě nevzniknul náhodou), je schopný stvořit na jeho místě nový vesmír, ze kterého hřích, utrpení, nemoc a smrt, budou navždy odstraněny. Právě tak by nebylo nic obtížného pro našeho Boha, který nás jednou stvořil, "předělat" naše těla - a to ne pouze do stavu našeho mládí, ale do stavu, který je imunní vůči únavě, nemoci i smrti - na těla vhodná pro jeho nové Stvoření. Ale podle Jeho neměnného zákona, kde "mzdou za hřích je smrt", Bůh nemohl dovolit aby se naše těla vrátila z hrobu, dokud nebyla zaplácena pokuta věčné smrti, za hřích. Ale nebylo možné, abychom my, dočasné bytosti, zaplatili za věčný trest...

A tak to vypadalo na věčnou separaci od Boha. Ovšem Bůh, který je věčný, tuto pokutu zaplatit mohl, ale nebylo by to spravedlivé, protože není členem našeho druhu. Proto zvolil jinou cestu: Stal se člověkem a narodil se z panny v osobě Ježíše Krista. Jelikož byl unikátní bytostí - Bůh a člověk v jedné osobě, věčný a přesto schopný zemřít, Ježíš mohl přijmout - jako náš zástupce- trest za naše hříchy a vydržet smrt, která by nás byla oddělila od Boha navěky. **A proto vzkříšení Ježíše Krista - protože zemřel na našem místě za naše hříchy - dokázalo, že trest, požadovaný Boží spravedlností, byl plně zaplacen...**

To stejné mrtvé tělo, které bylo uloženo v hrobě, vyšlo ven živé a mělo stále poznávací stopy po ukřižování - ale nyní zcela vítězně nad smrtí. **Tato jedinečná událost - smrt, pohřbení a vzkříšení Ježíše Krista za naše hříchy, při které byla smrt navždy poražena - staví Křesťanství stranou každého náboženství, které svět kdy znal.. A proto je to Křesťan, a jenom Křesťan, kdo může s jistotou očekávat ve vzkříšení a transformaci svého těla, aby bylo vhodné pro nový vesmír...**

Boží slib že stvoří nový věčný vesmír, kde budou Jeho děti bydlet - vesmír, ve kterém už hřích, nemoc ani smrt neexistují, dává smysl naplnění našeho života zcela za hranice naší představivosti; něco co nemůžeme zde nikdy pochopit ať fantazirujeme jak chceme! **Pochopíš-li toto, život přestává být zápasem a stává se výsadou přijímat jej v prosté víře z ruky Boha, našeho Stvořitele i Spasitele.** Pro ty, kteří se rozhodli nést život sami na svých bedrech, se život stane nesnesitelným břemenem. Nakonec ani skutečný mír nemůže existovat v srdcích těch, kteří se bojí co jim přinese smrt. A ještě něco: Člověk má divný pocit když mluví s lidmi, kteří tvrdí že Kristovi věří pro věčnost, a kteří prozrazují svými starostmi i strachy, že Mu nevěří pro dnešní problémy....

VZKŘÍŠENÍ - ZÁSADNÍ ROZDÍL KŘESŤANSTVÍ.

Na rozdíl od Mohameda, Buddha či jiných zakladatelů náboženství, jejichž místa "posledního odpočinku" jsou svatostánky, které navštěvují jejich následovníci - Ježíš Kristus po sobě nezanechal rozpadlé tělesné pozůstatky v hrobě. Jeho jedinečnost neleží pouze v tvrzení, že zemřel aby zaplatil trest který Boží spravedlnost vyžadovala, ale jako přemožitel smrti se vítězně vrátil z hrobu. Kristus je jediná velká výjimka a odpověď na nářek Omara Khayyama že " z miriád těch, kteří před námi prošli dveřmi Temnoty, ani jeden se nevrátil aby nám pověděl" co na nás čeká. Kristus udělal mnohem víc. Nejen že se z hrobu vrátil, ale osvobodil také své následovníky od moci smrti. Výpovědi svědků, kteří Ho viděli po vzkříšení jsou podpořeny skutečností, že Jeho hrob, přesto že byl hlídáný římskou stráží, která měla zabránit aby Jeho učedníci neodstranili tělo a prohlašovali vzkříšení, tento hrob byl prázdný - k velikému úžasu hlídky. Byl prázdný třetí den po tom co tam položili Jeho tělo, tak jak slíbil...

Je velmi pozoruhodné, že o vzkříšení Buddha nebo Mohameda se nikdy neuvažovalo, protože taková událost by nebyla relevantní k náboženství, které tyto lidé založili. V úplném protikladu, vzkříšení Ježíše Krista je životně důležité pro Křesťanství. "Pakliže Kristus nevstal z mrtvých, je naše kázání zbytečné, jako vaše víra". (Pavel v 1 Korint. 15:14). A tak, aby ses mohl stát Křesťanem, musíš věřit ve smrt, pohřbení a vzkříšení Ježíše Krista!

Je proto mnoho důvodů. První, jak Tomáš Aquinský argumentuje: Pokud není člověk - mylně - považovaný za čistě spirituální bytost jako třeba anděl - spojení duše, ducha a těla je nutnou podmínkou pro zamýšlenou lidskou existenci. A proto nemůžeme mluvit o vzkříšení, pakliže je tělo odděleno od ducha a duše, což přece představuje smrt. Pakliže tělo, které podlehl smrti, nepovstane znovu k životu, potom nikdo smrt neporazil a Kristův slib tak učinit se ukáže falešným.

Kromě tohoto, pakliže učedníci lhali v tom, když tvrdili že Kristus vstal z mrtvých, **potom je Křesťanství založeno na vyloženém podvodu!** Učedníci neodešli na Sibiř nebo do Jižní Ameriky, aby kázali o vzkříšení tam, kde nebylo možné jejich tvrzení vyvrátit! Právě tak, jak jim Kristus nařídil, začali prohlašovat vzkříšení Ježíše Krista v Jerusalemě, kde - kdyby

Kristus byl ještě mrtvý, by nebyl problém vystavit Jeho tělo a zastavit tak "nové náboženství" hned na začátku.. A nic méně, než Kristovo tělo, by nestačilo, **protože srdcem zprávy učedníků nebyla nějaká nová teologie, ale tvrzení svědků, že Kristus vstal z mrtvých...**

Liberální teologové hovoří vzosnými slovy o nádherném "mýtu" vzkříšení a o "transcendentální pravdě", která "žije dál" tímto idealistickým konceptem. Pavel nazval takovou hru se slovy lži. "Pakliže Kristus nevstal z mrtvých, jsme svědkové falešni, protože svědčíme, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých" (1 Korint. 15:15). Dokonce i takoví slavní "Křesťané" jako Malcolm Muggeridge, jeden z povolaných řečníků na "Congress on World Evangelization" in Lausanne, v r.1974 prohlásil pošetilost, "že ten historický fakt není důležitý; důležitý je trvalý duchovní význam té "legendy"... V otřesné knize, ve které tou nejotřesnější skutečností bylo doporučení vedoucích evangeliků, Muggeridge ujasnil svou pozici již pět let před Lausanne:

"Jestli se vzkříšení odehrálo tak jak jej popisují **povídky** v evangeliích a jak je stále opakováno apologety Křesťanství, je jiná otázka. V každém případě, co na tom záleží? Já dokonce dám přednost tomu, že **nějaký zloděj hrobů, zvyklý se potulovat kolem Golgoty... najde místo, kde to tělo leží, odvalí kámen a potom, když je si jistý že ho nikdo nevidí včetně stráže, tělo odvede.. Když nic cenného nenajde, s opovržením zanechá tělo pro supy, kteří potom zanechají pouze na slunci vybilené kosti** - drahé, drahé kosti! (Malcolm Muggeridge, "Jesus Rediscovered", 1969).

Taková urážka nereprezentuje pouze cynické odmítnutí jasného svědectví Písma, ale i otevřené popření "sine qua non" (bez čehož není) Křesťanství! Zároveň to jde proti vši logice! Jak už jsme poznamenali dříve: smrt přináší oddělení duše a ducha od těla. **A tak navrhnout "spirituální vzkříšení", které ponechá ducha a duši v beztělesném stavu, znamená nabídnout bezvýznamnou a otřepanou frázi, která dává ubohou naději..** Ježíš sám takový pohled odmítl když řekl:"Dotkněte se mně a uvidíte. Duch přece nemá ani maso ani kosti, jak vidíte u mně".(Lukáš 24:39). A přesto Muggeridge tvrdí, že to byl pouze Ježíšův duch, "který se učedníkům ukázal" po svém ukřižování. To co tvrdí Muggeridge je nebiblické učení mnoha kultů... Nekvalifikovala by se ani reinkarnace, protože předešlé tělo zůstává obětí smrti. Namísto aby zvítězila nad smrtí, reinkarnace akceptuje a uchovává smrt jako normální složku životního cyklu. **Vzkříšení a reinkarnace jsou v kontradikci!** Nemůžeš být Křesťanem a přitom věřit v reinkarnaci! Bylo by to popření historického **tělesného vzkříšení** Ježíše Krista, které je srdcem Křesťanství. **Vstal-li Kristus fyzicky z mrtvých, pak je tou jedinou cestou k Bohu. Nevstal-li fyzicky, říkáme lidem lež!!!!**

VZKŘÍŠENÍ A KŘEŠŤANSKÁ VÍRA.

Člověk se stává Křesťanem tím, že uvěří evangeliu: **Jak Kristus zemřel za naše hříchy, byl pohřben a třetího dne vstal z mrtvých, podle Písma**". Vzkříšení Ježíše Krista je opakovatelně prezentováno v Novém Zákoně jako základní část "evangelia", "skrže které jste spaseni" (1 Korint.15:1-4)... evangelium, které samo o sobě je "mocí Boha ke spáse každého, kdo uvěří" (Řím. 1:16)... "Pakliže vyznáš svými ústy Ježíše Krista a **uvěříš ve svém srdci**, že Bůh Ho vzkřísil z mrtvých, budeš spasen"..(Řím.10:9-10). Všechna ta prohlášení jasně ukazují, že nejenom víra v Jeho smrt za naše hříchy, **ale i v Jeho tělesné vzkříšení** je právě tak nutná pro spásu každého člověka! Jistě, lidé mohou vzkříšení odmítnout, ale potom nemají žádné legitimní oprávnění nazývat se Křesťanem a v žádném případě by se neměli domnívat, že jejich hříchy byly odpuštěny.

"Být Křesťanem" se neskládá z následování nějakých předpisů nebo principů, nebo držet se nějaké náboženské filosofie, která "žije dál" po smrti zakladatele! Není to ani usmiřování si nějakého božstva skrze předepsané rituály, či "naladění se" na nějakou kosmickou sílu skrze "patentovanou" meditaci. **Pravé Křesťanství je založeno na víře v Ježíše Krista, v Jeho smrt, pohřeb a vzkříšení jako na historické události, které se na této planetě odehrály a jsou životně důležité pro naši spásu v tom, že uspokojily požadavek božské spravedlnosti jako výkupné za naše hříchy.**

Je to Kristovo vítězství nad smrtí, které jediné dává záruku věčného života těm, kteří v Něj věří. Kromě toho Kristovo vzkříšení je slib těm, kteří Ho přijmou, že jejich Pán a Spasitel vzkřísí jejich těla také.... A zde leží další jedinečný prvek Křesťanství: **Křesťanské nebe není netělesný spirituální zážitek na druhé straně hrobu, ale věčné obydlí vzkříšených, nesmrtelných a oslavených bytostí, jejichž těla byla spojena s duchem a duši, aby žili navěky s Bohem.**

Milióny a milióny těl Křesťanů byly položeny do hrobů a rozpadly se. Atomy, ze kterých se tato těla skládala, se absorbovaly do rostlin i zvířat v nikdy nekončícím cyklu přírody. Jak je vůbec možné taková těla vzkřísit?... Jak víme, po celý náš život se atomy v našem těle vyměňují jak přijímáním pokrmů, tak i eliminací odpadů. Neexistují kyslíkové, vodíkové či uhlíkové atomy s vaším monogramem! Přesto Bůh dá dohromady všechny prvky každého těla Křesťanů tak, jak byly v okamžiku smrti a přivede je zpět k životu. Ale to není ještě všechno! V procesu vzkříšení dojde také k transformaci do toho, co Bible nazývá "spirituálním tělem" (1 Korint.15:44). **Budeme mít stejnou podobu, takže všichni, se kterými jsme se v životě znali, nás snadno poznají, i když budeme mít nová, nádherná nesmrtelná těla, jako náš Kristus...**

Nebe není pouze nějaké místo, ale také **stav existence, o jakém se nikomu ani nezdá!** (1 Korint.2:9). Vzkříšené tělo má bez pochyby zcela jinou kompozici prvků a bude mít schopnosti dnešní vědě neznámé, které je přizpůsobené pro nový vesmír který přijde. Jak nás Písmo učí, ("duch nemá maso a kosti" {ani zmínka o krvi}) v Kristově těle nebyla ani kapka krve, protože "v krvi je život těla" (Levit. 17:11) a ta krev byla vyлита ve smrti za naše hříchy. Už nebude žádná krev tekoucí žilami, která by přinášela výživu, ale Boží Duch dodá věčný zdroj života těm, kteří svou vírou v Krista jako Spasitele a Pána jsou vzkříšeni do těla jaké má i On. Vždyť slíbil: **"Protože já žiji, budete žít i vy"** (Jan 14:19). Taková byla víra ranných Křesťanů. Staré "Apoštolské Vyznání Víry", starší než Credo z r. 325 zní:"Věřím ve vzkříšení těla a život věčný" ..

MIMO TĚLO, DOMA S KRISTEM.

Pevní ve své víře, apoštolové odmítli zapřít své svědectví a všichni kromě Jana, byli umučeni. **Není asi možné podat silnější důkaz toho, že nelhali, protože kdo by byl ochotný zemřít za lež, která nepřinášela svým prolašovatelům nic než útrapy a smrt?** Jedním ze zdrojů jejich odvahy byla jistota, že jejich duše a duch, uvolněny z těla ve smrti, budou okamžitě s Kristem v domě Otce.... Zde je další jedinečný rys Křesťanství - je to **jistota**, že i když si smrt vezme tělo, duch a duše toho, kdo patří Kristu unikne drápům smrti a je okamžitě transportována do přítomnosti Boží.... Jistě, Muslim který padne v "jihad" - svaté válce, má příslibený vstup do "sedmého nebe". Pro Křesťana, ať už zemře jak zemře znamená "být mimo tělo, doma s Kristem", což, jak Pavel zaručuje, je mnohem lepší, než zůstat zde na zemi"(Filip.1:23).

Miliony Křesťanů jsou už doma skrze smrt, mnozí z nich právě tak jako apoštolové, krutě zabiti pro víru ve vzkříšeného Spasitele. A ta stejná víra, že zemřít znamená být okamžitě s Kristem, je podržela kdýž stáli před hladovými lvy v arénách, kdýž byli obklopeni plameny hranic Inkvizice, kdýž prožívali mučení a hladomor komunistických koncentráků nebo kdýž jakýkoliv jiný způsob jim bral jejich životy.

John Bunyan, který prožil léta ve vězení pro svou víru napsal: Ať se stane co se stane, Křesťanovi to nemůže ublížit, protože to bude cesta z vězení do paláce; z rozbouřeného moře do klidného přístavu, z davu nepřátel do nespočítatelného množství pravých, věrných a milujících přátel, z hanby a pohrdání do nepředstavitelně nádherné a věčné slávy... **Jenom skutečný Křesťan má takovou jistotu!**.... Ale co s lidmi, kteří Krista neznají? **Kdýž tedy duše a duch skutečně přežijí smrt těla a pokračují svou věčnou existenci - a nejdou do nebe - kde v tom případě zbytek lidstva stráví věčnost???**

Bible hovoří v tomto směru zcela jasně. Všichni, kteří odmítnou přiznat svou hříšnost, kteří nejsou ochotní se obrátit a přijmout Kristovu smrt za jejich hříchy, budou muset přijmout trest, který zaslouží. A jelikož se vzdali svého práva žít s Bohem, budou od Něj provždy odděleni, kdýž odmítnou milost, kterou On nabízí....

A CO S PEKLEM???

Zločinec, který by připustil správnost rozsudku který nad ním byl vysloven - je tak vzácný jako červená vlaštovka!!! Nikoho potom nepřekvapuje že ti, kteří odmítli Boží laskavou a velkomyslnou nabídku, si stěžují na následky které na sebe přivodili! Tyto "stížnosti" vždy staví Boha před jejich soud, pochybují o Jeho charakteru **a viní Boha z toho, co zavinil člověk!** Typický je rozhořčený svatouškovský výkřik: **"Jak může milující Bůh odsoudit někoho k věčnému utrpení!"**

Možná že pomůže tato ilustrace: Představte si krásnou barevnou rybu, plnou života a krásy, jak si tak plave v moři. Pojednou uvidí člověka, jak si pokouje doutník, v ruce drží rybářský prut a pohodlně se rozvaluje na lehátku. Ryba se přesvědčí že to je ten "dobrý život", vyskočí z vody a "doplácá" se pískem až na to pohodlné křeslo. Namísto očekávaného komfortu začne ryba lapat po vzduchu, spadne z lehátka, otevírá a zavírá žábry, až nakonec umírá ve velké bolesti na písku. Kolemjdoucí, který to pozoroval, zlostně zvolá: Co je to za Boha, který stvoří rybu aby takhle trpěla!!!

Pochopitelně - Bůh nikdy neměl v plánu bolest a smrt té ryby právě tak jako nechce, aby kdokoliv trpěl v pekle, které Ježíš sám popsal jako "věčné plameny, připravené pro Satana a jeho anděly".. Člověk, který byl stvořen aby "plul" v moři Boží lásky, dostal moc rozhodování, bez které by byl vůbec nemohl reagovat na Boží lásku, či na lásku druhých. **Lidé, kteří odmítnou život a lásku, které pro ně Bůh stvořil, přivádí na sebe nešťastný osud právě tak, jako ta ryba!!!**

Peklo není nějaká metafora nebo stav mysli. Je to skutečné místo. Ale víc než to - peklo je také stav existence, bytí. Není to pouze trest od rozhněvaného Boha, který spravedlivě reaguje na lidské zlo, ale peklo je skutečným objektivním osudem, který si hříšníci na sebe přivedli zneužitím jejich spirituálního života. **Bylo by zcela nemožné aby ti, kteří odmítli Krista žili v nebi. Bylo by to zcela nemožné, jako je nemožné pro červa aby učil integrály, nebo aby slepice ocenila surrealistický obraz! Bůh nebude nikoho do nebe nutit - protože by to nebyl akt lásky! Kromě toho by to obrátilo nebe v peklo, plně vzbouřeneckých oblud, které by živelně nenáviděly nejen Boha a Jeho anděly, ale také všechny spasené Křesťany!** Kristus řekl, že spasení budou "jako andělé v nebi". Člověk jde mráz po zádech, kdýž uvažuje, jak budou vypadat ti ztracení...

Pakliže nebe a peklo jsou ty jediné alternativy, proč by někdo volil věčné utrpení namísto věčného štěstí a radosti? Jistě nikdo není takovým "cvokem". Problém neleží ve volbě mezi nebem a peklem. Vlastně většina lidí, kteří jsou na cestě do pekla se snaží sami sebe přesvědčit, že takové místo neexistuje! Kdýž poznají svůj omyl, je už příliš pozdě. Ta volba, kterou udělali nebyla jít do pekla, ale rozváženě odmítnout uposlechnout Boha. Při tom, zároveň Mu nedovolí aby jim odpustil jejich hříchy a udělal je šťastnými, jak On si přeje. PEKLO NIKDY NEBYLO V BOŽÍM PLÁNU ANI PRO JEDNOHO ČLOVĚKA! On přece zajistil cestu k záchraně, která je zcela zdarma pro každého člověka.

Přijde den, kdy každý protest, každá námitka budou umlčeny, jak každý vyzná, že Ježíš Kristus je Pán; ale pro mnoho lidí takové přiznání bude vynuceno úchvatným pohledem na Krista jako Soudce při soudu Velikého Bílého Trůnu.(Apokal.20:11-15). Ovšem v tu dobu bude už zcela pozdě. **Neměli bychom také předpokládat, že to "jezero ohně" přinese nějakou změnu v jejich srdcích, protože jeho obyvatelé s pohrdáním odmítli milost, která jediná umožňuje lítost a obrácení. Ti, kteří skončí v pekle, jsou mimo jakoukoliv nápravu. "A kdo je nečistý, ať nečistým zůstane"** (Apok.22:11)... Jak profesor John Pilkey z "Master College" říká: Výčet z Apokalypsy 21:8 "zbabělci, nevěřící, ti kteří

propadli modlářství, vrahové, smilníci, kouzelníci a lháři" **by mělo být chápáno jako popis věčného charakteru, ne jako seznam minulých hříchů, které by přivolaly Boží hněv z důvodů známých jen Jemu....**

Peklo a ohnivě jezero, do kterého jsou vhozeni jeho obyvatelé po Soudu, je - bez jakékoliv pochyby mnohem strašnější a hrůznější, než popisuje Dante v jeho "Božské Komedii" ale ne proto že má v sobě fyzický oheň, který bude mučit těla ztracených, jak si představoval Augustin. "Věčný oheň", který byl připraven pro Satana a jeho nohsledy, (kteří jsou přece spirituálními bytostmi), může být sotva oheň jak my známe! Jedno z utrpení v ohnivém jezeru budou určitě výčitky svědomí. "Vzpomeň si synu", říká Abrahám bohatci v pekle (Lukáš 16:25). Budou to však bolestně nelítostné výčitky jak tak budou prožívat znovu a znovu ve vzpomínkách možnosti které byly, nejsou a nikdy se už vrátit nemohou.....

PALČIVÁ ŽÍZEŇ NEBO NEPOPSATELNÁ ROZKOŠ.

Ten bohatec volal v zoufalství: "jsem mučený v těchto plamenech!" **Ale protože jeho tělo v pekle nebylo - pouze duch a duše - je nám jasné, že "plameny" o kterých mluvil, nemučily fyzicky tělo, které se rozpadalo v hrobě!** Kromě toho Ježíš, který řekl "kdokoliv žízni, přijď a napij se" (Jan 7:37) nepřirovnal muka bohatce k pálení těla ale k neuhasitelné žízni. Jistě ta žízeň kterou cítil byla v plné síle toho, co kdysi mohl získat - teď už byl od žízně po Bohu, kterou lze uhasit jedině v Kristu, odříznut navěky....

Žízeň po vodě začíná spíše mírně ale nakonec hoří jako plamen. A tak žízeň po Bohu se může zdát být ukojena na čas pitím ze studní tohoto světa, které finálně žízeň neuhasí. Jednou však přijde den, kdy smrt všechny tyto hry ukončí. Potom začne ta pravá žízeň hořet jako ohromný věčný požár, který je mimo jakoukoliv kontrolu. Takový požár nikdy svou obět neskonzumuje - sám však také nikdy skonzumován není....

Žízeň způsobuje taková muka jako voda dává uspokojení: Voda je pro život nezbytná. V tom stejném smyslu jak naše těla potřebují vodu, náš duch a duše žízni po Boží lásce, která je životně důležitá pro život spirituální. **Peklo tedy znamená právě tak nevyslovitelnou bolest a útrapy, jako nebe nevyslovitelné štěstí, rozkoš a radost... Ta plamenná žízeň, která mučí ty, kteří jsou v ohnivém jezeře je způsobena nedostatkem té stejné lásky, která naplňuje nebe a dělá z něj místo radosti...**

Zatím co nebe a peklo jsou prezentovány jako odměna nebo trest, **jádrem věci je vlastně vztah! Nebe je prožívání Boží přítomnosti navždy, zatím co peklo je věčným odloučením od Boha. Ani Buddha, Mohamed, Konfucius, Zoroaster či kdokoliv jiný, nikdy netvrdili že jsou mostem přes propast mezi Bohem a člověkem. Pouze Ježíš Kristus toto na sebe vztahoval a také naplnil. V jejich odmítnutí Ježíše Krista, světová náboženství nabízí vzájemně si konfliktující diagnózy a léky pro základní problémy lidstva, které se vždy ukáží být nedostatečné.. Jedna věc je jistá: **JESTĚ NIKDO NIKDY NELITOVAL NA SMRTELNÉ POSTELI TOHO, ŽE JE KŘESŤANEM!!!!****

Smrt ale není tou jedinou cestou do nebe! Kristus udělal ohromující nádherný slib, že se jednou vrátí zpět, aby vzal své následovníky do svého věčného domova bez toho aby museli projít smrtí. Tato jedinečná naděje Křesťanství, která kdysi mocně inspirovala a motivovala ranné Křesťany, je čím dál tím více bagatelizována a i odmítána křesťanskými vůdci, kteří reprezentují to, co se dnes nazývá "Kingdom Now" hnutí...

Propagováno v různých formách jak charismatickými, tak i noncharismatickými pastory a populárními učiteli, toto nové "kigdom/dominion" učení doslova exploduje v dnešních církvích. Na následujících stránkách podrobíme rozboru toto dynamické učení a budeme snažit pochopit, proč je tak populární. Dále se budeme snažit poznat, kdy a proč naděje na Rapture se v církvích ztratila a jak by mohla být znovu nalezena - je-li to vůbec ještě možné...

Naděje ranné Církve.

Lidé, kteří si stěžují na nespravedlnost pekla a neslučitelnost takového trestu s Boží láskou, si musí uvědomit skutečnost, že nikde v Bibli nenajdeme tolik vážného varování před plameny pekla jako z úst samotného Krista. To, co On na tento subjekt řekl, vůbec nesouhlasí s teorií, že smrt je pouze iluze a že "jediné peklo je to, které si vytváříme zde na zemi". Taková filosofie, která se nabízí jako "positivní náboženství", představuje cynické pohrdání pro vážné Kristovo varování.

V pokusech popřít realitu smrti, kultury "Religious Science" učí, že "**Bůh je dobrý a Bůh je všechno**". To zní právě tak příjemně jako další "moudrost", která téměř vždy následuje: "**jelikož všechno je dobré, zlo neexistuje**". Taková byla zpráva na přední straně Schullerova magazínu "Possibilities" v roce 1986. Kromě Boha neexistuje nic... Jiná realita není.... Kristův duch žije v každém lidském tvoru - ať už ten o tom ví či ne... (Paul David Dunn, "John Marks Templeton: The Humble Approach", 1986).

Jestliže je skutečně Bůh tou jedinou realitou, potom hřích, nemoc i smrt musí být pouhé iluze vadného vnímání, které je způsobeno negativním myšlením... Navrhované řešení pro tyto problémy je změna individuálního vnímání tím, že přijmeme

pozitivní mentální postoj. Ve zprávě o třech kalifornských soudních případech, kdy lidé nechali své kojence zemřít, Newsweek vysvětluje: "Přesto že byla téměř celý život nemocná, Mary Baker Eddy, zakladatel této církve učila že "Kristus nepřišel zemřít za naše hříchy, ale aby prokázal, že nemoc a dokonce i smrt jsou "omyly" lidské "materialistické" mysli"...

NEPLAČTE - NEZEMŘELA ALE SPÍ..

Oblíbený verš, který je používán aby dokázal metafyzickou teorii, že smrt není skutečná, je Kristovo prohlášení týkající se dcery Jairose : "Ona není mrtvá, pouze spí" (Lukáš 8:52). Toto vyjádření nemá na mysli neskutečnost smrti, ale skutečnost, že **smrt Křesťana je pouze dočasná vzhledem k slibu vzkříšení... Nebylo by žádným zázrakem vzbudit spící děvče!** To že Ježíš nepopíral že Jairosova dcera byla mrtvá když On řekl že pouze spí je zcela jasné z dalších veršů. Vezměme si na příklad dialog Krista a učedníků před tím, než odešel aby vzkřísil Lazara: *Řekl jim, "náš přítel Lazar spí ale já jej půjdu z jeho spánku vzbudit". Potom řekli Jeho učedníci, "Pane, jestliže spí, jistě se uzdraví". Ale Ježíš mluvil o Jeho smrti, i když oni se domnívali že Lazar ve spánku odpočívá. Potom jim řekl přímo, "Lazar zemřel" ..Jan 11:11-14..*

To stejné přirovnání používá Pavel v 1 Tesalonským, *"ti kteří usnuli v Kristu"* . Už jsme také poznali, že smrt pro Křesťana znamená že jeho duše a duch jsou "mimo tělo a jsou s Kristem". A tím, i když jejich těla se rozpadají v hrobech, duše a duch jsou v nebi s Kristem. Proto také Pavel, když popisuje Rapture říká, že Kristus si s sebou vezme ty, kteří "spí v Kristu", až se osobně pro Křesťany vrátí. Vzkřísí těla mrtvých Křesťanů a spojí je s duchem a duší, které byly s ním v nebi. V tu stejnou dobu Kristus ztransformuje těla Křesťanů kteří v té době budou ještě žít a vezme všechny s sebou k Otci do nebe....

Bible používá výrazu "spánek" pouze když se to týká TĚL zemřelých Křesťanů ale nikdy, pokud hovoří o duchu a duši! Ty nezemřeli, ale prožívají rozkoš nebe od okamžiku oddělení se od těla. Pavel by nikdy nenazval netělesný stav "mnohem lepší" než být na zemi a sloužit Kristovi, kdyby se jednalo o nevědomý stav, v pozastavené existenci...

BARABÁŠ A SAUL, KTERÝ SE STAL PAVLEM.

Daleko od navrhnutí že hřích, utrpení a smrt jsou pouhé iluze, Ježíš zažil a vydržel celou sílu této hrozné skutečnosti na našem místě. Už v Getsemanské zahradě prožíval agónii při uvažování o hrůzách smrti - ne proto, že by snad nebyl dostatečně informovaný o tom, že smrt je pouhá iluze, ale proto že příliš dobře znal hrůzu trestu, který byl Boží spravedlností vyžadován a který On bude muset vydržet. Tvzení, že smrt není skutečná, jak učí "Mind Science" znamená obviňovat Krista že "bojoval s větrnými mlýny".

"Můj Otče", volal v zahradě Jeho pot byl jako kapky krve, "je-li to možné, odejmi tento pohár ode mne" Matouš 26:39.. **Fakt, že musel na ten kříž i přes svou modlitbu ukazuje, že nebylo jiné cesty, jak lidstvo zachránit!** Jsou ovšem lidé, kteří protestují, že to spravedlností neslouží a pouze navrhuje zločin, když je potrestána osoba nevinná na místě viníka. Tito lidé nepochopili, že Křesťanství v sobě zahrnuje mnohem víc než pouhou náhradu jednoho za mnohé. **Rozdíl mezi falešným a pravým Křesťanstvím lze vidět v porovnání Barabáše a Saula z Tarsu: Barabáš mohl říci "Ježíš Kristus zemřel za mně", jako nikdo jiný v historii lidstva! Byl ve vězení za vzpouru a vraždu, Barabáš byl doslova osvobozen, když Ježíš byl odsouzen na jeho místě - osvobozen, aby mohl pokračovat ve svém zločinném životě, podle svých zlých ambic.**

Na rozdíl od něj, Saul z Tarsu přijmul Kristovu smrt za svou vlastní... To byl konec Saula z Tarsu a počátek člověka nového - Apoštola Pavla... "Jsem ukřižovaný s Kristem!" volá Pavel. A to není nějaká prázdná metafora... Lidé, kteří přijímají Krista jako Pána a Spasitele, připouštějí svou vlastní smrt v Něm. Věčný život, který On nabízí je "vzkříšený život", který mohou obdržet pouze mrtví lidé - kteří zemřeli v Něm k životu, který by bývali žili pro sebe. "Já žiji", říká Pavel, "nejsem to však já, ale Kristus žije ve mně". Galatským 2:20.

TEN NEJKRÁSNEJŠÍ SLIB.

Křesťanství stojí v totálním kontrastu vůči jakémukoliv náboženství které lidstvo kdy znalo! Ani povrchnímu posluchači nepotrvá dlouho, než pochopí že učení a chování Ježíše byly zcela odlišné od těch, které vidíme u zákoníků a Farizejů. Tito se dohadovali o složité problémy Zákona, hádali se mezi sebou o zcela nepodstatné věci, pokoušeli se učit lid teologická dogmata, která je zotročovala v dodržování legalistického rituálu jejich tradic... Na rozdíl od nich mluvil Ježíš s autoritou, která neponechala místo pro debatu. **Kromě toho, svoboda, kterou On nabízel, nebyla zakotvena ve schopnosti ji dosáhnout pod inspirací, ale v tom, kdo On byl a co pro ně osobně udělá tam, kde oni sami nic udělat nemohli.**

Zvláštní sliby o nepozemské dimenzi existence vycházely stále z úst našeho Pána. V poukazu na nebe, Ježíš použil termín do té doby zcela neznámý. Nazýval jej "Dům mého Otce". Tam žil v minulé věčnosti, tam se vrátí, a tam - jak slíbil - "připraví místo" jako věčné bydliště pro ty Jeho... **V celé historii Israele ani ti největší proroci nikdy nenazvali Boha svým "Otcem".** Jak si to může, tento tesař dovolovat! Odpověď na jejich protesty a obžaloby jim řekl bez obalu: *"Vy jste zdola, já jsem shůry - vy jste z tohoto světa, já z tohoto světa nejsem"*..Jan 8:23... Pevně, ale s velikým soucitem je důrazně varoval: "Já odcházím - budete mne hledat a zemřete ve vašem hříchu; kam jdu já, tam vy nemůžete ...protože když neuvěříte že "Já jsem" (Yahweh - to "Já jsem" v hořícím keři, Mesiáš, Boží Syn), zemřete ve svém hříchu" ..

Zde byl jeden, který sice s autoritou a přesto laskavě a pokorně prohlásil, že je rozdílný ode všech lidí - jediný Boží Syn, který přišel na tuto planetu pro jeden speciální úkol. Nabídnul se že udělá ze všech lidí Boží děti a občany nebe. Mohou se "narodit znovu" pakliže Mu uvěří, jako Spasiteli světa, který přišel na tuto planetu, aby zemřel za jejich hříchy.. Takové nekonvenční, ale přesvědčivé prohlášení rozzuřilo židovské náboženské vůdce. Když si uvědomili, že se Ježíš prohlašuje za Boha, rabíni se Ho snažili několikrát neúspěšně ukamenovat. Jistě, nakonec Ho dostali na ten kříž za "rouhání", aniž by si uvědomili, že tím naplnili předpověď svých vlastních židovských proroků, a to že Mesiáš bude opovrhovaný a popravený na kříži, až po prvé přijde mezi svůj vlastní národ. (Izaiáš 53).

Místo aby nabídnul nějakou novou náboženskou filosofii, Kristus nabídnul sebe! Ani nenavrhnul nějakou novou cestu do nebe nebo neslibil že je tam povede. On prohlásil, že On je tou jedinou cestou do místa radosti a rozkoše, po kterém všichni lidé toužili a doufali jej po smrti dosáhnout. A k tomuto smělému tvrzení přidal ještě jedno - a to ještě úžasnější a nádhernější! Byl to koncept za hranicí všech představ - něco, nad čím žádný náboženský vůdce ani neuvažoval - nadto aby jej nabídnul lidem. Nebe, o kterém hovořil jako o "Otcovo domě s mnoha příbytky", nebyl jen nějaký "Ráj", kde by jednou přivítal své následovníky v ne fyzickém stavu potom co zemřou. Naopak! **Ujistil je, že jednoho dne je všechny vezme domů živé a v tělech! A i kdyby zemřeli před tím, než se vrátí, vzkřísí jejich těla a ztransformuje je pro pobyt v nebi.**

Jak už jsme si řekli dříve: Křesťanské nebe není pouze nějaké "místo" ale také vyšší stav bytí v glorifikovaných a přesto hmatatelných tělech. Noc před Kalvárií řekl zmateným učedníkům: *"Ať se vaše srdce nebojí - věřte v Boha, věřte také ve mně. V domě mého Otce je mnoho příbytků - kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám. Jdu abych pro vás připravil místo. A když odejdu, abych připravil místo, znovu se vrátím a přijmu vás k sobě abyste byli tam, kde jsem já"*..Jan 14:13..

Jaký slib! Naplnilo to jejich srdce radostí - ale také vyvolalo otázky, které se váhali zeptat: Kde je ten /Otcův dům", a jak je tam jednou vezme. Jak dlouho bude trvat, než ty příbytky připraví? Znají přece Jeho zázračnou moc - dlouho Mu to přece nebude trvat! **Není pochyb o tom, že ranná Církev očekávala, že to "znovu se vrátím" nebude dlouho trvat a On si je vezme domů. To byla ta velká naděje, která je držela v dobách pronásledování a útrap které přišly hned po Jeho odchodu. A i kdyby měli být zabiti v aréně nebo na kříži - což se zdálo být v té době velmi pravděpodobné, první Křesťané věděli, že budou v okamžiku v Jeho přítomnosti, i když svá těla nechají za sebou...**

JENOM CHVILKU.

Po tom, co s nimi strávil 40 dní po svém vzkříšení, Kristus zázračně vystoupil na nebesa a zmizel v oblacích, jak Ho tak vzrušeně pozorovali. Dva andělé v lidské podobě se náhle objevili a pronesli tato utěšující slova: **Ten samý Ježíš, který odešel do nebe se vrátí tím stejným způsobem, jak jste Ho viděli odcházet"...** (Skutky 1:11). **To nevypadalo na dlouhou absenci, že? Copak jim Kristus neřikal: "Neboť nebudete hotoví s israelskými městy, než přijde Syn člověka?"**

Při "Poslední Večeři", potom co se vytratil Jidáš aby Ho zradil, Ježíš vysvětluje: *"Ještě chvíli a nevidíte mně, a potom ještě chvíli a uvidíte mně znovu, protože odcházím k Otcu"*. (Jan 16:16).. **To se zdálo být zcela jasné, že? Odcházel domů k Otcu "na krátkou chvíli" aby připravil pro ně místo a pak se brzy vrátí..** A jak tak se měsíce protáhly v roky a roky do desetiletí a potom ve staletí, Křesťané začali přemýšlet o tom co znamená "jenom chvilka" - fráze, která se zdá být nepochopitelná pro nás, kteří žijeme o 2000 let později.

Proč Mu ten návrat trvá tak dlouho??? Mohlo by to být ještě dalších dva tisíce let, než se Jeho slib splní? Z naší lidské perspektivy se takové "zpoždění" zdá být nevysvětlitelné! Z hlediska věčnosti neznamenají dvě tisíciletí téměř nic! Kromě toho, jelikož předešlé dispensace (období) lidské historie - jako období od Adama do Potopy, od Potopy k Zaslíbené Zemi, potom židovská éra do vzniku Křesťanství v den Letnic měly přibližně stejnou časovou délku, nezdá se být z toho pohledu tak podivné, že by Církev měla trvat také kolem 2000 let... Skutečnost, že se Kristus ještě nevrátil, nezmění fakt že ranná Církev, v poslušnosti Jeho příkazu Ho očekávala každým dnem. Ani Jeho zdánlivé "zdržení" nám nevezme přece naděje v Jeho návrat. "Přijdu jako zloděj v noci" varuje Ježíš, "v hodinu, kdy mně nebudete očekávat". Matouš 24:42-44).

A proto Křesťané prvního století Ho očekávali každým dnem - a my bychom měli také... Nebylo na nich znát tu přesnou hodinu, ale být v každou hodinu připraveni: *Ale o tom dni a hodině neví žádný člověk, ani anděl, ani Syn - pouze Otec"*.. Marek 13:32.. Přes to Kristus zaopatřil ty své početnými "znamenáními", která jim naznačí, že Jeho příchod se blíží aby nebyli překvapeni. Po tom, co zřejmě tato znamení vysvětlil, Pavel píše Křesťanům do Tesaloniky, že i když Kristův návrat přijde jako šok na svět, oni by neměli být zaskočeni: *"O čase a období, bratři nepotřebujete, abych vám psal. Vždyť vy sami dobře víte, že den Páně přijde jako zloděj v noci. Když lidé (světa) budou říkat "Mír a bezpečí", v tom na ně přijde náhlá zkáza jako porodní bolesti na těhotnou ženu a oni neuniknou. Vy však, bratři, nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. Nespěme proto jako ostatní ale budme bděli a strážliví."*

1 Tesalonským 5:1-6...

NESHROMAŽDUJTE SI POKLADY NA ZEMI...

Člověk nemůže číst Nový Zákon aniž by si uvědomil jeho orientaci na nebe. Nebe bylo stále na srdci Ježíše Krista a bylo kontextem pro všechno co říkal svým učedníkům. Dal také zřetelně najevo, že je učí aby obrátili svou pozornost, náklonnost i zájem od tohoto světa na nebe, odkud pocházejí jejich naděje na "Otcův dům", odkud Ježíš přišel a odkud se pro ně vrátí...

Ježíš se pokoušel je odnaučit jejich přirozené pozemské tendence, ve prospěch nebeských tím, že jim ukazoval nadřazenost, přednosti a věčnost v porovnání k dočasnosti a prázdnotě, které nabízí tento svět...

Kristus řekl, že Jeho skuteční učedníci jsou sice "ve světě", ale ne "z tohoto světa", Jan 17:6, 11 ...Není pochyb o tom, že naděje prvních Křesťanů nebyla upřená na chmurné budoucnosti pronásledování na této zemi, ale spočívala v odchodu do nebe, kde budou navěky s Kristem, jako spoluúčastníci "nebeského povolání" (Židům 3:1).

Typickým příkladem způsobu, jak se náš Pán ustavičně snažil otočit jejich pohled se země na nebe, je následující výzva: "*Neshromažďujte si poklady na zemi, kde ničí mol a rez a kde se zloději vloupají a kradou. Shromažďujte si poklady v nebi, kde je neničí ani mol ani rez, kde se zloději nevloupají ani nekradou, protože kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce*". Matouš 6:19-20).

V ostrém kontrastu k takovýmto příkazům od Krista a nebeské orientaci ranných Křesťanů, je veliký - a stále rostoucí počet dnešních Křesťanů, kterým dlouhodobé pozemské plány zakryly tradiční naděje na nebe - ambice, o kterých se domnívají že nejsou karnální, ale velmi biblické... Jsou totiž přesvědčeni, že "Velké Poslání" (= Great Commission (Skutky 1:8, Matouš 28:19, Marek 16:15) volá po rekonstrukci společnosti, která uskuteční "pokřesťanštění" světa. Jelikož jsou přesvědčeni, že taková rekonstrukce může trvat i tisíc let, nedává žádný smysl "neukládat si poklady na zemi". Bohužel, ve snaze splnit jejich snahy o vytvoření finanční báze pro příští zemské království, advokáti převzetí-světa-pro-Krista se dostávají do přímého konfliktu se specifickými rozkazy Pána.

Ovšem, mohou argumentovat tím, že nikdo z nás nedrží tento příkaz doslova. I ti, kteří věří v iminentní návrat Ježíše Krista a je jim jasné, že všechno co mají, zanechají na zemi, mají konta v bance či spořitelně, kupují si domy, staví kostely a křesťanské školy... Jak uvidíme jasně v příští kapitole, existuje veliký rozdíl v postoji a podnětu mezi těmi, kteří si uvědomují že statisticky - pro malé procento populace - smrt může přijít nečekaně a mezi těmi kteří upřímně věří, že Kristus může vzít Křesťany domů každým okamžikem. Ta druhá skupina se drží věci tohoto světa velmi volně a to z dobrého důvodu. Ovšem jsou lidé, kteří by nás chtěli o tuto naději připravit a obrátit naší pozornost k zemi, za účelem dobytí tohoto světa pro Krista.

SKUTEČNÝ DŮVOD PRO OBAVY.

Ta největší a nejvlivnější skupina, která prosazuje křesťanské ovládnutí tohoto světa je "Koalice pro Oživení" ("Coalition On Revival" jinak COR). Čtete-li jména členů jeho vedení, je to jako by jste četli seznam evangelických autorit. Jak zakladatel a ředitel COR, Jay Grimstead vysvětluje posluchačům, jak tak jezdí za propagační hnutí: "Na počátek jsme museli sehnat pořádný počet hrdinů k podepsání Manifestu, aby průměrný pastor a laik s vřelým srdcem mohli poznat, že to přichází od skupiny hlavních národních křesťanských autorit. Můžete držet svou hlavu vzpřímeně s jistotou, že tento dokument byl důkladně a poctivě přezkoumán a schválen většinou lidí, které by jste považovali za spirituální a intelektuální hrdiny Těla Kristova. (audio tape J.Grimsted 1987).

Bohužel, navzdory prestižnímu vedení, COR agenda propaguje zcela nebiblický důraz na "zemskost", která stojí přímo v opozici k tomu, co učil Ježíš a co bylo predominantním rysem ranné Církve. COR Manifest se zdá odrazovat od očekávání brzkého návratu Krista v Rapture.

Pochopitelně, postoj COR by dával smysl, kdyby se Kristus nemohl vrátit dříve, než my "pokřesťanštíme" svět! Ovšem, pakliže tomu tak skutečně je, potom Jeho příkaz abychom Ho očekávali každým okamžikem, je extrémně zavádějící!!!

Existují další skupiny mnohem více extrémní než COR, které obhajují křesťanské převzetí světa na úkor nebeské naděje, která motivovala rannou církev. Vyrůstající víra v učení, že křesťanská "elita" má mandát k zřízení království - bez Kristovy přítomnosti - je důvodem k obavám. **Království Boží je chápáno jako království, které má absolutní moc. Cítili bychom se bez obav pouze, kdyby takový absolutismus vykonával Ježíš Kristus sám, osobně! Necítili bychom se bez obav, kdyby takovou moc vykonávala skupina lidí - ať už politická či náboženská - která by tvrdila že má právo vykonávat takovou moc v Jeho jménu!!! Neznám nic nebezpečnějšího!..**

C.S.Lewis píše: Jsem demokratem, protože jsem přesvědčen, že žádný člověk, či skupina lidí nejsou tak dobří, aby se jim dala svěřit nekontrolovatelná moc nad druhými lidmi. Čím větší a vyšší ten nárok je, tím nebezpečnější je jak pro vládce, tak i pro poddané... A proto Teokracie je nejhorší ze všech vlád. Musíme-li mít tyрана, zlodějský baron je lepší než inquisitor. Baronova krutost může být někdy otupena, jeho chamtivost uplacena, a jelikož přece jenom cítí že dělá zlo, a je možné že se někdy v lítosti obrátí. **Ale inquisitor, který považuje svou vlastní krutost, necitelnost a hlad po moci za hlas z nebe a protože on mučí se souhlasem vlastního svědomí a impulsy soucitu se mu zdají být jako svody ďábla.**(C.S.Lewis, "A Reply To Professor Haldane", 1967).

POUTNÍCI A CIZINCI NA ZEMI.

Mnoho z těch, kteří jsou spojení s COR se sami nazývají "Předmileniálními Rekonstrukcionisty". Jejich přijetí agendy Rekonstrukcionistů vede k jasné kontradikci, kterou lze vyřešit pouze popřením touhy po Kristově iminentním návratu, která tak charakterizovala ranné Křesťany. **Tato naděje je neslučitelná s rozhodnutím pro ovládnutí světa ve jménu Ježíše Krista.** V knize "Reduction of Christianity", napsané jako reakce na "Seduction of Christianity", Gary DeMar a Petr Leihart citují rekonstrukcionistu Davida Chiltona: "Bůh pracuje na svrnutí bezbožných a svět bude stále víc pod nadvládou Křesťanů - ne vojenskou agresí, ale dobrými činy, šetřením, investováním a orientací se na budoucnost".

Že Kristův slib o přijetí těch svých do nebe, nemá žádné významné místo v jejich plánech, je zcela jasné... V celé Bibli nenajdete podporu pro takovouto "zemskost". Ani žádný trvalý historický trend neexistuje, který by potvrdil že "stále a stále víc se dostává svět pod dominaci Křesťanů", a ani nejsou náznaky, že by se tak stalo v budoucnosti! Rekonstrukcionisté tvrdí, že naděje v iminentní Rapture odrazuje Křesťany od zájmu o sociální a politické otázky. Ospravedlňují svůj "postmileniální pohled z větší části tím, že se Rapture neodehrála po dva tisíce let od Kristova odchodu... Na druhé straně není vidět žádná evidence, že by byl nějaký trend směrem k pokřesťanštění světa. Právě naopak!

Zatím co ti, kteří čekají na Krista mají Jeho slib že tak učiní, naděje na zřízení království bez krále, jasně popírá logiku a evidenci, ale také většinu biblického proroctví a slova samotného Krista. Bible jasně předpovídá na poslední dny odpadnutí od víry, zvýšení bezbožnosti a Boží soud nad zemí, namísto křesťanské nadvlády a vítězství Církve. Apokalypsa 13, na příklad jasně učí, že to bude Antikrist a ne Církev, kdo bude mít vládu nad celým světem!!

A co popis Armageddonu v Zachariáši 12 a v Apokalypse 19 jak je Jerusálém obklíčený armádami světa a je před zkázou - sotva vypadá, jako by Satan byl ve vězení a Křesťané v kontrole na světě. V knize Židům čteme o Abrahámu a o jeho starozákonních potomcích, kteří skrze víru doznali, že jsou "cizinci a poutníci na Zemi". Pavel vysvětlil Efezským že kdysi byli občané této země, ale nyní jsou občany nebe"... Kromě toho nebeské občanství z nich udělalo "cizince a poutníky po této Zemi"...

USILUJTE O TO, CO JE NAHOŘE.

Pavel vysvětluje správný postoj Křesťana - ať už z prvního, nebo dvacátého století když píše: "Jestliže jste vstali s Kristem, usilujte o to, co je nahoře, kde sedí Kristus po Boží pravici. Upřete se na to co je nahoře, ne na věci pozemské. (Koloským 3:1-2). **Shledáváme, že je pro nás obtížné obrátit se od záležitostí tohoto světa na který se soustřeďovat nemáme. Nebylo by tomu tak, kdyby jsme ty "věci nahoře" řádně a správně pochopili!** Jak velmi přesvědčivé tyto verše jsou, a jak zoufale je zapotřebí vysvětlení a pomoc k tomu, abychom mohli uposlechnout!

Na druhé straně marně hledáme v učených COR dokumentech a v mnohasvazkových písemnostech Rekonstrukcionistů, abychom našli k takovým veršům vysvětlení. Pro ně by to znamenalo zánik celého pozemsky orientovaného programu. **Naše naděje, naše ambice, touhy a sny pro budoucnost by se měly týkat našeho věčného bydliště v nebi a ne v tom, co můžeme nashromáždit, nebo čeho můžeme dosáhnout zde na zemi.** Nazvete-li to nepraktickým, popíráte inspiraci Bible! My jsme se sice v tomto světě narodili, ale potom jsme z našeho svobodného rozhodnutí zvolili občanství jiné. Žijeme jako poutníci a cizinci - kteří vlastně už skrze víru - "sedí v nebeských místech s Ježíšem Kristem". Tato výzva je pro každého opravdového Křesťana zcela jasná.

To ovšem neznamená, že nebudeme mít soucit s chudými a nebo že se nebudeme snažit, zlepšit morální i sociální situaci světa. Ale přesto, co uděláme pro druhé na této zemi, nebudeme dělat pouze pro sociální hodnoty, ale kvůli Kristu a pro slávu Boží. KROMĚ TOHO, ZACHRAŇOVAT DUŠE PRO KRISTA VŽDY MUSÍ MÍT PŘEDNOST PŘED UDĚLOVÁNÍM POZEMSKÝCH STATKŮ!!! Pořekadlo že "člověk může být tak upřený do nebe, že není dobrý k ničemu na zemi" je zcela falešné! Podívejte se na Krista! Mohl být někdo víc upřený do nebe nežli On, a přesto nebyl nikdo lepší nežli Ježíš! **Jeho život je naším ideálním modelem pro rovnováhu!**

Přesto, že je tak celosvětově oslavována, že člověk riskuje univerzální odsouzení když v ní objeví "chybu", Matka Tereza z Kalkuty nám ukazuje smutný příklad toho, co je špatného na sociálních akcích většiny Křesťanů. Pravda, Matce Tereze se nedá vytknout nic, co se týká její sebeobětavosti a snaze zaopatřit čistou postel a láskyplné okolí pro ty, kteří umírají.

Je však třeba jí vytknout fakt, že opomíjí nesrovnatelně důležitější věc: Spásu člověka! V misi, kterou ona založila, není dovoleno vysvětlit umírajícím, že Ježíš Kristus je tou jedinou cestou k Bohu! Místo toho je cílem, aby umírající Hindu se stal lepším Hindu, umírající Buddhista lepším Buddhistou, aby příslušník jiného náboženství se přiblížil k svému bohu či bohům, ať už jsou jakkoliv falešní! To krátkodobé pohodlí, které ona a její pomocníci tak nezištně rozdávají, je ubohou náhražkou v porovnání s věčným utrpením, které je čeká, protože Matka Tereza není ochotná říci umírajícím lidem o jediné cestě k Bohu - o Ježíši Kristu!!

SNY SVĚTA = KORUPCE KŘESŤANSTVÍ.

Snad proto, že se tak málo ví a oceňuje to, co Nový Zákon učí, jsou nebe a peklo velmi mlhavé pojmy pochybné důležitosti, když je srovnáme s plány, které máme pro "pokřesťanstění" světa. Možná že ta malá znalost je příčinou to, co se dnes představuje jako Křesťanství, je posvěcení pozemských tužeb, ve jménu Ježíše Krista! **Ty stejné sobecké ambice a tužby, které motivují svět, ty stejné přízemní cíle, ten stejný druh "úspěchu" jsou nabízeny jako lákadlo které by mělo dostat lidi ke Kristu. Ke "Kristu", který nikdy neodsoudí hřích, který pouze hojí, pomáhá k prosperitě a "positivně posiluje" tvé osobní "sebe-ocenění"...**

Mnoho Křesťanů se domnívá, že vítězství v Kristu je totéž, po čem touží svět: Bohatství, úspěch, popularita, sláva. Pouze je to "lepší" v tom ohledu, že my Křesťané, máme Ježíše "na své straně".... Takový je zavádějící slib "Positive Confession", zatím co Rekonstrukcionisté a COR učí téměř to samé, jak uvidíme. Přesto že taková naděje může být podpořena izolovaným veršem vytrženým z kontextu zde nebo támhle, je to ve skutečnosti pravá antiteze zprávy Nového Zákona... Jistě, Kristus nám dal sliby i pro tuto pozemskou existenci. Řekl svým učedníkům že ti, kteří opustí otce, matku, nebo pozemky či domy kvůli Němu, obdrží stonásobek ve svém životě. Ovšem, Kristus nepřiděloval stoprocentní nárok na tyto "prémie" - jak učí advokáti "Positive Confession", kteří slibují, že Bůh vrátí sto tisíc dolarů za každých tisíc, které jim pošlete. Kristus slíbil něco mnohem úžasnějšího, než stonásobné nashromáždění velikých domů, luxusních automobilů a spoustu přepychových věcí. Slíbil, že se dostaneme do společnosti dalších Křesťanů, kteří Ho milují, a kteří budou milovat nás, jako bratry a sestry z té stejné nebeské a věčné Boží rodiny.

Ale v tom stejném čase nás Ježíš učí, že tyto "bonusy" jsou zabaleny do "pronásledování" (Marek 10:30), jako část "balíčku" a budeme je prožívat po celý čas našeho života - pokud, ovšem Krista nezapřeme, nebo neuděláme kompromisy v naší víře. Kristus je velmi daleko od nabízení úspěchu, popularity a "vlády" nad světskou kulturou a institucemi. Kristus nabízí tu stejnou nenávist a odmítnutí, které sám obdržel... Pavel nám také připomíná: "*Všichni, kteří chtějí žít zbožně v Ježíši, budou pronásledováni*". 2 Tim. 3:12. Na rozdíl od dnešního postoje, první Křesťané "se zaradovali, že byli hodni utrpět hanbu pro Jeho jméno". (Skutky, 5:41). Člověk se těžko může smířit s prohlášením, že Křesťané ovládnou svět pro Krista, když čteme Pavlovo prohlášení že v Kristově ukřižování jsme my také, byli ukřižováni pro svět a svět pro nás...(Galatským 6:14). A to populární učení o pozemském křesťanském triumfu tak nějak nehraje s prohlášením Krista: "*Ve světě budete mít soužení*". Jan 16:33 a nebo s jinými prohlášeními Krista a Jeho apoštolů. Podle nich je to - až v tom příštím světě, kde obdržíme kompenzace...

Kromě toho dává Bible jasně najevo, že ti, kteří budou slavní a uctívání v tomto světě, okrádají se o odměny věčné. Porozumění toho, co znamená: *Mějte v sobě stejné smýšlení, jaké bylo v Ježíši Kristu*" (Filipským 2:5), najdeme v těchto Kristových slovech: "*Od lidí slávu nepřijímám...Jak můžete věřit, když přijímáte slávu jedni od druhých, ale slávu, která je od Boha, nehledáte?*" (Jan 5:41-44)...

PRONÁSLEDOVÁNÍ ZDE - SLÁVU V KRÁLOVSTVÍ.

Přitom, když Ježíš obracel jejich pozornost směrem k nebi, zároveň je varoval před nepřítelstvím tohoto světa, které budou potkávat pro jejich vztah k Němu. Slíbil jim radost, štěstí a věčný život v domě Otce. Ale s tou stejnou jistotou je varoval že v tomto světě budou nenávidění, pomlouvání, ve vězení, a i zabíjení kvůli Němu. Namísto aby jim slíbil ovládnutí světa, říká jim: "*Sluha není větší, než jeho pán. Když pronásledovali mně, budou také pronásledovat vás.. Vyženou vás ze synagog - ano, přijde čas, kdy ten kdo vás zabije, bude se domnívat že učinil službu Bohu*".

Jan 15:20, 16:2...

Copak nepřijde jednou čas, před Kristovým návratem, jak nás Rekonstrukcionisté a COR ujišťuje že Křesťané se stanou velmi obdivovanou a uznávanou většinou ve společnosti. Odpověď je jasná: NE! Petr vysvětluje, že "zkouška naší víry je Bohu velmi milá" (1 Petr 1:7) a pokračuje o utrpení, které nevyhnutelně padne na Křesťany. Právě tak, jako se stalo Kristu, můžeme očekávat že nás nepochopí, budou nás pomlouvat a nenávidět a budeme pronásledováni nekřesťanskou většinou, která se na nás bude dívat jako na zločince. Dále nám říká, že to máme přijímat s trpělivostí, následující Jeho příkladu, jak On trpěl z ruky světa. (1 Petr 2:21). Není přecemožné do těchto veršů načíst předpověď, že takové zkoušky pomínou tím, že se Křesťané stanou uznávanou většinou!

Pavel nám dal jasně najevo, že toto pronásledování bude pokračovat až do konce (Skutky 14:22). Strasti jsou jasně jedna skutečnost, království druhá. Oddělují se od sebe chronologicky s pronásledováním předcházejícím království. **Naše naděje nejsou v ničem, co by mohl tento svět nabídnout.** (Galatským 1:4). Namísto toho "naše naděje jsou uloženy v nebi" (Koloským 1:5), a jsou "založeny na vzkříšení Ježíše Krista a jsou pro nás rezervovány v nebi" (1 Petr 1:3-4). Ale prozatím, na této zemi naše útrapy od bezbožných potvrzují. Není na tom "nic divného", píše 1 Petr 4:12. Bude to zcela normální do doby, než si nás Kristus vezme domů.

A tak Pavel povzbuzuje slibem, že "*mám totiž za to, že se utrpení nynějšího času nedají srovnat s budoucí slávou, která bude v nás manifestována*". (Řimanům 8:18). Vlastně nám vysvětluje, že toto utrpení je vyžadovaný "kurs" pro příští vládu s Kristem: "*Když nyní trpíme, budeme s Ním vládnout, když Ho zapřeme, On nás zapře také*". (2 Tim.2:12). **Zatím co tyto a i jiné verše netvrdí, že útrapy a pronásledování bude údělem všech Křesťanů po všechny časy, celkový obraz naznačuje, že Křesťanství - právě tak jako Kristus - bude nenáviděno a odmítnuto světem....**

Pohled, že Křesťané se stanou většinovou silou a převezmou nad světem vládu, nemá žádnou podporu v Bibli a tím méně v historii! Naděje Křesťanstva je v Ježíši Kristu, který se vrátí pro ty své, aby si je vzal s sebou domů, aby žili ve slávě v Jeho Království a aby s Ním sdíleli triumfální vládu nad touto zemí....

STANOVISKO PRVNÍCH KŘESŤANŮ.

"Až se objeví nejvyšší pastýř", říká Petr, "dostanete korunu slávy, která nikdy nevybledne" (1 Petr 5:4). Pavel píše o stejné události: "Až se objeví Kristus, který je naším životem, objevíme se s Ním ve slávě". (Koloským 3:4). **Kdy se tato velká událost odehraje?..** Pavel udržoval mezi Křesťany své doby dychtivé očekávání, jako by ta událost byla za dveřmi. Tím se pokoušel, jako už dříve Ježíš, učit je žít, jako by už byli občany nebe. Filipským píše: "*Vždyť naše občanství je v nebesích, odkud také očekáváme Spasitele, Pána Ježíše Krista*". (Filip.3:20). A Titovi: "*..očekávaje tu radostnou naději, zjevení slávy našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista*"...

Člověk se nedívá po něčem, co se nemůže každopádně objevit objevit po mnoho týdnů - tím méně po mnoho let! Takový výraz používáme, když očekáváme někoho, kdo se může objevit každým okamžikem! Autor "Židům" podporuje stejnou tendenci: "*...po druhé se bez hříchu ukáže těm, kteří Ho dychtivě vyhlíží*"...(9:28).... **Nikde Bible neučí "částečnou Rapture", několika "vybraných" Křesťanů, kteří dosáhli "vyššího stavu spirituality"..** A proto tento verš neučí, že "pouze ti, kteří Ho hledají a očekávají", půjdou v Rapture! **Je to prostě prohlášení, že "vyhlížení" Krista, byl normální postoj, který se od Křesťana očekával** - postoj, který by byl při nejmenším směšný, kdyby se Kristus nemohl vrátit dříve než po tisíci letech "Milenia" nebo dokonce až po Době Strastí!!!

Jsou lidé, kteří argumentují, že je pošetilé čekat Krista dnes, jelikož apoštolové očekávali totéž v jejich době. Naopak - nečekali, ale povzbuzovali ostatní Křesťany aby zůstali v očekávání. Není pochyb o tom že Pavel věděl bezpečně, že tato vytožená událost se neodehraje za jeho života, který skončí římským mečem. Petr měl přesně takové přesvědčení, jak dokazují jeho dopisy. Apoštolům bylo jasné, že je "*Bůh postavil jako poslední, jako odsouzené na smrt...jako podívanou pro celý svět*" (1 Korint. 4:9). Jediný apoštol Jan, o kterém Ježíš řekl: "*Pakliže budu chtít, aby zůstal než se vrátím.*" (Jan 21:22) byl jedinou výjimkou. Byl ušetřen mučednické smrti, přesto však zemřel, aniž by viděl slíbený návrat...

Během jeho posledního uvěznění, Pavel píše Timoteovi, že bude popraven, než se Kristus vrátí: "*Protože já už budu obětován, a čas mého odchodu se blíží*". (2 Timot. 4:6). Pavel věděl jak rychle se blíží jeho konec. K velkému zármutku efezských Křesťanů, Pavel píše: "*Já vím, že vy všichni, mezi kterými jsem chodil a vyhlašoval Království, již více mou tvář nespátříte. Dávejte proto pozor, protože já vím, že po mém odchodu přijdou draví vlci a nebudou šetřit stádo*". (Skutky 20:25-30).

Přesto že věděl, že se Kristova návratu nedočká, Pavel vyzýval svou generaci, aby očekávala tuto velikou událost v jejich čase. Apoštolové by nebyli vzbuzovali takové očekávání - dokonce kreslení takové naděje by bylo dosti kruté - **kdyby se býval Kristus nemohl vrátit, dokud by se neudály určité události. Pro Pavla, vyzývat své současníky aby očekávali Krista každým dnem, kdyby se tento nemohl vrátit až po Době Strastí nebo Armageddonu, by byl neomluvitelný podvod!!**

Jsou lidé, kteří argumentují, že je úplně jedno zda věříme že se Kristus může vrátit před, v polovině či až na konci Doby Strastí - nebo dokonce až po Milleniu! To je otázka jiná, budeme ji řešit později. Pro tuto chvíli bychom chtěli zdůraznit jednu skutečnost: Pro první Křesťany, imminentní (možný kdykoliv) návrat Ježíše Krista byl jejich denní nadějí! A byla to naděje, kterou by si nedovolili opustit, **protože Kristus jim řekl, aby pozorovali, čekali a byli připraveni...**

Jako Rekonstrukcionisté, také COR dává správně důraz na "Veliké Poslání", kde Ježíš přikazuje svým přívržencům aby disciplinovali a učili další "*uposlechnout všechno, co jsem nařídil vám*". (Matouš 28:20). Ovšem splnit Veliké Poslání, znamená zároveň učit všechny Křesťany aby pozorovali a očekávali Kristův imminentní návrat, protože to patří mezi Jeho příkazy. Přesto COR odmítá takový rozkaz od Krista uposlechnout. Zamyslete se nad následujícím:

"Ať jsou vaše bedra přepásána a vaše lampy hořící a vy jako lidé, kteří čekají na svého pána až se vrátí ze svatební hostiny, aby jste otevřeli okamžitě když on zaklepe.

Šťastní jsou ti služebníci, které najde pán bdělé a čekající. A přijde-li po druhé hlídce, nebo třetí hlídce a nalezne je bdělé, šťastní jsou tito služebníci..

Bud'te proto připraveni, protože nevíte ani dne ani hodiny, kdy se Syn člověka vrátí"... (Lukáš 12:35, Matouš 25:13).

APRIORNÍ SOUD PROTI RAPTURE, KTERÁ PŘICHÁZÍ PO ČEMKOLIV.

Taková řeč, spojená s postojem ranného Křesťanství, se nedá smířit s rostoucím postojem vůči Druhému Příchodu, převažujícímu mezi dnešními Křesťany. Zdá se to být jako vrchol pošetilosti očekávat Krista, **když víme - podle Rekonstrukcionisty spisovatele Davida Chiltona, že Kristus se nemůže vrátit po nejméně 36 tisíc let - pravděpodobněji po několik set tisíc let.** (David Chilton, "Paradise Restored", 1985). A přesto Nový Zákon dává najevo, že ranné Křesťanství bylo stále bdělé a očekávalo Jeho Příchod. **Ani Kristus, ani apoštolové zřejmě neměli potuchy o tom, že jednou přijdou lidé, kteří budou učit "nové objevy" v Písmu...**

Tím že vyzval Timotea aby "zachoval tento příkaz, bez poskvrny a bez úhony, až do objevení se Pána Ježíše Krista", (1 Tim. 6:13). **Pavel tím jasně naznačuje, že objevení se Krista, se mohlo odehrát za Timoteova života...** A očekávání této události bez pochyby přispělo k čisté nebeské orientaci Křesťanů prvního století - něco, co dnes očividně schází... **Kromě toho se nedá popřít, že Pavel považoval za důkaz skutečného Křesťana, že ten bude očekávat Pána Ježíše Krista každým dnem svého života.** Na příklad, když psal Tesalonským, Pavel udává jako důkaz, že se Tito bývalí pohané obrátili ke Kristu, nejenom "že se obrátili od bůžků a model, aby sloužili pravému a živému Bohu", ale také "začali očekávat příchod Jeho syna z nebe" 1 Tesal. 1:9-10.

"Jaká radost, jaká rozkoš, kdybychom mohli jít bez umírání!" To je řádek ze staré křesťanské hymny. Je to naděje, která je totálně neznámá mimo Křesťanství... Člověk nemusí zemřít, aby mohl vejít do nebe! Cynikové - a to nejenom mimo Křesťanství, nám připomínají, že Křesťané marně zpívali takové hymny, století za stoletím! **Nikdo nepopírá fakt, že se Kristus ještě nevrátil, nebo že toto "zpoždění" je zklamáním pro čekající miliony Křesťanů, po celá staletí. S čím nesouhlasíme je tvrzení, že čekali zbytečně!!**

Poslušnost ke Kristovu příkazu "být připraveni" každým okamžikem na Jeho náhlý příchod nemůže být zbytečná, protože v sobě obsahuje vlastní odměnu: Tento postoj pomáhal bdělým Křesťanům hledat věrně jejich nebeský domov a odměnu - spíše než věci, které nabízí tento svět... Jelikož život je velmi krátký, lidé kteří vytrvale dávali přednost věcem nebeským, byli v nebi velmi brzy i bez Rapture a jistě nelitovali, že si "šetřili" v nebi a ne na zemi! Kromě toho stálá myšlenka na Jeho imminentní návrat má velmi očistný vliv na život Křesťana. Také to dodalo důraz na důležitost "Velkého poslání", něco co bude těžko sdílet ten, kdo se domnívá že Kristus se vrátí nejdříve za 36 tisíc, ale spíše za několik set tisíc let!

Vlastně jsou to hlavně ti, kteří očekávají že převezmou vládu nad zemí, kteří čekali zbytečně! Ani jeden z nich - za posledních dva tisíce let viděl, jak se jeho sen naplňuje! A nejenom že nedosáhli toho v co doufali, ale zároveň ta celá snaha způsobila, že se jejich mysl obrátila na zem, místo na nebe... Zřejmě tím také ztratili - při nejmenším nějaké ze svých nebeských odměn...

Ta skutečnost, že náš Pán přikázal a Jeho apoštolové učili abychom věrně čekali na Jeho náhlý příchod je dostatečným důvodem že Návrat byl možný tehdy (a je dnes!), bez jakéhokoliv varování či události, která by jej předcházela! Není ovšem postačující, založit tuto skutečnost jako věc logiky a doktríny. Láska pro našeho Spasitele a touha po Jeho návratu se musí stát tím motivačním faktorem v našich životech - máme-li se vrátit zpět ke Křesťanství Nového Zákona.

John Pilkey to prohlásil dobře:

Čekání na Rapture, je odměnou samo pro sebe, protože přináší koncept budoucnosti, která je nekonečně nadřazená všemu, co si jen můžeme představit!

Vzkříšené lidství stojí nesrovnatelně výše než lidství smrtelné - a pro ty, kteří něco ví o vzkříšení, jedinou cestou jak se vyrovnat s faktem smrti, je jistota transformace v každém okamžiku života!

(Pilkey, "Commentary", 1988)..

Teorie o Veliké Nebožce Rapture?

Je silně podsazené říci, že silný vítr změny vane skrze posvátná místa tradice. Vědecké objevy postupují ne krokem ale skokem, technologie počítačů doslova exploduje a elektronické komunikační sítě přináší stále se zvětšující poznání do celého světa rychlostí světla. Nevyhnutelným výsledkem je revoluce na každém poli - od fyziky k medicíně, od ekonomie k politice.

Že v dnešní době čelíme dramatické a celosvětové změně, mimo schopnost našeho pochopení, si uvědomuje téměř každý, kdo se trochu zajímá o události ve světě. **Není ani možné vážně pochybovat o spojení mezi urychlením senzuačního a egocentrického způsobu života v čase vysoké techniky a klesající morálkou světového obyvatelstva.**

Je zbytečné podotýkat, že Křesťanství nezůstalo nedotčeno těmito změnami. **Ovlivnění světem jako nikdy před tím, skrze jemnou a nenápadně výmluvnou sílu moderních médií, Křesťané jsou nepříznivě ovlivňováni mnoha podvodnými způsoby. Víra mnohých - hlavně mládí - je soustavně ničena útoky "vědeckých" nebo "pokrokových" idejí, které také podkopávají biblický standard morálky. Jak tak křesťanské životy jsou chyceny v tomto nepopsatelném úpadku, zklamání světa nade vším "křesťanským" roste, obzvláště pod vlivem nedávných, velmi dobře publikovaných skandálů.**

Stále je však důvod k naději. Boží Slovo zůstává věrné ať už velcí či malí dělají chyby a učí je druhé. Kromě toho nám Jan píše, že kdybychom se vrátili k tomu, co podporovalo a drželo první Křesťany - upřímné očekávání Jeho Návratu a našeho osvobození od hříchu a smrti, transformace do nádherných těl jako má On - shledáme, že taková naděje má očistný vliv ve všech oblastech našich životů. Jan píše: *"Milování, už teď jsme děti Boží a ještě nevíme co budeme. Ale víme, že až se objeví Kristus, budeme jako On, protože Ho uvidíme tak jak On skutečně je. A každý, kdo má v NĚm tuto naději se očisťuje tak, jako On je čistý"* 1 Jan 3:2-3...

OČISTNÝ VLIV OČEKÁVÁNÍ KRISTA.

Pavel prohlásil, že až se Kristus vrátí jak slíbil, vzkřísí mrtvé a uchvátí je - spolu s Křesťany v té době žijící, aby se s nimi setkal někde v prostoru. (1 Tesal. 4:13-18). Žádné dobrodružství nemůže být více extatické a tak slovo "Rapture" což v angličtině znamená extatické uchvácení - bylo "adoptováno", aby vyjádřilo tuto unikátní událost. Zatím co slovo "Rapture" není v anglickém překladu Bible, je to ale latinský výraz pro "uchvácen" z 1 Tesal. 4:17, a tak je zcela biblické. Co se týče Kristova příchodu, máme zaujmout postoj "čekat a čekat"...

Uděláme dobře, když si uvědomíme, proč toto stále očekávání Jeho náhlého příchodu, které je bezesporu nařízeno také Kristem, by mělo mít takový očistný vliv. Zvláštní je fakt, že hodnota pro nás a důležitost, kterou Bible tomu přikládá, **nezávisí na tom, zda Kristův návrat je iminentní či ne. Co se počítá je to dychtivé očekávání, které nemá jen očistný vliv na naše životy, ale zároveň je barometrem našeho spirituálního života!**

Zatím co je mnoho poukazů k tomu, že Kristův návrat by mohl být iminentní pro naši generaci, víme, že v retrospekci, nebyl iminentní pro všechny generace Křesťanů před námi. Jestliže jedinou hodnotou "očekávání" je možnost, že se Kristus může vrátit za života toho či onoho Křesťana, potom skutečnost, že se ještě nevrátil, by znamenala že čekali zbytečně. A přesto Ježíš žádal takový "očekávající" postoj od každého, i když přece věděl, že miliony Křesťanů půjdou do nebe než On se vrátí. **A proto musí být něco důležitého, něco integrálního pro dobrý křesťanský život v pouhém postoji očekávání každým okamžikem Jeho návratu a naší transformace do Jeho podoby. Proč?**

Není pochyb o tom, že přesvědčení o možnosti náhlého odchodu do nebe, přidává prvek vážnosti do našich životů. Přečasná povaha našeho pozemského pobytu nás pobízí, abychom každý okamžik na zemi, pohlíželi jako na potenciální "depozit" pro věčnost... **V tomto ohledu očekávání Kristova iminentního návratu oslabuje naši tendenci se těsně identifikovat se světem, který není naší konečnou destinací!** Také by nám to mělo připomenout naše skutečné občanství v příštím světě, které je založeno na věčných hodnotách na rozdíl od dočasných hodnot světa... **A takový postoj by měl charakterizovat křesťanský život a velmi "živý" smysl pro možnost Kristova návratu, postoj, který je velmi potřebný pro svůj blahodárný efekt..**

Vědomí, že mohu být každým okamžikem uchvácen do nebe v Rapture, mně zároveň ovlivňuje velmi hlubokým a vystřízlivujícím nutkáním prozkoumat pravost mé víry. (2 Korint. 13:5). Otázka: **Nemá možnost iminentní smrti stejný efekt?** Je několik důvodů proč tomu tak není. Očekávání Rapture a setkání s Kristem každým okamžikem, má v sobě definitivní výhody před možností náhlé smrti...

LEPŠÍ HODNOTA NADĚJE V RAPTURE.

Předně: Když jste ve správném vztahu s Kristem, můžete se opravdu těšit na Rapture. Přesto nikdo (ani Ježíš v Getsemanské zahradě!) neočekává smrt s radostí. (pozn. překlad.: Nedomnívám se, že Ježíš v tu noc před Golgotou měl strach ze smrti. Spíše si myslím - to je můj osobní pocit - že se Jeho čistotě instinktivně přičilo pomyšlení na špinu hříchu celého světa, která měla na NĚm druhý den spočívat..). Radostný výhled na Rapture přiláká naše myšlenky, zatím co nechutné pomyšlení na smrt je něco, na co se snažíme zapomenout a tím se zeslabuje jeho vliv na naše životy...

Mimo to, zatím co Rapture je podobná smrti v tom směru, že ukončí naše životy zde na zemi, Rapture znamená ještě něco navíc: Signalizuje vyvrcholení historie a odhrnuje oponu na poslední drama tohoto světa. A tak Rapture končí - zcela jinak než smrt - veškerý lidský zájem o pokračování v pozemském vývoji jako na příklad o životy dětí, které jsme zanechali za

sebou, o růst akumulovaného majetku, či jeho rozdělení, o ochranu vlastní pověsti, o úspěch čehokoliv, třeba ekologické aspirace a podobně. Rapture nám strhne veškeré pozemské naděje a očistí naše srdce tak, jak smrt nikdy nemůže!

Lidé se snaží vyrovnat s realitou smrti právě skrze takovéto formy "pseudo-nesmrtelnosti", jaké jsme právě popsali. A tak člověk, skrze věci které udělal předstírá že v nich (právě tak jako v dětech) "žije dál", i když už je dávno po smrti... Dokonce někdy i Křesťané, kteří se mohou těšit na skutečnou nesmrtelnost, mohou být občas sváděni k hledání útěchy v této pseudo-nesmrtelnosti..

Avšak Rapture všechny tyto aspirace a vlastně slabosti eliminuje. Čím slabší jsou naše aspirace "pseudo-úspěchy, tím více se zbavujeme touhy po pozemských skutečnostech. **Když jsme taktodonuceni se podívat tváří v tvář skutečnosti že naši destinací je nebe, budeme mnohem více motivováni žít s tímto na mysli.** Kromě toho podnět který dává smrt je také oslabený skutečností, že my máme - při nejmenším - alespoň nějakou kontrolu nad její relativní bezprostředností. Každopádně jsme velmi závislé bytosti a naše životy mohou skončit v okamžiku. Ale tak většinou lidé neumírají.

Oběť rakoviny se mohla zdržet kouření, přidat trochu vlákniny do jídla, nebo hledat lékaře hned na počátku nemoci. Ten kdo zahynul při autonehodě, mohl jet opatrněji, nebo si mohl vzít raději taxi, když měl něco vypít. Přesto že smrt může přijít náhle a bez varování - nejsme kompletní pány svých osudů - je i tak pravdou, že děláme denně rozhodnutí, která zvyšují či snižují naše šance na smrt zítra, za měsíc, za deset let... Tento - ne zcela iluzorní pocit kontroly nad dočasností naší smrti snižuje naše incentiva pro dobro tím, že si můžeme dovolit "odložit" naše setkání s Bohem na příští týden, na příští měsíc, na příští desetiletí...

Na druhé straně nemáme prázdnou kontrolu nad načasováním Kristova návratu na Zem. Stane se to - z čista jasna - a pro mnohé z nás, jak Kristus varoval, "v dobu kdy Ho nejméně očekáváme"(Matouš 24:44). Víra v Jeho iminentní návrat nám nedovolí odložit nebo dosadit cokoliv za tu nádhernou naději a proto má tato takový očistný vliv na ty, jejichž srdce jsou opravdu "zafixována" na Jeho příchod..

Ale i tak je dnes mnoho Křesťanů (a přibývají denně!), kteří vidí naději na Kristův iminentní návrat jako **produkt poráženecké teologie!** Tito lidé upřímně věří, že očekávání na to, že budeme uchvázeni domů do nebe, podkopává "vítězství" o kterém jsou přesvědčeni že se dostaví, pakliže všichni Křesťané dostanou tu stejnou "vizi" převzetí světa pro Krista! Ne! Je mnohem více vzrušující a hodnotná naděje pro ty, kteří v Rapture věří! **Jednou se vrátíme v transformovaných tělech z nebe s Kristem, abychom s ním nad zemí vládli.** Tato naděje v sobě obsahuje skutečný nový světový řád, který bude nadřazený všemu tomu, co bychom mohli dokázat v našich dočasných tělech - a hlavně: **bez Jeho přítomnosti!** **Taková vidina budoucnosti nám pomáhá si uvědomit, že my opravdu nejsme částí tohoto starého systému světa a udělat mezi ním a námi silnou oddělovací čáru.**

Prosím, uvědomte si laskavě, že už dnes se připravuje pole pro velikou zásadní konfrontaci mezi těmi, kteří touží opustit tuto planetu v Rapture a druhých, kteří stejně upřímně věří, že křesťanskou povinností je zřídít království na této zemi a - teprve až toto bude vybudováno Křesťanstvem v Jeho nepřítomnosti, teprve potom se vrátí On...

Že takový názor a učení může převládat a jeho vliv dále růst je dosti neuvěřitelné v pohledu na velmi rozšířené očekávání Rapture každým dnem, názor, který nedávno byl přijímaný Křesťany po celém světě na velmi široké základně!

TEORIE O VELKÉ NEBOŽCE RAPTURE.

Prodejem více jak 25 milionů výtisků, včetně desítek cizojazyčných, Hal Lindseyova "The Late Great Planet Earth" byla tou nejžádanější četbou (kromě beletrie), v sedmdesátých letech, podle "New York Times Book Review". Její spirituální dopad se nedá vyčíslit! V čerstvém, snadno pochopitelném stylu, "Late Great" učinila z kdysi tak "nudného" předmětu prorocství, zajímavé a vzrušující čtení pro miliony lidí, kteří o to nikdy zájem neměli. Jeho zpráva byla neodolatelná: Všechna znamení ukazovala k apokalyptickému závěru historie a splnění biblických předpovědí...

Lindsey předkládá pohled před-tribulační (pretribulation view): Názor že Rapture se může odehrát v každém okamžiku, aniž by byl její příchod ohlášený jakýmkoliv znamením. Po ní přichází období sedmi let Doby Strastí, nástup Antikrista a poslední bitva Armageddon. V době, kdy bude zcela obklíčeny Israel stát před nevyhnutelnou porážkou a totálním zničením, Kristus **viditelně** přijde, aby intervenoval a své lidi zachránil. Ti Ho poznají jako Mesiáše. On zničí jejich nepřátele a nastolí **doslovnou osobní vládu nad světem, která bude trvat skutečných tisíc let, známou pod názvem "Milenium"**. (pozn. překlad.: tento pohled - před-tribulační a před mileniální - má každý, skutečně fundamentální Křesťan v USA - včetně překladatele).

Toto byla dobrá zpráva pro Křesťany. Dávala jistotu že odejdou ze Země ještě než nastane ta strašná doba, kterou Bible nazývá "poslední dny". V tom stejném smyslu to bylo hrůzné očekávání pro ty, kteří zůstanou na Zemi. **Po přečtení "The Great Late Planet Earth" tisíce a tisíce lidí ze všech společenských vrstev se stali Křesťany a jsou jimi podnes.** Ovšem,

mnoho z nich očekává Rapture až po Době Strastí - přijali po-tribulační pohled. Jsou další, kteří neočekávají Rapture dříve než skončí Milénium. Potom jsou jiní, kteří popírají příchod jakékoliv Rapture vůbec.

Pochopitelně, vždy byly rozličné názory na Druhý Příchod Ježíše Krista. Pohled **amileniální** zastávaný povětšinou Luterány, Presbyteriány a Katolíky (kromě dalších), vidí pohyb historie mnoho tisíciletí - až jednou v neurčené době - Kristus to zakončí. Tento pohled nebere vůbec v úvahu proroctví a ani se nesnaží tak nějak "časovat" kolem nás jdoucí události. Právě tak **po-mileniální** pohled navrhuje že my už v Miléniu jsme (podle nich to není doslovných tisíc let, ale může to být sta tisíce let, kdy Křesťanství graduálně převezme vládu nad světem a založí Království v Kristově nepřítomnosti. Potom se vrátí On ke konečnému Soudu. Zatím co i zde je jakýs pohled na Rapture, je tato posunuta tak daleko do budoucnosti, že nemá žádný motivační vliv na každodenní život člověka.

Na počátku sedmdesátých let byla Rapture to nejčastější téma v církvích. Lindsey upoutal pozornost a představu této generace. Pastoři učili o nebi a Křesťané se nadšeně těšili v očekávání setkání se s Kristem někde v prostoru. Dokonce i sekulární svět znal tento koncept! Byly filmy jako trilogie "Omen" o posledních dnech. Rádio i televize se zmiňovaly o Rapture velmi často, kreslené "comics" a bumper stickers také udělaly své. (bumper sticker jsou různě námětové nálepky, které jsme si lepili na auta. Jeden z nich dokonce varoval: "Odcházím v Rapture, jedete na vlastní riziko".

Všechno se změnilo. Bumper stickers vybililo slunce a vítr je potrhal. Filmy ztratily přitažlivost a kázání v kostelích přešly na populární náměty dneška. Podtitulek článku v "Moody Magazine" vyjadřuje momentální náladu: Hal Lindsey byl předčasný. Země je velká, ale je příliš brzy ji nazvat nebožkou. (May 1988). Křesťanský ekonom Gary North už tak zdvořilý nebyl. Když poukazoval na "usychající" naději některých Křesťanů na brzký návrat Krista a nástup Reconstructionistů, North píše:

Nenastala ani Rapture, ani Doba Strastí. Události roku 1948 (myslí tím zrození státu Israel, pozn. překl.), se staly zcela nerelevantní pro dispensační výklad biblického proroctví. A to stejné platí pro rok 1988. Hal Lindseyova druhá vlna interpretačních "úctů" je splatná letos. (První vlna se objevila v r. 1981). Pro zbytek života hnutí dispenationalismu, jeho zastánci se budou snažit vysvětlit rok 1988. (Gary North, "1988, Dispensationalism's Year of Crisis").

"Dispensationalismus půjde brzy na hromadu starého železa zastaralých teologických systémů. Ještě na té hromadě neleží - ale už tam brzy bude, řekněme kolem prvního ledna 1989 ? (Gary North, "The Great Late Theologian Lewis Sperry Chafer", 1988).

ISRAEL: KLÍČ K ČASOVÁNÍ POSLEDNÍCH DNŮ ?

Northův poukaz na speciální data, je útokem na nejpřesvědčivější faktor který podporuje Lindseyovo scénáři: Znovuzrození Israele. **Tato historická událost, která je základním faktorem časování Rapture v dispensačním pohledu, jak John F. Walvoord poukázal (John F. Walvoord, "Israel In Prophecy", 1962), byla po dlouhý čas předpokládána a když se udála, zdála se potvrzovat výklad proroctví.** Po dva a půl tisíciletí exilu, rozehnan Božím soudem do všech čtyřech koutů světa za svou rebelii a podrobený stále a kruté perzekuci příslivečný židovský vandrovník se vrátil domů! **Žádný jiný národ v historii si nezachoval svou identitu ani po zlomku této časové délky, tím méně aby byl opětně ustaven jako národ! Zde byla ta nejpozoruhodnější událost z prorockého "jízdního řádu" od doby Ježíše Krista!**

29 listopadu 1947, Organizace Spojených Národů v zázračném hlasování - které by se dnes určitě nestalo - dalo Israeli právo na existenci jako svrchovanému národu v designované části jeho dřívějšího domova v Palestině. Dne 14 května 1948 proklamací z Tel Avivu, se stát Israel narodil. Byl okamžitě napaden silami arabských vojsk, které měly ve všem neuvěřitelnou převahu. Israel je přesto porazil a byl přijat do OSN v květnu 1949 - opět něco, co by se dnes v žádném případě stát nemohlo.

Sovětský Svaz, který překvapivě rozhodl svým hlasem v listopadu 1947, se stal stálým spojencem a pomocníkem Arabů v jejich snaze Israel vyhladit. Toto ovšem nebylo žádné překvapení. Po nejméně 200 let studenti Bible identifikovali Rusko - dávno před tím, než se stalo světovou velmocí, jako vůdce biblicky prorokované konfederace národů, která v posledních dnech zaútočí na Israel. **Zdalo se, že celá ta skládanka předpovědi se pomalu dává dohromady s dokonalou přesností, aby postavila kulisy pro Armageddon....**

OTÁZKA DAT A "GENERACÍ".

Když seděl se svými učedníky na Olivetské Hoře krátce před ukřižováním, Ježíš jim řekl, že Chrám (a implikací pochopitelně i Jerusálém) bude brzy zničen. Šokovaní učedníci se zeptali tři otázky: 1) Kdy se to stane (zničení Chrámu)? 2) Jaké bude znamení Tvého (druhého) příchodu? 3) Jaké bude znamení konce světa? (Matouš 24:3)... Kristova odpověď, známá pod názvem "Olivetská Rozprava", pokračuje až do konce Matouše 25. Jeho jasné předpovědi a přísloví, která navazovaly, odpovídají všechny tři otázky - ale ne ve stejném pořadí, jak byly podány. Kromě toho jsou zde Kristova prohlášení, která jsou aplikovatelná na víc než jednu otázku a **Ježíš nedělá úmyslně prázdné rozdělení.** Bylo to přesně podle Jeho způsobu učit pouze ty, kteří mají "uši ke slyšení" a "oči k vidění". Z tohoto důvodu bylo mnoho kontradikčních názorů na to co On řekl. **Každý z nás se musí rozhodnout podle toho, jak ho vede Boží Duch...**

Jedna z hlavních příčin zmatku je Ježíšovo záhadné prohlášení: "Tato generace" nepomine, dokud se tyto věci nenaplní. (Matouš 24:34). Převážný pohled mezi Protestanty v době, kdy Hal Lindsey uvedl svou knihu byl, že "tato generace" * znamená generaci která uvidí, jak se "tyto věci naplní". Jiný výklad, který získává na popularitě dnes je že "tato generace" znamená generaci, která byla naživu, když Ježíš tato slova pronášel. Tento pohled je jasně zcela přesný, pokud se týká zničení Jerusáléma, které se stalo během života většiny učedníků. Ovšem, je právě tak zřejmé, že ani Druhý Příchod, ani "konec tohoto světa se ještě neudály. A proto je zapotřebí jiného výkladu termínu "tato generace".

* (Pozn. autora: Pohled, který jsem vždy zaujímal já, spojuje toto Kristovo prohlášení s Jeho opakovanými poukazy na "zlou a cizoložnou generaci" [Matouš 12:39, 16:4], "generace nevěřící a zvrácená" [Matouš 17:17, Lukáš 9:41], "generaci zmijí" [Matouš 23:33] a jiné podobné fráze. Je zcela jasné, že Ježíš v těchto prohlášeních zahrnoval nejenom generaci Israele v čase Jeho pobytu na zemi, ale **celý nevěřící Israel všech dob**, protože činil podobná prohlášení jako: .."krev všech proroků, která byla prolita od počátku světa, bude vyžadovaná od této generace" [Matouš 23:36, Lukáš 11:50 a.t.d.].

Takové prohlášení nemohlo být proti generaci Jeho dnů! A tak fráze "tato generace nepomine" musí být chápána jako předpověď, že Israel zůstane v nevěře a hříchu do té doby, než se naplní předpovědi Olivetské Rozpravy.... To také souhlasí se Zachariášem 12:10, kde se předpovídá, že Israel rozpozná, bude litovat a přijme svého Mesiáše, až On se vrátí dolů z nebe, aby intervenoval v polovině Armageddonu a zachránil je před jasnou zkázu. **Ovšem, tento výklad nevyžaduje naplnění jakékoliv časové délky od doby návratu Israelců do své země, jak se tomu stalo v r. 1947 - konec poznámky).**

Navzdory tomu, co se zdá být tak jasné, mnoho **amilenialistů, postmilenialistů** a obzvláště **Reconstructionistů** trvá na tom že Kristovy předpovědi z Olivetské Rozpravy a celá kniha Apokalypsy (s výjimkou snad posledních třech kapitol) se všechno splnilo zničením Jerusáléma v roce A.D. 70...Dokonce i Beránkova Svatební Večeře s Jeho nevěstou v nebi a Kristův návrat na zem, aby zničil své nepřátele, jak popisuje kap. 19, svázání Satana a Kristova tisíciletá vláda se podle nich také splnila během "té generace". Kristova času na zemi!

Takový výklad je zcela absurdní, nejen co se týče "konce světa", ale i dalších předpovědí z Matouše 24. "Příchod Syna člověka", viditelného jako "blesk přes celou oblohu"(verš 27), "shromáždění Jeho vyvolených ze všech čtyř světových stran poslanými anděly" (verš 31) se také přece neudálo v roce A.D. 70 a nestalo se tak dodnes! Ani obklíčení Jerusáléma armádami Tita, se nedá nazvat "velikými strastmi, jaké nikdy od počátku světa nebyly a už nebudou" (verš 21). Není pochyb o tom, že mnohem větší strasti přišly na Židy při Hitlerově Holocaustu a na Křesťany za veliké persekuce Diocleciána a Galerie v roce A.D.303, nemluvě o mučení a zabíjení Křesťanů a zničení deseti tisíců kostelů za Stalina a Mao. **A proto musíme předpokládat, že většina událostí z Matouše 24 a Apokalypsy (včetně mnohem větších strastí, než které kdy svět do této doby prožil), jsou někde v budoucnosti a mohou mít počátek i v době naší...**

Pro mnoho Křesťanů, kteří věřili že Kristus hovořil o generaci budoucí, která "uvidí všechny tyto události" byl verš 32 o fíkovníku, jehož "větev vyhájí listy" se vysvětlovalo jako nástup Israele jako národa opět ve vlastní zemi. **A proto rok 1948 znamenal začátek vzrušujícího odpočítávání od tohoto počátku "posledních dnů" k předtribulační Rapture. Pakliže biblická délka generace se počítala 40 let** (protože to byla doba, po kterou Israel putoval pouští aby zemřela ta zbabělá a nevěřící generace), **potom tedy v roce 1988 (1948 + 40) všechno, co Ježíš předpověděl v Jeho Olivetské Rozpravě a zároveň nástup Antikrista na světovou scénu, bitva Armageddon a Druhý Příchod, by se měly odehrát. Pakliže odečtete od roku 1988 sedm let** (podle Daniela délka Doby Strastí, jinak poslední, sedmdesátý "týden"), **potom předtribulační Rapture by se měla odehrát v roce 1981.**

"The Great Late Planet Earth" pouze naznačila, že Kristovo prohlášení týkající se "té generace", by mohlo znamenat naplnění předpovědi 40 let po vzniku státu Israel. **Jenomže tato možnost, (i když to Hal Linsey v úmyslu neměl) se změnila na "nutnost" v myšlení mnoha Křesťanů, takže když rok 1981 přišel a odešel bez Rapture, nastalo veliké zklamání v táboře předtribulačních Křesťanů. Pochyby počaly narůstat už před 1981. Vlastně už v pozdní části dekády sedmdesátých let počal nabírat na síle pohled post-tribulační, dokonce i v denominacích, které - do té doby byly baštou předtribulačního pohledu..**

NOVÁ OTÁZKA: RAPTURE NEBO ŽÁDNÁ RAPTURE?

Není třeba připomínat, že leden 1982 byl svědkem dezercí velkého počtu předtribulačních Křesťanů. V té době, ovšem posttribulační Rapture nevypadala o mnoho lépe, protože Doba Strastí nepřišla také na čas. Mnohým Křesťanům se zdálo, že jediný pohled který zůstává, je postmileniální názor menšiny který téměř "vymřel" mezi evangelisty. Po tom, co milenialismus byl téměř zcela odepsán - jak Gary North připouští - a navzdory zřejmé nerealnosti scénária roku A.D.70, postmileniální pohled udělal dramatický návrat...

Dnes, kdy 1988 je již historií, aniž by se objevil Antikrist či Doba Strastí a vyhlídka na Armageddon se ztrácí v oteplování vztahů mezi USA a SSSR (psáno před r. 1989) a nových smluv odstraňujících nebezpečí nukleárního konfliktu - kontroverze není mezi "před-trib", "mid-trib" či "post-trib", jak byla vždy. Dnešní téma je: **Rapture či žádná Rapture....**

Ten druhý názor získává na počtu přívrženců tak rychle že se pravděpodobně stane predominantním pohledem blízké budoucnosti. Zatím co většina post-milenialistů v Rapture věří, je tato podle nich tak daleko v budoucnosti (jak už jsme

podotkli), že nemá žádný praktický vliv na život jednotlivce a nenabízí žádnou očistnou naději obvykle spojenou s iminentním příchodem Ježíše Krista.

Většina Křesťanů už neví co věří ve smyslu prorocství a uvědomují si, že na názor, který dosud drželi, je třeba se podívat poctivě ještě jednou. Mnoho z těch, kteří byli upřímně vzrušení očekáváním odchodu do nebe každým okamžikem, se cítí zmatení a bez iluzí nad zřejmě chybným výkladem všeobecně přijímaného biblického výkladu, na který se tak spoléhali... Ti, kteří věřili v Rapture, protože to bylo populární, pochopitelně opouští to, co se stalo nepopulárním. Vlastně oni ani nikdy neměli dobrý důvod k tomu v co věřili. Důvod, který by byl založen na jejich pečlivě zváženém přesvědčení. Je velmi smutné, že pouze málo Křesťanů zná Bibli z vlastního zkoumání...

Vzrůstající debata o důležitosti tak velké části Bible, která je věnována prorocství, musí být dovedena až do konce na této kritické křižovatce historie jak světa, tak i Křesťanství. **Hlavním účelem není nutně získat všeobecný souhlas, ale aby všechny otázky a problémy byly osvětleny natolik, aby každý člověk si mohl učinit inteligentní rozhodnutí sám(a) pro sebe! V tomto procesu vidíme dramatický posuv v biblické interpretaci mezi evangelíky za posledních tak 150 let, s extrémně vážnými důsledky.**

Bohužel, právě v této době se rozvíjí nebezpečný postoj tak zvaných "elitistů" vůči členům Kristova Těla, kteří se "odvažují" zkoumat učení prominentních autorit. Těm, kteří se upřímně dovolávají práva Berojských (Skutky 17:10-13) kontrolovat každé učení proti Písmu, je řečeno, že nedostatek teologických diplomů je diskvalifikuje od jakéhokoliv zkoumání toho, co se učí. **Křesťanství je ve velikém nebezpečí, když jeho autority, právě tak, jako Římsko Katolická církev odmítla Reformaci v r. 1500, odmítají jakoukoliv kritiku či pochyby o jejich učení...**

VÝMĚNA NEBESKÉ NADĚJE ZA POZEMSKÉ AMBICE.

Křesťanství je zralé pro rozvinutí pohledů na historii a prorocství, která buď zlehčují důležitost, nebo zcela eliminují realitu Rapture a dávají hlavní důraz na "pokřesťanštění" (na rozdíl od "obrácení") světa. Nové knihy, které se zabývají ideou, že "vítězství v Kristu" znamená křesťanské ovládnutí světa, takové knihy se velmi dobře prodávají. Takové ideje jsou úspěšně nasazeny do hlavního proudu evangelických denominací, hnutím "Coalition on Revival". Samotná existence této organizace, se svým opovrhlivě nepřátelským postojem k Rapture a propagací Reconstructionismu představuje zásadní teologický posuv v církvích pro svou vzrůstající převahu mezi jak evangelickým členstvem, tak i vedoucími... S klesající nadějí na Rapture, relativně nová teologie Reconstructionismu prožívá překvapující růst. Otázky, které toto hnutí vznáší, jsou důležité. Vypustili energickou kampaň aby obrátili většinu Křesťanů na jejich ideovou "vlnu" a vydali následující výzvu, která musí být každopádně brána seriózně a nemůže zůstat nezodpovězena:

Voláme celou Křesťanskou obec k debatě - právě tak, jako Luther pozval je k debatě, když přibil svých 95 tezí na bránu kostela, někdy před 450 lety. Máme-li pravdu o Bohem požadované povaze naší agendy, potom získáme věrné a oddané následovníky. Mohlo by to přinést sociální změnu, proti které byla Reformace pouhým trpaslíkem... (Dominion Press brochure advertizing "The Biblical Blueprint Series" - 4 book, each one by: George Grant, Gary North, Dennis T. Peacocke and Ray Sutton, 1986).

Rok 1988 je již historií a Rekonstrukcionisté si jsou jistí, že velká většina - pakliže ne celé - Křesťanstvo spadne jako zralá hruška do jejich tábora - a oni na tom tvrdě pracují! Vedoucímu mluvčímu za před-tribulační Rapture, Gary North nedávno napsal:

Jak už jistě tušíte, my jsme připraveni dát pánu Dave Huntovi pořádně "zabrat"... Díváme se na něj jako na Hal Lindseye z 80 let, jako na někoho se stejnou budoucností: "Ale ano, pamatujeme se. Vy jste ten chlapík, který tvrdil, že Ježíš je už někde blízko za rohem, protože Israel byl založený v 1948 a o jednu generaci později...".. Nestalo se tak. A také se to nestane. V roce 2002 po vás posbíráme zbytky. Až Arabové zatlačí Israel do moře, nebo se obrátí na Křesťanství, potom "Scofieldismus" (teologie biblických dispensací, pozn. překlad.) zemře rychlou smrtí. Buďte klidní, už mám připravený rukopis až se něco z toho odehraje.." (Gary North in a letter to Peter LaLonde, April, 1987).

Dnes, kdysi tak radostně jasná naděje Církve na odchod domů v Rapture každým okamžikem, se stala terčem krutých vtípů a obyčejným subjektem zesměšnění dokonce i mezi mnohými Křesťany! Původní inzerát pro oznámení "Biblical Blueprint" Konstrukcionistů, nazývá posměšně Rapture "God's helicopter escape" (únik Boží helikoptérou). Earl Paulk, zakládající pastor Chapel Hill Harvester Church (10 tisíc členů) blízko Atlanty, populární televizní mluvčí, nazývá Rapture "The Great Escape Theory" (velká úteková teorie)... Ve svém dopise z března 1988, zakladatel a ředitel COR si stěžuje, že "mnoho dobrých, učených pastorů stále naivně říká": "Jedinou nadějí našeho věku je příchod Ježíše Krista".

Odchod do nebe v Rapture byl, z velké části nahrazen rychle rostoucí novou nadějí, že Křesťanství je předurčeno převzít vládu nad světem a založit Boží království. Pozornost se odvrátila od získávání duší pro občanství v nebi, k politické a sociální akci zaměřené na "vyčištění" společnosti. Zřídka kdy uslyšíte dnes kázání o novém světě, který přichází... Pozornost je soustředěná na "dosáhnutí úspěchu" ve světě, který existuje. **Jen kdybychom měli dostatečně mohutný pochod na**

Washington a měli dostatek hlasů pro naše "křesťanské" kandidáty, potom bychom byli schopní vytvořit svět který je krásným, morálním bezpečným a uspokojujícím "křesťanským" místem pro naše vnuky a pravnuky!

Lidi, toto je velmi atraktivní scénáři! Prohlášení jako toto od George Granta zní logicky a je extrémně výmluvné: "Jsem zklamaný pesimistickou mentalitou, že cílem a smyslem světové historie je zatlačit Církev do kouta a teprve - těsně před okamžikem našeho zničení - nás Bůh vytrhne do nebeské říše a řekne: **Tak dobře, ztratili jste svět, ztratili jste vaši kulturu, vaše děti, vaše školy. Ztratili jste nenarozené děti, Jižní Afriku, ztratili jste všechno, moji dobří a věrní služebníci". Prostě mně to nesedí! Reconstructionisté tvrdí, že to není ten jediný pohled na to, jak by Církev měla operovat ve světě!** (George Grant, "Dominion Theology")....

COPAK SE STALO S NEBEM?

Očekávání brzkého návratu Pána, které bylo tak viditelné v sedmdesátých letech na vrcholu popularity Hal Lindseyovy "The Great Late Planet Earth", téměř z Církve zmizelo. Dnes už jen zřídka kdy uslyšíte příznivý poukaz na Rapture z kazatelen. **A hymny, které kdysi vyjadřovaly touhu Křesťanů po nebi, se hrají tak nejvýše na pohřbech!** Rozvinulo se překvapující a rostoucí nepřátelství vůči nadšenému očekávání Kristova návratu, které tak převládalo v ranné Církvi. Kyvadlo doby směřuje k odmítnutí **nejenom před-trib, ale také před-milenium Rapture!** Reconstructionisté dostávají větší a větší jistotu na konečném vítězství jejich pozice. Gary North předkládá přesvědčující důkazy tohoto trendu a píše: "Ano, "National Affairs Briefing Conference", která byla v září 1980 v Dallasu, přilákala nejméně 15 tisíc Fundamentalistů, včetně několika tisíc pastorů ke shromáždění, které povzbuzovalo Křesťany, aby se zapojili do politického života. Hovořil jsem na konferenci a byl jsem nadšeně přijat. Reverend Rushdoony (spoluzakladatel Reconstructionismu s Northem) byl pozvaným řečníkem, ale nemohl se pro nedostatek času dostavit...Výraz "Rapture" byl použit pouze jednou - a pouze jediný mluvčí - **Bailey Smith**, nově zvolená hlava "Southern Baptist Convention", připomněl Kristův iminentní návrat a prohlásil, že nesouhlasí s trendem konference.

Pat Robertson, hlava "Christian Broadcasting Network", připomněl posluchačům slova Genese 1:26-28, kde se volá po uplatnění dominia, po podřízení si země... Dokonce použil fráze "Křesťanská rekonstrukce"... Ve zkratce: "Podstatný posun v aplikované teologii (i když ne v před-mileniální eschatologii*), se ukazuje mezi Americkými "hlasitějšími" fundamentalisty. Představuje druh teologické schizofrenie, ale zároveň vítané nesnáze" (Kenneth J.Gentry,Jr. "The Greatness of the Great Commission",1981). (Pozn. překl.: *Eschatologie je část teologie, která se zajímá o poslední skutečnosti jako smrt, soud, nebe, peklo)..

Trend, který Gary North rozpoznal a identifikoval v jeho prvním stadiu, se význačně zrychlil. Mohli bychom se zmínit o současném boji, který se odehrává v Southern Baptist Church. Je to zdaleka největší protestantská denominace a ztrácí členy ve velikém počtu ve prospěch denominací, které popírají Rapture, dále upírají národu Israel jeho místo v biblickém proctví a kteří věří, že "elitní" skupina těch, kteří "překonají" se brzy prokáže tělesnou nesmrtností bez vzkříšení a bez Druhého Příchodu, a převezme vládu nad světem pro Krista. Potom se vrátí On. Ne aby si vzal svou Nevěstu domů do nebe, jak učí Bible, ale aby vládnul nad Královstvím, které "Nevěsta" pro Něj na zemi připravila. Jeden z vůdců tohoto hnutí píše: "Můžete studovat knihy o odchodu do nebe v tak zvané Rapture, pakliže vás to vzrušuje. My chceme studovat Bibli, abychom se naučili jak žít, milovat a jak přinést nebe dolů, na zemi"...(David Ebaugh, "Monarch", 1986).

Má vůbec cenu o tom diskutovat? Nakonec - co na tom záleží, kdy se Kristus vrátí, a kdy bude Království ustaveno? Má eschatologický spor vůbec nějakou důležitost? Částečnou odpovědí by mohl být poukaz na skutečnost, že proctví "posledních dnů" je subjekt, který zabírá kolem jedné čtvrtiny Bible!!!! Jak si může někdo dovolit navrhnout, že by Boží Duch přikládal takovou důležitost něčemu, na čem - ve finální analýze - vlastně vůbec nezáleží? Když zvážíme množství pozorností a důrazů, které tomuto námětu přikládá Bible - Boží Slovo - potom to musí být důležité i pro nás, a my musíme vědět proč to pro nás důležité je!

Jeden z důvodů této důležitosti by měl být zcela zřejmý. Pavel říká, že Kristus vytrhne svou nevěstu ze země, aby se s ní setkal někde v prostoru - "a tak už provždy, zůstaneme s Pánem" (1 Tesalonským 4:17). Následně ti, kteří očekávají setkání s Kristem zde na zemi - "Krista" který přijde aby převzal od nich Království, budou podvedeni. **Ve skutečnosti je zcela možné, že celou tu dobu "rekonstrukce" připravovali Království pro Antikrista!** Přes to všechno, učení že my musíme ovládnout svět a zřídít Království pro Krista, je tím nejrychleji rostoucím hnutím v církvích naší doby.

MĚNÍCÍ SE POSTOJ K ISRAELI.

Jednou z klíčových doktrín tohoto hnutí je tvrzení, že Církev je nyní "Israelem", dědičkou všech příslibů a že národ Israel byl od Boha oddělený a nemá žádné místo ve scénáriu proctví. Tento nový trend zaměřený se na pozemské dědictví, vystavil naději na odchod do nebe skrze Rapture, sarkastickému výsměchu. Zároveň způsobil drastickou změnu v postoji a ve zmenšené podpoře Israele. Je to obrat o 180 stupňů, obrat který je alarmující pro ten malý národ. Bill Hamon napsal velmi populární knihu "Eternal Church", kde tvrdí, že Církev je nyní Israelem a že Křesťané zřizují Boží Království. Hamon píše, že "Rhema Bible Training Center" Kenneth Hagina, používá tuto knihu jako učebnici a že tato byla shledána jako "cenný a nenahraditelný nástroj" následujícími autoritami: Kenneth

Copeland, Earl Paulk, Jerry Savelle, Gary Greenwald, John Gimenez, Ken Sumrall... a mnozí další Letničtí a Charismatictí vůdčové. (Cited in: "Report From Concerned Christians", 1988).

Na svém proslovu v Edmondu blízko Oklahoma City, 11 dubna 1988, **Rick Godwin**, dlouhodobý spolupracovník **James Robinsona**, populárního řečníka v křesťanských médiích přednesl typickou anti Israelskou rétoriku, která je tak typická v charismatických kruzích: **"Oni (národ Israel), nejsou vyvolení, oni jsou prokletí! Nejsou požehnání, jsou prokletí! ...Ano, slyšíte Jerry Falwella a jiné říkat, že Amerika je veliká, protože Amerika požehnala Israeli. Jistě, požehnala. Kterému Israeli? Israeli - Církví! To je Boží Israel - ne ten stroužek česneku u Středozemního Moře!!** (Rick Godwin, Sunday evening sermon at Metro Church, Edmond, Oklahoma).

Earl Paulk kritizuje národ Israel a ty kteří mu pomáhají, tímto finálním odsouzením: **"Přišla chvíle abychom poznali, že duch antikrista již ve světě pracuje skrze tak zvané Svatým Duchem naplněné učitele, kteří tvrdí, že žehnáte-li Israeli (národu), Bůh požehná vám"...** **Toto není pouze otevřeně podvodné - ale není to vůbec část Nového Zákona!"** (Earl Paulk, "The Handwriting On The Wall").

Proud změn probíhá jak ve světě, tak i v Křesťanství. V kritické době která leží před námi, by mohly evangelické kongregace utrpět rozdělení kvůli Rapture a kvůli vztahu k Israeli podobné tomu, co prožila Katolická církev následkem Reformace. **Ani by příliš nepřekvapilo, kdyby za účelem "jednoty" se větší část Protestantismu pohnula blíže k ekumenickému spojení s Katolicismem, který je tradičně antisemitský a který odmítl Rapture už někdy před 1600 lety!** Některé z důvodů, proč se to mohlo stát, a pravděpodobné následky, se objasní na dalších stránkách.

BYL BY KRISTŮV NÁVRAT NYNÍ NEVHODNÝ?

Musíme být opatrní, abychom v zápalu pro "změnit svět pro Krista", se tak silně neoddávali tomuto pozemskému cíli, který by se mohl táhnout do nekonečna tak, že bychom ztratili visi nebe. **Není možné být zcela věrný totalitě toho co učí Bible a přitom být uvázaný na zem, když Bible říká, že máme být připraveni odejít každým okamžikem....** Je důvod k obavám že Rekonstruktionisté, Coalition on Revival a právě tak další kingdom/dominion zastánci propagují falešný koncept našich povinností zde na zemi - koncept proti kterému se musíme bránit, abychom najednou nepostřehnutelně neupadli do postoje "Velkého Inquisitora" Dostojevského! Pro něj, Kristův návrat na zem představoval nechtěný zásah do povolání Křesťanstva. Nechal uvrhnout Krista do vězení, kde Ho navštěvuje, aby si postěžoval: "Není zapotřebí abys nyní přišel. Nesmíš se plést do našich věcí - alespoň ne teď...když jsi odcházel, svěřil jsi nám nějaký úkol ...Ty jsi slíbil! Ty jsi to zavedl Tvým Slovem... Ty jsi nám dal právo svazovat a rozpouštět a nyní nám nám to přece nemůžeš vzít! **Proč jsi přišel? Abys nám překážel?"**

Všichni lidé mají pokušení být na tomto světě více doma, než by měli být. Křesťané nejsou vůči tomu nikterak imunní a když podlehnou, **mají tendenci si podle toho vykládat Bibli.** Rekonstrukcionisté jsou zářivým příkladem: Kristův návrat před tím, než převezmou vládu nad světem, by nevyhovoval jak jim, tak i dalším v kingdom/dominion hnutí i ze stejných důvodů, jako kdysi nevyhovoval Velkému Inquisitorovi.

Naši nadějí není převzít moc nad světem, ale být vytržen z tohoto světa naším Pánem, účastnit se - jako Jeho nevěsta svatební večeře - vrátit se s Ním dolů na zem jako část Jeho armády k záchraně Israele, zničit Jeho nepřátele a být částí Jeho tisícileté vlády.... A přesto velmi často ti, kteří tvrdí že v to věří, drží tuto víru pouze teoreticky, zatím co jejich skutky to popírají. Naše srdce by měla být ve stálém očekávání - a radosti z očekávání - Jeho Rapture,

Nebe není tolik jako "místo někde", jako bytí s Kristem, ať už On je právě kdekoliv ve vesmíru, protože my budeme v Jeho blízkosti. Nebe není tolik jako "místo", jako je stavem prožívání nebeské existence, která je mimo naše chápání. V našich transformovaných tělech, které budou jako Jeho tělo, budeme sdílet Jeho vzkříšený život a vládnout s Ním po tisíc let. Potom začne věčnost, ve které budeme Krista poznávat více a více... Jeho lásku, milost, laskavost. Jakmile tato víse zakotví v našich srdcích, co jiného by mohlo uchvátit naše srdce?

Část problému s kingdom/dominion/rekonstrukcion hnutí je pochybená myšlenka, že smrtelný člověk je schopný vykonat to, co jenom nesmrtelný Člověk, náš vzkříšený Pán a my - jako vzkříšené nesmrtelné bytosti mohou vykonat! My se nehodláme spokojit s čímkoliv menším, než je plnost, kterou slíbil On! Sláva, kterou On nabízí je světelná léta za agendou COR pokřesťanství a převzetí tohoto světa v našich tělech slabosti a nedokonalosti... Můžeme přijít o to nejlepší, když odmítneme brát vážně to, co Bible jasně učí a tím, že nebudeme stát pevně na správné doktríně. Dále můžeme ztratit naši odměnu tím, že se budeme snažit žít v naší vlastní síle, místo abychom nechali Jeho, aby žil skrze nás. Ta radost a sláva, které On pro nás naplánoval a výhled na vytržení každým okamžikem, je víc než dost aby nás to inspirovalo žít vítězný křesťanský život v podávání svědectví o Ježíši Kristu....

Je velmi ironické že možnost Rapture, která by měla přinášet veliké uspokojení a mír, zapříčinila zároveň tak velikou kontroverzi. Ovšem, my si nemůžeme dovolit - ani ve jménu "jednoty" ani kvůli vyhnutí se kontroverzi - opustit naději, kterou dostáváme z veršů jako těchto: "Pohledte, ukáží vám tajemství: Všichni nezemřeme ale všichni budeme proměněni - naráz, v okamžiku při zvuku poslední polnice. Zazní trubka a mrtví vstanou nezničitelní a my budeme proměněni (všichni,

mrtví žijí v jednom okamžiku). Neboť toto zničitelné tělo musí si obléci nezničitelnost a toto smrtelné si musí na sebe vzít nesmrtelnost. 1 Korint. 15:51-53....

Sám Pán sestoupí z nebe za zvolání, za hlasu archanděla a Boží trubky a mrtví v Kristu vstanou nejdříve. Potom my, živí, budeme spolu s nimi uchváćeni do prostoru k setkání s Pánem. Potom už vždy budeme s Pánem. Proto se těmito slovy navzájem povzbuzujte..

1 Tesalonským 4:16-18.

Co zdržuje Krista v nebi?

Navzdory jeho důležitosti v životě i doktríně prvních Křesťanů, Druhý Příchod Ježíše Krista se stává stále víc a víc vzdálenou budoucí událostí, která představuje jen nepatrný zájem dnešního průměrného Křesťana. Kromě toho, mnohý upřímný Křesťan, pro kterého byla kdysi Rapture tou "šťastnou nadějí" dnes argumentuje, že jakýkoliv důraz na Rapture by odvrátil naši pozornost od sociální a politické akce, na které máme dnes být plně soustředěni! Jejich naděje na nebe dostala až druhé místo po novém přesvědčení, že první odpovědností Křesťana je vylepšit tento svět - což někdy znamená se spojit s bezbožnými ke konání dobrých věcí pro dobro celého lidstva.... Každopádně je křesťanský smysl pro povinnost spravedlně pohnut takovými apely na jeho svědomí, jako je tento, přicházející od Roberta Granta, vedoucího křesťanského politického aktivistu:

"Konečnou odpovědnost za zničení morálních hodnot Ameriky, podle mého soudu, položí jednou Bůh přede dveře amerických kostelů. Bibličtí Křesťané jasně opustili bojiště a dovolili aby zlo zvítězilo bez boje. Evangelíci velmi často musí dohánět Katolíky, Mormony a jiné aktivisty soustředěné na lidské hodnoty". (Robert G. Grant, "American Freedom Coalition", 1988).

Takovéto prohlášení, i když možná v sobě nějakou pravdu má, vyzdvihuje pár oprávněných otázek. **Kdy vůbec ranná Církev vešla na sociálně/politické "bojiště", o kterém Grant prohlašuje že moderní jej opustila? Když se na to podíváme podrobněji, vidíme, že nikdy na takové "bojiště" nevstoupila!** Byla ranná Církev tedy odpovědná za široko rozšířenou nemorálnost a modlářství, které přežívaly i přes hrdinné snahy evangelizovat římský svět? Bylo to proto že Církev zklamala ve svém poslání, že Křesťané - po tisících - byli hnáni do arén jako potrava pro dravá zvířata a přibíjení na kříže?

JE KŘESŤANSTVÍ ODPOVĚDNÉ ZA CELOSVĚTOVÉ ZLO?

Kolik viny za to, co vychází jasně ze zlých srdcí bezbožných lidí lze položit na Křesťany, proto že se nestali "solí a světlem" světa (ať už to znamená cokoliv)? **Přesně: Jaká je povinnost Křesťanství a individuálních Křesťanů kromě žít křesťanským životem a věrně vyhlášovat evangelium světu?**

Nezdá se být podivným názor, že Křesťané mohou být viněni za špatný stav světa ale nevěřící je zobrazovaný jako někdo, kdo by hrozně rád uposlechl Boha, jen kdyby ta zpráva mu byla naservírovaná tím "správným způsobem?" Literatura COR prohlašuje: "Svět je v zoufalém stavu a západní civilizace visí na vlásku, protože Církev nesplnila Bohem nařizenou roli vůdce na Zemi a neukázala lidstvu, jak Bůh chce, aby tento svět fungoval na základě biblických principů a zákonů".. (From the brochure for "Southern California Regional Seminar of the Coalition on Revival", April 1987, speaker Jay Grimstead).

COR Manifest je předkládán jako urgentní protože "Miliony duší a přežití civilizace je v sázce" (A Manifesto For Christian Church. Declaration And Covenant, July 4 1986 - COR California).... "Je vinou Círky, že nemorálnost je tak rozšířená v americké společnosti, že dolar je slabý a že hrozí válka na Středním Východu. **My bychom, pravděpodobně mohli zabránit příchodu Doby Strastí, nástupu Antikrista a Armageddonu!** A pakliže tyto události přijdou, bude to vina Křesťanstva....

Rekonstrukcionista George Grant píše: "Státem podporovaný despotismus, který pohlcuje naše tak tvrdě vybojované svobody by nebyl možný, kdyby byli Křesťané neopustili doktrínu vlády Ježíše Krista. Kdyby jsme se nepustili Jeho teokracie, hrůzy moderní Ameriky by nikdy nevznikly (George Grant, "The Changing of the Guard: Biblical Principles for Political Action", 1987)... Grant nepoukazuje pouze na Kristovu vládu nad Jeho Církví a individuálními Křesťany, ale vyžaduje od Círky vládu nad společností v celku, a zahrnuje do toho i nevěřící!

Takovýto pohled má určitý vliv na naší pýchu. I když nás obviňuje na jedné straně z nedbalosti, na druhé nám připisuje schopnost vyřešit problémy tohoto světa! Ovšem, podíváme-li se na to blíže, tak uvidíme, že není ani jeden biblický verš či slovo, které by tvrdilo, že "Západní civilizace visí na vlásku", protože Církev nebyla schopná zachránit svět tím, že by ukázala bezbožným jak je možné získat pozeňání a prosperitu od Boha, skrze poslušnost Jeho biblických principů!!! **Svět je po krk ve zmatcích a nesnázích proto, že lidské srdce, které žije v rebelii proti svému Stvořiteli, je "zrádné nade všechno a zoufale zlé"** (Jeremiáš 17:9) **a drtivá většina lidstva se odmítá obrátit!**

Jak H.Wayne House a Thomas Ice nám připomínají: První kapitola Římanům učí, že úroveň společnosti klesá proto, že lidé jsou hříšníci, kteří prokazují svou vzpouru proti Bohu tím, že vytváří bezbožnou kulturu a společnost. **Není to proto, že se**

Křesťané nestali činnými v politice.. (Wayne House and Thomas Ice, "Dominion Theology, Blessing Or Curse? An Analysis Of Reconstructionism" 1988).

Aténským Řekům řekl Pavel na Aeropagu, že "Bůh přikazuje lidem všude aby se obrátili". To samé platí i podnes. Proč se máme obrátit? Abychom zachránili ekonomii tohoto světa, přinesli finanční stabilitu a mír mezi národy? **NE! Ale proto, že Bůh "určil den, ve kterém bude soudit svět spravedlivým soudem skrze jednoho, kterého ustanovil. Všem o tom podal důkaz tím, že ho vzkřísil"** (Skutky 17:30-31). **Navrhnout, že Velké Poslání (Skutky 1:8, Matouš 28:19-20) přikazuje Křesťanům aby vyvedli svět z jeho sociálních, ekonomických, ekologických a politických problémů, korumpuje a překrucuje evangelium Ježíše Krista, dává lidstvu omluvu pro jeho rebelii, nabízí mu falešnou diagnózu a navrhuje nesprávné řešení!**

Bůh si vychovává a disciplinuje své lidi - jak Israel, tak i Církev - v této době, **ale v žádném případě neopravuje či nevylepší svět!** K tomu přijde čas v Době Strastí, když je Církev už v nebi. Je proto velkým omylem učit, že funkce Křesťanstva je opravovat a vylepšovat sekulární společnost. Bible tento pohled nijak nepodporuje!

Proroci Starého Zákona směle pokárali krále za jejich hříchy, ale jejich výtky byly téměř vždy, zaměřené na krále Israele. Když se jednalo o hlavy druhých národů, bylo to pro jejich vzpouru proti Bohu a nespravedlnému zacházení s Bohem vyvoleným lidem. Jan Křtitel pokáral Heroda Antipu za to, že si vzal k sobě ženu svého nevlastního bratra Filipa. Zatím co Herodové byli vlastně rod přímo vládnoucí nad Židy, oni sami Židy nebyli (Josephus Flavius píše, že byli Edomité). **Je možné, že Jan Křtitel, který byl uvězněn a později popraven Herodem pro své pokárání - je možné že si zbytečně zkrátil svůj život a službu Israeli tím, že se zaměřil na nesprávný cíl ??**

KRISTŮV PŘÍKLAD.

Ježíš Kristus nikdy nezaměřil svou opravnou činnost na vládní osoby - ať už herodiánské nebo římské. Když Mu Farizeové řekli, že Ho Herod chce zabít, Ježíš nepoužil tuto příležitost, aby poukázal na Herodovu špatnost. Prostě projevil své pohrdání nad Herodem tím, že odmítl projevit jakýkoliv strach z jeho moci: **"Jděte a řekněte té lišce: °Pohled', vyháním demony a uzdravuji dnes a zítra. Třetího dne dokonám°.** (Lukáš 13:31-33). Pokud víme, toto byla jediná Ježíšova zmínka o Herodově existenci až do chvíle, kdy před ním stál zcela beze slova....

Na druhé straně Ježíš velmi ostře a často káral izraelské náboženské authority. Jistě, On také káral prosté lidi pro jejich hříchy, ale činil tak mnohem soucitněji. Podle zkušeností z Bible se zdá, že by dnešní křesťanství vedoucí měli veřejně pokárat ty vedoucí osoby ve vládě, které se prohlašují za Křesťany. **Na příklad prezident Reagan, který se prohlásil za znovu zrozeného Křesťana, by měl být požádán, aby se veřejně vzdal své účasti na astrologii a okultismu, a vedl národ k obrácení se od tak rozšířené nekřesťanské činnosti.** (vysvětlení v knize D.Hunt a T.A. McMahon: "America:The Sorcerers's New Apprentice" 1988). **Čisté životy individuálních Křesťanů a křesťanských autorit by měly stát jako příklad pro svět - ne jako model, který mohou následovat, ale jako něco, co je usvědčí z jejich hříchů a zavede je ke kříži Ježíše Krista.**

Zvyšující se politická a sociální aktivita dnešních církví vypadá paradoxně - když ne pokrytecky, když si uvědomíme nedbalost v doktrinní čistotě. Neochota jejich vedoucích zapojit se do nutného procesu opravování jeden druhého jen povzbuzuje rostoucí pohrdání pravdou.. **Výsledná slepota je viditelná ve skutečnosti že i když na jedné straně vedou boj proti pornografii, potratům a homosexualitě, mnoho křesťanských špiček dává svá požehnání stejnému zlu a ještě více svůdným prvkům humanistické psychologie, které infikují církev!** Ve svém nadšení pro selektivní vnucování biblických pravidel a nařízení venkovnímu světu, církve zanedbávají tu jedinou jistou základnu pro morálku - oddanost k zdravé teologii - a tím zajišťují svou vlastní korupci.. **Vzdálili jsme se od příkladu Ježíše Krista a - vlastně zcela obrátili směr cesty. Historické mlčení o zlu Caesarů, zkažené a opresivní římské okupaci Palestiny je v ostrém kontrastu k Jeho stálé a ostré kritice náboženských vůdců Israele.**

Jak Pavel, který svědčil pod přísahou svou poslušnost římským zákonům: ("*nijak jsem se neprohřešil ani proti zákonu Židů, ani proti chrámu, ani proti císaři*" Skutky 25:8), tak i Petr vyzval Křesťany "cizince a poutníky" na tomto světě, aby se poddali vládcům a modlili se za ně a tak dávali dobrý příklad (Římanům 13:10, 1 Petr 2:11-20). Poslušnost, čistý a příkladný život, sebe obětování, lásku pro svého bližního jako pro sebe, prohlašování evangelia Ježíše Krista, používání meče Božího Slova a modlitba - to jsou zbraně transformace, kterými má Křesťan mířit na svět!

DEJ CÍSAŘI....A BOHU.

Je možné, že někteří čtenáři budou zklamáni, ale je mimo dosah této knihy jednat v hloubce o otázkách sociálně-politické zaangażovanosti Křesťana. Ve skutečnosti, i když tento subjekt zaujímá v dnešní době velmi důležité místo, Bible sama jen velmi zřídka kdy oslovuje tyto otázky. Tento fakt sám o sobě by naznačoval, že nynější důležitost přikládána křesťanské činnosti v protestech a politice je daleko od biblické rovnováhy a může vést církve do nebezpečných vod....

"Dej císaři, co je císařovo, a Bohu, co patří Bohu", je asi nejbližší, jak se náš Pán přiblížil k politicko-sociálním "povinnostem" Křesťana v tomto nynějším zlém světě. Ježíš naznačuje, že obě sféry, jak Boží, tak i císařova existují - ale jsou oddělené a tak vyžadují oddělené povinnosti. Ani nám nedává nijaké detailní vysvětlení, tím méně nějaký všeobecný

plán pro křesťanské sociální a politické akce. Je to sice svádivé - ale ne příliš moudré, jít za hranice Bible v diskusi na toto téma....

Jeden z důvodů, proč náš Pán nám nedal žádná specifická přikázání či návod je ten, že On dobře věděl o diverzitě politických systémů, kterým budou Křesťané všech věků čelit. A to zřejmě dává otazník k problému údajných sociálních a politických povinnostech Křesťana. Zatím co je možné protestovat veřejně proti nemorálnosti a třeba špatné vládě v USA, není to možné v jiných zemích. **Jistě, všechno je možné!** Křesťané v Číně mohou zorganizovat protestní pochod - který bude velmi krátký a všichni skončí ve vězení, když ne hůře. Než takový protest provedou, Křesťané by se měli zeptat sama sebe, zda by pravděpodobný výsledek protestu ospravedlnil jakékoli ztráty na životech.

Je možné, že tento hypotetický příklad by nás měl zavést zamyšlení nad dočasnými a trvalými výsledky protestů a politické činnosti ve Spojených Státech, hlavně za posledních osm let, které vyvolaly takové naděje! **Stály výsledky za tu námahu, nebo jsme ztratili smysl pro rovnováhu a perspektivu? V Jeho "dej císaři...a dej Bohu..." Ježíš zřejmě ponechává každému Křesťanu vlastní rozhodnutí, co se týče sociální a politické aktivity. Ovšem, ať už je rozhodnuto jakkoliv, věčná budoucnost duší musí mít každopádnou přednost před dočasným stavem jejich těl! Věčnost musí mít vždy první místo při rozhodování o využití našeho času a našich zdrojů!!**

Náš přirozený soucit a snaha něco vylepšit v tomto padlém světě nás může vést k akcím, které se zdají být užitečné v daném okamžiku, **ale ve skutečnosti nejsou příliš moudré pro dobu delší - a speciálně ne pro věčnost! Je důležité nejt za Písmo a rozeznávat důležité rozdíly!**

1) Každý jednotlivý Křesťan má prokazovat štědrost a laskavost každému člověku, jehož život a okolnosti může ovlivnit. 2) Ale v celé Bibli není učení, které by - ať už přímo či nepřímo - naznačovalo, že se máme pokoušet ovlivnit vládní politiku a praxi. Skutečnost, že Ježíš přikazoval a také vykonával to první, a nikdy nedoporučoval či sám se angažoval v tom druhém, by mělo ovlivňovat naše rozhodování v tomto směru!... Není naším úmyslem vybírat z Bible pouze to, co lze najít pouze mikroskopem, ale jednat s tím, co je na jejích stránkách zcela jasné. **Jistě nikdo nepopře, že hlavní důraz v Novém Zákoně je na nebe. Dále není možno popřít, že tato vize je už povětšinou ztracená v dnešních evangelických kostelích...** Účelem této knihy je znovu obnovit tuto vizi. Pakliže shledáte, že nejedná v hloubce se sociálními a politickými problémy které vám jsou drahé, potom tu stejnou stížnost musíte podat na samého Krista, na ty, kteří Nový Zákon psali a na Božího Ducha, který je inspiroval!

Těm, kteří si přejí jít více do hloubky toho, do čeho my nemůžeme zabíhat, doporučujeme knihu "Kingdoms In Conflict" od Charlese Colsona. Ale i když bude všechno řečeno a uděláno - ani Colson přes jeho dokonalou diskusi na toto téma - nemá všechny odpovědi. **A tak by to mělo být, pakliže je věrný Slovu v jednání o těchto složitých problémech na které nemáme definitivní závěry.** Ale co Colson ukazuje zcela jasně je skutečnost, že Ježíš přikázal svým následovníkům "hledat nejprve Boží Království". Vyzval je, aby hledali Boží vládu nad svými životy...Křesťanův cíl není vládnout nad světem, ale být ovládan Bohem. (Charles Colson, "Kingdoms In Conflict", 1987).

NÁMITKY PROTI IMMINENTNÍ RAPTURE.

Colson varuje proti "stále trvajícím pokušení nastolit Království politickými prostředky". Dodává: "...a přesto je to pokušení, kterému církve běžně podlehly a je to jistě jedno z největších pokušení naší doby"... Jak už jsme poznamenali, stále zvyšující se počet upřímných Křesťanů se snaží o zavedení Království - v nepřítomnosti Krále - protože se domnívají že On se nemůže vrátit, dokud Křesťanství nedosáhne svého "cíle". V této falešné iluzi leží skutečné nebezpečí, jehož realita motivovala napsání této knihy.

Pochopitelně takové učení představuje frontální útok na iminentní Rapture! Dát si podmínky pro Kristův návrat (a to takové, jejichž splnění je nejvýše nepravděpodobné), odstraňuje jakoukoliv možnost imminence Rapture a tím okrádá Církev o svůj očistný vliv, o kterém jsme se již zmínili. **A pakliže se Colson nemýlí, potom ti kteří přijmou "kingdom/dominion" učení, byli svedeni tím největším pokušením doby - pokušením, které přináší nebezpečí, pakliže už opravdu jsme v posledních dnech před Rapture a před příchodem Antikrista...**

Existují Křesťané, kteří sice nejdou tak daleko aby si představovali že mohou přivodit Království před příchodem Krista, ale jsou sváděni hesly jako "Pomozte nám změnit svět pro Krista!" Většina Křesťanů se ani nezastaví, aby se zeptali, co tato fráze znamená, ale mají nějakou mlhavou představu, že skrze jejich dobrý vliv udělají Křesťané tento svět lepším pro život všech. Tento cíl je občas prezentovaný, jako by byl částí "Velkého Poslání", které nám říká abychom učili evangelium a dělali nové učedníky...

Další předpokládají, že svět bude změněn skrze celosvětové "oživení". Co se tohoto "oživení" týče, je nám stále tvrzeno vůdci charismatického hnutí, že: a) "jsme už na samém počátku oživení", 2) již jsme uprostřed tohoto "oživení". Všichni bychom rádi věřili, že jsme schopni "obrátit svět pro Krista", ale sám Ježíš řekl svým učedníkům jako odpověď na přímou otázku, "že jen málo lidí bude reagovat na Jeho dar (Matouš 7:13-14, Lukáš 13:23-28). Bude velmi obtížné prohlásit tento výrok za "negativní" či "pesimistický", jelikož ho máme přímo z Kristových rtů... Taková, emociálně nabitá prohlášení mohou znamenat mnoho v některých kruzích, ale nemohou popřít skutečnost, že náš Pán věděl o čem hovoří!

Zatím, co se nám nemusí líbit sociální a politické závěry tohoto pohledu, nelze uniknout skutečnosti, že Křesťané prvního století se nikdy nezaobírali marnou a nebiblickou nadějí "změnit svět pro Krista", nebo dokonce "převzít svět pro Krista", ať

už jsou tyto názory jakkoliv inspirující v dnešní době. **Naopak, první Křesťané byli rozhodnuti získat množství jednotlivců pro život mimo tento svět, pro občanství v nebi a podařilo se jim obrátit kolem deseti procent obyvatelů Římského Impéria (zdaleka ne celý svět!) v tomto procesu.** Nebe bylo jak ta Veliká Naděje, kterou Kristus zanechal u svých učedníků a **integrální část evangelia, které učila ranná Církev... Vlastně ve skutečnosti samým srdcem evangelia je Kristovo volání "následuj mně!", které znamená volbu mezi touto Zemí a nebem, kam On odešel a do kterého nás vede!!**

Další běžnou námitkou je názor, že pakliže očekáváme Krista každým okamžikem aby nás odvedl domů, nebudeme připraveni na pronásledování Doby Strastí, pakliže je od Církve očekáváno je prožít. Tento argument je prokázán neplatným už tím, že ranná Církev, která bez jakýchkoliv pochyb v takovém očekávání žila, prošla strašnou perzekucí... Ve skutečnosti první Křesťané se vyhýbali sociálně/politickému aktivismu a přesto se připravovali na pronásledování, **protože věřili to, co jim Kristus řekl: "že z tohoto světa nejsou právě tak, jako On nebyl z tohoto světa.. A protože patřili k Němu, svět se k nim bude chovat stejně, jako se choval k Němu.** Spíše se zdá, že nikdo nebude méně připravený pro Dobu Strastí než ten, kdo se marně domnívá, že Křesťané se stanou populárními vůdci nové společnosti tohoto světa!

Další namítají, že očekávání Kristova iminentního návratu bude brzdit evangelizaci a tím naplnění "Velkého Poslání". **Ve skutečnosti Církev prvního století, pro kterou naděje v Jeho návrat byla nejskutečnější, je až dodnes tím nejlepším příkladem evangelistického nadšení! Rychle, beze strachu, tváří tvář pohancké a fanatické opozici první Křesťané rozšířili zprávu Kristova evangelia skrze tehdejší svět. Není přece větší motivace pro evangelizaci světa a pro ztracené aby se spasili než iminentní příchod Božího Syna...**

MŮŽE KRISTUS PŘIJÍT POUZE PRO SPOJENOU A DOSPĚLOU CÍRKEV?

Dnešní pohyb kyvadla od víry v bezprostřední Kristův návrat byl doprovázen přesvědčením, že tato událost je odvislá od vývoje Křesťanství na vyšší standard spirituální dokonalosti. **Jeden z nejnebezpečnějších omylů, který vychází z tohoto pohledu je přesvědčení, že Křesťanství musí dosáhnout vyššího stavu celosvětového sjednocení, než se bude moci Kristus vrátit!**

Earl Paulk, velmi plodný autor, je jedním ze zastánců této teorie. Píše: "Křesťané musí znát realitu Ježíšovy modlitby v Janu 17. A kde je jednota Křesťanstva dnes? Musíme dojít k nějakému pocitu jednoty v Kristu tak, že On se vrátí pro své sjednocené tělo. (Earl Paulk, Thy Kingdom Come", 1987). Jsem si jistý, že On se nemůže vrátit, dokud Jeho Církev nebude spojená ve spirituální jednotě víry (1 Tesalonským 5:4). Pro koho by si jinak přišel jako pro svou nevěstu? Pro Baptisty? Pro Metodisty? Pro Pentecostální? (Earl Paulk, "That the World May Know", 1987).

Jeden marně hledá logiku v takovém argumentu. Zřejmě denominační "jmenovky" v nebi neexistují. Ale ta skutečnost, že se nazývali Baptisté, Metodisté, Presbyteriáni, Katolíci - či jakékoliv jiné z mnoha názvů - přece nezabránilo žádnému z nich aby se nedostal do nebe když zemřeli během posledních 1900 let. Slib:"odejít z tohoto těla a být doma s Kristem" nebyl zrušený proto, že Křesťané patřili k různým denominacím! A tento rozdíl jistě nezabránil **pravým** Křesťanům, ve slavném setkání s Pánem prostoru...

Navzdory tomu všemu nám velmi lichoť myšlenka, že se od nás očekává vykonat něco velikého, speciálního, co by přivedlo Krista zpět, obzvláště když "to něco" by znamenalo "obnovit" apoštoly a proroky spolu se zázraky a mocí dobře známou Církvi z knihy Skutků.. Toto svádivé a pokoušející učení vyšlo v letech 1948-50 z Pentecostálního "Latter Rain" hnutí, které začalo v Kanadě a rozšířilo se po Spojených Státech. Tato "restaurační" naděje silně ovlivnila dnešní charismatické "oživení", které se přelilo přes všechny denominační hranice a dostalo se i do Katolické církve....

V obhajobě "Latter Rain" hnutí, Earl Paulk nám praví: Dokud se Eliášův duch nevrátí do Církve, Ježíš se nemůže vrátit.... Ježíš se nemůže vrátit, dokud nebude opět zřízen apoštolský úřad. Dnes jsme v období proroků ...ale apoštolská doba není daleko. Boží Církev musí být dospělá... (Earl Paulk, "Held In Heaven, Until.. God's Strategy For Planet Earth", 1985). Jeho mladší bratr a spolupracovník Don, píše: Zaujímáme ortodoxní pohled na Kristův návrat. My věříme že se vrátí. On ale prohlásil, že se vrátí pro vyspělou Nevěstu, svou Církev, která je připravena Jej přijmout" ..

Kristus byl daleko od ustanovení podmínek pro svůj návrat, naopak - naznačuje, že si přijde pro "spící" Církev. V podobenství o deseti pannách, spalo nejenom pět pošetilých, ale i těch pět moudrých...Spíše, než aby prohlásil že počká, dokud Jeho Nevěsta nebude připravená, Kristus varoval učedníky, že přijde v době, kdy Ho nebudou očekávat (Matouš 24:44, Lukáš 12:40). Jistě, každý Křesťan by měl usilovat o osobní svatost a pracovat na oživení své církve, **je strašným omylem si představovat že Kristus je nějakým rukojmím naší neschopnosti zřídit nebe na zemi!**

PROJEVENÍ SE BOŽÍCH SYNŮ.

Z hnutí "Latter Rain" vyšla odnož, která se pojmenovala "Projevení Boží Synové" (Manifested Sons of God). Přesto že byla ostře kritizována už od samého počátku Pentecostálními skupinami jako na příklad "Assemblies of God" (Richard M. Riss,

"Latter Rain, The Latter Rain Movement of 1948", 1987) a zůstala na fanatickém okraji Pentecostalismu, učení "Manifested Sons" mělo důležitý formativní vliv na charismatické hnutí. Tento vliv, po období spánku, se rapidně rozrůstá a vrůstá do hlavních denominací....

A jako ve většině případů hereze či kultu, základem tohoto hnutí je "znásilněný" výklad verše Bible, vytrženého z kontextu: *"Vždyť celé tvorstvo toužebně vyhlíží a očekává zjevení Božích synů"*. (Římanům 8:19). Podle "visí" a "prorocství" během "oživení" v letech 1948-50, toto "zjevení Božích synů" má být splněno elitní skupinou "přemožitelů" (overcomers).

Bez vzkříšení a ještě před návratem Ježíše Krista, tito super-Křesťané - jak se učí - prokáží tělesnou nesmrtnost skrze jejich víru a svatost. (George Hawtin in an editorial in "The Sharon Star", 1949). **Tito, kteří jsou odolní vůči smrti a nemocem, dobudou svět a založí Boží království. Jenom pak se může Kristus vrátit - ne, aby uchvátil svou Církev do nebes, ale aby vládl nad zemským královstvím, které pro Něj "přemožitelé" připravili...**

Toto učení má v sobě extrémně vážné následky: **Ten pravý Kristus, jak Bible jasně učí, vytrhne Křesťany ze Země v Rapture, "aby se s Ním setkali v prostoru"** (1 Tesalonským 4:17), **na jejich cestě do nebe. Ale učení, o kterém se zmiňujeme, připravuje velmi podvedené lidi na setkání s "Kristem" zde na zemi. "Kristus", který je nevezme do nebe, ale který přichází, aby vládl nad královstvím, které založili v Jeho jménu. To může být pouze Antikrist! Dále nemůžeme nevidět, že toto "království" vzniklo společnou snahou Křesťanů a ne-Křesťanů, kteří se spojili v sociální a politické akci pro zlepšení této planety.**

I když Reconstructionisté odmítli hlavní část učení "Manifested Sons of God", přesto přijímají podobný výklad Římanům 8:19. Presbyteriánský pastor **Kenneth J. Gentry, Jr. prohlašuje v "Journal of Christian Reconstruction": "Celé stvoření očekává zbožnou vládu "Nových Stvoření Božích Svatých (new creation saints of God). (Kenneth L. Gentry, Jr, "The Greatness of the Great Commission", 1981).**

Gentry pokračuje v tvrzení, že toto se musí stát **před příchodem Krista**. Toto učení o "dominion theology" je základem pro COR "Manifesto for the Christian Church" a ukazuje značný vliv na COR některých Reconstructionistických a "Manifested Sons" učení. Zřejmě aniž by si uvědomili tento vliv, velké množství evangelických autorit se spojilo s COR. Tento překvapující vývoj dodal důvěryhodnosti pochybným názorům Reconstructionistů a Manifested Sons a způsobil větší rozšíření jejich učení mezi církve, než by bývalo jinak možné...

Přestože nejsou ani Pentecostální ani charismatičtí, Reconstructionisté s takovými skupinami spolupracují, protože charismatická televize i rádio zaopatřuje efektivní prostředky k propagaci jejich učení. Gary North zcela otevřeně přiznává, že používá charismatiky k těmto cílům. (Gary North, "Christian Reconstruction", 1988). Na druhé straně charismatikové jsou zřejmě spokojeni, protože Reconstructionisté jim dodávají intelektuální a akademickou důvěryhodnost, která se tak zoufale nedostává charismatickému hnutí od samého počátku...

Vzdělanost Reconstructionistů přispěla k chybějící apologetice a teologické základně, a tak vydatně podpořila dnešní oživení "Manifested Sons". A tato zvláštní doktrína se nedá brát na lehkou váhu, protože ovlivnila více či méně ty charismatické vůdce, kteří kontrolují většinu křesťanské televize v USA. Gary North je přesvědčen, že "charismatické telekomunikace ve spojení s Reconstructionisty, změní celý americký náboženský život..

Gary North pokračuje: **"Holy rollers"** (přátelská přezdívka charismatiků pro jejich "mobilitu" [zvedání rukou a točení se dokola] během bohoslužeb. (Holy = svatý, roller = váleček), **se už tolik "nerolují" ale vysílají více, než by někdo byl tužil před deseti lety. Technologický zázrak je s námi a Pentecostální z něj mají užitek"**. (Gary North, "The Three Legs of Christian Reconstruction's Stool", 1984).

Vzrůstající spojení mezi charismatiky a Reconstructionisty zapříčinil obavy mezi kritiky že Pentecostální "pěchota" se vyzbrojila polním dělostřelectvem Reconstructionistů. Ano, obavy jsou na místě. Toto spojení představuje největší přeskupení v historii amerického Protestantismu. (Gary North, "Reconstructionist Renewal And Charismatic Renewal").

CO ZNAMENÁ "OBNOVENÍ VŠECH VĚCÍ"?

Charismaticko/Reconstructionická nová aliance získává stále větší a větší souhlas pro dva názory: 1) Církev musí dosáhnout "super-spiritualitu" a 2) Církev musí "znovu-obnovení" jak Bohu, tak i člověku všechno, co bylo ztraceno Adamovým Pádem.. "Bůh čeká, až dokončíme Jeho plán", prohlašuje Earl Paulk. "Bůh nemůže nic dělat, dokud my nesplníme náš úkol na Zemi. (Paulk, "Held"). Když odpovídá kritikům jeho učení, jak se může taková "obnova" uskutečnit **ještě před Kristovým Návratem**, Earl Paulk píše: "Rád bych slyšel vaše vysvětlení toho, co Bible říká, že Krista drží v nebi (Skutky 3:20-21). Něco se musí před Jeho návratem odehrát". I když souhlasím s tím, že mnoho znamená poukazuje na Jeho brzký příchod, ještě se musí ledacos stát, než On se vrátí".

Je zcela nepochopitelné, jak falešný výklad jednoho verše, může být nejen všeobecně přijímán ale stát se základnou pro celé hnutí! Oblíbené "průkazné" verše na které Paulk poukazuje jsou: *"a přijde čas Hospodina, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil. On zůstane v nebi až do chvíle, kdy bude všechno nové, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků"*..(Skutky 3:20-21).

Typicky špatný výklad těchto veršů se objevil v článku "Christian Life". Byl to komentář na Skutky 3:20-21: "Petr řekl, že Mesiáš Ježíš Kristus se nemůže vrátit, dokud se neuskuteční obnova" (Maxwell Whyte, "Search for the New Testament Church", 1984)... Právě naopak, Petr ukazuje tři faktory, které odporují dnešní "restaurační" doktríně. Za prvé je zcela zřejmé, že fráze "časy (ne čas!) obnovy všech věcí" neznamená, že obnova všech věcí už nastala, ale že "časy", ve kterých se obnova uskuteční, již přišly. Petr netvrdí, že "nebe musí přijmout Ježíše dokud nenastane "obnova všech věcí" ale "do doby, než přijde čas, kdy se to stane. "Revised Standard Version" to podává:.. "do času pro zřízení všeho, o čem Bůh mluvil" (until the time for establishing all that God spoke). "New English Bible" říká: "až přijde čas univerzální obnovy", (until the time of universal restoration comes)...

Za druhé: Skutečnost, že Kristus zůstává v nebi až do času obnovení poukazuje na to, že opustí nebe speciálně proto, aby tuto restauraci v určený čas vykonal. Tím je jasné, že **Kristus se nebude vracet proto, že celou obnovu už vykonala Církev, ale aby tuto sám provedl!** Bude to přítomnost Páně (Skutky 3:19), která uskuteční "restauraci všech věcí". **A tak Kristus se nebude vracet na Zem proto, že jsou všechny věci "obnoveny", ale aby tuto obnovu sám vykonal...**

Petr jasně poukazuje na mnohé verše Písma - jako Zachariáš, kapitoly 12-14, které předpovídají náhlou a mocnou intervenci Ježíše Krista na Zemi, aby "obnovil všechny věci". Toto není něco, co mohou udělat Křesťané, ale pouze Kristus! A přesto Earl Paulk nadšeně píše: "Jaká výzva! Největší úloha, kterou kdy lidstvo dostalo, byla zřídit Království Boží na zemi! (Earl Paulk, "Thrust in the Sickle and Reap", 1984). **Idea, že by člověk mohl uskutečnit Boží Království na Zemi je sice velmi atraktivní, ale není ani logická, ani biblická!**

RESTAURACE PLATÍ PRO ISRAEL, NE PRO CÍRKEV.

Za třetí je právě tak zřejmé, že Petr, pod inspirací Božího Ducha, neměl na mysli Církev ale Israel. Jeho posluchači bylo shromáždění nábožných Židů; a ta restaurace, o které se zmiňuje byla to, co Bůh již dávno slíbil Israeli skrze své proroky. Petr oslovil ten den vzrušený dav a námětem byla ta stejná otázka, která žila stále v jejich mysli. Byla to stejná otázka, kterou učedníci položili Ježíši po Jeho vzkříšení: "Pane, obnovíš nyní království Israel?" (Skutky 1:6). Zde byla ta velká naděje Božího vyvoleného lidu: Obnovení Davidova království s Mesiášem vládnoucím z Davidova trůnu nad celým světem - něco, co bylo opakovaně prorokováno židovskými proroky.... Nakonec i anděl Gabriel, když oznamuje Marii příchod Ježíše, potvrzuje tyto staré předpovědi: "*On (Ježíš) bude veliký a bude zván Synem Nejvyššího; a Bůh mu dá Davidův trůn a On bude vládnout nad domem Jakuba navždy a Jeho království nebude konec*". Lukáš 1:32-33).

Znovu obnovení království Israele, které jim Petr připomněl: "*Bůh mluvil ústy svých svatých proroků, od počátku světa*" Skutky 3-21 byl subjekt, neblíží a nejdražší všem těm zbožným Židům, kteří byli shromáždění v Chrámu pro bohoslužbu. **Petrovo kázání nemělo přece nic do činění s obnovou moci Církve dvacátého století, na úroveň moci Církve století prvního, nebo s obnovením čistoty Kristovy Nevěsty!!! Takové téma je kontextu zcela cizí a nedávalo by vůbec žádný smysl posluchačstvu, které oslovil Petr v Jerusalémě ten den!!!**

Petrem inspirované kázání je také důkazem, že Bůh neměl na mysli odvrhnout Israel ani v AD 70, ani nikdy potom! A přesto Earl Paulk kritizuje ty, kteří "pokračují ve svých sympatiích vůči Israeli, jako k Bohem vyvolenému národu"(Paulk, "Held"). Jak už jsme poznamenali dříve, učení, že dnešní Církev je Israel, vyvolený národ na místě národa Israele, který Bůh zavrhnul, protože odmítli Krista... Právě naopak! Všechny sliby, které Bůh - skrze hebrejské proroky Israeli dal, musí být a také budou splněny! "Obnova všech věcí" se týká speciálně Abrahámových potomků, potom co se vrátili do své země v "posledních dnech"... Kromě toho Kristus sám zasáhne z nebe aby to uskutečnil. A v tom čase Israel pozná a přijme Toho, který byl ukřižovaný a vstal z mrtvých, kterého tak dlouho odmítali. V ten den bude celý Israel spasený (Zachariáš 12:10 - 13-1 - Římanům 11:26).

MUSÍ BÝT CÍRKEV OČIŠTĚNÁ ABY SE KRISTUS MOHL VRÁTIT?

Šíří se další, zcela nebiblické učení o tom, že Církev nejenom že musí být dospělá, vítězná nad smrtí a nemocí, ale také musí být očištěná a beze skvrny, než se bude moci Kristus vrátit. V klasicky falešné aplikaci Bible, za hnutí "Manifested Sons", píše Maxwell Whyte:

"Obnovená Církev - Nevěsta Kristova, Mu bude představena jako nádherná Církev bez poskvrny a vrásky či něčeho podobného, ale svatá a neposkvrněná". Nevěsta musí být dokonalá, bez jakékoliv spirituální nebo fyzické nemoci, až si pro ní Ženich přijde.. (Whyte, "Christian Life").... **Proč musí Církev na Zemi v době Kristova příchodu dosáhnout spirituální dokonalosti, aby mohla zasednout ke Svatební Hostině spolu s miliony Křesťanů, kteří byli během staletí vzati do nebe, aniž by něčeho podobného dosáhli?**

A přesto se toto falešné učení šíří a okrádá mnoho Křesťanů o naději Kristova bezprostředního návratu! **Jsou tací, kteří učí, že "částečná Rapture" se bude týkat pouze "očištěného zbytku".** Toto je opět neracionální právě tak jako nebiblické, protože všichni Křesťané kteří zemřou, jsou okamžitě v nebi ("mimo tělo, doma s Kristem", 2 Korint. 5:8), pokud se "znovu narodili". **Proč by Křesťané, žijící v době Rapture, nebyli vpuštěni do nebe pro nedostatek dokonalosti, který nezabránil milionům druhých, kteří zemřeli před nimi?**

Na podporu tohoto pohledu se poukazuje většinou (kromě Efezským 5:27 nesprávně citovaného Whytem) na toto: "...a Jeho žena se připravila; a bylo jí dáno, aby si oblekla zářivě čistý kment; tím kmentem jsou spravedlivé skutky svatých". (Apokalypsa 19:7-8). **To, o čem se zde mluví je celá Církev - Církev, která je v nebi kompletní a je představená Kristu "bez poskvrny či vrásky". Jan přece nemluví o nepatrné části Církve, která bude na Zemi v době Rapture! A proto: Ať už je to konečné zdokonalení Církve uděláno jakkoliv, musí to být záležitost Křesťanů ze všech věků - něco, co se zřejmě nestalo individuálně zde na zemi.**

I když každý opravdový Křesťan touží po dosažení takového stavu, není požadováno od těch, kteří budou žít na Zemi v době Rapture, očistit se a obléci si bílá roucha pro odchod v Rapture o nic víc než od těch, kteří už do nebe odešli.. **A proto tento "čistý kment" se dá obléci pouze v nebi. : Neboť my všichni se musíme objevit před Soudnou Stolicí Kristovou" 2 Korint.5:10, kde On bude jednat individuálně s každým z nás. **Oheň Boží očistí vyzkouší dílo každého Křesťana (1 Korint.3:13), nečistota shoří a On nás oblékne do dokonalé čistoty pro Svatební hostinu.****

Falešné učení o tom, že Církev musí být očištěna zde na Zemi, aby byla vhodná pro nebe - **i když ne tak heretické** - obsahuje v sobě určité podobnosti s katolickou doktrínou o očistci. Tato doktrína vyžaduje, aby každý jednotlivec byl očištěný skrze utrpení za hříchy spáchané na zemi. Jakékoliv "očistění" zbývá ve chvíli smrti, musí být vykonáno v místě zvaném "očistec" aby duše dostala povolení ke vstupu do nebe. **Obě učení činí naději na nebe tak vzdálenou a obtížně dostižitelnou, že přestává být motivační silou, tak, jako byla pro první Křesťany...**

ZTRÁCEJÍCÍ SE NADĚJE NA NEBE.

Zatím co diskuse o dalších aspektech doktríny o očistci bude v pozdější kapitole, je vhodné aby si každý uvědomil, že rozvoj tohoto učení zastínilo naději na nebe.

Jistě, Katolíci v nebe věří, ale málokterý - **pokud vůbec nějaký** - očekává že přijde do nebe ihned po smrti! Namísto toho je tu chmurná naděje očistce. **Téměř každý Katolík přizná, že jeho velkou nadějí je probudit se po smrti v očistci.** Alespoň unikl peklu a - jednou z očistce do nebe propuštěn bude...

Nejenom že příznak očistce vypadá tak veliký, že naděje na nebe musí být odložena do velmi daleké budoucnosti, ale zároveň ničí biblické učení o Rapture. Pakliže nemůžeme po smrti odejít do nebe, protože musíme projít utrpením očistce, potom nikdo z nás nemůže odejít do nebe bez toho že by musel projít smrtí jak Ježíš slíbil a Pavel později objasnil. Naděje, že budeme "vytrženi...a setkáme se s Pánem v prostoru" a verše Písma, které to slibují, musely být potlačeny. Následně: Pojem Rapture je mezi Katolíky zcela neznámý až po dnes a její důležitost je (a někdy i Rapture sama) popírána mezi Protestanty v zájmu atraktivní vidině ekumenického se sblížení s Římem.

Zároveň je nutné odmítnout setkání a spojení všech mrtvých v jejich transformovaných tělech v jednom nádherném vzkříšení. Ti, kteří jsou v očistci, mají různé stupně viny a tím, pochopitelně různé časové délky, které jsou potřebné pro jejich "očistění". Z toho důvodu nemohou být transformováni a vzati do nebe v jednom okamžiku! Tito budou muset být vzkříšení individuálně po mnoha tisíci letech, jak tak každý z nich dosáhne nutného stupně purifikace, požadované pro vstup do nebe!..

Pochopitelně my dobře víme, že Písmo nic takového neučí! Boží Slovo naopak informuje, že **vzkříšení a Rapture bude v jednom okamžiku pro všechny Křesťany!** ("*naráz, v okamžiku, zazní trubka a mrtví vstanou jako nesmrtelní a my (žijící) budeme proměněni*" 1 Korint.15:52). Bohužel tato živá naděje začala ustupovat, když se Kristus v té "krátké chvíli", jak ranná Církev očekávala. **Koncem čtvrtého století doktrína Rapture se stala už neznámým pojmem..** Učení o Rapture by nepřišla vhod církvi, která žije v přepychu a je zcela zabráná v budování svého vlastního pozemského království a moci nad lidstvem. **Vidina bezprostředního návratu Ježíše Krista by byla pro Řím tak vítaná, jako pro "Velkého Inquisitora" Dostojevského!**

Po dlouhá staletí zůstala Rapture zapomenutou doktrínou jak tak Římský Katolicismus ovládal svět - **doktrínu, kterou se ani Lutherovi ani Kalvínovi nepodařilo přivést zpět!** Tato naděje - ve větším rozsahu nebyla oživená až do počátku 1800. Proč tomu tak bylo, je nesmírně důležité pro nás pochopit, chceme-li inteligentně a biblicky konfrontovat příbuzné problémy, kterým stojí před námi dnes.

Máme bohaté dědictví z minulosti, o kterém většina Křesťanů nic neví! **Neznalost historie Křesťanství nás ponechává bezbranné vůči dnešním omylům, které téměř vždy mají své kořeny v minulých důležitých událostech.** A tak

abychom lépe porozuměli jak a proč se naděje v nebe ztratila, jask potom byla zovu objevená - a osvětlit rostoucí kontroverzi kolem Rapture a dalších otázek kolem, musíme se vrátit na krátkou "exkurzi" do minulosti. Věříme, že tento "výlet" bude - i pro ty, kteří snad považují historii Církve za nudnou záležitost - velmi informativní, napínavé a inspirující poznání...

Přinést nebe dolů na Zem.

Tak daleko, jak jim jejich svědomí před Bohem dovolí, mají Křesťané povinnost spolupracovat se zákonně ustavenými civilními orgány. Mají se podřítit jejich soudům, podporovat je daněmi a dát jim úctu, respekt (Římanům 13), a modlit se za ty, kteří mají autoritu, "aby mohli vést klidný život ve zbožnosti a poctivosti"(1 Timoteovi 2:2. To všechno první Křesťané činili, a to nejdálčenější na jejich mysli by byla ambice převzít otěže vlády a pokřesťanit svět! Jejich nejrůznější snahou bylo přivést co nejvíce jednotlivců k Ježíši Kristu. V té stejné době se za vládců modlili a byli mu podřízeni - dokud vláda nezasahovala do jejich uctívání Krista a rozšiřování evangelia.. Ale navzdory jejich poslušnosti, bylo na ně pohlíženo s podezřením a nenávisť, dávali je do vězení a zabíjeli je...

Je užitečné si uvědomit, že první Křesťané nebyli v Římském Impériu pronásledováni proto že věřili v Ježíše Krista, ale proto že byli příliš "úzkoprsí a dogmatictí" než aby zahrnuli i pohanská božstva do své víry! V tomto ohledu, měla pluralistická společnost jejich doby, mnoho společného se společností naší, která povětšinou říká: "Každý z nás má svou vlastní cestu, a ty všechny vedou do stejného místa"... Tak vypadá všeobecný názor na náboženství... Výlučnost křesťanského učení se svým tvrzením, že Ježíš je tím jediným Spasitelem a jedinou cestou do nebe a že všichni ostatní "bohové" jsou falešní bohové, byla velmi otravná a znechucující pro velkomyslné Římany. Oni byli ochotni rozšířit jejich uctívání pro každého nového "boha" a nechápali že Křesťané nejsou ochotni učinit totéž!

Nebylo tudíž překvapující, že pověřiví Římané měli tendenci připisovat jakoukoliv kalamitu nové sektě Křesťanů. Předpokládali, že "ateismus" Křesťanství vzbudil hněv jejich bohů tím, že odmítli uctívat i ostatní bohy. Ve třetím století si stěžuje Tertulián na tendenci vinit a pronásledovat Křesťany za každou přírodní katastrofu: "Když se Tiber vzedme až po okraj, když se Nil nevyleje do polí, když se obloha nepohne, když je hlad a když je mor, okamžitě slyšíme pokřik: Hod'te Křesťany lvům!"...

Setníkův syn, a úspěšný římský právník, konvert od stoicismu ke Křesťanství, Tertulián byl jedním z prvních prominentní obránců a teologů Křesťanství. Když poukazoval na ohromný rozdíl mezi křesťanským způsobem života a tím, který propagoval stát, obhajoval nadřazenost Křesťanství. V těchto dnech neměl nikdo pochyby o tom, že Křesťanství reprezentuje světový názor a způsob života zcela odlišný, než jakákoliv jiná filozofie nebo náboženství! S Křesťany se proto zacházelo jako s cizinci v nepřátelské společnosti.

SYSTEMATICKÉ PRONÁSLEDOVÁNÍ ZAČALO NERONEM.

Hněv Státu proti Křesťanům byl poprvé **systematicky** nařízen, když Nero potřeboval někoho, na koho by svedl Velký Požár Říma v roce AD. 54. Zrodila se domněnka (možná mylná), že oheň nařídil sám Nero. Jedním z mála očitých svědků té doby, byl historik Tacitus již od počátku rozvážně naplánovaného pronásledování Křesťanů za římských císařů.

Tacitus napsal několik zajímavých poznámek v jeho "Annals and Histories": *Ale ani lidskou pomocí, ani usmiřováním bohů se nedala zahladit zlá pověst, že požár byl založen na rozkaz. Aby tedy potlačil tu pověst, Nero nastrčil jako viníky a potrestal nejvybranějšími tresty ty, jež lid pro neřestný život nenáviděl a nazýval je "Chrestiani". Původcem toho jména Kristus, byl za vlády Tiberiovy prokurátorem Pontiem Pilatem popraven. Tato zhoubná pověra byla sice na čas utlumena, ale znovu propukla nejen v Judei, kolébce toho zla, ale i v Římě, kde se všechny ohavnosti nebo hanebnosti shromažďují, a nalézají hojně čtenářů. Byli tedy nejdříve pochyťáni ti, kteří se přiznávali, později však na jejich udání jich bylo převeliké množství usvědčeno, ne tak ze zločinu žhářství, jako spíše z nenávisti k lidskému pokolení.*

A ještě když umírali, tropili si z nich posměch tak, že jsou pokryti kožemi divokých zvířat, byli rváni od psů a tak hynuli, nebo byli přibíti na kříže nebo určení k plamenům, a když se setmělo, byli páleni k nočnímu osvětlení. Nero propůjčil k tomu divadlu své sady a pořádal hry v cirku, při nichž se v obleku vozataje míchal mezi lid nebo stál na voze. Proto, třebaže šlo o viníky, zasloužející nejvyšších trestů, vzrůstala se utrpnost s nimi, protože byli utráceni ne ve veřejném zájmu, ale pro ukrutnost jediného člověka....

Přesto že okamžitá persekuce, zplozená z falešného obvinění císaře Nera se týkala pouze Říma a nakonec polevila, faktem zůstává, že se odehrál precedent, který usnadnil pozdější opakování (W.H.C.Frend, "The Rise of Christianity", 1984). Falešná obvinění která vznikla pod perzekucí, sloužila k dalšímu prohloubení podezření. Není proto překvapující že když se objevily

mlhavé zprávy o křesťanské víře v "univerzální lásku" a o oslavování eucharistu, byly tyto překrouceny do pomluv o incestu a kanibalismu... Tato nepřátelská nálada proti Křesťanům byla vždy okamžitě k dostání, když bylo zapotřebí se zalichotit autoritám, nebo se osobně pomstít individuálním Křesťanům...

Vytrvalejší, více promyšlený a zdánlivě logický základ pro perzekuci se zrodil za vlády Domitiána (AD 81-96), persekuce, která je popsána v Tacitových písemnostech. Politický řečník a později Prokonsul v Asii, Tacitus si uchoval život a i úřad tím, že držel jazyk za zuby během teroru Domitiánovy vlády, vyjma chvíl, kdy císař požadoval pochlebování... Zatím co Křesťané byli pod přímou speciální perzekucí, vlastně každý žil ve strachu z císařových rozmarů a hněvu. Stylem, který připomíná komunistické vlády naší doby, Tacitus píše, jak důvěra a přátelství byly zničeny přítomností neznámých udavačů všude. "Měli jsme přijít o paměť tak jako o hlas - kdyby bylo snadnější zapomenout než mlčet", napsal po vítaném zavraždění Domitiána v r. 96. To dodalo možnost vypsát vše, co se odehrálo a co zůstalo v paměti...

Mnohem chtivější přijmout božské přívlastky než jeho předchůdci, Domitián o sobě mluvil jako o "Pánu a Bohu". Tradiční přísaha věrnosti "při věrnosti génia (strážném duchu) císaře" společně s uctíváním císařova obrazu, byl přísný požadavek pro zkoušku loyality, kterou svědomitý Křesťan považoval za rouhání a tudíž odmítl... Někteří se dokonce domnívali, že Domitián byl tím předpovězeným Antikristem. Dopis od Plinia Mladšího, guvernéra Bithynie císaři Trojanovi popisuje zkoušku, kterou si vymyslel, jak rozhodnout, zda obviněný Křesťanem je nebo ne:

Ti, kteří popřou, že jsou, nebo že kdy byli Křesťany, a budou opakovat předepsané vzývání bohů, nabídnou bohům dary s vínem a zapálí kadidlo před vašim obrazem, který jsem nechal přinést pro tento účel zároveň s obrazy bohů, a kteří nakonec Krista proklejí - něco, jak se říká, žádný pravý Křesťan neučiní, takové potom propustím. (Colman J. Barry, "Reading In Church History", 1960). Výbuchy násilí proti Křesťanům během druhého století vedly k mučednické smrti křesťanských vůdců jako byl Ignatius z Antiochu, Polycarp ze Smyrny, nebo Justin Martyr. Vzrůstající pronásledování pomáhalo zesilovat pocit cizince a poutníka na této Zemi. Křesťané, i když dočasně žili na Zemi, byli ve skutečnosti občany nebe..

Nenávist, kterou Křesťané denně cítili, zesílila jejich ztotožnění se s Kristem, v tom, že On trpěl a byl nenáviděn. **Kromě toho pronásledování pomohlo očistit církev tím, že se nakonec skládala pouze z těch, kteří skutečně Krista znali a milovali. Příslušnost k Církvi té doby znamenala možnost ztráty všeho a získání (v tomto životě) ničeho!** Ti, pro které láska k Bohu, Jeho pravdě a k věčnému životu neměla cenu hanby, opovržení, věznění, mučení a smrti - takoví by jistě nestáli o to, aby je někdo nazýval Křesťany!

CIZINCI NA ZEMI - OBČANÉ NEBE.

Příklad čistého života a neochvějné věrnosti Kristovi i před tváří smrti či mučení, se nakonec ukázalo být inspirací, která přivedla další hledače pravdy do "stáda". Tertulián to popisuje jeho známou větou: **"Krev mučedníků je semenem Církve"**. Připomíná svým pohanským protivníkům: **"Den za dnem pláčete nad stále se zvětšujícím počtem Křesťanů. Stále si stěžujete, že váš stát je plný Křesťanů"** (Tertulián, "To the Nations"). ..Následující řádky, které napsal vedoucí kongregace té doby, jak se Křesťané druhého století - i když jejich počet stále vzrůstal - viděli ve vztahu k pohanské společnosti. **Je to sotva pohled těch, kteří mají za cíl převzít svět:**

Zatím co žijí v řeckých či barbarských městech, podle jejich osudu a následují zvyky země jak v jídle tak i v oděvech, přesto občanství, které dávají tak zřetelně najevo, je nádherné a i podivné. Žijí sice v zemích svého zrodu, ale jako někdo, kdo pouze prochází ...snáší úděl cizinců. Existují zde v těle, ale podle těla nežijí. Tráví svou existenci na zemi, ale jejich občanství je v nebi... Dodržují ustavené zákony, a ve svých životech tyto zákony ještě předčí. Milují všechny lidi a - jsou pronásledováni všemi... (Epistle of Diognetus).

Dokonce i bez pronásledování byl zaručen křesťanský princip "separace" biblickým standardem čistého života, který si udržovali i uprostřed vyloženého pohanství. Jak jeden historik vysvětluje: Tertulián požadoval, aby se Křesťané drželi oddělení od nečistoty modloslužebné korupce světa. Nesmí navštěvovat surová veřejná vystoupení ...nesmí sloužit v armádě, civilní službě - ani dokonce ve školství. Křesťan by si neměl vydělávat na živobytí čímkoliv, co by - i vzdálené sloužilo modloslužebnictví. (H. Chadwick, "The Early Church", 1967). **První Křesťané - kteří by naprosto jistě shledali dnes všeobecně přijímané standardy Křesťanství za skandální - byli velmi opatrní aby se přesně drželi toho, co jim Kristus řekl: "být ve světě ale nebýt ze světa, protože jsou z tohoto světa Bohem vybráni"...**

Pronásledování sloužilo k zřetelnému rozdělení mezi Křesťany, kteří o tento svět zájem neměli, a zbytkem světa, pro který tento svět byl všim... **Nebylo možné nazývat se Křesťanem a - žít tak jako žije svět!** Pouze ti, kteří se opravdu tohoto světa vzdali budou ochotni podstoupit mučení a i smrt spíše, než by zapřeli svého Spasitele a Pána. Na druhé straně "Křesťané", kteří už jako svět žili, již Krista vlastně zapřeli, a je nepravděpodobné, že by našli odvahu před katem, když ji neměli ve chvíli svodu popularity a bohatství tohoto světa ...

Navzdory jejich poslušnosti ke stávajícím zákonům, křesťanský koncept "cizinců a poutníků" na tomto světě, pouze zvyšoval podezření, že nejsou tak plně zaměřeni na blaho Říma. Ten silný pocit odcizení od zbytku společnosti, byl v určitém smyslu podvrtný - něco, čemu nepolitictí Křesťané zcela nerozuměli a co v žádném případě také nezamýšleli.... Paradox Církve se

nacházel ve skutečnosti, že ačkoliv to bylo revoluční náboženské hnutí, přesto zůstalo bez jakékoli vědomé politické ideologie. Mířilo na celou společnost všech sociálních vrstev - a na druhé straně zde byla **jasná charakteristika totálního nezájmu o jakoukoliv moc v tomto světě ...A přesto: Tato nepolitická a pacifistická obec měla ve své moci transformovat sociální a politický řád Impéria!**

PESIMISMUS A NADĚJE.

To, co dnes někteří vnímají jako "revoluční" povahu evangelia, která by mohla být použita jako faktor při převzetí společnosti pro Krista, to nemělo žádnou přitažlivost pro první Křesťany. **Jejich srdce byla zaměřena na slíbený, bezprostřední příchod jejich Pána. Heslo: "Změnit svět" - tím méně ovládnout svět - nemělo pro ně žádný smysl v tomto kontextu....** Před-Milenialismus byl převládajícím pohledem Církve po dobu nejméně třech století; víra, že právě tak jako Kristus musí zřídit své Království "uvnitř", to znamená vládnout v srdcích - tak musí i jednou osobně vládnout nad mileniálním královstvím. Kristův návrat byl očekáván každým okamžikem. Očekáván, že se vrátí a zřídí vládu spravedlnosti a míru a že bude vládnout viditelně z Jerusálema po tisíc let, jak píše Apokalypsa 20. **Všichni raní Otcové Církve, jako Irenaeus, Tertulián, Justim Martyr, Hippolytus a další, byli nekompromisní před-milenialisté, a před-Milenialismus byl nepopíratelnou teologií Sjezdu v Niacei** (Council of Nicaea, AD 325).

Na příklad ve druhém století, Justin Martyr argumentuje s pomocí Bible, že "Mesiáš má dva příchody. Jednou přišel v pokoře, slabosti, odmítnutí a ukřižování, jak některé verše Písma předpovídaly. A On se musí vrátit ještě jednou "v majestátu, moci a soudu", jak předpovídají jiné verše Bible. Justin nevěřil, že se Druhý Příchod už odehrál v AD.70, ale že je to vzdálená událost v budoucnosti, která zároveň zahrnuje tisíciletou vládu Ježíše Krista z Jeho trůnu v Jerusalemě.... Jak J.N.D. Kelly, jeden z nejvýznamnějších autorit na víru rané Církve připomíná, že "mileniální", jinak "chilistická" doktrína, jasně převládala u prvních Křesťanů.(Kelly, "Doctrines")..... Navzdory tomu všemu, vedoucí Reconstructionalisté tvrdí, že "ortodoxní Křesťanství bylo vždy post-mileniální a amileniální... kteří jsou vlastně to stejné až na to, že "postmilenialisté" věří, že svět bude konvertovaný a "amilenialisté" to nevěří". (David Chilton, "Days of Vengeance: An Exposition of the Book of Revelation", 1987).

Tito lidé jdou tak daleko, že vyhlásují před-milenialismus herezí, která se prý vyvinula v pozdější historii Křesťanství. (R.J. Rushdoony, "Thy Kingdom Come: "Studies in Daniel and Revelation", 1970)..... Taková tvrzení jsou prohlašována s učenou arogancí, ale bez jakékoli biblické či historické podpory. **Ve skutečnosti, žádný opravdový znalec rané historie Křesťanství nesouhlasí s jejich tvrzením, - kromě několika Katolíků, kteří tak činí ze zřejmých důvodů..**

Dokonce i Daniel Whitby, který je uznáván jako "otec post-milenialismu (kolem 1700), připouští že raná církev, až do Sněmu v Nicaei (AD 325), se držela pre-milenialismu (Ice & House, "Dominion"). V knize "Dominion Theology: Blessing or Curse?", Wayne House a Thomas Ice věnovali celou kapitolu milenialismu. Jejich studie je doporučena těm, kteří chtějí tento problém prostudovat hlouběji...

Během prvních tří století byla velmi rozšířená víra, že konec je blízko - pro některá "znamení", která se všude množila. Předtucha Kristova bezprostředního návratu se zdála být oprávněná nejenom podle příkazů Bible, ale také podle zvyšující se perzekuce a rouhání namířené proti Kristovi římským státem. Jaká ještě jasnější znamení by kdo chtěl?

Pravděpodobně někdy mezi AD 70 a 130 ohlašovala "Epištola Barnabáše": Přišel čas, kdy všechno, včetně toho Zlého, bude zničeno... čas, kdy Jeho Milovaný si pospíší a přijde si pro své dědictví. A proto bděme v tyto poslední dny".(Epistle of Barnabas). "Toto je poslední doba", píše St.Ignatius na počátku druhého století. V první polovině čtvrtého století St. Anthony prohlásil že "Arianismus je poslední herezí, a předchůdcem Antikrista". (Life of St. Anthony)". **Během historie Křesťané dělali podobná prohlášení, což sloužilo pouze k zvyšování skepticismu ohledně Rapture...**

V době, kdy tato kniha jde do tisku roste počet těch, kteří prohlašují - někteří dokonce s dogmatickou jistotou - že Kristus se pro svou Nevěstu vrátí během roku 1988 (opět 1948 + 40 !), nejpravděpodobněji na poslední den židovského Svátku Trubek, někdy v září! Samozřejmě, toto vyvolalo další zklamání těch, kteří očekávají Rapture a další:"neřikal jsem to?" od jejich kritiků. Přes to všechno není nic "vadného" v tom, když se někdo snaží odhadnout, kdy Rapture přijde. Jak jinak bychom mohli brát vážně "znamení" Jeho Návratu, které nám dal nejenom Ježíš, ale také Jeho učedníci?

Od poloviny třetího století se zdálo, že jelikož se Kristus ještě nevrátil, je zapotřebí najít nový výklad veršů, které o tomto námětu jedná. Dále zde byla potřeba opravit zmatek, který byl vyvolán potulnou sektou Montanistů. Lidé uvěřili jejich proroctví a opustili domy, rodiny, zaměstnání a putovali na poušť, kam se - údajně - měl vrátit Kristus.(Freund, "Christianity")... Výsledkem toho všeobecného zklamání, počal růst amilenialismu, během poloviny třetího století.

Amilenialisté popírali Kristův návrat a Jeho vládu nad pozemským královstvím. **Nebe bylo stále nadějí - ale trochu vzdálenější. Amilenialismus ospravedlnil pozemské impérium, které církevní autority nadšeně budovaly - už od doby Konstantina. To je ten sen, který je oživován v protestantském světě - jak Gary North vysvětluje: "přeměnit naši odpadlou civilizaci na Boží království".** Tento "sen" mezi Protestanty reprezentuje další "odkaz" Katolicismu, který Reformace neodstranila...

VELKÁ PERZEKUCE A ROSTOUCÍ APOSTASIE.

Pronásledování třetího století bylo mnohem tvrdší, než ta předešlá. Clement píše o "opékání, napichování na kůly, a sekání hlav" Křesťanů v Alexandrii těsně před tím, než on sám uprchnul z Alexandrie v r. 203. (Clement, "Miscelany"). Perzekuce přicházely ve vlnách, mezi kterými byla období relativní tolerance. Toto násilí nepostihlo pouze Křesťany, ale vládlo nad celým Impériem, které pomalu pohlcovalo. Philip Hughes píše: Mezi Markem Aureliem a Deciem (180-250) zaznamenává historie jména 16 imperátorů, ze kterých pouze jeden neskončil násilnou smrtí. V rozmezí třiceti let mezi Deciem a Diokleciánem (251-284) bylo dalších jedenáct vládců - ani jeden nezemřel na posteli. Bitevní pole z nich možná polovinu zabilo - zbytek byl zavražděn - ať už vojskem, které je zvolilo, nebo vojáky jejich rivalů. Přesto že Gallienus vládl po celých osm let, během té doby bylo zvoleno devatenáct různých "císařů" různými armádami. (Philip Hughes, "History of the Church", 1983).

A stále víc a víc: Kdykoliv, v dobách krizí, kdy se samotné Impérium ocitlo v nebezpečí, zdálo se užitečné, aby vláda měla více kontroly nad poddanými. Tento rozvíjející se totalitární systém vytvořil pohanský pohled na vládce jako na boha, tím více přesvědčivým. Loyalita k tradičním pohanským kultům - včetně kultu vládce - se stala určitou formou vlastenectví. Jak vysvětluje Hughes: uprostřed zmatků opakovaných občanských válek a tlaku na Impérium, zapříčiněný politickým a sociálním vřením "staré rodné náboženství" bylo po staletí jediným společným výrazem "národního uvědomění". (Hughes, "History of the Church", 1983). Křesťanské odmítnutí těchto kultů se stalo, základem pro obvinění ze zrady a rozpoutávalo všeobecnou nenávisť, proti této "nevlastenecké" menšině.

Růst Křesťanství, které proniklo do každého koutu Impéria, a pravděpodobně obnášelo asi tak deset procent obyvatelstva, se ukazoval stále větším nebezpečím, než jak se zdálo dříve. Postrašen skutečností, že "pohanské chrámy byly hromadně opouštěny a křesťanské kostely rostly jako houby po dešti, (W.Byron Forbush, editoriál k "Fox's Book of Martyrs", 1962) nový císař Decius AD 250, vynalezl mnohem účinnější systém pro identifikaci Křesťanů. Mezi těmi, kteří byli umučeni v této vlně persekuce byli: biskupové z Říma, Antiochu a Jerusáléma spolu s tisíci dalších, včetně sedmi císařových vojáků, kteří odmítli bohům obětovat. (Fox's Book).

Naděje na nebe dávala mučedníkům odvahu. Věřili, že "žít je Kristus a zemřít je zisk", protože si byli skálopevně jisti, že "být z těla, znamená být s Kristem" - s Tím, který jim dal věčný život a na jehož přítomnost se těšili. Rapture nebyla vnímána jako útek od utrpení která byli ochotni snášet, ale jako radostný prospekt uchvácení a setkání se se Spasitelem, kterého milovali až k smrti... Ani jedno město, ani jedna vesnice neunikla" informuje Hughes, "ale císařovým úmyslem nebylo ani tak zničení Křesťanů, jako jejich obrácení se zpět ke starému náboženství, skrze dlouhé procesy, opakované výslechy a používání všech mučících prostředků v naději na zlomení odporu". Dále popisuje Chadwick: Decius požadoval, aby každý vlastnil potvrzení (libellus) o tom, že obětoval bohům před speciální komisí. Tyto certifikáty byly úmyslný pokus pochytit všechny a byl to - prozatím - ten největší útok, který Církev zažila. **Zvláště mezi těmi kteří měli nějaký majetek, počet apostatů (těch, kteří popřeli svou víru aby si zachránili životy) byl velmi značný...** (H.Chadwick, "The Early Church").

Perzekuce, která následovala po krátkém oddechu, byla řízena císařem Valeriánem (253-260), šla ještě dál za požadavek přísahy loyality k tradičním bohům. Zakazovala jakékoliv křesťanské uctívání a speciálně se zaměřila na popravy vůdců v kongregacích. Právě tak, mezi řadovými Křesťany byly obrovské ztráty. Ale to nejhorší na ně ještě čekalo!... **Velká Perzekuce**, jak byla později nazvána, začala v roce AD 303 za císaře Diokleciána a jeho spoluvládce Galeria.

Bylo to něco jako utrpení Křesťanů pod vládou komunistů v tomto století. Všechny Bible měly být odevzdány, všechny kostely měly být zničeny, jakékoliv křesťanské uctívání zakázané, kněžstvo uvězněno, **a všichni občané Impéria měli obětovat pohanským bohům pod trestem smrti.** Nelidskost této persekuce závisela od horlivosti místních autorit ale v jednom případě, v Phrygii, kde byla celá populace křesťanská, jedno celé město bylo totálně vyvražďeno. (Hughes, "History").

V některých oblastech, když měli pouze dvě možnosti - odpadlictví nebo smrt - většina těch, kteří se prohlašovali za Křesťany, popřela svou víru. Mnozí se omlouvali tím že to byla vlastně jen "formalita" přijmutí certifikátu od magistrátu, který věděl že oni vlastně bohům nikdy neobětovali, a že to byla pouze rozumná účelovost. Trauma, které prožívali Křesťané během těchto persekucí vedlo k mnoha neshodám, jak jednat s těmi, kteří "technicky" či opravdu zapřeli svou víru nebo spolupracovali v jakémkoliv směru s autoritami, a chtěli se později vrátit do kongregace. Tento problém byl tak kontroverzní, že nakonec se vytvořily v Římě dvě skupiny, každá se svým biskupem!

KONSTANTIN A CÍRKEV VÍTEZNÁ.

Na vrcholu té nejnebezpečnější persekuce přišlo osvobození z překvapujícího směru, ve formě nového císaře. Konstantin, skvělý vojevůdce, převzal kontrolu západní části Impéria, zatím co Licinius si podmanil část východní. Konstantin, který byl uctívatelem boha slunce jako jeho otec, se "obrátil" ke Křesťanství po "záračné vizi". Před rozhodnou bitvou u Milviánského Mostu AD 312, se mu údajně na nebi zjevil velký kříž se slovy "v tomto znamení zvítězíš". A potom ještě následující sen zpečetil jeho rozhodnutí. Podle jeho rozkazu byly štíty jeho vojáků označeny křížem - "znaméním Boha". Konstantin porazil

mnohem silnější vojska Maxentia a jako vítěz vpochodoval do Říma v přesvědčení, že vítězství bylo dobyto pod ochranou Ježíše Krista, kterého Konstantin přijal jako nové božstvo.

Jsou historikové kteří tvrdí, že Konstantinovo "obrácení" mělo spíše politickou motivaci, jelikož jak on, tak i Licinius došli k přesvědčení, že ta, tak dlouho trvající vendeta proti Křesťanům "ohrožovala budoucnost Státu" a tak společně podepsali v AD 313, Edikt Milánský, který dával Křesťanům všechna práva. Významný je fakt, že Konstantin odložil svůj křest až do chvíle před svou smrtí, a celou tu dobu si podržel titul "pontifex maximus" - velekněz pohanského státního náboženství. Friend dále dodává: Kromě toho skutečnost, že nechal zavraždit mladé muže, kteří mohli mít nárok na jeho trůn, nepoukazuje na chování pravého Křesťana.

Křesťanství se nakonec stalo oficiálním státním náboženstvím Římského Impéria, edikty Theodisiusa AD 380 a 381. Všechny ostatní náboženské formy byly zakázány a přísně trestány, jako kdysi bylo Křesťanství. Pohanství bylo formálně zakázáno Konstantinopolským Ediktem v 392 a v 529 Justinian zřejmě zasadil pohanství smrtelnou ránu tím, že nařídil zrušení filosofických škol v Aténách. Jak ale Friend píše, "**partnerství mezi Církví a Státem, způsobilo Církvi mnohem více nevýhod než výhod. Kromě toho, Impérium padlo teprve až když se stalo křesťanským...**

V každém případě pokřesťanštění světa, ve které skládá COR takové naděje, nepřineslo žádné výhody pro římský svět, jaké prý by přineslo tomuto dnešnímu světu, podle přívrženců "křesťanského" světa. **Impérium** a církev velmi rychle utvořily alianci k perzekuci pohanů a "odpadlíků" s tou stejnou vášní se kterou kdysi prováděli pohané perzekuci na Křesťanech. Takové smutné a překvapivé výsledky by málokdo předpověděl v době, kdy Konstantin "přijal" náboženství, které jeho předchůdci chtěli vyhladit. Ani není pravděpodobné, že by si kterýkoliv Křesťan přál škodu, která z toho nakonec vyplynula.

S takovým překvapujícím obratem událostí už na počátku čtvrtého století, Eusebius, biskup ve své rodné Caesarei, nakonec Konstantinův mentor a první historik církve se zdál žít v přesvědčení, že evangelium Ježíše Krista, tak jak doufal i Origen, postupně zvítězí po celém světě. Jako mnoho lidí dnes, Eusebius věřil, že křesťanské vítězství bylo nevyhnutelné už pro jasné sociální a politické výhody, které vyplývaly z křesťanské praxe.. **Takové výhody se musí stát zřejmě nakonec každému a každý je bude požadovat!** Římské Impérium, jak věřil Eusebius, bylo Bohem předurčeno aby hrálo klíčovou roli v pokřesťanštění světa. Jednota všech lidí skrze stát a církev, bude tím klíčem... Pokušení pro všechny Křesťany přijmout toto lákavé scénáři bylo obzvláště silné, když Konstantin, po porážce a smrti svého kdysi přítele a později nepřítele Licinia, se stal jediným vládcem celé Římské Říše. **Když se Křesťanství pozdvihlo na statut preferovaného náboženství, velké procento obyvatelstva se stalo "Křesťany". Pravda, někteří byli přitahováni ke Kristovi prázdnotou Pohanství a přirozenou žízni po osobním styku s Bohem. Mnozí ale se stali "Křesťany" pouze formálně, protože nyní to byli Pohané, kteří prožívali perzekuci. Pokřesťanštění světa v naší době, by bez pochyb vyprodukovalo veliké množství oportunistů jako kdysi.**

Bohužel, ta nová a i vzrušující možnost, že se celý svět stane "křesťanským", začala být chápána jako **spirituální Druhý Příchod Ježíše Krista! A jako taková, převzala místo Rapture** (která byla v srdcích Křesťanů v dobách pronásledování a perzekuce) **a tak ospravedlnila rostoucí amilenialismus.. Naděje na nebe byla oloupena o křesťanskou specifiku: Možnost jít tam - živý - v každém okamžiku!** A co se "Křesťanského" Římského Státu týče, začalo se ukazovat, že značná část Pohanství si na sebe natáhla tenký, "křesťanský" lak a přežívala v mnohem nebezpečnější formě. Will Durant poznamenává: Pohanství přežilo - ve formě starých rituálů a zvyků schválených, přijatých nebo transformovaných shovívavou církví. Důvěrné a důvěřivé uctívání svatých, nahradilo kult pohanských bohů. Sochy Isis a Horuse byly přejmenovány na Marii a Ježíše. Římské Lupercalie a svátek Očistování se staly Svátky Zrození, Saturnalie byly nahrazené oslovou Vánoc. Starodávný festival Mrtvých se se přejmenoval na Svátek Dušiček. Kadidla, světla, květiny, procesí, obleky kněží a hymny, které se líbily kultům, byly "očistěny" v rituálu církve, brzy začali jak kněží, tak i lidé používat znamení kříže, jako magického odháněče démonů..

Člověk by mohl těžko vyčítat Křesťanům té doby, jejich nadšený optimismus. Ano, zdálo se, že Křesťanstvo je na dobré cestě k zřízení království Krista bez Krista. Rekonstruktionisté mají rádi prohlášení Athanasia, biskupa z Alexandrie z poloviny čtvrtého století: **Jelikož Spasitel přišel, aby žil v našem středu, nejenom že modloslužebnictví se už nerozšiřuje, ale je ho méně a méně - až nakonec zmizí úplně. A démoni, pokud se ještě odvažují klamat lid svými orakly a kouzelnictví, jsou vyháněni znamením kříže jakmile se o něco pokusí...**

Na druhé straně, zatím co modlářství ubývá, a všechno co oponuje víře v Krista slábne, učení Spasitelovo vzrůstá všude! (Chilton, "Paradise")... Pochopitelně, toto nadšené ocenění Anastasia - ať už byl jakkoliv velkým mužem, se ukázalo být zcela neoprávněné! Démoni, zcela úspěšně podvádí denně miliony lidí, modlářství kvete - dokonce i na "vědeckém" Západě - a Křesťanství ztratilo svou pozici na celém světě. **Nadšené předpovědi "dominionistů", které dnes všude slyšíme, budou právě tak "vedle".**

"KŘESŤANSKÝ CÍSAŘ - PŘEDCHŮDCE DNEŠNÍCH PAPEŽŮ.

Konstantin počal nešťastný precedent, který jeho "Křesťanští Císaři" následovníci převzali a později byl uskutečňován papeži. **Jeho chybný předpoklad, že má být vůdcem v teologických sporech (Arles 314 a Nicaea v 325) na příklad, položil základ k nebiblické neomylnosti a autoritářství, které bude později připsáno papežům. Ve skutečnosti,**

samotní papežové rozšiřovali ve Středověku padělaný dokument nazvaný "The Donation of Constantine" aby dali nějaké zdání legitimity papežským mocím které používali a které jim "údajně" byly dány císařem.

V dokumentu Konstantin, údajně vyléčen z malomocenství Sylvestrem Prvním, nařizuje dekretem, že římský biskup má být hlavou celosvětové církve. Věnoval Sylvestrovi a jeho následným papežům svůj palác a další nemovitosti v Římě svou imperátorskou moc včetně jako božský statut (z pohanských dob), se kterým "Křesťanský Císař" byl považovaný za strážce teologické čistoty. Eusebius, který použil svůj vliv aby dostal od císaře podporu pro své duchovní odchylky a projekty. Popsal nestydatě a úlisně atributy Konstantinovy skoro-božskosti:

Náš císař, Kristův přítel, jednající jako znalec Božího Slova, povolává celou lidskou rasu k Boží moudrosti, prohlašuje do uší všech a vyhláší mocným hlasem zákonů pravdy a zbožnosti všem, kteří žijí na zemi... ustaven (císař) jako podoba nebeské svrchovanosti, on ...ztvárnění jeho pozemské vlády do podoby Božského originálu...Boží monarchie.

Necht' tedy náš císař je vyhlášen sám hoden ..kdo jediný je svobodný... nad řízení po bohatství ...povýšený nad sexuální touhu, který získal vítězství nad vášněmi, který je pánem nad zbytkem lidí, jehož charakter je formovaný podle Božského originálu Svrchovaného Vládce a jehož mysl odráží - jako v zrcadle - zář jeho ctností. A proto je náš císař dokonalý v rozšafnosti, v dobrotě, ve spravedlnosti v odvaze, ve zbožnosti, v oddanosti k Bohu.. (Eusebius, "Oration On the Tricennialia of Constantine").

Toto jsou slova dvořana, který vychvaluje svého pána, aby za to dostal odměnu. Jak historik Hughes, který je katolickým knězem, připomíná: Pravda o Konstantinovi je zcela jiná. Ve způsobu života zůstal do konce života Pohanem, kterým se narodil. Jeho zuřivé záchvaty, krutost, která - jednou vyvolána, neušetřila ani život jeho ženy, ani jeho syna. To všechno jsou nepřijemní svědkové nedokonalosti jeho obrácení.. (Hughes, "History"). Jeho tři synové, Constantin II, Constantius II a Constans, následovali příkladu svého otce a zabrali si - každý třetinu Impéria po tom předvedli "křesťanský" rodinný masakr. Potom vyzdvihli "pokřesťanstění" Impéria do nových "výšek"...

Ať už bylo Eusebiova pochlebování jakékoliv, nakreslilo cestu, po které církev - po spojení se Státem začala chápat roli císaře. V této nové "křesťanské" formě, kterou nejvyšší úřad ztělesňoval pro Konstantina, jeho syny a pro všechny kteří následovali po nich, spirituální a kněžský aspekt, ne nepodobný uctívání, které tento úřad požíval v Pohanství. Ano, pohanský titul "pontifex maximus", který měl Konstantin, se stal ještě silnějším ve vztahu ke Křesťanství a později jej počali používat papežové. Ti, v určitém smyslu si vzali císařovy boty, když o sto let později bylo "papežství schopné vyplnit vzduchoprázdno které vzniklo na Západě z důvodů oslabení císařské moci". (Frend, "Christianity").. Eusebius udává, že se Konstantin dokonce považoval za biskupa, když jednou oslovil skupinu biskupů takto: "Vy jste biskupové, jejichž pravomoc je uvnitř církve. Já jsem biskup také, který byl ustanoven Bohem dohlížet na ty, kteří jsou vně církve". (Eusebius, "Life of Constantine").

A tak to byl Konstantin, který zahájil, pronesl úvodní řeč a hrál dominantní roli prvního ekumenického sjezdu církve (Council of Nicaea - AD 325) - a i na dalších sněmech které následovaly. Tím začal nebezpečný precedent "sněmy organizované Impériem pod záštitou císařsko-papežských vládců. (Hughes, "History"). **Tato podivná změna byla podporována tou stejnou bezohlednou a krutou imperiální autoritou, která je ještě nedávno mučila a zabíjela a nyní byla přijata jako pozhnání od Boha...** Byli ovšem i tací, kteří se - již od samého počátku cítili nepříjemně v této nové alianci. Hughes se dotýká tak trochu tohoto pocitu, když popisuje "Council of Nicaea": "Těm 318 biskupům ze všech konců Impéria, kteří se zúčastnili velkolepých oslav za kterých Sjezd počal, se musela ta celá záležitost zdát být velmi neskutečná. Nebylo tomu tak dlouho co většina z nich trpěla za svou víru - někteří ještě nedávno, za perzekuce Licinia... Viděli své spolupracovníky umírat hroznou smrtí. Mnoho z nich oslepeni a ochromeni, nesli z těchto procesů na tělech důkazy své věrnosti ke Kristu..... Nyní se všechno změnilo: Čestní hosté moci, která se ještě nedávno pokoušela o jejich vyhlazení, byli doprovázeni vojáky, na které měl možná mnohý z nich nepříjemné vzpomínky. A tak katoličtí biskupové se počali scházet s veškerou pompou, aby si vyříkali různé názory před očima světa. (Hughes, "History").

POKŘESŤANŠTĚNÍ CIVILIZOVANÉHO SVĚTA.

Bohužel, církvi to netrvalo dlouho, než si zvykla a přizpůsobila se novému standardu. Nakonec ji ta sláva a moc zkorumpovala. Jelikož Konstantin "pomohl rozšíření Křesťanství", je i ještě dnes považovaný v Řecké Ortodoxní církvi za "třináctého apoštola, rovného mezi rovnými, s celou úctou, jaká se projevuje Petrovi a Pavlovi". Konstantin se dokonce nechal pohřbít v Chrámě Apoštolů, v hlavním městě Konstantinopoli.....

Polovina "křesťanského" Pohanství, která stále dřímá v katolické a ortodoxní církvi je viditelná v popisu Eusebia, který vysvětluje že Konstantin: "předpokládal s velkolepou vášní víry, že jeho tělo bude sdílet titul s ostatními apoštolů a tak že by se měl, i po smrti stát - s ostatními apoštolů - subjektem uctívání, které by se mělo dít na počest všech těchto svatých, a proto nabádal lidi aby se shromažďovali k jejich zbožňování před oltářem,,který zde Konstantin nechal postavit" (Eusebius, "Life").

Na druhé straně lze Konstantinovi přičíst fakt, že jeho obrácení vneslo alespoň nějaké křesťanské hodnoty do římského právního systému. Ukázal svou upřímnost v tom, že se "snažil vyjádřit křesťanské ideály v některých ze svých zákonů, které měly chránit děti, otrocky, zemědělece a vězně. Jeden edikt zakazuje vypalovat zločincům znamení na tvář, protože "člověk je stvořen k obrazu Božímu". (Chadwick, "Early Christianity"). Toto byly výhody, které vycházely z "pokřesťanštění" římské civilní správy... Jsou podobné těm prvkům, které jsou v církvích dnes a které jsou užitečné. Ovšem takové nezajistily skutečné dobro na národní, tím méně na mezinárodní škále. Ve skutečnosti: svět se stal horším.

Aby byla zachována "jednota víry", ti kteří nesouhlasili s jednotlivými ortodoxie, za kterou stál císař, byli nyní popravováni "ve jménu Krista". Skutečnost, že toto nové státní náboženství bylo čas od času vnučováno pod hrozbou smrti - právě tak jako kdysi bylo pod stejnou hrozbou potlačováno - měla být dostatečnou evidencí toho, že se děje něco strašně nesprávného! Zřejmě zcela slepí k separaci od světa, kterou Kristus zamýšlel, byli takoví, kteří pohlíželi s optimismem na pokřesťanštění Impéria měli konečnou vizi ještě větší a ještě slavnější říše, která pokračuje bez přerušení, se stejným imperiálním dědictvím...

Církev se stala nejmočnějším jednotlivým faktorem v životech lidí v Impériu. Madona a svatí nahradili pohanské bohy jako patroni měst. (Frend, "Christianity"). S císařem ustaveným v Konstaninopoli na východě, papež měl téměř absolutní moc - ne pouze jako hlava církve, ale také jako císař Západu. Papež Leo I vysvětluje v jednom kázání: "Svatý Petr a svatý Pavel nahradili Romula a Réma jako patroni Říma". **Vise nebe a speciálně vise Rapture se utopila v moři nadšení nad vidinou "křesťanského" světa.**

V tomto novém pohledu, jak navrhuje Frend: **Křesťanský Řím se stal legitimním nástupcem Říma pohanského. Mnoho Křesťanů vidělo vítězství Křesťanství - náboženství budoucnosti - jako znamení pokroku... Bůh udělal Řím pro svůj vlastní účel aby tak sjednotil lidskou rasu a připravil cestu pro Krista. "Řím byl připravený nabídnout svůj vliv samému nebi"..(Frend, "Christianity").**

Tato ambice se nenaplnila. **Křesťanství, které bylo patronizované Impériem, bude jeho Achilovou patou, když ke konci čtvrtého století a na počátku století pátého, mnoho křesťanských autorit opouští úřad a zvolí život asketů. Křesťanské Impérium, které bylo tak mocným a atraktivním snem, se ukázalo být neuspokojivým hned jak se uskutečnilo. Snadnost žití a komfort zaváděly do církve korupci, kterou kdysi persekuce vyčistila. Zklamání pokrytectvím, mnozí hledali svatost a čistotu v nepřírozeném odchodu ze skutečného života... Dokonce i zbývající Pohané byli tím ovlivněni. Velké rodiny se stáhly na venkovská sídla a císař neměl možnost naverbovat římské občany do své armády, a počal se spoléhat s obranou Impéria na barbarské žoldáky. Desetitisíce vstoupili do klášterů, a tisíce dalších přijmuli ideál celibátu.**

Jak opět Frend komentuje: Jak tak barbarské armády stály na hranicích - vznikaly nové názorové trendy, ve kterých se asketické ctnosti spojily s osobní zbožností - a na druhé straně vznikal odpor vůči veřejné službě či úřadu. Tím vznikala tragédie, protože členům senátorské aristokracie byla svěřována vláda nad Impériem. V kritické době, v poslední čtvrtině čtvrtého století, příliš mnoho členů vzdělané vrstvy národa opustilo tradiční role vůdců a vydalo se na hledání osobní spásy. "Roma aeterna" nemohl přežít odmítnutí světa. **Řím padnul pro útěk Západní elity ze světa, nad kterým měli pomáhat vládnout..**(Frend, "Christianity").

SNĚST NEBE NA ZEMI - DVĚ STRANY JEDNÉ MINCE.

Dnešní křesťanští aktivisté mohou argumentovat tím, že to byla právě "nepozemskost a pietismus (proti kterým oni bojují s politickým a sociálním aktivismem), které způsobily pád Římské Říše. Oni se snaží nevidět korupci, kterou "pokřesťanštění" Impéria přineslo do církve a na druhé straně skutečnost, že Impérium samo, bylo oslabeno aliancí s Křesťanstvím. Pravé biblické Křesťanství Nového Zákona nebylo určeno aby vládlo nad sekulární společností - a Církev nikdy neměla vejít do partnerství se světem za tímto účelem!! V životě Krista, který je naším příkladem není ani vzdáleně cokoliv, co by na něco takového poukazovalo! Nic!

Jistě, v určitém směru, církev čtvrtého století na tom byla pochopitelně lepší, než za časů perzekuce. Křesťané se nyní mohli svobodně scházet a společně uctívat, kdežto před tím to museli dělat ve skrytu a s velkým nebezpečím. Dále bylo nyní možno hlásat svobodně Kristovo evangelium. Zatím co se jistě vyskytly případy "obrácení" ze sociálních důvodů, jistě bylo dost těch, kteří byli skutečně spaseni, kteří by byli nikdy evangelium neuslyšeli. Kromě toho, teď bylo možné vyvrátit mnohé lži a pomluvy, které byly o Křesťanství rozšiřovány...

Ale navzdory těmto výhodám, spojení mezi církví a římským světem nebylo dobré ani pro jednoho z nich! To co se zdálo být požeňáním církve se vlastně změnilo na nikdy dříve nevidanou příležitost pro Satana pokroutit celou pravdu. V blízkém spojení politiky a náboženství to, co bylo dobré pro jednoho, bylo dobré pro druhého. A tím, následovně politické úvahy začaly nenápadně ovlivňovat křesťanský život a doktrínu protože co bylo nejlepší pro Stát, zasahovalo ohromně do náboženského světa. Církev sklídí velmi hořké ovoce za to, že zanedbala Jakobovo vážné varování: "Kdokoliv je přítelem světa, je nepřítelem Boha" Jakub 4:4...

Pod krutou perzekucí prvních století byla doktrinální čistota vášnivě bráněna církevními vedoucími - i když někteří jednotlivci podlehli - nejenom kompromisu, ale i někdy svou vírou popřeli, aby si zachránili život. **Až teprve popularita**

Křesťanství, která urychlila a upevnila pokroucení doktríny, což už vlastně začalo v době apoštolů. Kompromis, když už přišel, byl ospravedlněn jako nutný aby se upevnila nová pozice a moc církve..

Tomu stejnému nebezpečí čelíme dnes, když silí aktivismus, který vykládá Veliké Poslání jako sociální a politickou akci a zaměňuje pojem "spasit svět" s záchranou duší! Udělali by dobře, kdyby se poučili z minulosti a neopakovali omyly, které církve tak často dělala...

Chadwick poznamenává: Indiferenci vůči "trhu marnosti" bylo snadnější zachovat pro ty, kteří očekávali konec světa v bezprostřední budoucnosti než ti, kteří očekávali že se historie bude valit dál a dál, a kteří měli majetek, plánovaný pro jejich děti... Když se stalo zřejmým, že čas nebude tak krátký, jak se předpokládalo - nejistota života v perzekuci, udržovala v paměti bývalých pronásledovaných, porozumění, že skutečné hodnoty nejsou v "dobrotách" tohoto světa...

Nečistá aliance církev-stát, která počala za Konstantina, nese své nakažené ovoce až podnes. Dokonce i Reformace, místo aby tuto hrubou chybu napravila, má tendenci ji udržovat. Podívejte se, na příklad evropských církví podporovaných státem. Až na nepatrné světlé výjimky kongregace tu a tam, tyto spirituálně mrtvé instituce udělaly pravděpodobně víc pro zničenou víru generací, než všechny argumenty kritiků a ateistů dohromady! Mnohem zrádnější je sekulární myšlení nebo "světskost", která je přijímána jako "křesťanská" v důsledku spojení církve a státu. S koncem perzekuce, odměny tohoto světa vypadaly větší a atraktivnější než ty, které slibovalo vzdálené a stále více neskutečné nebe, do kterého se dalo vejít pouze skrze bránu smrti. Nebe se stalo - když ne zcela nereálné - tak až druhé v důležitosti za důležitostí budování "křesťanské" společnosti...

Korupce moci.

Pokřesťanstění Římského Impéria odstranilo hrůzy perzekuce, která periodicky věznila i vraždila velký počet věřících. Vstoupit do církve bylo imperativem pro ty, kteří chtěli získat sociální a politické postavení. Nevyhnutelně: "členové římské aristokracie se stali zakladateli a mecenáši kostelů - právě tak oddáni věci papežství, jako byli jejich předchůdci oddáni Pohanstvu. Sémě zkázy jak pro církev, tak i pro stát bylo zasazeno.... Prominentní postavení církve, zaručené tou stejnou imperiální mocí, která chtěla ještě před krátkou dobou církev zničit, vyvolalo nový druh perzekuce. Přísný John Chrysostom na příklad, pronesl kázání o Jezebel, které bylo - bez nejmenších pochyb - namířené proti císařovně Eudoxii, která nedávno "vyvlastnila" nějaký majetek od právoplatného majitele. Jako výsledek, císařovna nechala Chrysotoma z jeho místa pro nějakou technicalitu propustit a poslala do exilu v Arménii. Něco takového bylo nemyslitelné v dobách pronásledované církve....

Oloupeno o nezávislost, která byla nutná pro integritu víry, kterou perzekuce nebyla schopná zničit, Křesťanství, ve své nové úloze preferovaného (a později oficiálního) náboženství Říše, přibralo nečistoty důsledkem svého hledání pozice a moci... Takové světské "choutky", dříve nepředstavitelné se nyní zdály být životně důležité v novém stavu událostí a tím také byly omlouvány.

KORUPCE PODPOŘENÁ.

Rostoucí kompromis s hodnotami světa byl urychlován zvyšující se koncentrací církve, která počala ze zdánlivě legitimních důvodů již v dobách silné perzekuce. Biskupové, kteří dohlíželi nad okrsky získávali postupně neoprávněnou autoritu, zatím co místní starší (pastoři) stále ztráceli původní prominenci.... S vedením, tak pevně zakotveném v ruku centrální hierarchie, odměny korupce se stávaly větší a následky takového počínání pro církev se stávaly čím dál tím vážnější...

Samozejmě, korupce se může šířit nejenom od shora dolů, ale také od zdola nahoru! Speciální postavení panny Marie v Katolicismu a Ortodoxii, postavení které se udrželo až podnes, vzniklo - z velké části - z prostého lidu. Byla to ta populární zbožnost, která trvala na zbožňování Marie jako na Matce Boží, zatím co teologové měli tendenci tomuto pohledu odporovat. Ve čtvrtém století termín "Theotokos" (boho-rodíč) se už stal populárním názvem pro Marii mezi prostými lidmi. Proti takovému - téměř zbožštění, Patriarch z Konstaninopole Nestorius argumentoval, že Marie byla pouze "anthropotokos" rodič či matka člověka Ježíše a jeho lidské přirozenosti - ne jeho božské přirozenosti. Ale v zájmu míru a v uvědomění si silných citů na obou stranách tohoto sporu, navrhnul, aby byl použit neutrální název "Christotokos". Bylo to něco, co se masám nelíbilo, a Nestorius byl vyhnán z úřadu.

Takové pokroucení Písma nevzniklo pochopitelně pouze vinou lidí, ale také organizační strukturou církve. Centralizace povzbuzuje korupci jak shora tak i zdola. Žádný dav na světě by nebyl schopen pohnout Pavlem od pravdy v jeho době. Za prvé, ani on ani žádný jiný apoštol - včetně Petra - nikdy nechtěl, a ani nezaujmul takové postavení autority, jako si osvojili biskupové Říma, Antiochu, Alexandrie, Konstaninopole a Jerusáléma. To se nakonec konsolidovalo ve dvou papežích: jeden nad Katolicismem v Římě a druhý nad Východní Ortodoxií v Konstaninopoli... Ve dnech apoštolů neexistovala žádná centrální autorita, která by vládla nad církví a na kterou by mohl dav vykonávat nátlak. **Taková hierarchie, s absolutní mocí, nemá podporu v celém Novém Zákoně! A přesto tato struktura nebyla odstraněna Reformací. Místo toho se udržela v jiné formě - či formách - a byla příčinou doktrinální korupce v téměř každé denominaci.**

Žádná epistola Nového Zákona nebyla napsána jako by přicházela od někoho, koho jako na příklad biskupa nebo papeže se musí to či ono učení či doktrína přijmout bez odmluvy, pod hrozbou exkomunikace. Naopak, jako Jakub a Jan, tak i Petr píše výzvu pro sobě rovné, nepíše svým "podřízeným": "*starší mezi vámi vyzývám já, který jsem spolu-starší*" 1 Petr 5:1. Jako bázi pro svůj dopis nenabízí nějakou náboženskou pozici, moudrost či moc, ale fakt že byl "*svědkem Kristova utrpení... očitý svědek Jeho majestátu*". 2 Petr 1:16... Právě tak Pavel oslovuje čtenáře jako bratry, spolupracovníky, a apeluje na jejich svědomí před Bohem, na jejich individuální inspiraci od - a jejich podřízení se Božímu Duchu - ne na nějakou svou hodnost. Aby se vyhnuli jakémukoliv náznaku autority všichni, kromě Jakuba, používají výraz "parakalô" (prosit, zapřísahat). Pavel to dokonce velmi často opakuje (Římanům 12:1, 1 Korint 1:10, Galatským 4:12, Filipským 4:2-3, 1 Petr 2:11).

JEDNOTA PRO SPÁSU JEDNOTY.

Byli to římscí císaři, kteří vlastně přidali poslední tečku k organizační struktuře tím, že ustanovili římského biskupa jako papeže. V následování precedentu Konstantina se stalo za vlády jeho nástupců že "poslední rozhodnutí v politice náboženství činil císař". (Chadwick, "Early Church"). Císař ospravedlnil tento krok nejenom v oblasti náboženské politiky, **ale také teologie** tím, že doktrinální neshody by mohly vést k politické krizi. Toto hraní o klíčové pozice v církvi se stalo pro hierarchii nejenom výhodné ale také nutné podbízet se imperiální moci. K tomuto účelu, papež Leo I, připsal sekulární autoritě "neomylnost", která bude později přiznána papeži. Leo lichotí novému císaři jak patolízalským, tak i heretickým prohlášením: "**Pod inspirací Svatého Ducha nepotřebuje císař lidské instrukce a je neschopen doktrinálního omylu**"

Císařové považovali politickou jednotu za průvodní fakt jednoty náboženské a jejich zájem o první, je nutil starat se i o to druhé.. "Neshody mezi Křesťany, (pro které nebyl čas v dobách perzekuce), nebyly nějakou úsměvnou záležitostí, které by se nepřipisoval význam, ale politickým a sociálním problémem, o jehož vyřešení měl císař vždy velký zájem. **Politika vešla do církve.** Od té doby účelnost a kompromis přehlasoval pravdu a pravou doktrínu. Převládající politika - **a co bylo ještě horší - teologie** - závisela na tom, komu právě císař naslouchal... Na počest svého patronátu byl císař považovaný za náměstka Ježíše Krista - tento titul zdědí papežové po rozpadu Římské Říše. Jelikož císař, jako "pontifex maximus" (další titul, který jednou převezmou papežové), jednal dříve jako velekněz pohanského kultu, bylo tedy zcela přirozené že bude nyní právě tak fungovat jako "*de facto*" hlava Římsko Katolické církve. **Ve všech záležitostech, včetně doktríny, měl pochopitelně císař poslední slovo.** Konstantin to vysvětluje takto: Co víc lze udělat, víc v souhlase s mou praxí, než po vyhnání omylu a zničení náhlých rychlých rozhodnutí, přimět všechny lidi aby souhlasili na následování pravého náboženství, jednoduchosti života a odevzdání se Všemocnému Bohu a uctívání Ho.

Zní to hrozně chvályhodně. **Ovšem, jednotu pro záchranu jednoty, aby se vytvořila teologická harmonie, politický mír a sociální klid, znamená, že pravda zaujme až druhé místo v pořadí!** Ve skutečnosti láska pro pravdu se stala překážkou ve vývoji církve, právě tak, jako byla vždy překážkou v politice. Integrita a pravda byly vždy pošlapány pod botou armády mávající praporem jejich vlastní kompromisní verze Kristova evangelia - armády, která pochodovala v utopické jednotě, k zdánlivě obdivuhodnému cíli Světového Náboženství, které by bylo přijatelné každým... **Římsko Katolická církev se prohlásila být jediným představitelem a ochráncem tohoto univerzálního náboženství po mnoho století; a s energickou celosvětovou diplomacií nynějšího papeže Jana Pavla II, se znovu silně pokouší stáhnout k sobě nejenom Protestanty, ale i všechna ostatní náboženství do jedné ekumenické ohrady.**

Pravda, ne všichni byli okamžitě nadšeni tímto návrhem. Existovaly frakce, které se od Říma odtrhly, ale nakonec podlehly svodu moci. Na příklad většina severo-afrických frakcí se nedívala nijak laskavě na křesťanské společenství s civilní autoritou. Prostě měly podezření, že císařský zájem o náboženské záležitosti byl určitou formou potlačení pravého Křesťanství. Podle nich to fundamentální nepřítelství státu vůči církvi se nezměnilo. Frend vysvětluje: Tito Křesťané nechápali, a ani neměli nijaký zájem o Konstantinovu konverzi. Pro ně to byl případ Dábla, který trvá na tom, že "Kristus miloval jednotu", o používání peněz a darů na podvrácení věrných, které nemohl zničit v otevřené perzekuci, a nyní se vrací zpět jiným způsobem"....

Jednota pro jednotu se stalo hlavním bodem snahy i dnes - hlavně mezi charismatiky. Opravy vážných doktrinálních omylů jsou odmítány v tvrzení, že "být sjednocený v lásce je mnohem důležitější než být biblicky správný. **A přesto hlavním tématem všech epistol je oprava omylů a učení zdravé doktríny..** Ta bitva je za pravdu a nemůže být bojována bez jasné a nekompromisní identifikace a odmítnutí toho, co je falešné. Vytváření rozporů je Bibli odsouzeno, ale neplatí to na pevný postoj za správnou doktrínu, ale k zavádění falešného učení! "*Dávej pozor na ty, kteří působí rozbroje a nesváry proti doktríně, kterou jste se naučili, a vyhněte se jim*" Římanům 16:17. Nakonec píše: *Celé Písmo je dáno z Boží inspirace pro opravu a poučení, aby se Boží člověk stal dokonalým a konal dobré skutky*" 2 Timoteovi 3:16-17....

CENA "ČLENSTVÍ": SLEPÁ POSLUŠNOST.

Aliance mezi církví a státem která nemá precedent, počala Konstantinem něco, co jak uvidíme, porušilo jasné učení Bible. Nastolila destruktivní vzor, který sužuje do dnes nejenom Katolickou, ale právě tak i Protestantickou církev. Spojení císařské autority s církví a zasahování vládců dokonce i do záležitostí teologie, vytvořilo podmínky velmi příznivé pro praxi, která už

se počala rozvíjet: Vnucovat společnosti dogmatické výklady Bible, které byly nadiktovány kontrolními orgány profesionálního kněžstva.

Jako odměnu za slepou poslušnost k dogmatům, církev nabídla prostému lidu jistotu nebe - za podmínek že byla dávana patřičná úcta kněžství a jeho výkony v udělování svátostí byly finančně podporovány a návštěva kostelů byla alespoň symbolická. **A tak se stala Katolická církev udělovatelem spásy na místě Krista a členství, zároveň s poslušností, nahradilo osobní styk se Spasitelem.**

Římsko Katolický katechismus až dodnes prohlašuje: "Toto je jediná církev, Kristem založená pro spásu lidí. Všichni jsou povinni patřit k církvi, kterou Kristus založil, podílet se na jejích zásluhách a tak získat věčný život. Ti kteří Kristovu církev znají, nemohou být mimo církev spaseni. Jediná církev dnešních dnů, která může prokázat své tvrzení že je božskou církví, kterou Ježíš Kristus založil, je církev Katolická". (Reverend Peter Geiermann, C SS. R. "The Convert's Catechism of Catholic Doctrine", 1977).

Jako logické pokračování, katechismus dále učí že jednotlivec není schopen sám o sobě Bibli porozumět. Z toho důvodu je zcela zbytečné Bibli číst, jelikož Katolická církev je jediným správným vykladatelem Písma... Na příklad, "The Convert's Catechism of Catholic Doctrine" prohlašuje: **Římsko Katolická církev je jedinou církví... jediným ochráncem a vykladatelem Písma... Člověk může získat znalost Božího Slova pouze od Římsko Katolické církve a skrze její řádně ustavené cesty.**

V důsledku toho nebyl individuální člen církve nadále vyzýván, aby poznal Boží Slovo pro sebe, hledal pomoc a vedení Božího Ducha, ale aby vzhlížel pro odpovědi a vysvětlení k "jediné pravé církvi" a k jejím autoritám.. Zatím co mnoho Katolíků tvrdí že mají určitou nezávislost jejich myšlení, je to, v konečné analýze, opět církev, ke které se drtivá většina obrací pro spásu. Kromě toho aktuální učení církve (o čemž Katolíci nemusí mít ani potuchy), vyžaduje přesně totéž, co každý typický mysl-kontrolující kult, který požaduje od svých členů, aby si "odložili" své mozky před dveřmi a nechali "guru", či "proroka aby mysleli za ně...

Jakmile získala imperiální moc, Římsko Katolická církev se pokoušela provádět takovou kontrolu bez jakékoliv omluvy po staletí! Opět malý příklad z toho stejného katechismu: Jakmile přijmul tázající princip Božské Autority která přebývá v církvi, je tazatel připraven přijmout cokoliv, co Božská Církev učí ohledně Víry, Morálky a Způsobů spásy... Kdykoliv nějaká elitní skupina počne mluvit za Boha a všichni ostatní musí uposlechnout bez možnosti zkontrolovat si pravdivost takového učení pro sebe, **potom Boží hlas v individuálním svědomí byl umlčen. V takovém prostředí bují hereze. A taková situace je dnes nejenom v Katolické církvi, ale i v mnoha Protestantských denominacích. Dá se snadno vystopovat zpět do doby pokřesťanství Římské Říše, které přineslo podrobení se hierarchické autoritě, což dávalo takový dobrý smysl v té době, za účelem zachování míru...**

Berojský duch, (Skutky 17:10-12) který byl nazvaný ušlechtilým tím, že zkoumal každé učení skrze Písmo, zemřel za dnů Konstantina a jeho následovníků rozváženým zadušením rukami církve, která v několika stoletích "sevře do své náruče" celou Evropu. Jakmile přesvědčila svět, že spása záležela na členství v církvi a účasti na svátostech - hrozba exkomunikace mohla být použita k zastrašení "neortodoxních" a neposlušných, velkých i malých..

OTÁZKA AUTORITY A VÍRY.

Taková absolutní autorita je zcela nebiblická a přesto je prováděna Katolickou církví podnes. Katolický apologet Karl Keating na příklad argumentuje, že "my můžeme vědět že Bible je inspirovaná Bohem pouze proto, že to tak tvrdí Katolická církev". (Karl Keating, "Catholicism and Fundamentalism: The Attack on °Romanism° by °Bible Christians°", 1977). Keating dále píše: **Katolíci věří v inspiraci protože tak učí církev - tak bych to otevřeně řekl - a v tom stejném smyslu církev má autoritu vykládat a vysvětlovat inspirovaný text.... Fundamentalisté žádnou takovou autoritu nemají - kromě sebe"...**

Dokonce se zdá, že i Augustin, tak veliký myslitel, podlehnul této smrtelně nebezpečné iluzi, která zbavuje člověka osobního svědomí a odpovědnosti poznat Boží Slovo za vedení Svatého Ducha... Přestože Augustin svědčil o zápasech ve svém svědomí a o důvodech, které jej přivedly ke Kristu, Keating tvrdí, že v pozdějších letech Augustin změnil pohled a cituje ho: "Nebyl bych evangeliu uvěřil, kdyby mne k tomu nepohnula autorita Katolické církve". **Toto je tak zřejmá lež, že nikdo nemá omluvu pro to, že ji uvěřil!**

Tak za prvé: Dopis Římanům, kapitoly 1, 2 a 3 nám jasně říkají že celé lidstvo, skrze svědectví stvoření a svědomí chápe že Bůh existuje a že je morálně odpovědné Jemu po tom, co překročili Jeho zákony a nikdo nemůže být ospravedlněn vlastní snahou bez Jeho milosti. Je dále zcela jasné, že i kdyby člověk od určité doby začal dodržovat Boží zákon, nemá nic, čím by zaplatil za hříchy minulé...

Jan nám říká, že Ježíš je "to pravé světlo, které osvětluje každého člověka".. A tak všichni lidé vědí ve svých srdcích, když slyší evangelium Ježíše Krista, že toto je pravdivé.. Jiná cesta k Božimu odpuštění není! Člověk neodmítá evangelium z nějakých intelektuálních důvodů - odmítnutí vzniká v neochotě se podřídit morálním následkům toho, o čem lidé vědí, že je pravda... **Zdali nějaká pravá církev existuje či neexistuje je zcela irelevantní...**

Není však pravdou, že nám Bibli dala církev? **Není!** Většina Křesťanů se domnívá, že se katoličtí biskupové sešli v místě nazvaném Nicaea, a dohodli se na složení Nového Zákona (Starý Zákon byl už před tím schválený Kristem tím, že z něj citoval) a i Protestanté uznávají Písmo na této bázi. Toto je běžné nepochopení a je stále propagováno katolickými apokologety právě tak jako skeptiky, kteří se pokouší podkopat autoritu Bible na této bázi... Ve skutečnosti, už dříve vznikla nevyslovená dohoda mezi věřícími, která uznala všech 27 knih dnešního Nového Zákona, už dlouho před Nicaeou! Po pravdě řečeno, celý sjezd neměl co říci o kánonu Písma, i když účastníci citovali z téměř všech knih velmi často..

Sjezd v r. 365 požadoval, aby pouze "kanonizované" knihy jak Starého, tak i Nového Zákona byly citovány v kostelích, ale nebyl uveden jejich seznam - to značí, jak pevně byl Novozákonní kánon ustaven. Sjezdy byly vzdálené tomu, aby rozhodly o kánonu N.Z., pouze uznaly knihy, které Křesťané již všeobecně přijali. K těmto knihám se odvolávali ve sporných teologických sporech již za doby Klementa z Alexandrie (155-212)! Třetí Sněm v Kartágu (395), podává první prohlášení o kánonu Nového Zákona, a zmiňuje se o dvaceti sedmi knihách - tak jak je máme dnes. To stejné učinil Sněm v Hippo (419). Jak církevní historik Henry T. Thiessen poukazuje:

Je pozoruhodná skutečnost, že žádný ranný Sněm nevybíral knihy, které by měly tvořit Nový Zákon. Knihy, které dnes máme, rozdrtily každého rivala ne pomocí nějaké autority, ale svou vlastní vahou a hodnotou! To samo o sobě je důkazem pravosti a autentičnosti knih, které přežily...Bylo to až ke konci čtvrtého století, kdy se o tom vůbec diskutovalo. (Henry Clarence Thiessen, "Introduction to the New Testament", 1943).

EVANGELIUM A AUTORITA CÍRKVE.

Svatý Duch, který pomáhá všem Křesťanům aby si uvědomili autoritu Písma, začíná u nevěřícího s uvědoměním si hříchu a poznáním že evangelium je pravda. Na Den Letnic (Pentecost) se tři tisíce Židů stalo Křesťany skrze Petrovo kázání, aniž by byla padla jedna jediná zmínka o nějaké "pravé církvi"... Petr pouze mluvil o Kristu ukřižovaném za naše hříchy a vzkříšeném z mrtvých. Ve velikém vylití Božího Ducha v Samárii, další tisíce se stali Křesťany - evangelista Filip jim prostě "kázal Krista". (Skutky 8:5). Není ani náznak toho, že jim nejprve dokázal, že existuje pravá církev a na základě JEJÍHO SVĚDECTVÍ oni uvěřili evangeliu! A tomu habešskému dvořanu, který četl Izaiáše 53, počal Filip s tím stejným a učil jej o Ježíši. Habešský dvořan uvěřil - **ne proto, že byl přesvědčen o existenci neomylné Katolické církve, která jediná mu mohla Bibli vysvětlit, ale pomocí moci Božího Slova, skrze přesvědčivou sílu Božího Ducha!!** Je to velmi ubohý obraz velkého Augustína, pakliže popřel tuto základní pravdu!!

Apoštolové a Křesťané prvního století "se rozešli a všude kázali Slovo" (Skutky 8:4) těm, kteří nikdy o církvi neslyšeli. Ani nenavrhovali, že by měl každý evangelium uvěřit, proto že ji církev schvaluje! Pavel a jeho spolupracovníci neučili o církvi ale o ukřižovaném Kristu! (1 Korint 2:2). Ve skutečnosti pravé evangelium "kterým jste také spaseni" (1 Korint. 15:1-4), které je "Boží moc k záchraně každého kdo uvěří" (Římanům 1:16) ani výraz "církev" neobsahuje - tím méně náznak jakéhokoliv "členství v ní" a slepého následování každého učení církve...

Neomylnost, kterou si přivlastnili papežové a nebiblické autoritářství které vykonává Katolická církev, popírá lidské, Bohem dané morální svědomí a osobní odpovědnost, podle kterých každý ví, že evangelium je pravdivé a že od něj se požaduje aby mu věřil. Vyžadovat slepé podřízení se nějaké elitní hierarchii ničí nejenom evangelium, tak i duše pro které Kristus zemřel. Přes to všechno, "vyznání víry" se kterým každý, kdo se stane Katolíkem musí souhlasit zahrnuje kromě jiného i následující:

"Vyznávám a pevně přijímám apoštolské a církevní tradice a jiné konstituce a předpisy církve. **Přijímám svaté Písmo v tom smyslu, v jakém bylo a stále je drženo Svatou Matkou Církví, jejíž povinností je posuzovat pravý smysl a vykládat Svaté Písmo a já ho nikdy nepřijmu ani nebudu vykládat jinak než jaký je jednomyslný výklad Otců.** (Zapomíná se, že "Otcové" nikdy jednomyslní nebyli!).

Uznávám Svatou Římskou, Katolickou a Apoštolskou Církev jako matku a učitelku všech... a slibuji a přísahám pravou poslušnost Římskému Pontiffu, následovníku sv. Petra, Prince Apoštolů a Náměstka Ježíše Krista.... **Dále přijímám, bez váhání vše co nám bylo dáno definováno a prohlášeno Svatými Kánony, a všeobecnými Sněmy - obzvláště Svatým Sněmem v Trentu a Vatikánským Všeobecným Sněmem speciálním způsobem, co se týká primátu a neomylnosti Římského papeže. Této stejné Katolické víře, mimo kterou nelze spásu obdržet, kterou svobodně a volně vyznávám, a které se držím, té samé slibuji a přísahám věrnost ...až do posledního dechu mého života...**

Dnešní moderní katechismus má své kořeny v autoritářství, které přišlo do církve skrze nečistou alianci s římským imperialismem. **Koncem čtvrtého století individuální Křesťan ztratil právo následovat vedení Božího Ducha k porozumění Bible. Odvážít se vzít na potaz oficiální dogma znamenalo exkomunikaci z církve. Jelikož ta byla v pevném spojení se státem, znamenalo to také exkomunikaci ze společnosti.** Nepřekvapuje poznámka historiků, že papeži "drželi Evropu ve své síti".

Písmo samozřejmě neschvaluje anarchii ať už politickou či spirituální. Církev Nového Zákona, jejíž hlavou je Kristus, má své autority: apoštoly, proroky, starší, pastory, kteří měli autoritu nad ostatními. **Všichni ale byli bratři, nikdo nebyl pánem nad druhými.** Každý měl považovat toho druhého za lepšího než sama sebe, a každý měl sloužit tomu druhému. Pod vedením Božího Ducha, měl být jeden druhému podřízený "v bázni Boží" (Efezským 5:21). Všichni mohli prorokovat a cokoliv kdo řekl, bylo to podroběno zkoumání a bylo li třeba, potom i opravě od posluchačů. Víra nebyla diktována hierarchií, ale získávána působením Božího Ducha na individuální srdce. **Pavlov přístup jasně ukazuje jak daleko od pravdy Písma jsou ti, kteří žádají papežskou či církevní autoritářství:**

"Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste žili způsobem hodným tohoto povolání které jste obdrželi s veškerou pokorou a mírností, s trpělivostí se nadále snášeli v lásce a pilně zachovávali jednotu Ducha ve svazku pokoje.... A nezarmucujte Ducha Svatého Božího, který vás zapečetil ke dni vykoupení....Všechna hořkost, hněv zuřivost, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty zároveň se vsí špatností....Bud'te k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, tak jako i Bůh v Kristu odpustil vám"...

Efezským 4:1-3, 30-32....

CÍRKEV VÍTEZNÁ?

Ve své nové, přednostní úloze, "Křesťanství" se stalo nutností pro politiky všeho druhu, a dokonce i pro vojenské "šarže", když se chtěli dostat nahoru v tom novém, křesťanském impériu. Nežádánější bylo vedoucí místo v církvi - dobré konekce byly nezbytné pro jakoukoliv světskou kariéru. **Pochopitelně "obrácení" motivované takovými úvahami měly málo společného s vírou v Ježíše Krista... Po tom, co přežila perzekuce svých nepřátel, církev byla nyní "zpohanš'ována svými přáteli..... Katolická církev se už nikdy nevzpamatovala z napůl-obráceného Pohanství, které absorbovala v procesu partnerství s Římskou Říší. To, co se nejprve zdálo být vítězstvím pro perzekucemi unavené Křesťany, bylo ve skutečnosti ohromující porážkou!**

Chadwick píše: Koncem čtvrtého století církev prakticky vládla společnosti. Ve světském postavení a společenským vlivem, biskupství - i v jen trochu důležitých městech - se stalo slibnou kariérou, po které by mohl člověk toužit i z důvodů jiných, než náboženských... Mnohé místní kostely se staly podstatnými majiteli půdy, a podporovaly chudé. Prostý lid od biskupa očekával, že on bude jejich pastorem ve věcech duchovních a advokátem v oblasti sekulární...

Kompromis se světem byl obhajován na bázi toho, že svět dal církvi prestiž a vliv, nutný pro rozšiřování evangelia. Skutečnost byla ovšem taková, že církev byla v překvapivě krátkém čase tak zkorumpovaná ve svém chtíči po moci, že přestala prezentovat světu příklad pravého Křesťanství... Na příklad za času papežství v Damašku (366-84), "luxus papežských zábav předstihnul radovánky císařské" (Frend, "Christianity"). Společenské postavení důležitého kněžstva neuvěřitelně rostlo - až se stalo předmětem závidy bohatých rodin. Kdo by se divil, že počaly posílat své syny na toto nové prestižní "zaměstnání"?

Krev křesťanských mučedníků byla skutečně semenem pravé církve. Kde perzekuce kdysi pročistila, moc nyní zkorumpovala. Tato smutná skutečnost byla už vidět dlouho před Konstantinovým "obrácením". Dokonce i v krátkých periodách mezi perzekucemi se zvyšovaly případy poklesu morálky. Už někdy v první polovině třetího století poukazoval Origen na falešnou motivaci některých "konvertů" jako na zdroj korupce uvnitř církve:

"Připouštím, že v dnešní době při takovém množství lidí přicházejících k víře - dokonce lidí zámožných, kdy dámy vytříbeného chování a vysokého postavení, příznivě pohlíží na přívržence víry, člověk by se mohl odvážit podezření, že někteří se stali vedoucími v křesťanském učení aby získali prestiž. Ovšem, na počátku, kdy bylo riskantní stát se učitelem, takové podezření nemělo opodstatnění..(Origen, "Contra Celsum").

RANNÁ KORUPCE A NÁROKY NA NEOMYLNOST.

Římsko Katolická církev tvrdí, že je tou "nejstarší" církví, a proto tou "pravou" církví a tudíž církví "neomylnou". Tyto nároky jsou diskreditovány skutečností, že už od samého počátku byla Katolická církev zamořená všemi druhy perverzí. Neexistovala záruka, že ranná církev neupadne do omylu a je jasně falešné, činit takové nároky dnes!

Aby církev zůstala čistá, musela by mít vůdce, kteří přiznají svou nedokonalost v poznání a potřebu opravy. Vyhlašování dogmat, stavění tradic na stejnou úroveň s Písmem a předstírání neomylnosti, nemohlo ochránit před omylem! Právě naopak! Takové jednání omyl zaručovalo - omyl, který zapustí kořeny a poroste!

Jeden z takových vážných a fundamentálních omylů se objevil již v době Pavlova života jako učení, že "vzkříšení se už stalo" (2 Timoteovi 2:18). Před svou smrtí Pavel píše smutně Timoteovi: "Ty víš, že všichni kteří jsou v Asii, se ode mne odvrátili" (2 Timoteovi 1:15). Apoštol Jan píše: "Už nyní je mnoho antikristů" (1 Jan 2:18-19) "falešných učitelů, kteří se vzdálili tak daleko od víry, že dokonce popírají, že Ježíš je Kristem" (1 Jan 2:22-23, 4:1-3).

Takové omyly nebyly přijímány bezvýznamnými členy, ale byly propagovány i vlivnými vedoucími. Petr varoval Křesťany své doby před falešnými učiteli, kteří podvodně zanesou do církve "kleté hereze" a "mnohé svedou" (2 Petr 2:1-2). Právě tak Juda píše o falešných učitelích kteří "se vloudili" a kteří museli být odmítnuti těmi, kteří "vytrvale zápasí o víru, která byla jednou pro vždy svatým svěřená" (Juda 3,4). A apoštolové varovali, že ještě horší omyly se vkradou do církve, až oni odejdou. A že tomu tak bude nejvíce během posledních dnů..

Není potom překvapující, že korupce doktríny už získávala půdu uvnitř církve dlouho před Konstantinem. Seznam populárního falešného učení v sobě zahrnoval kult svatých, apoštolskou poslušnost, křest nemluvnat, polo-magický pohled na efektivnost fyzického provedení křtu, přijímání a velebení celibátu. To poslední nazývá Frened "konečnou bariérou mezi kněžstvem a laiky".

SKÁLA VĚKŮ A SKÁLA CÍRKVE.

A proto je pošetilé tvrdit, že Římsko Katolická církev je tou pravou a neomylnou církví z důvodu svého ranného vzniku, když už tehdy - v dobách apoštolů - bylo tak mnoho herezí a korupce! Ani papežská "neomylnost" nemůže být zdůvodněna nějakým nárokem řetězové poslušnosti zpět k Petrovi. Neuplynulo mnoho času mezi prohlášením: "*Na této skále (na mně) postavím svou Církev ...a dám ti klíče od nebeského království*" (Matouš 16:18-19) a slovy: "*Jdi ode mně, satane, jsi mi pohoršením, protože nemáš na mysli věci Boží, ale lidské!*" (verš 23). Pavel, který měl mnohem více obrácených lidí, kongregací a mnohem více Písma ke svému jménu, byl nucen Petra přísně opravit! (Galackým 2:11-21).

Je hrozným omylem se domnívat, že Petr, který byl ve skutečnosti velmi slabou oporou pro církev, nebo pro řadu papežů, byl tou Skalou, na které stojí Církev. Tuto pozici zaujímá sám Ježíš Kristus.

Už ve Starém Zákoně (Deuteronomy 32:4) je Bůh prohlašovaný jako Skála. "Buď požehnaná moje skála, povýšen buď Bůh, skála mé spásy" (2 Samuel 22:47). "Jen On je má spása, má skála" (Žalm 62:3) a mnoho jiných. Je zcela jasné, že pouze Kristus, který je Bohem právě tak jako člověkem, může být Skalou Církve v Novém Zákoně. Pavel sám prohlašuje, že Církev je postavena na základě apoštolů a proroků a Ježíš hlavní základní kámen. (Efezským 2:20).

Daleko od toho, že by určil Petra jako skálu, na které bude Církev postavena, Ježíš naznačuje rozdíl mezi Jím a Petrem. V řečtině je to slovní hříčka mezi "*Ty jsi Petr (petros = malý kousek skály) a na této skále (petra = skalní masiv) postavím svou Církev*"... Ale i bez znalosti řečtiny, je tento význam jasný jak ze Starého Zákonu (citáty již uvedené) a z Nového, jako na příklad v podobenství o skále, na které "moudrý člověk postavil svůj dům" **kteří není Petr, ale Ježíš Kristus a Jeho učení.** (Matouš 7:24-29).

Petr jasně poukazoval na Krista a ne na sebe když psal: *Proto stojí v Písmu: "Hle, pokládám na Siónu základní kámen, vyvolený a vzácný; a kdo v něj uvěří, nebude zklamán. Vám tedy, kteří věříte, je drahý ale pro nevěřící je to kámen, který byl staviteli odmítnut a který se stal kamenem základním, kamenem úrazu a pohoršení těm, kteří neposlouchají slovo a jsou neposlušní"....*

1 Petr 2:6-8..

KULT "SVATÝCH".

Označení "Svatý" Petr jako kdyby "svatý" byl titul vyhrazený pro několik málo lidí, je další omyl Katolicismu. Tento okrádá individuálního Křesťana o jeho postavení a jistou důvěru v Krista. **Je zcela jasné - ze všech epištol, že "svatý" je titul pro VŠECHNY Křesťany - každý z nich posvěcený Bohem** (čili vybraný z lidstva pro Jeho Boží účel). **Pavlovy epištol - na příklad - jsou adresovány "svatým" = normálním, obyčejným Křesťanům té doby jako:** "*svatí v Korintu* (1 Korint.1:2, 2 Korint.1:1), "*svatým, kteří jsou v Efezu*" Efezským 1:1, "*svatým, kteří jsou v Kolose*", Koloským 1:2...

Přesto všechno vznikla víra, že "svatý" je speciální titul, udělený církvi po smrti "super-Křesťanům". Tato víra byla posílená během perzekucí vyprávěním o šlechtných mučednících, kteří zemřeli věrní své víře - a tak vznikl kult "svatých". **Tito hrdinové a hrdinky byli uctíváni a žádáni o ochranu a intervence v tomto životě a o pomoc v získání nebe v životě příštím.** Jak Hughes, katolický kněz a historik vysvětluje: Nejstarší ze všech slavností byly každoroční vzpomínky na mučedníky - shromáždění v místním kostele u hrodek těch nejvýznamnějších, těch kteří dokázali pravou víru svými životy...

Něco tak přirozeného rostlo velmi rychle - i když kulty mučedníků byly v podstatě záležitosti lokální rázu - tak třeba na příklad Sv. Vavřinec z Říma, nebo sv. Kryšpín z Kartaga, získali nebývalou popularitu i v jiných kostelích. S Konstantinovým mírem, hrdinství které našlo svou korunu v mučednictví, se počalo vyvíjet v přísnosti klášterů... Příští svatí budou uctíváni po smrti bohoslužebně, jejich modlitby oficiálně žádány. Byli to počátek asketismu, první z nich byl velký Sv. Martin z Tours, který zemřel v roce 397. (Hughes, "History")....

Hierarchie která měla kontrolu musela vědět, že **jakákoliv komunikace s mrtvými je absolutně Biblí zakázána** (Leviticus 19:31, Deuteronomy 18:11, 1 Samuel 28:3,7, 1 Letopisy 10:13-14, Izaiáš 8:19-20 a.t.d. Překročení tohoto příkazu přinášelo soud. Na příklad na krále Saula poslal Bůh smrt z rukou jeho nepřátel, protože se snažil komunikovat s duchem zemřelého proroka Samuela (1 Letopisy 10:13-14).

Odborníci v této zakázané nekromantii se nazývali media a kouzelníci. Saul je kdysi všechny vyhnal ze země (1 Samuel 28:3). Proroci neustále varovali lid před nekromantií. Izaiáš káral Israel, že obracet se k mrtvým, prokazuje popření Božího zájmu o ně a o Jeho ochotě slyšet jejich modlitby: *"Řeknou vám: Dotazujte se duchů zemřelých a jasnovidců, kteří sípají a mumlají. Cožpak se lid nemá dotazovat svého Boha? Na živé se má ptát mrtvých?"* (Iza.8:19). Navzdory jasnému učení Bible, církev byla ochotná uspokojit a dokonce i podpořit populární pověru, aby si udržela kontrolu nad masou.

Chadwick vysvětluje, jak proč kult svatých byl přirozeným důsledkem zpohanštělého Křesťanství ovlivněným sociální strukturou společnosti té doby: Ve starověké společnosti závisel úspěch od toho zda máte patrona, který by řekl to správné slovo správnému úředníku a tak zajistil to teplé místo, nebo svobodu, když jste měli potíže s výběřčími daní, či přímo se soudem.... Vývoj uctívání svatých místo "patronů" byl přirozenou transformací k "patronům", kteří budou vlivní v nebi na rozdíl od těch, kteří bývali vlivní na zemi.. (Chadwick, "Early Christianity").

Kult svatých se ukázal být dobrým obchodem, když se počaly prodávat ostatky, které - údajně patřily, nebo byly nějak spojeny se svatými. Zachované "slzy Panny Marie", částičky toho "pravého kříže" (kterých bylo nakonec tolik, že se za ně postavila celá katedrála), zaručeně pravé odstřížky nehtů apoštolů (celý barel od samotného Petra) se staly předměty obchodu, ke kterým věřící projevovali nebiblickou úctu. (Charles MacKay, "Memoirs of Extraordinary Popular Delusions", 1841).

Začátkem pátého století, jak jeden historik píše: Obchod v ostatcích rostl ať už to byly objekty "prestižní", jako ostatky Sv.Štefana, které Paulus Orisius přivezl z Palestiny pro Augustina v roce 416 a nebo "ostatků" nějakých "obyčejných" svatých. Ten celý obchod se začal zneužívat - ale to byl nakonec znak doby. Frend, "Christianity".

PAPEŽSTVÍ: PŘEVYŠUJÍCÍ ŘÍMSKOU CÍSAŘSKOU MOC.

Navzdory argumentům těch, kteří nás chtějí přesvědčit o tom, že pokřesťanštění světa je částí Velikého Poslání (Skutky 1:8), pokřesťanštění Římské Říše nezpůsobilo politicko/ekonomickou prosperitu - ale postupný úpadek. Jak se tak Impérium rozpadlo na části, už nikdy nebylo řízeno centrální vládou v Římě. Namísto toho vládli vasalové, polo-císaři, kteří získali kontrolu nad částmi rozpadající se mocenské struktury... Na rozdíl od civilních autorit, které přežily pouze tím, že integrovaly do částí moci, náboženská autorita - Římsko Katolická církev a její papež, si podrželi ústřední lokaci a moc, kterou vládla z původního ústředí císařství v Římě....

Jak to popisuje Frend: Mezitím ten střed kola, papežská instituce přežila. Nepadla tak jako padl pohanský Řím a skrze několik prvních desetiletí pátého století - navzdory selhání pontifikátu papeže Zosimuse, papežství postupně rozšířilo svou autoritu nad přežívajícími kostely na Západě. (Frend, "Christianity").

Vzduchoprázdno, které vzniklo rozpadnutím Říše Římské, musela vyplnit církev - jediná římská instituce, která byla schopná tak učinit. V jejich nyní plně zpolitizované roli, noví římscí pontifové vzali na sebe nejenom tituly, ale také "příchut' a funkce císaře", když vyplnili prázdno po pádu císařské moci. Není pochyb o tom, že žezlo římských císařů převzali papežové. R.W. Southern poukazuje na to že: "Převládající ideálem v přestavbě byl názor že spojená autorita Říše by měla být nahrazena spojenou autoritou papežskou..... Southern popisuje následující staletí jako: ..období historie Západní Evropy, kdy církev opravdu mohla prohlásit, že je jediným skutečným státem, kde lidé (bez ohledu na své názory na náboženskou a světskou moc), jednali za předpokladu, že církev je tou hlavní politickou autoritou. Během celé středověké éry byla v Římě

jediná spirituální a dočasná autorita, která vládla mocí, která zdaleka převyšovala cokoliv co měl k dispozici kterýkoliv Římský císař".."("Western Society and the Church in Middle Ages").

Vatikán vybudoval svou mocenskou strukturu na přízraku padlého Římského Impéria. V mnoha směrech církev splnila nutnou sociální a politickou funkci. Kdykoliv bylo zapotřebí vzdělání, pomoc nemocným, kdykoliv se jednalo o sociální potřeby, morální kód či nadzemskou naději - to vše bylo udržováno při životě církví. Nepřekvapuje tedy, že její režim byl přijímán. Ovšem nejsilnější motivací bylo tvrzení - které Katolická církev prohlašuje podnes: To že ona je "branou do nebe", což přinutilo každého, aby se církvi poklonil.

Walter James připomíná: Papež kontroloval nebeskou bránu, skrze kterou všichni věrní, včetně jejich vládců, doufali jednou projít. V těch dnech bylo málo takových, kteří pochybovali - a to dávalo papežům morální autoritu, kterou už od té doby nikdo neměl. Papežové, jako Innocent III. drželi Evropu pevně na otěžích...skrze církev, její biskupy, kněze i mnichy pevně napojené na Řím, papežství bylo schopné vytvořit v Evropě jednotu akce a názoru, která už nebude nikdy opakována..

GRANDIÓZNÍ "DĚVKA".

Dokonce i současní vládcí byli nuceni - ať už jakkoliv nedobrovolně - pokleknout před papežem. Ta vše-pronikající moc, se kterou církev vládla nad masami lidí, i její nesmírné bohatství činilo z církve hroživou moc, se kterou - i pro krále - bylo lépe se spojit než bojovat. Ovšem, mnohem hroživější byla všeobecně přijatá víra, že církev může zamezit vstup do nebe komukoliv, kdo jí oponuje. Téměř neodolatelná moc církve se demonstrovala již před pádem Impéria.

Vezměte na příklad veřejné pokorení císaře Theodosia v r.390 Ambrožem, který nebyl ani papežem, ale biskupem Milánským, (kde císař sídlil). Jako odplatu za nepokoje v Tesalonice, Theodosius nechal pobít 7000 lidí, včetně žen a dětí, v místní aréně. Aby unikl exkomunikaci, císař uposlechl požadavek Ambrože a udělal velmi ponižující veřejné pokání...

Nejenom obyčejní lidé, ale i vlivní vojenští hrdinové - dokonce i císařové - se třásli při hrozbě exkomunikace v přesvědčení, že církev drží klíče k nebi. Colman J. Barry připomíná: Ambrož, z velké části, zřídil Západní princip, který poukazuje na fundamentální omezení tradiční autokratické moci když hlásá: "Císař je uvnitř církve, ne nad ní"...

Během Středověku ta úžasná moc, kterou vládla církev "nad králi země", pokračovala v růstu. **A tak povstala ta "grandiózní děvka", zobrazená Janem v Apokalypse 17. s hlavním sídlem ve městě, "které stojí na sedmi kopcích" a která vládne "nad králi této země". (verš 18). Identifikace je nepochybná! Janova vize z Apokalypsy 17 se naplňovala v pozoruhodném způsobu. Podívejte se na obraz císaře Jindřicha IV. jak čeká u Canossy - bosý ve sněhu - aby si mohl usmířit papeže Řehoře VII. v r. 1077. Během jednoho století se sen tohoto papeže splnil. Monolitická super-struktura svázala efektivně vladařskou a morální kostru středověké společnosti tak, že retrospektivně, člověk vidí jako odraz zrcadla dvanácté století pod Katolickou církví ve snu císařské vize, která byla ztracena ve století pátém.**

Je to sice pozoruhodné, ale pravdivé - a další naplnění biblického proroctví - že římsko katolický papež, následník starověkých římských imperátorů, má tuto moc až podnes. Většina národů - včetně USA - udržuje diplomatické styky s Vatikánem.

Dokonce i bývalý Sovětský Svaz udržoval "kontakty na vysoké úrovni" s Vatikánem posledních dvacet let - viz setkání papeže a Gorbačeva. Jako ostatní, i Gorbačev byl tlačěn nutností - i on znal a respektoval moc Vatikánu.... Na rozdíl od - asi 60 milionů Luteránů, papež vládne nad více jak 800 miliony Katolíků - téměř trojnásobek poddaných Michaila Gorbačeva. **Nemůže být žádných pochyb o identitě "bohatě odděné ženy, která sedí na šarlatově zbarveném zvířeti", z Apokalypsy 17, - ta děvka... "se kterou smilnili králové této země".(1:2,5).**

Katolická Encyklopedie udává: **Je to uvnitř města Říma, nazvaného městem sedmi pahorků, kde je celá oblast státu Vatikán.. (The Catholic Encyclopedia, 1976).**

Samotná existence, velikost a vliv Římsko Katolické církve je téměř tak pozoruhodné naplnění proroctví, jako zachování Israele a jejího návratu do Palestiny. Bible také předpovídá, že za "posledních dnů" bude oživeno světské Římské Impérium, které se bude skládat z deseti národů Západní Evropy. V tomto novém Impériu pováldne Antikrist, který bude uctíván jako bůh světového náboženství.

Je málo pochyb o tom, že toto falešné, odporné náboženství "posledních dnů" nazvané "Záhada Babylón" (Apokalypsa 17:5) bude mít své hlavní sídlo ve Vatikánu. Spojená historie Římské Říše a Římsko Katolické církve podává úžasnou předpremiéru toho, co Jan v Apokalypse předpovídá pro konečnou dobu.

Římsko Katolická církev s jejím nárokem na "klíč" od nebeské brány, s doktrínou očištění a s odmítnutím Rapture, potlačila na dlouhá staletí naději na nebe. Její totální dominance teologických věr po více jak 1000 let skrze exkomunikaci, mučení a smrt, vedla k náboženské a morální korupci takových rozměrů, že dokonce i "svět" couvnul v hanbě a hrůze! Taková byla ta tak nevhodná půda, do které měla později zapadnout semínka Reformace a tím i "šťastné naděje".

Babylón Veliký.

Ať už "Donation of Constantine" padělkem je - jak většina historiků usuzuje - nebo není, to je zcela bezpodstatné. Důležitým faktem je, že papežové a celá hierarchie římsko katolické církve tento dokument rozšiřovala, jako způsob legitimizace svého bohatství, síly a celé té pompy kolem. "Donation" prohlašuje že Konstantin přemístil hlavní sídlo Římské Říše do Konstantinopolu (dnešní Istanbul) a daroval Západní Říši - s celou císařskou autoritou - papeži Sylvestrovi aby "povzněl Apoštolskou Stolicí požehnaného Petra ve slávě a moci nad celou Říši"...

Dále tento dokument pokračuje: A přikazujeme aby Biskup Římský měl primát nad hlavními Stolicemi v Antiochu, Alexandrii, Konstantinopoli a Jerusalému právě tak, jako nade všemi kostely (církve) celého světa. Papež, který právě vykonává tento úřad, bude nejvyšším mezi všemi knězi světa a vše, co se týká uctívání Boha či zabezpečení křesťanské víry bude učiněno podle jeho rozhodnutí.

Za tuto službu darujeme papežům - kteří budou vládnout nad Apoštolskou Stolicí až do konce světa - náš císařský palác, naši korunu a tiáru, také šarlatový plášť a tuniku... Dále jim předáváme císařská žezla, oštěpy i prapory... různé císařské dekorace a všechna naše císařská práva a zároveň město Řím, okresy a města Itálie a západních oblastí a vkládáme pravomoc nad těmito do rukou papeže a jeho následovníků papežů konečným císařským dekretem.

ROZPAD A OŽIVENÍ.

Císařství, které bylo předáno papežům, bylo již odsouzeno k rozpadu a zůstalo ve stavu neustálých proměn po staletí, jak tak prožívalo invaze a změny v mocenských pozicích. Jak připomíná Frenđ: K roku 450 byla navždy ztracená Británie, Severní Afrika padla Arijským Vandalům, většina Galska a Španělska byla administrována Arijskými vládci. V Porýní, kde se usadili barbaři, Křesťanství bylo na ústupu... Trvalo to staletí, než Západní Evropa dosáhla standardu prosperity, kterou měla ke konci století čtvrtého.... Někdy kolem pádu Říma, dlouhé "indiánské léto" Západního křesťanského a klasického světa se přesunulo do zimy temnářského Středověku. **Zvítězili germánští nájezdníci a teologie Augustina** (Frenđ, "Christianity").

Navzdory disintegraci Impéria, papežství si moc udrželo a ještě ji zvětšilo do království tak ohromného, že o něčem takovém žádný římský imperátor ani nesnil. Nakonec "Svatá Římská Církev", která se prohlašovala za "království Boží", dokonce prožila slavné a trvalé oživení. Představuje obraz z budoucnosti kdy Antikrist obnoví partnerství s falešnou církví.

Když povstání vyhnalo papeže Leo III. z Říma, tento utekl ke dvoru Karla I. Velikého (Charlemagne), jehož armády jej později znovu nastolily na papežský trůn. Když se potom Karel Veliký účastnil mše v katedrále sv. Petra na Hod Boží Vánoční v r. 800, papež jej korunoval na císaře Západu. Tento titul byl později uznán jak východním císařem v Konstantinopoli, tak i kalifem v Bagdadu. Toto byl velmi chytrý tah, protože obnovení celosvětové nadvlády Říma bylo snem nejenom středověkých papežů a císařů, ale také jejich poddaných.. (Chadwick,"Early Christianity").

Moc Karla Velikého hrozila zastínit papežskou autoritu. Avšak po této korunovaci, pevné partnerství s papežem pracovalo téměř čtyřicet let na vytvoření křesťanského Společenství, jaké kdysi navrhnul Augustin. Efektivní císařská tažení v Severní Evropě následovalo nucené pokřesťanstění Pohanů a tím se rozšířilo Římsko Katolické Panství. Jedna Encyklopedie to podává takto: Ideál Universální Církve a Universálního Císařství - pracující v harmonii jakou Katolická církev požívala od Pádu římského císařství na Západě dostávala podobu reality. Karel Veliký vyjádřil svůj názor na "stát a církev" v dopise papeži Leovi III.:

Je naším úkolem - bránit ozbrojenou mocí - Kristovu Církev kdekoliv před útoky Pohanů i nevěřících a posílit poznání Katolické víry. Na Vaší straně, nejsvatější otče je, abyste pomáhal našim armádám, ruce vztyčeny k Bohu jako kdysi Mojžíš, aby vaším zásahem a vedením a darem Božím měli Křesťané vítězství kdekoliv a kdykoliv nad nepřáteli Jeho Svatého Jména - aby jméno Ježíš Kristus, mohlo být oslaveno po celém světě...

SEN, KTERÝ ZTROSOTAL NA LIDSKÉ POVAZE.

Pro mnohé bylo oživení "Svaté Říše Římské" důkazem, že nadešlo milenium. Následující léta lidské ideály se zdály přetvářet svět kolem sebe. Církev měla pod kontrolou celou společnost. Středověká církev měla vládnoucí aparát přesně jako stát: Zákony, soudy, daně a daňové výběrčí, velký administrativní aparát, moc nad životem a smrtí nad občany Křesťanství a jejich nepřáteli - ať už uvnitř či vně... Papežové si činili nárok na vyhlašování a řízení válek proti nevěřícím. Sbírali armády, řídili tažení a uzavírali smlouvy v obraně jejich územních zájmů. Papež Innocent III (1198-1216) si zřejmě neuvědomil Janovu vizi "velké děvky" z Apokalypsy, když si zajišťoval celkem jasnými slovy autoritu církve nad světskou mocí:

Právě tak jako Bůh, Stvořitel vesmíru, ustavil dvě světla na nebi - jedno které bude vládnout nad dnem a menší pro vládu v noci, právě tak ustavil oblohu Universální Církve dvěma jednotkami, jednu aby vládla dnem na dušemi a menší, které vládne v noci nad těly... A tak právě jako měsíc dostává světlo od slunce a proto je menším jak v kvalitě tak i kvantitě, tak královská moc je odvozená z papežské autority - z její slávy a důstojnosti.... Z milosti Boží nyní existuje pevný mír a spolupráce mezi

Církvi a Impériem. Stav světa, který se rozpadá, bude restaurován naší pílí a péčí, jelikož papežská autorita a královská moc jsou plně postačující k tomuto účelu. (Rev. Peter Geierman, "The Convert's Catechism of Catholic Doctrine", 1977).

Přesto, že církev prohlašovala že připravuje lidi na nebe, papežská vise byla jasně zaměřená na věci ryze pozemské... Katolická církev předstírala, že reprezentuje hodnoty spirituální, zatím co shromažďovala materiální statky a moc. **Místo aby se dívala dopředu k mileniálnímu království, které jednou založí sám Boží Syn až se vrátí, církev viděla sama sebe jako království, ve kterém vládnou svrchovaní papežové a vykonávají moc nad vládci této země! Kromě toho, toto jejich "království" bylo nestydatě pozemské, zcela oddané vášním těla a věcem tohoto života, zatím co církev tvrdila, že připravuje lidi pro nebe!**

Nikdy neexistoval žádný pokus o vybudování pravého Božího království, dokonce ani snaha o vylepšení tohoto světa! Mniši se stáhli do klášterů, zatím co zbytek, včetně mnoha kněží a papežů žil pro své uspokojení. A když - jak se občas připustilo - byly spáchány hříchy, byla zde církev, aby obstarala rozhršení, což jí dávalo strašnou moc nad životy jak prostých, tak i králů. Církev uzavřela bránu do nebes těm, kteří by jinak mohli vejít skrze Toho, který kdysi řekl: "Já jsem tou branou. Když kdokoliv vejde skrze mne, bude spasený" (Jan 10:9).

Namísto toho církev otvírala bránu pouze za poplatek! Kristovo odsouzení rabínů Jeho doby platilo nyní na církev, která tvrdila, že Jej zastupuje: "Běda vám, učitelé Písma a farizeové, pokrytci - protože zavíráte království Nebes před lidmi; sami totiž nevstupujete a těm, kteří by vstoupit chtěli, vstoupit nedovolíte. Běda vám, učitelé Písma a farizeové, pokrytci - protože vyjídáte domy vdov a okázale se dlouho modlíte; proto dostanete větší odsouzení. Běda vám, učitelé Písma a farizeové, pokrytci! Obcházíte souš i moře, abyste získali jednoho proselytu; a když se to stane, uděláte z něj syna Pekla dvakrát horšího, než jste sami! Matouš 23:13-15.

Zatím co Augustin sám byl velmi uctíván, většina jeho teologie, kterou mnoho považovalo za příčinu pádu Římského Impéria, nebyla už přijímána. Augustin napsal své "Boží Město" s výzvou ke Křesťanům, jako poutníkům a cizincům na zemi, aby hledali svou naději v občanství nebeském. Napsal to jako reakci na zplundrování Říma 24 srpna 410 armádou Gothů, kterou vedl barbarský vládce Alaric. **Řím nebyl znásilněn po dobu 800 let pohanské vlády a nyní padne za vlády křesťanských císařů! Takový byl pláč, volání a výčitky po římských ulicích ty dny. Pohané žádali od Křesťanů: "Rekněte nám důvod Kristova příchodu! Vysvětlete nám, jakou výhodu to přineslo pro lidskou rasu! Nejsou věci mnohem horší od doby, kdy Kristus přišel - nebyly ty staré doby lepší?"**

S oživením "Svaté Říše Římské" se "staré dobré časy" vrátily a dokonce překonaly očekávání. **Toto byl ten sen, který církev prosazovala! Před-milénialismus s nadějí na Rapture byl odložen přes staletími. Konec konců, Kristus se nevrátil a ta Jeho "krátká chvílka" už dávno prošla! Amilénialismus neměl odpůrců a tak se nakonec stal tak optimistickým, že se pomalu z něj stal post-milénialismus - i když tento pohled byl formalizován až tak kolem 1700.** Barry poznamenává: Ranná křesťanská víra, že Kristův návrat je iminentní, se pomalu ztrácela. **Pod tlakem života se Křesťanství stalo křesťanskou kulturou světa, integrální částí celku.**

Mnohým se zdálo, že ta stará vise Ambrože Milánského, kterou vyjádřil na pohřbu Theodosia, se pomalu uskutečňuje. Ambrož vyjádřil naději, že Římské Impérium, z důvodů svatosti svých vládců bude věčně vládnout nad světem v partnerství s církví - každý z nich obdařený speciální mocí a autoritou od Boha, které budou zaručovat bezpečnost a blahobyt všech.... Tato naděje se rozpadla v prachu poraženého Říma, ale nyní byla oživena - a zdálo se že na trvalo! Na vrcholu úspěchu, papež Bonifác VIII. znovu obnovil názor Innocenta III. a vyhlásil svrchovanou moc nad dočasnými vládci. Jeho "Bulla Unam Sanctum" (1302) papež prohlašuje: A proto oba meče jsou pod mocí církve: spirituální i materiální - jeden používaný církví, druhý pro církve; první knězem, druhý králem, **ale z vůle kněze a s dovořením kněze. Je totiž nutné, aby jeden meč byl pod druhým a aby dočasná moc byla podřízena moci spirituální.** (Karl Keating, "Catholicism and Fundamentalism").

Takováto moc nebyla pro církev nikdy zamýšlena! Smutným výsledkem byla korupce církve, která v několika stoletích dosáhla svého vrcholu. Římsko-katolická administrativa ohromného světového systému byla - bohužel - vedená lidmi, kteří měli stejnou náchylnost pro chtivost po penězích a dobrý život, jako celková populace. Jak to správně vystihnul Will Durant: Velký sen se zlomil na povaze člověka....

VZRŮSTAJÍCÍ NESPOKOJENOST.

Stížnosti, zaměřené na papeže, preláty a kněze z důvodů jejich chtivosti po bohatství se zvětšovaly. Machiaveli, když vytvářel příklad svého úspěšného prince, který skutečně věděl jak využít svěřenou moc, našel svůj obraz v papeži Alexandrovi VI. (1492-1503), který "nedělal nic jiného kromě podvádění lidí, nemyslel na nic jiného, byl vždy schopný k tomu najít příležitost. Žádný jiný z lidí nesliboval či nepřisahal víc - žádný jiný z lidí své sliby neplnil méně". (Henry Clarence Thiessen, "Introduction to New Testament", 1943)....

O papeži Janu XII. (955-964) Liutprand z Cremony napsal: "Papež Jan je nepřitelem všeho - Lateránský palác, který kdysi v sobě hostil svaté, a je nyní vyloženým bordelem, nikdy nezapomene spojení papeže s konkubínou svého otce, sestrou jiné konkubíny Stephanie.... Ženy se bojí přijít a modlit se na prahu svatých apoštolů, protože slyšely, jak nedávno Jan násilím donutil nějaké poutnice do své ložnice - manželky, vdovy, panny." (Geierman, "Catechism").

Na počátku čtrnáctého století již církev zcela ztratila veškerou důvěru jako vzor a příklad křesťanského života. S hlubokým studem obviňuje Dominikán své bratry-kněze: "Ti, kteří mají být otcí chudých se válí v přežranosti a opilosti po celé dny" (Freund, "Christianity"). Jeden z biskupů se vychloubal svými sexuálními výkony s abatyšemi a jeptiškami. Stal se prý otcem 14 dětí ve 22 měsících. Všechny své potomky zajistil skrze majetek církve. (Chadwick, "Early Christianity").

Anglický John Colet byl šokován lehkým životem a bezbožností papeže i kardinálů, když jednou navštívil Řím. Ze své kazatelny londýnské Katedrály sv. Pavla kde byl děkanem, zahřměl svá obvinění proti vedoucím v katolické církvi, kterou tolik miloval: "Jaká odporná bezbožnost těchto mizerných kněží, kterých naše doba má tak mnoho! Kněží, kteří se nestydí spěchat z náručí nečisté děvky do svatyně, k oltáři Krista, k Božímu tajemství!" (Chadwick, "Early").

Celý svět byl vystaven podívané na války, které se bojovaly za peníze získané prodejem výhodných náboženských úřadů. Nelegitimní papežští potomci byli zaopatřováni ze stejných zdrojů. Neméně skandální bylo najímání umělců k zhotovení velkých uměleckých děl a restaurace katedrály sv. Petra z prodeje odpustků těm, kteří byli příliš chudí, než aby mohli vykonat pouť do Říma, či vidět nějaké dílo Michelangela. Udržet svou moc nad masou lidí, bylo třeba je držet v nevědomosti co se Boží milosti týče. K tomu účelu byly mše recitované v latinském jazyku a Písmo drženo od prostých lidí. Synoda v Toulouse (1229) vydala, kromě jiného toto nařízení: Obyčejný lid nemá povoleno vlastnit knihy Nového a Starého Zákona, kromě žaltáře, breviáře a knihy o Požehnané Panně, a to pouze v latinském jazyce!!!

V letech 1378-1414 existovala dokonce dvě papežství, která rozdělila evropskou loyaltitu a vytvořila nesnesitelné finanční břemeno podporou dvou papežských dvorů.. Naladový, arogantní papež Urban VI. měl za sebou Řím, zatím co papež Klement VII žil v luxusním papežském paláci v Avignonu, Francii. Zvolení tím stejným shromážděním kardinálů, každý z nich se prohlašoval za toho pravého nástupce sv. Petra a - pochopitelně bojovali nelítostně mezi sebou. Jak se tak zveřejnily urážky proti křesťanské skromnosti a zbožnosti, Petrarch popisuje papežský dvůr v Avignonu: "Žiji právě ve Francii, Babylónu Západu. Slunce, na své denní pouti nemůže vidět nic odpornějšího než tento obraz od břehu Rhony. Zde vládnou nástupci chudých rybářů z Galileje.... ověšení zlatem a odění v purpuru, kteří se chlubí kořistmi princů a národů... luxusní paláce obklopené hradbami - namísto přístřeší obrácené bérky.... Namísto svatého ticha nacházíme hostitele kriminálního s jeho nechvalně známými společníky. Namísto střidmosti a střizlivosti - honosné bankety ..namísto bosých noh apoštolů, koně pokryté zlatem, krmené zlatem, a pakliže se Pán brzy nevrátí, budou také zlatem okováni". (Freund, "Christianity").

LÁSKA K PENĚZŮM JE KOŘENEM ZLA.

Nesmírných částek peněz bylo zapotřebí k udržování luxusního života církve a její říše - a metody, kterých se používalo v "vybírání" nutných poplatků, se staly otevřeným skandálem po celé Evropě. Úplatky byly běžným způsobem života ve Vatikánu, a dokonce i kardinálové získávali svá "povyšení" zaplacením požadovaného poplatku. Aeneas Sylvius, ještě než se stal papežem, napsal že v Římě se dá koupit všechno a že "bez peněz by církev nesvedla nic". (Hughes, "History").

Nicholas Clemanges píše s hanbou: "Papeži ustavují své "výběřčí" v každé provincii - hlavně takové, o kterých ví, že jsou ti nejohroženější ve vymáhání "poplatků", vzhledem k jejich zvláštní horlivosti, pílí a tvrdé povaze. Krátce řečeno: Takoví, kteří nikoho nešetří, u nikoho neudělají výjimku a budou schopní vymačkat zlato i z kamene... Takovým lidem udělovali papežové právo k prokletí (anathema) kohokoliv, dokonce i preláty a právo vyloučit z "křesťanského" společenství kohokoliv, kdyby - během určité doby neuspokojil jejich žádost o peníze.

Po celá staletí nebyly církevní úřady přidělovány na základě čistého křesťanského života, schopnosti a spirituální dospělosti, ale byly prodávány tomu, kdo nabídl nejvíce!!! Osoby, které mohly církev obohatit - i když morálně zkažené - byly často postaveny na vysoká místa. Každý ten "úřad" stál pořádnou částku v penězích či pozemcích. Ovšem, nikoho nezajímala skutečnost, že místní fary či vyšší jednotky zřídka kdy spatřily své spirituálně nekvalifikované a vždy nepřítomné vůdce.

Církev měla k dispozici tisíce důmyslných metod, jak ulehčit kapsám pomýlených duší, které byly přesvědčeny že spásu lze obdržet pouze skrze svátosti - které, pochopitelně byly k dostání za přiměřený poplatek. Taková výnosná formule byla opakována opět a opět bezpočetnou řadou náboženských autorit a i kultů. Doktrína "sémě víry" kterou začal Oral Roberts a je nyní používána celým charismatickým hnutím je takovou protestantskou obměnou toho, co už dávno Katolíci vyzkoušeli jako bezpečnou metodu získávání financí. I když nezachází tak daleko aby nabízelo spásu, toto učení přesvědčilo statisíce, že je tou nejlepší cestou, jak obdržet odpověď na modlitby za prosperitu, zdraví a úspěch....

Tyto vysoce nátlakové techniky pro získávání financí - a to nejenom od Robertse ale i od některých TV evangelistů a i pastorů, i když jsou o něco více vynalézavé, hrají na stejnou strunu strachu, kterou využívala římsko katolická církev už od Středověku. Jsou věci, které se nikdy nemění. Ovšem, dnešní vatikánští úředníci vyvinuli mnohem účinnější způsoby - jednájí nyní ve velmi podivných finančních machinacích, zatím co navenek udržují vůči světu zdání zbožnosti.

Mnoho takových případů týkajících se velmi pochybných finančních transakcí, bylo již odhaleno, spojení církve s nechvalně známou P-2 tajnou Zednářskou Loží, Mafie a - pravděpodobně i s vraždou papeže Jana Pavla I. který zamýšlel hluboké reformy za účelem odstranění těchto praktik. Ve vatikánském štábu bylo více jak 100 Svobodných Zednářů - ani jeden nebyl odstraněn. (David A. Yallop, "in God's Name: An Investigation Into the Murder of Pope John Paul I").

Je velmi ironické že nynější papež, zatím co přijmul jméno Jan Pavel II, je velmi daleko od reforem, které chtěl vykonat Jan Pavel I a sám pokračuje v pochybné politice církve. Kromě toho dává ve Vatikáně přístřeší - když ne vrahům předešlého papeže, tak alespoň podílníkům na tomto činu - těm, kteří pomáhali odstranit stopy této vraždy. Dále poskytuje ochranu zkorumpovaným úředníkům, které Jan Pavel I plánoval odstranit - včetně některých, kteří byli dokonce civilními úřady obviněni. Tito by byli dávno zavřeni, nebýt papežské ochrany. (Yallop, stejná kniha).

PRODEJ SPÁSY.

Pokud by se posuzovalo podle vynalézavosti, hanebnosti a skandálnosti - žádný systém na získávání a vymáhání peněz nestojí ani po kotníky prodeji odpustků, který se stal hlavním zdrojem hotovosti pro papeže během doby vedoucí k Reformaci. Základ k tomu byl položen v r. 593, když papež Řehoř I. dostal sice nebiblický, ale zato velmi výnosný nápad: Existuje místo, které se jmenuje očištec, kde duše mrtvých musí trpět aby byly očištěny od svých hříchů a plně osvobozeny od dluhu "věčného trestu". Když se tato idea ukázala být velmi úspěšnou, byla vyhlášena jako dogma římsko katolické církve na Sjezdu ve Florencii v r. 1439 a dodnes zůstala jako důležitá část Katolicismu.

A tak ti lidé, kteří o sobě tvrdili že zastupují Krista a jsou vůdci Jeho pravé církve, se skrze své tradice vzdělali od pravého Písma, na kterém Křesťanství stojí a dogmaticky prohlásili, že Kristova smrt na kříži neočistila dostatečně duši pro vstup do nebe. Jako dodatek k tomu, co Kristus vytrpěl, i my musíme za naše hříchy trpět - jak v tomto životě, tak i v "očistci". A přesto ten, kterého nazývají prvním papežem, kdysi prohlásil: *Vždyť i Kristus dal svůj život jednou pro vždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu".* 1 Petr 3:18.

Mnohé verše jasně prohlašují, že ti kteří uvěřili v Krista, a přijmuli Jej jako Pána a Spasitele, jsou provždy očištěni od viny a následku hříchu - očištění, které mohl udělat pouze On. *"Krev Ježíše Krista, Jeho Syna, nás očišťuje od všeho hříchu"* 1 Jan 1:7. *"Když dokonat očištění hříchů"*..Židům 1:3.

Navzdory tomu, Katolicismus hereticky odmítá tato ujištění a moderní katolický katechismus prohlašuje: V tomto životě se můžeme vyhnout dočasnému trestu za hřích modlitbami, postem, rozdáváním almužen, a.t.d. (Geierman, "Catechism")... Očištec je stav, kde dočasně trpí ti, kteří jsou vinní lehčími hříchy, nebo kteří zemřou aniž by plně uspokojili požadavek trestu za odpuštěné hříchy" (tamtéž).

Jak Bible, tak i Bohem daný smysl pro spravedlnost, volá v protestu proti učení, že "odpuštěné hříchy" vyžadují další potrestání! A přesto Karl Keating, jeden z vůdčích katolických apologetů učí: Kristovo utrpení, i když plně postačující za naše hříchy, nás ponechává jakoby v dluhu cti, který splácíme utrpením vlastním. Není proti smyslu Vykoupení říci, že musíme trpět za naše hříchy - je to věc spravedlnosti". (Keating, "Catholicism"). Je to další svědectví o výmluvné moci Katolicismu když Keating, který je právníkem, přijme ve jménu Boha přesně tu nespravedlnost, které dokonce i lidské zákony se snaží zabránit: Dvojitý trest za stejný zločin (double jeopardy).

Kristovo triumfální zvolání: "Dokonáno jest!" je v řečtině Nového Zákona výraz účetnický, který znamená, že dluh byl plně zaplacen a spravedlnost byla uspokojena. Vše co zbývá pro nás, je uvěřit svědectví Písma a přijmout milost, která je zdarma nabídnuta Bohem na základě toho, že náš dluh byl zaplacen Kristem. Učit že ještě zbývá další "splátka" v podobě nedefinované délky a neurčité povahy utrpení - ať už na tomto světě nebo v místě nazvaném očištec - je jasná kontradikce jak logiky tak i Písma! Kromě toho, pakliže Kristus nebyl schopný zaplatit plně za naše hříchy, potom v žádném případě nebude také schopný dokončit to, co začal!

Teorie očištele byla vymyšlená, aby rozšířila moc církve nad dušemi lidí. Jak se tak postavila mezi lidstvo a Tím, který řekl: *Přijďte ke mně... Já jsem ta Cesta...* církev otevírala dveře pouze těm, kteří vstoupili do jejích řad, poslouchali její pravidla a plnili její pokladnice. Doktrína očištele byla jediným logickým rozšířením složitého "milost-udělujícímu" systému, který papežové, kardinálové, biskupové a kněží postupně rozvíjeli po staletí. Výsledkem toho se stalo, že Římsko Katolická Církev nahradila Ježíše Krista jako cestu ku spáse - a nesmírně zbohatla prodáváním odpuštění hříchů...

Jak se vůbec mohlo stát, že taková jasně nebiblická doktrína mohla vůbec být přijata??? Hlavním důvodem byl ten fakt, že stále méně a méně Křesťanů bralo Berojskou odpovědnost (Skutky 17:11 a privilegium skutečné studie Božího Slova vážně, aby si ověřili sami pro sebe, zda to či ono učení církevních autorit odpovídá duchu Písma. A jako výsledek tohoto zanedbávání, tato výsada byla nakonec zakázána... Jak tak církev operovala skrze svou hierarchii vůdců, prohlásila se za jediného vykladače Písma, za ochránce pravé víry a za jediného "udělovače svátostí". Nikdo nesměl uvést v pochybnost její dogmata.

Viz katolický katechismus: Ježíš Kristus učinil svou Církev ochráncem a vykladatelem Písma. Katolická církev je strážcem zjevené pravdy, jak je obsažená v Božské Tradici a Svatém Písmu. Člověk může získat znalost Božího Slova pouze od Katolické Církve.... Zatím co mezinárodní intriky, korupce a zatajování těchto skutečností jsou neuvěřitelné, teologické omyly z minulosti jsou právě takovým zlem. Zlem ještě mnohem více nebezpečnějším v tom smyslu, že udržují nespočetné miliony Katolíků ve spirituální temnotě a vede k odloučení od Boha...

NEUVĚŘITELNÁ DOKTRÍNA ODPUSTKŮ.

Idea "odpustků" byla vynalezená Alexandrem z Hales ve 13 století. Nespočítatelné bohatství bylo nahrabáno z poplatků, které byly předepsané poutníkům, když papež Bonifác III. prohlásil "Velké Jubileum", ve kterém slíbje odpuštění dočasných trestů za hříchy všem těm, kteří učinili pokání, vyzpovídali se ze svých hříchů a navštěvovali po patnáct dní, baziliky sv. Petra a Pavla v Římě. Jak píše William Canton: Po celý rok 1300 nebylo nikdy méně než 200 000 poutníků a počet mnohdy překračoval dva miliony. (William Canton, "The Bible and the Anglo-Saxon People", 1914).

Nic se neprodává lépe, než podvodné odpuštění hříchů! Doktrína odpustků, jak stojí dnes, byla prohlášena za dogma papežem Klementem VI. v r. 1343. Klement prohlásil, že "jedna kapka Kristovy krve stačí vykoupit celou lidskou rasu". Zbytek té krve prolité na kříži - "její účinnost zvýšená zásluhou Požehnané Panny a skutky svatých °ustavuje° poklad, který byl Bohem svěřený sv. Petru a jeho následovníkům - aby byl použitý k plnému, nebo částečnému odstranění dočasných trestů za hříchy věrných, kteří učinili pokání a vyznali své hříchy". (Z dekretu Klementa VI.). Papežskou bulou v r. 1476 papež Sixtus VI. "rozšířil tuto privilej na duše v očistci (snižující dobu utrpení), za podmínky, že jejich příbuzní nakoupí odpustky pro ně. (Earle E.Cairns, "Christianity Through the Centuries: A History of the Christian Church", 1981).

Zde je vidět nelogičnost a hereze učení: Zatím co jedna kapka Jeho krve postačuje na vykoupení lidstva, celý ten zbytek krve nepostačuje osvobodit spasené od dočasných trestů v očistci! Další urážka Boha spočívá v tvrzení, že Kristova krev se stává účinnější skrze záslužné skutky svatých - a že vlastně nemá žádnou hodnotu, pakliže není dispensována a aplikována svátostně katolickým kněžstvem - pochopitelně za určitý poplatek.

Dvojčata doktrín očistce a odpustků se ve skutečnosti navzájem vylučují. Potom co bylo prohlášeno, že (jako dodatek k tomu, co Kristus na kříži vytrpěl) je od nás ještě požadováno utrpení, Katolická Církev nabízí snížení doby útrap v očistci (bez útrap!) výměnou za několik "Zdravas Maria", či účast na jiných rituálech a svátostech, jako na příklad opakování Mše. V době kdy začala Reformace, se odpustky prodávaly čistě za hotové - nic jiného požadováno nebylo!!! Z toho je jasné, že spirituální osud člověka se formoval podle obsahu jeho peněženky! Pro pokorné a chudé byl očistec mnohem větší hrozbou než pro ty, kteří si hříchy dovolit mohli! Velmi ochotní uvěřit falešným slibům, hříšníci stáli ve frontě na nákup odpustků a tím i cesty do nebe. Byl to už od začátku obchod se lží - ale fungovalo to!

V praxi to znamenalo odsávání peněz nutných pro místní potřeby, ve prospěch papežských válek a soukromých projektů. Nejvíce se tak stávalo v Německu, které bylo již tehdy hospodářsky silné.... V té stejné době už rostl počet budoucích reformátorů, kteří rozeznávali problémy. Bylo jim jasné, že celá ta doktrína očistce a odpustků je vyloženou urážkou Boha Otce a Syna, který nesl na sobě hříchy světa!! Tato dvě dogmata, zcela neznámá první Církvi, se vysmívala všemu, co ten kříž dosáhnul. Ovšem, postavit se církevní hierarchii vyžadovalo velikou odvahu. Riskovala se tím nejenom exkomunikace, ale často i sám život! Odejít z církve nebylo přáním většiny budoucích reformátorů. Doufali ve změnu zevnitř. "Vše, co je zapotřebí je přece Bible, namísto církevní autority! A tak primární pokřik byl "Sola Scriptura!" (pouze Bible!) Zdálo se to být všechno tak jednoduché!!!!

Reformace....

John Wycliffe (1239-1284) byl mezi prvními, který se rozhodl podřídit se pouze Božímu Slovu. Výmluvný, silný "jitřenka Reformace", Wycliffe argumentuje že je to Ježíš Kristus, ne papež kdo je pravou hlavou Církve - a že Bible, ne církev je nejvyšší autoritou... Wycliffe napsal první anglickou Bibli, aby jeho krajané ji mohli číst sami pro sebe a pochopit ji sami pro sebe. Dále dal dohromady skupinu evangelistů, nazvaných Lollards, aby kázali evangelium přímo z Písma po celé Anglii. I když Parlament odsoudil jeho názory v 1382 a v r. 1401 nařídil trest smrti za kázání evangelia, Wycliff sám mučednické smrti unikl.

Na evropské pevnině, Jan Hus (1369-1415) rektor Pražské University, byl Římem exkomunikován pro učení Wycliffových článků víry: Osobní vztah ke Kristu a přístup k Bohu skrze Něj pro všechny věřící a potřeba pro autority církve, podřídit se autoritě Písma. Husova neochvějná opozice k prodeji odpustků v r.1412 v Praze (za účelem financování války papeže s neapolským králem), přivodila plnou sílu papežského hněvu proti Husovi. V r. 1414 byl Hus povolán do Kostnice, aby se odpovídal na Všeobecném Sněmu, který byl svolán k vyřešení církevních reforem. Přestože obdržel slib bezpečného návratu do Prahy, který podepsal císař Zikmund, Hus byl zatknut a uvězněn.

POŽEHNANÍ JSTE, KDYŽ VÁS PRONÁSLEDUJÍ...

Během celého dlouhého procesu, Husovy mocné argumenty podporované Písmem odkryly nebezpečnou hrozbu katolické církvi: Že spása je jen z Boží milosti skrze víru, že skrze skutky nebude ospravedlněný nikdo a že čistý křesťanský život je to co potěší Boha - bez ohledu na hodnost či moc.. První argument činí nepotřebným celý ten systém zbytečných "prostředníků" (kněží, biskupů, kardinálů a papežů) a lukrativní obchod s prodejem spásy za peníze. Druhý by vyžadoval odstranění většiny katolické hierarchie z důvodů morálních. Samotná existence katolické církve závisela na odstranění takových idejí! Husa odsoudili, degradovali, jeho duši poručili Dáblu a jeho tělo plamenům. V té stejné diocési Kostnice

kněží, kteří reprezentovali systém který odsoudil Husa, přiváděli na svět 1500 nelegitimních dětí každý rok - a to se nemluví o široce praktikované homosexualitě!

Největší podíl viny spadá na katolickou církev, za zavedení životního stylu, který porušuje jak Písmo, tak i přirozenou sexuální touhu člověka: "*Biskup má být bezúhonný, muž jedné ženy, řádného chování.*"¹ Timoteovi 3:2 Církev ukázala svůj nesouhlas s takovým morálním bahnem ne tím, že by odstranila vinné kněze, ale tím že zvýšila "poplatek za konkubíny" a zvýšila také " kolébkovou daň !!!"

Dva týdny před jeho dnem 6 července 1415, Hus napsal z vězení: Jsem velmi posilňován tím co Kristus řekl: "Požehnaní jste vy, když vás lidé nenávidí"... vyzývá nás radovat se v těchto potížích. Není těžké to číst nahlas a učit o tom, ale velmi obtížné to žít... Nejsvatější Kriste, přitahuj mně, slabého jak jsem.. k sobě, protože když Ty nepřitahuješ, nemůžeme Tě následovat. Dej mi statečné srdce, pravou víru, pevnou naději a dokonalou lásku, abych pro Tebe mohl položit můj život v trpělivosti a radosti, Amen.

Ve Florencii v letech kolem 1490 dokonce i světským bohatcům se pohnulo svědomí. Pod ohnivým kázáním Dominikána Girolamo Savonaroly, který oprávněně nazval Římsko Katolickou církev "děvkou, která je ochotná prodávat spásu za peníze".(G.G.Coulton,"Five Centuries of Religion", 1923). Pod jeho vlivem Florentané se zavázali k reformaci svých životů. V dramatické transformaci, nad kterou by bledli závistí všichni ti, kdo propagují Křesťanství v moderních městech, obyvatelstvo reagovalo na vášnivou výzvu Savonaroly k asketickému svatému životu. Pro krátký divoký moment v historii dekadentní Florencie obcházely florentské děti od domu k domu, aby posbíraly ke spálení všechny ty marnivé tretky, které Savonarola odsoudil.

Nadšení brzy vychladlo a přirozená vlastnost lidského srdce se prosadila zpět napovrch. Pouze lidé, kteří jsou zrozeni z Ducha a skutečně Krista milují, budou schopni dodržovat Jeho přikázání. Křesťanské rekonstrukce dnešního světa - jak ji navrhuji někteří evangelisté - nebude mít o nic více úspěchu nežli měla marná a prchavá rekonstrukce florentské společnosti za Savonaroly. Když se tento mnich odvážil kritizovat papeže Alexandra VI. pro jeho ničemnost, Savonarola který už měl zákaz kázání, byl exkomunikován, a odsouzen k smrti. Savonarola byl souzen, oběšen a spálen (1498) za velikého potlesku populace, která teprve nedávno, pod jeho vedením spálila "marnivost", se rychle "unavila" předstíráním čistoty a svatosti, pro které skutečné srdce neměla.

POSLEDNÍ KAPKA.

Německo začínalo být neklidné pod botou papežů - ani ne tak z důvodů spirituálních. Ty nehrály příliš velkou roli, protože náboženství se stalo více formou, než obsahem. Důvodem byl stálý odliv financí z Německa do Říma. Krize nastala, když papež Leo X. (1513-1521) učinil nový program, který mocně zaútočil na německé pokladnice. Leo, syn Lorenza Magnificentního, pravil svému bratru při příležitosti svého povýšení na papežskou stolicí: "Bůh nám papežství dal - pokusme se jej prožít v radosti"... Leo potřeboval finance na jeden z jeho oblíbených projektů: Opravu a rozšíření katedrály sv.Petra - monument bohatství a korupce římského Katolicismu, která dodnes stojí ve své aroganci moci a zlata.

V ten osudný rok 1514, určitý arcibiskup Albert, který měl pod kontrolou již dvě provincie se schválením Říma, obrátil svůj chtivý zrak na třetí, neobsazené arcibiskupství v Mohuči (Mainz): Aby obešel technikalitu církevního zákona, který zakazoval držení vícenásobných úřadů, Albert, který byl přitom zároveň princem z Hohenzollernů - zaplatil papeži slušnou sumu za speciální "dispenzaci" která by legalizovala jeho ambiciózní plány. Jako zvláštní "bonus k normálnímu poplatku", Leo si vyžádal od Alberta slib k veliké částce peněz a pomohl mu toto zaplatit tím, že vyjednal pro Alberta půjčku od bohaté rodiny Fuggerů v Augšpurku.

Papež Leo potom vydal papežskou bulu, která opravňovala prodej odpustků v Sasku. Polovina peněz (po odečtení komise) šla Albertovi, druhá Fuggerovi - čímž se půjčka pohodlně zaplatila. Albert svěčil tento program do schopných rukou dominikánského mnicha jménem Johann Tetzel, jehož bezohledné prodejní metody vždy přinášely výsledek. Agenti od Fuggera cestovali s Tetzelem, aby se ujistili že Fugger svých 50% dostane. Sám Tetzel dostával asi tak tisíc dolarů (tehdejší hodnoty) za měsíc - což byl na tu dobu královský plat!

V roce 1517 dorazil Tetzel do Juterbocku a zpráva o úspěšném prodeji odpustků se dostala až k sluchu neobyčejného augustiánského mnicha, který právě přednášel na blízké univerzitě ve Wittenberku. Devadesát tři slavných článků (tezí), které Martin Luther ve zlosti přibíl na vrata zámeckého kostela ve Wittenberku 31 října 1517, byly hlavně útokem proti zneužívání odpustkového systému jak jej představoval Tetzel - i když ne výslovně proti odpustkové doktríně! Luther v té době nedošel ještě tak daleko ve svém myšlení. Brzy ale bude přinucen k rozchodu s církví, když tato odmítne všechno volání po reformaci....

MARTIN LUTHER.

Od počátečního rozhořčení na extravagantní sliby a obchodem s odpouštěním hříchů jak jej prováděl Tetzel, což bylo v očích Luthera vyloženou urážkou Boha, Lutherův spor s církví - kterou tak miloval - zahrnul i stále hořící problém svrchované

autority Písma na rozdíl od Sněmů, nařízení a tradicí, jak tvrdili papežové. Ve své ohnivé debatě s Mistrem Eckem v Lipsku Luther prohlásil, že "prostý laik ozbrojený Biblií, je více důvěryhodný než papež či sněm bez ní". (Roland H. Bainton, "Here I stand - A Life of Martin Luther", 1950).

Když ho obvinili ze spirituální pýchy proto, že vynáší vlastní názor nad názor církve, Luther odvětil: "Kdysi Bůh promluvil ústy osla... Jsem vázán, ne pouze prohlašovat ale také obhajovat pravdu mou krví nebo smrtí. Chci věřit svobodně - ne být otrokem žádné autority - ať už sněmu, univerzity či papeže"... S důvěrou prohlásím to, co vidím jako pravdu - ať už byla řečena Katolíkem nebo heretikem, ať už byla schválena nebo odmítnutá jakýmkoliv sněmem". (Bainton).

Když byl povolán do Říma, papežem Leo X. Luther se rozmýšlel dostatečně dlouho, aby papež, pod tlakem rostoucího nesouhlasu v Německu příkaz odvolal. O něco více než rok po tom, co Luther přibil své teze na dveře ve Wittenbergu papež, ve snaze o smíření, oficiálně odmítl některá z extrémních prohlášení, která prodavači odpustků prohlašovali. Připustil, že odpustky "neodpustí ani hříchy ani vinu" a že moc papeže byla omezená "k prosbě k Bohu, aby přidal mrtvým duším, zásluhy Ježíše Krista a svatých". (Durant, "Reformation").

Pochopitelně nikdo nevrátil peníze těm, kteří darovali své peníze v naději v pravdivost dogma o možnosti odpuštění hříchů za finanční příspěvek... Když Luther byl požádán na shromáždění ve Worms, odvětil: "Pokud mně nedokážete můj omyl z Písma - nemohu. Nepřijímám autoritu papežů a sněmů - ti už se mnohokrát neshodli. Moje svědomí je vázáno Písmem. Nemohu a neodvolám nic, protože jít proti svědomí je nejenom nesprávné ale také nebezpečné". Necht' mně pomůže Bůh, Amen". (Bainton).

Exkomunikaci a veřejné spálení Lutherových spisů bylo, jak se očekávalo první odvetou papeže Lea X. Lutherova odpověď byl "Otevřený dopis křesťanské šlechtě". Zcela jasnými slovy poukazuje na to, že církev se musí zbavit tří hlavních omylů: Musí odstranit rozdíl mezi kněžstvem a laiky a tak obnovit každého jednotlivého Křesťana k jeho právu na kněžství. Dále musí uznat právo každého Křesťana na vykládání Písma podle vlastního svědomí. Za třetí musí vrátit Písmo na postavení finální autority, kterou církev uchvátila...

Ve svém svědomí se Luther dostal za bod, odkud už nebylo návratu. Ovšem, v tom kompletním odtržení nebyl Martin Luther nikdy schopný se zbavit všeho, čeho se zbavit měl! Mnoho z toho, co bylo výlučně "římské" zůstalo, a je částí Lutheránství podnes, jako na příklad regenerace křtem a křtění nemluvnat. Kromě toho - netrvalo dlouho a ten stejně nízký morální standard se ukázal mezi následovníky Luthera. Přesně to, co zapálilo Reformaci, se dostalo do reformační církve! Dále: Martin Luther, ať už byl jakkoliv veliký, nikdy se nedovedl zbavit výlučného katolického rysu: antisemitismu!

NEÚSPĚCH POKŘESŤANŠTĚNÍ.

Ve svém konfliktu s papežem, Luther se nešťastně spojil s německými princí - kteří byli jen šťastní přijmout Lutheránství jako ospravedlnění svých sobeckých účelů: podržet si zlato, které by jinak putovalo do Říma. Zároveň s tím ale přicházel dobrý a fundamentální pohled na víru pouze v Krista, jedinou víru která spasí - bez církevních prostředníků. Lutheránství, které bylo proti církvi, která vládne světskou mocí, se velmi rychle smířilo s novým spojením církve a státu... Přes všechny dobré úmysly vůdců, Protestantská Reformace se brzy ocitla ve stejném partnerském postavení s imperiální mocí - něco, co vlastně přivodilo pád Římské Katolické církve.

Jak píše Will Durant ve své "Historii Reformace": Teoreticky církev a stát zůstaly nezávislé - ale ve skutečnosti nová protestantská církev byla podřízená státu. Lutheránské hnutí, které zamýšlelo podřídit celý život teologii, nevědomě a nechtěně dalo v pohyb všudypřítomnou sekularizaci, která je téma moderního života.

Německo šestnáctého století nebylo zdaleka jednotnou zemí. Skládalo se z asi z 250 principalit, každá pod vládou prince, který měl právo na rozhodování o tom, jaké bude náboženství jeho země. Oslavována "Protestanty" jako významné vítězství reformovaného náboženství "Smalcaldická Liga spojila devět německých princů k obraně Protestantismu proti hrozícímu útoku imperiálních sil papeže. Brzy bude Evropa rozdělena (a tak zůstává podnes) mezi vládcy a teritoria loajální ať už Protestantismu nebo Katolicismu a v tomto smyslu budou vedeny krvavé války.

Luther opustil svou původní nechuť k násilí a jeho obhajobu individuální svobody a rozhodl se, že meč byl nutný nejenom proti papeži, ale jako nástroj pro prosazení "nové pravdy". Dával tím na vědomí že Reformace která vyrostla jako inspirace víry mučedníků, se musí nyní spoléhat na ochranu meče, který držela světská moc.

V Selské Válce (1524-26) princové, s Lutherovou podporou, pobili téměř 130 tisíc lidí, aby potlačili povstání, za které byl odpovědný jejich hlad po bohatství. Poražení sedláci pragmaticky a na půl srdce slíbili svou věnost státní církvi, která tak převládá v protestantské Evropě a která stále zabraňuje poznání osobního vztahu s Kristem který, podle stížnosti Luthera, byl nemožný pod vládou Katolicismu. Na druhé straně princové schválili nové náboženství ne proto, že toužili po pravdě, ale protože posílilo jejich moc a dalo jim podíl na zkonfiskovaném majetku bývalé církve. Lutherův přítel Melancton smutně řekl že "pod pláštěm evangelia princové vyplundrovali kostely"...

Tento pohled platil, i když méně násilná forma Reformace - Presbyteriáni, pod vedením John Knox, přišli do Skotska. Durant píše: Nyní, když šlechta mohla odmítnout dogma očištění, vzniklo obvinění, že byli v určitém ohledu okradeni o částí svého dědictví, když jejich předkové platili - ať už penězi či pozemky - za mrtvé, kteří podle nové teologie byli

neodvolatelně spasení nebo zatracení ještě než byl svět stvořený! A tak zabavení církevního majetku by mohlo být krásně pojmenováno jako "znovu nabytí ukradených věcí". Velká většina skotských klášterů zůstala uzavřena a jejich majetek byl "znovu nabytý" šlechtou. (Durant, "Reformation").

Jak se tak historie pomalu uzavírala nad Lutherem, ta nová super-struktura, kterou on vytvořil, začala vyžadovat tu stejnou obhajobu a omluvy, které jeho svědomí odmítlo přiznat Katolické církvi. Martin Luther nyní obhajoval úlohu vojenské síly při vynucování Protestantismu s tou stejnou vášní, s jakou kdysi odsuzoval používání vojenské moci na udržování Katolicismu. Zcela zapomenuta zůstala Kristova slova Pilátovi: "Mé království není z tohoto světa. Kdyby mé království z tohoto světa bylo, potom by moji služebníci bojovali". Jan 18:36... Ve skutečnosti bylo velmi obtížné slyšet Jeho hlas přes bojový ryk a hluk děl, jak tak Protestanté a Katolíci mordovali jeden druhého.... Na obhajobu nového autoritářství a partnerství se světskými silami Luther argumentuje: "Ruka která mává světským mečem není lidskou rukou, ale rukou Boží".. Je to zřejmě Bůh, ne člověk, kdo věší, láme na kole, usekává hlavy, bičuje. Je to Bůh, který vede války. Durant bystře poznamenává: V tomto novém pozdvižení státu jako jediného udržovatele pořádku, leží semeno absolutistických filosofí Hobbse a Hegela a předzvěst Imperiálního Německa....

Jan Kalvín.

Jeden z nejdůležitějších experimentů, které z Reformace vyšly - i když také skončil nezdarem jako všechny ostatní pokusy - byla vlastně teokracie zřízená Kalvínem v Ženevě, do které se přistěhoval v r.1536 ve stáří 27 let. Jeho charakteru se nedalo nic vytknout. Člověk téměř cítí bezmocný povzdech papeže Pia V když říká: "Síla tohoto heretika spočívá v tom, že peníze pro něj neznamují nic. Kdybych měl takové služebníky, moje vláda by se rozšířila od moře k mořím".(Philip Schaff, "History of the Christian Church:The Swiss Reformation", 1893).

Kalvínovo manželství bylo čisté, plné lásky a věrnosti. Skromný plat 100 korun za rok mu stačilo na šetrný život, jehož cílem bylo království založené na vládě Boží a jednoduchém, poctivém žití.. Pro nepřátele Kalvína musela být jeho dokonalá neúplatnost skutečnou frustrací! ...Kalvínův genius byl pozdviženým oceněním Boží slávy. Jeho pohled byl skutečně pohled na Boha, jako na střed veškeré existence. A čím více člověk chápal Boží majestát, tím jasněji viděl vlastní nedostatky.

Kalvín to popsal velmi srozumitelně v "The Institutes of the Christian Religion". Kniha byla původně napsaná jako výzva Francisovi králi Francie, aby se poctivě a nezaujatě podíval na víru a aspirace francouzských Protestantů. Nakonec se stala obhajobou protestantské doktríny všeobecně a predestinace zvláště. Ovšem i v tomto hrála svou roli politika: Kalvín doufal získat podporu katolického Francise, který se právě chystal sjednat spojení s lutheránskými princí, proti katolickému císaři Karlu V.

Kalvínovo přesvědčování a i styl byly myšlenkově bohaté a přijatelné pro ty, kteří viděli praktické výsledky. "Lutheránská víra" se zdála být v mnoha případech příliš vzdálená standardu čistého Božího života. Luther sám napsal opovrhlivě že "sedláci, občané i šlechta jsou ještě lakotnější a mají ještě méně disciplíny než za papežů". (E.H.Broadbent, "The Pilgrim Church", 1955). To přiznání pochopitelně potěšilo Katolíky, ale pro Kalvína to bylo dalším důkazem, že ani Katolicismus, ani Protestantství ale pouze Boží milost je schopná vyprodukovat čisté životy: "Mysl člověka se tolik odcizila Boží spravedlnosti, že počíná, touží po a vytváří pouze to, co je bezbožné, perverzní, nečisté, hanebné" (John T. McNeil, "John Calvin's The Institutes of the Christian Religion").

Člověk se diví, kde vzal Kalvín čas psát tak hluboce a tak mnoho. Jeho díla jsou nejenom v kontrastu k tomu sebe oceňujícímu systému, kterému se říká Křesťanství dnes, ale zároveň nás usvědčují z mělkosti a hříchu právě tak, jako přesvědčily čtenáře jeho dnů... Potom co nás přesvědčil o naší zkaženosti a nutnosti volat k Bohu jako jediné naději, Kalvín šel dále: Omezil tuto milost svou doktrínou o predestinaci, což je ústředním učení Kalvinismu. "Jak Písmo jasně ukazuje, tak i my učíme, že Bůh vybral pro svůj věčný a neměnný plán ty, které už dávno předurčil pro spásu a ty, které na druhé straně předurčil ke zkáze. Proto usuzujeme že pokud se týká spasených, tento plán byl založený na milosti, která byla udělena zdarma, bez ohledu na lidskou hodnotu. Podle Jeho spravedlivého, i když pro nás nepochopitelného soudu uzavřel bránu k životu těm, které odevzdal ke zkáze". Calvin, "Institutes").

DOBRÝ Z PŘINUCENÍ.

Nikdo nebude popírat že Bůh má právo - jako Stvořitel a Pán vesmíru, rozhodovat suverénně o všem, podle vlatní vůle. Ani nebudeme popírat Jeho právo poslat za hříchy do pekla. Ovšem, Písmo jasně učí, že "*Bůh nechce, aby kdokoliv zahynul*" 2 Petr 3:9, ale "*přeje si, aby byli všichni spaseni a poznali pravdu*". 1 Timoteovi 2:4. Kristovo prohlášení k Nikodémovi, že "*Bůh neposlal svého Syna svět odsoudit, ale aby skrze Něj svět mohl být zachráněn*" Jan 3:17, se zdá zahrnovat každého! V žádném případě to nepřipouští ideu, že Bůh se rozhodl ponechat některé lidi v jejich hříchu! Calvinismus takto reprezentuje vážnou kontradikci a my budeme tento problém řešit později.

Pakliže zlo, které vidíme všude kolem nás je z Boží vůle, potom Kalvín odmítl mít to zlo pod svou vládou! Pokusil se odvážně donutit Ženevany, aby žili podle biblických standardů bez ohledu na to, zda byli k takovému životu Bohem předurčení nebo ne! Dobrota kterou Kalvín učil, mohla přece přijít pouze z Boží milosti, zatím co Kalvín se ji pokusil

vytvořit donucením! Jednota víry i pro ty, kteří žádnou víru neměli, se stala zákonným nařízením... Svrchovaným orgánem jak v náboženských, tak i civilních věcech byla městská rada, nad kterou měl Kalvín kompletní kontrolu. Souhlas s vyznáním víry podle městské rady, byl podmínkou pro obdržení občanství a podrobení se sociálním a morálním nařízením, bylo podmínkou pokračující platnosti tohoto občanství. Výsledek, který se ukázal nejenom v zbožnosti ale také v prosperitě, lákal kdekoho do Ženevy. Jeden pastor z Luteránského Německa napsal v r.1610: "V tomto městě je institut, který který týdně vyšetřuje i malé přestupky občanů. Nikdo nekleje, nehraje hazard, nežije v luxusu. Podvod je zakázaný a o velkých hříších se neslyší.

Jaký nádherný obraz křesťanského náboženství! V slzách si musím přiznat, že přesně toho je zapotřebí v Německu - a je to totálně zanedbáváno! Kdyby nebylo rozdílu v náboženství, zůstal bych v Ženevě do smrti". (Schaff, "History") ...Na chování se dohlíželo právě tak, jako na víru, protože dobré chování bylo cílem správné víry. Kalvín sám - přísný a tvrdý, snil o společnosti tak dobře regulované, že její ctnost bude důkazem správné teologie a zahanbí Katolicismus, který vytvořil a toleroval luxus a uvolněnost Říma. (Durant, "Reformation").

Některé restriktce vynucované v Ženevě, se zdály být na hranici směšnosti! Políbení dítěte na noc, příliš mnoho talířů na stole, příliš vysoký účes, příliš mnoho krajek, zakázaná barva šatů - to všechno bylo důvodem k "pohovoru" a respektivě k trestu. V určitém smyslu Sovětský Svaz za Gorbačeva, hlavně za doby "glasnosti", byl lákavější než Kalvínská Ženeva:

Zvláštní třídou byly "zločiny" proti Kalvínovi. Bylo zločinem se smát při jeho kázání, bylo zločinem hádat se s Kalvínem na ulici. A začít teologickou kontroverzi s Kalvínem se mohlo ukázat být velmi vážným zločinem. Ve skutečnosti tato nařízení se nedala dodržet. Každý musel navštěvovat kostel. Nikdo nesměl opustit město bez udání důvodu, který byl přijatelný sněmu. Skupiny "věrných" měly právo vstoupit do cizích domů, vyzkoušet služebnictvo z katechismu, přikázat rodičům aby poslali děti do školy.

Mučení bylo běžným jevem u kriminálních procesů, ta nejmenší odchylka od pravověrnosti byla okamžitě trestána. Za šedesát let bylo v Ženevě upáleno 150 heretiků! Rodiče udávali své děti nejenom pro malé přestupky, ale i pro zločiny! Udavači byli všude. Ještě nikdy nebyla společnost pod takovými zákony! Morální chyby byly pronásledované velmi přísně. V době vrcholu vlády sněmu, přes 400 lidí bylo obžalováno pro morální přestupky za jeden rok v Ženevě. Tresty se pohybovaly od vyhoštění až po useknutí hlavy. Urážka Boha, modloslužebnictví či smilstvo byly hlavní zločiny. Jeden z popravených bylo dítě, které usvědčilo z udeření rodiče! Člověk jménem Gruet byl mučený po dobu tří let, přiznal se a byl popraven za vyvěšení neuctivého plakátu na Kalvínovu kazatelnu.

ODVÁŽNÝ POKUS O REKONSTRUKCI SPOLEČNOSTI.

Poslušnost, kterou Bůh podle Kalvína mohl předurčit ale nepředurčil, se Kalvín rozhodl vynutit - ne skrze milost - ale skrze to nejtvrdší uplatnění zákona. To kdysi tak noblesní: "Sola Scriptura" se tak nějak proměnilo v "Sola Calvinismus". A znovu přišla doba, kdy mohla být Bible vykládána pouze vládnoucí církevní autoritou: Nové kněžstvo, se stalo pod Kalvínem mnohem mocnější než kterékoliv jiné od dob starodávného Israele. Skutečným zákonem křesťanského státu - řekl Kalvín - musí být Bible. Kněžstvo je tím vhodným vykladačem tohoto zákona. Civilní vláda je tomuto zákonu podřízená a musí jej vynucovat tak, jak byl vyložen.

Kalvín byl tak důkladný jako kterýkoliv papež v odmítnutí individualismu víry! Zcela odmítl princip soukromého posudku, kterým toto náboženství začalo. On viděl fragmentaci Reformace na stovky sekt - v Ženevě nedovolil ani jednu. Zde bylo shromáždění učených, kteří formulovali víru. Komu se to nelíbilo, ten se mohl vystěhovat. Stálá nepřítomnost při protestantských službách, nebo odmítání přijímání podléhalo trestu. Hereze se stala opět velezradou proti státu a byla trestána smrtí. Katolicismus, který toto kdysi učil, se sám stal herezí....

Michael Servetus, který unikl z vězení katolické Inkvizice, byl upálený na hranici v kalvínské protestantské Ženevě za to, že popřel Trojici. R.Tudor Jones komentuje trakt, který Kalvín napsal aby obhájil toto rozhodnutí (The Defence of the orthodox faith in the Sacred Trinity) takto: Je to Kalvín, který skutečně mrazí. Tento dokument je právě tak hrůzný, jako Lutherův trakt proti vzbouřeným sedlákům. (R.Tudor Jones, "The Great Reformation").

I když Kalvín byl - bezpochyby velkou osobností, nepochopil to hlavní: Nebyl ochotný povolit tu stejnou svobodu, jakou jasně povoluje Bůh! Kalvín nevěřil, že člověk má sílu volby uposlechnout Boha a rozhodnout se pro dobro - ale jeho pokus donutit lidi aby byli dobří se nepovedl! ..Pavel prezentuje toto dilema těmito slovy: *..neboť chít dobro dokáží, ale konat nedovedu*". Římanům 7:18. Nejde o to že by člověk nemohl vidět pravdu, a dokonce po ní toužit, ale to že mu schází síla, kterou může dodat pouze Bůh... Tato síla nemůže být vytvořena zákonem ale milostí, láskou a skrze naplnění Svatého Ducha. Zatím co Kalvín měl jistě velikou lásku pro Boha, ukázal velmi málo milosti v jednání se svými bližními ve prospěch Boha.

Jak Luther, tak i Kalvín se opíral o moc bezbožných vládců, něco, co kdysi reformátoři v Římě odsoudili. Proč měl být použit světský meč k donucení neochotných, které Bůh nezvolil pro svou milost nikdo nikdy nevyšvětil! Dopis, datovaný 22 října 1548 Lordu Somersetovi, zkorumpovanému poradci krále Edwarda, je obzvláště odhalující. Kalvín poukazuje na ty, kteří Edwardovi oponují jako na "tvrdohlavé přívržence pověr římského Antikrista". Kalvín dále pokračuje v radě, jak jednat s rebely proti Koruně a s doktrinárními heretiky: "Takoví si zaslouží potlačení mečem, který je věrný vám, protože oni neútočí pouze na krále ale také na Boha, který krále na trůn posadil a vás pověřil ochranou - jak jeho osoby, tak i jeho majestátu." (Beard, "Reformation").

Bylo to víc než ironické, když dva hlavní reformátoři byli tak neústupní při uplatňování diktatury nad Protestanty - stejné diktatury, kterou používal Katolicismus a který byl příčinou Reformace. Zatím co Luther i Kalvín upadli do stejného omylu tím, že uzavřeli partnerství se světskými autoritami nikdy nebude protestantská kongregace či denominace mít moc nad králi země jako kdysi měl a stále má Katolicismus. Protestanté neměli papeže, ani netvrdili že jsou branou do nebe. Protestanté poukazovali lidi na Krista jako na "cestu, pravdu a život". Bylo na každém jednotlivci aby uvedli ve skutečnost svou spásu" Filipským 2:12. Strachem z Boha - ne z církevních autorit...

Ještě nikdy v historii se nikdo nepokusil o tak odvážnou "rekonstrukci" společnosti jako se stalo pod zdatným vedením Kalvínovým. Ani nikdy nikdo nebyl tak kvalifikovaný jako on - ani nikdy nebyly takové příhodné podmínky pro takový pokus. A přesto Pokřesťanství neuspělo ani v malé oblasti Ženevy, ze stejného důvodu, pro který by se setkalo s neúspěchem dnes. Pouze malá část lidstva je ochotná (předurčená, podle Kalvína) přijít v pokání ke Kristovi, aby byla znovu narozená v Duchu Božím. Jen tak je člověk schopný uposlechnout Boží zákony. Mnohé Písmo to objasňuje: "*Neboť co bylo nemožné zákonu, protože tělo bylo slabé, poslal Bůh svého Syna v lidské podobě jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle, aby požadavek Zákona byl naplněn v nás, kteří chodíme podle Ducha a ne těla... Myšlení těla je v nepřátelství s Bohem neboť se Jeho zákonu nepodřizuje. Ti, kteří jsou v těle, se Bohu zalíbit nemohou. Ale vy nejste v těle, protože Duch žije ve vás*". Římanům 8:3-8..

OVCE MÍR V DŽUNGLI NEUDRŽÍ!

Lidská hříšnost vytvořila nemožné dilema. Ti, kteří se dnes snaží pokřesťanit svět tím, že se spojili s bezbožnými - ať už cíl je jakkoliv dobrý - se jednou dostanou před stejný problém. Srdce, dokonce i "pokřesťančeného" člověka je stále "nade vše zrádné a zoufale zkažené". Jeremiáš 17:9. Jak poznamenává Roland H.Bainton v knize o životě Martina Luthera: "Donucování nelze eliminovat, protože společnost nelze pokřesťanit" (Bainton, "Luther").

A přes ty všechny zkušenosti z minulosti - novou visí evangelických církví v USA, je rozjet se na mrtvém koni za "vítězstvím"! Zdá se to být podivné a neskutečné, ale ten nemožný cíl pokřesťanění světa, se dnes předkládá jako pravý smysl Velkého Poslání! "Dnešní Křesťanství musí převzít společnost právě tak, jako kdysi ji převzal Katolicismus a jak se Protestantství pokoušelo". Prostě splnit "Bohem určenou vedoucí úlohu aby "Boží vůle byla na zemi, jako je na nebi". (Manifesto Covenant of the Coalition on Revival, April 25 1987).

Bainton dále cituje ještě stále bojovného Luthera, který však již ztratil iluze, a jehož slova ba si měl uvědomit každý, kdo hledá tu stejnou "rekonstrukci" společnosti, která nevyšla ani reformátorům, ani jiným, kteří se o ní kdy pokoušeli: Svět a lidské masy jsou a budou vždy nekřesťanské, přesto že byly pokřtěné a jsou nominálně křesťanské... A proto člověk, který by se odvážil vládnout celé společnosti nebo světu skrze evangelium - by byl jako ovčák, který dá do jedné ohrady vlky, lvy, orly a ovce. Ovce sice mír udrží, ale samy dlouho nevydrží!! Svět nemůžete ovládnout růžencem! (Bainton, "Luther"). Není dobrým znamením skutečnost, že Rekonstrukcionisté, jejichž vliv roste ze dne na den, mají Kalvína jako svého hrdinu "bez chyby" a doufají přemodelovat společnost podle Kalvínova experimentu, který neuspěl....

Je možné zapomenout?

Navzdory všem extrémům a nedůslednostem, Reformace vykonala mnoho dobrého. Tisíce lidí nikdy nesouhlasilo s výstřednostmi Luthera či Kalvína a ani nesouhlasilo se spojením církve a státu. Mnoho Křesťanů také rozpoznalo a odmítlo zbytky Katolicismu, které si Protestantství ponechalo. Eventuálně z Reformace vyšly nezávislé skupiny jako Baptisté, různí "Bratři" a "Svobodné" církve, které nakonec zplodily evangelické hnutí, dnes dominující americkému Protestantismu. E.H.Broadbent píše:

Lidé se většinou domnívají, že když se Reformace realizovala, rozdělila Evropu na Protestanty a Katolíky. Není tomu tak! Velký počet Křesťanů, kteří nepatřili ani k těm, ani k oněm, byl zcela přehlédnut. Vytvořily se nezávislé církve, které nespolehalo na světskou moc. Byly tak početné, že Státní církve se obávaly o své posice a někdy i existenci.... Důvodem, že tak důležitá hnutí mají jen malé místo v historii té doby je skutečnost, že Velké církve Státu - Protestanté i Katolíci - zničily podstatné části literatury "Bratřů", (jak se většina z nich nazývala), a přepsaly tak historii v negativním smyslu....

Reformace odstranila očištěc, odpustky, obrazy svatých, kult svatých, modlitby za mrtvé a většinu korupce, která vznikne vždy, když se lidé bezpodmínečně podřídí elitní hierarchii... Vlastně zůstaly pouze dvě nařízení: Křest a Eucharist (později známý pod názvem "přijímání", či "Večeře Páně"). Obě tato nařízení se stala příčinou vleklého sporu a rozpolcení uvnitř Reformace a přispěla k hrůznému podívané válce a mučednictví mezi samotnými Protestanty. Jednota víry, dokonce i mezi těmi kteří stejnou víru vyznávali, nebyla snadno dosažitelná!

Hnutí "SVOBODNÉ CÍRKVE.

Největší kontroverzi mezi Protestanty způsobila otázka křtu. Katolická forma křtu nemluvnat byla zachovaná jak mezi Lutherány a Kalvíny, tak i mezi Anglikány a Presbyteriány v Anglii a Skotsku. Zůstalo ale mnoho Křesťanů, kteří jasně chápali že křest je pouze pro věřící, kteří osobně přijali Ježíše Krista jako Pána a Spasitele (*..pakliže věříš celým srdcem, můžeš být pokřtěný*). Skutky 8:36-39... a křtem vlastně veřejně tento fakt potvrzovali...

Tito Křesťané věděli ze zkušenosti, že křest nemluvnat vedl k falešnému přesvědčení, že tak nějak pokřtěné dítě, se z mystické moci křtu, stává Křesťanem ...I když bylo později v životě vyžadováno biřmování, toto se stalo v mnoha případech pouhou formalitou. Většina těch, kteří odmítali křest nemluvnat a křtili pouze věřící, byla nazývána "Anabaptisté" (neboli "překřtění"). Jejich utrpení z rukou Katolíků i Protestantů bylo nelidsky kruté.

Jaké neuvěřitelné "dělání", ve smyslu nových mučedníků měl svět opět před očima! Anabaptisté požadovali pouze to, co Reformace původně prohlásila: Svobodu jednoduchého uctívání stranou všech politických skupin a machinací a žít si své životy v pokoře a vzájemné lásce. Nepolitický charakter "bratří" - jak se sami nazývali, dovedl občas jejich pacifismus až do extrému. Ať už jim bylo ubližováno jakkoliv - proti majetku či osobě - odmítali, až na malé výjimky - pozdvihnout na svou obranu meč, nebo pomoc soudu.

Pro tyto "nezávislé" Křesťany, vzájemná láska kterou Písmo učí, znamenala sdílení majetku - i když jen na dobrovolné bázi. Toto muselo vypadat velmi přesvědčivě jak pro Protestanty, tak i pro Katolíky, když viděli společnost věřících, kteří neměli žádný zájem jak o moc, tak i o majetek! Toto byla ta stejná slabá stránka, která kdysi přinesla hanbu Římu a na kterou si velmi rychle zvykla Lutheránská církev pod patronací Státu a jeho mocných princů.

Téměř unikátní bylo horečné očekávání Anabaptistů návratu Ježíše Krista! Pomáhalo to lépe snášet bolest ztrát - ať už šlo o majetek nebo o život. Kromě toho oživení zapomenuté naděje Kristova iminentního návratu nemalou mírou ovlivňovalo chování a čistotu celého Anabaptistického hnutí. Přesto že jejich očekávání založení Kristova království na zemi bylo velmi mocné, dávali vždy jasně najevo, že toto království bude vytvořeno Kristem - ne jimi v Jeho nepřítomnosti!... Dokonalí ovšem nebyli - Anabaptisté měli také své hereze! Někteří popírali Trojici, jiní žili v polygamií a alespoň jednou se pokusili založit Boží království.

V roce 1534 odštěpená skupina se násilně prosadila jako vojenská teokracie v Munstru, Westfálsku. Grandiózní plány pro Nový Jerusálém byly dány do pohybu a všichni Lutheráni či Katolíci dostali volbu: Překřtění, nebo vystěhování ...Jan z Leydeny, bývalý krejčí, byl korunovaný na "Krále Božího lidu v Novém Chrámu" v ceremonii, která se vyznačovala pompou a symbolismem královského úřadu. Jeho královský oblek byl vybraný z přepychových šatů, které zůstaly po předešlých vládci. Nový monarch vyhlásil trest smrti za velmi triviální přestupky. Jedním z nich bylo "stěžování si".

Všechno se zdálo být úspěšné a zajištěné, když do města počal přitékat stálý proud chudých a majetku zbavených lidí, kteří byli okouzlení radikálním komunismem a posilovali místní armádu pro budoucí konflikt. Ke konci stejného roku bylo celé hnutí zraženo zevnitř a biskupovo vojsko dobylo město. Nikdo z jeho odvážných, byť i pomýlených obránců nepřežil...

TRANSSUBSTANCIACE.

Zatím co křesť zůstal přibližně tak jak byl před tím, velmi radikální změny byly provedeny Reformátory v pochopení a praxi Eucharistu. Byla to ta druhá svátost, kterou Protestanté převedli z jejich minulosti - z toho, co zvali "tou pravou církví". Hlavní změnou v Eucharistu bylo reformační odmítnutí katolické doktríny "transsubstanciace": to, že požehnáním chleba a vína se chléb změní ve skutečné tělo Kristovo a víno ve skutečnou krev". (The Canons and Decrees of the Council of Trent, 1978). Toto nebyla jen nějaká teologická technicalita, ale ten nejdůležitější problém celé Reformace - na kterém ani jedna ze stran nebyla ochotná uhnout.

Proč je transsubstanciace tak důležitá, že její odmítnutí vedlo většinou na smrt upálením? Je to proto, že katolická doktrína učí, že Ježíšova oběť na kříži stačí pouze na hříchy, které jí v čase předcházely! A tak každý hřích potřeboval další Kristovu oběť, právě tak jako starozákonní zvířecí oběti byly stále nabízeny. Jelikož Kristus není doslovně stále a stále ukřižovaný na Golgotě, tato "znovuoběť" byla možná pouze v případě, že Eucharistie opravdu obsahoval Jeho skutečné tělo a skutečnou krev. A proto dogma transsubstanciace.

Písmo takovou herezi předpokládá: Dopis Židům 10:1-18 na příklad prohlašuje, že starozákonní oběti se musely opakovat, protože "nemohly odstranit hřích". Kristova oběť "jednou pro vždy" je předložena jako kontrast. Že tato oběť byla nabídnuta "jednou" a už jí není potřeba opakovat, je podáváno jako důkaz že byla Bohem přijata jako plné výkupné za lidský hřích. Tento celý argument končí závěrem: "*Kde je odpuštění hříchů, tam už není oběti za hřích*". Je jasné, že to údajné "znovuobětování" v katolické mši je Písmem odsouzeno jako podvodné.

Židům 6:4-6 podává ten stejný argument v jiné formě: Prohlašuje, že kdyby bylo možné ztratit spásu, bylo by potom nemožné být opět spasený, protože by to vyžadovalo, aby byl Kristus znovu ukřižovaný při každém pádu věřícího do hříchu! Pakliže Jeho oběť nebyla dostatečná udržet spaseného ve spáse, potom musí být ukřižován opět a opět!

Katolicismus tvrdí, že Mše dosáhne té "znovuoběti", kterou Písmo odmítá. Dogma transsubstanciace tímto představuje popření pravého evangelia Ježíše Krista které učí, že jsme spaseni vírou v Jeho smrt, pohřeb a vzkříšení, jako skutečné historické události! Tyto skutečnosti se odehrály jednou v konkrétním čase, na konkrétním místě a plně zajistily odpuštění hříchů... Podle dopisu Židům, učení že Kristus musí být obětován znovu a znovu, "vystavuje Božího Syna otevřené hanbě"...

Bylo by extrémně nesmyslné obětovat se na kříži za účelem zajištění spásy, kterou my sami nebyli schopni zajistit, ale kterou bychom si mohli udržet pouze dobrým životem! Jelikož každý spasený člověk by tuto spásu nevyhnutelně ztratil protože každý hřeší, Kristus by byl zemřel zbytečně - bez ohledu na to, kolikrát bude znovu ukřižovaný - nikdy by nebylo obětí dost!! Není divu, že tato římsko katolická doktrína nespecifikuje kolik Mší je zapotřebí sloužit, aby dostaly jednu jedinou duši z očištění! Ani sám papež si není v tomto směru jistý - ať už za sebe, nebo za druhé...

SNĚM V TRENTU.

V letech 1545 - 1563 se sešel církevní sněm v Trentu aby formuloval oficiální reakci na Reformaci. V zásadě sněm odmítl všechno za čím stála Reformace a znovu potvrdil doktríny, které byly rozporné. Reformační volání "Sola Scriptura", kněžský stav všech věřících, a spása pouze skrze víru, byly odsouzeny jako hereze, za které byl trest smrti. Bible byla prohlášena za nepostačující, pokud není suplementovaná tradicí církve a novými dogmaty. Víra sama - bez dobrých skutků, rituálů a svátostí prostřednictvím církve spasit nemůže. Dále je zapotřebí očištění od hříchu skrze utrpení jak na zemi, tak i v očištění.

Pokud se týče klíčové doktríny odpustků, která vlastně Reformaci začala, Sněm vyhlásil následující: "Pakliže někdo tvrdí, že po obdržení milosti ospravedlnění, je vina odstraněna a dluh věčného trestu každému kajícímu hříšníku vymazán tak, že už žádný dluh dočasného trestu k odstranění - ať už v tomto světě či očištění nezbývá - a brány nebes mohou být otevřeny - ten budiž prokletý.... My potvrzujeme že očištění existuje, že duše tam podržené, mohou obdržet pomoc skrze prosby věrných a že biskupové budou dohlížet na to, aby prosby žijících - to znamená mešní oběti, modlitby, almužny a další zbožné skutky byly oddaně vykonávány v souladu se zákony církve"...

Bylo znovu potvrzeno že kříž Ježíše Krista nepostačuje plně k vyřešení problému hříchu. Oběť musí být opakována a opakována katolickým klérem a doplněna svátostmi církve, bez kterých nikdo do nebe nemůže. Jeden soud byl stále opakován sněmem nad každým, kdo by nepřijmul všechny "Canons and Decrees": "Budiž na věky zatracený" ("Let him be anathema"). "Canons a Decree Trentu zůstávají jako standard Římsko Katolické církve až po dnes. Moderní katechismus

vyžaduje, aby každý Katolík "přijal bez váhání vše, co bylo předáváno po staletí - speciálně to, co schválil "Svatý Sněm Trentský".

"Vyznání víry" které musí každá osoba, vstupující do církve bezpodmínečně přijmout zní: Přijímám a souhlasím ve všech částech všechno, co bylo definováno a prohlášeno Svatým Sněmem v Trentu - co se týče Původního Hříchu a Ospravedlnění, křtu za odstranění hříchů a podobně...

"Vyznávám, že Mše, která je Bohu nabízena, je skutečnou a výkupnou obětí za živé či mrtvé; že svátost Eucharistu je reálné, pravé a substanciální tělo a krev s duší a božstvím našeho Pána Ježíše Krista. Dále že se skutečně stane to, co církev nazývá transsubstanciací, že se stane změna v podstatě chleba do Těla, a vína do Krve. Vyznávám také, že v obou případech přijímám zcela a úplně Ježíše Krista". (S takovým pochopením toho, čemu se říká "přijmout Krista", je velmi obtížné přesvědčit Katolíka, aby uvěřil jednoduchému evangeliu).

Vyznání pokračuje: "Pevně věřím, že existuje očištěc a že duše, které tam jsou zadrženy, mohou dostat pomoc skrze modlitby věrných. Právě tak věřím, že svatí, kteří vládou s Ježíšem Kristem, mají být uctíváni a žádání o pomoc aby nabídli Bohu modlitby za nás a že jejich ostatky mají být uctívány. Dále věřím, že obrazy Ježíše a Matky Boží, věčné Panny, právě tak jako všech svatých mají být drženy ve cti a uctívání. Dále věřím, že Ježíš Kristus ponechal na církvi, aby udělovala odpustky a že jejich používání je křesťanskému lidu prospěšné"...

Postavení Marie velmi ztěžuje průměrnému Katolíku pochopit, že Kristus zaplatil plně za jeho hříchy, že má věčný život jako dar skrze víru v Kristovo evangelium a že každý Křesťan má plný přístup k Bohu jen skrze Ježíše Krista. Katolík se necítí hoden modlit se přímo ke Kristu, nebo Otci skrze Krista, protože byl namísto toho učen, že se má spoléhat na Mariinu milost a intervenci u Otce a Syna. Vezměte, na příklad růženec: Kdykoliv se Katolík modlí růženec, Apoštolské vyznání víry se pronáší jednou, "Otče náš" šestkrát, "Sláva Otci, Synu a Duchu" šestkrát a zdrávas Maria 53x!!!

Toto jasně vyznačuje její prvenství v katolickém nebi. Růženec zakončuje: Buď zdráva, svatá Královno! náš živote naše sladkosti, naše naděje! K Tobě voláme my, zavržené děti Evy. Tobě posíláme naše vzdechy, naše truchlení, a pláč v tomto slzavém údolí. Otoč, proto k nám své milosrdné oči; a po tomto našem exilu, ukaž nám požehnaný plod Tvého života, Ježíše. Ó milosrdná, Ó milující, Ó sladká Panno Marie.. Modli se za nás, svatá matko Boží, abychom se stali hodnými Kristových slibů....

Katolík, který má skutečnou jistotu nebe je velmi vzácný. Nebe lze dosáhnout - pakliže vůbec - až po dlouhém a strastiplném pobytu v očištěci. "Tolik přece záleží na svátostech udělených církvi, na podmínkách člověka ve chvíli smrti, na věrnosti přežívajících příbuzných, kteří zařizují Mše za duši po smrti, na intervenci početných svatých a vlivu Marie. Málo - pakliže vůbec jaká - naděje je vkládána na Ježíše Krista, na Toho, který sestoupil z nebe, který nám o tom řekl, který zaplatil dluh za naše hříchy aby nás do nebe vzít mohl a který je jedinou cestou do Otcova domu, který "má mnoho příbytků".

KATOLÍCI, CHARISMATICI A EKUMENISMUS.

Katolismus počal bitvu proti Reformaci a ta zuří až podnes, možná s ještě větší důkladností než dřív. Většina Protestantů je buď misinformována nebo už zapomněla na všechny ty vážné problémy a domnívá se, že pouze "nedostatek jednoty" je tím problémem. Jsme bombardováni voláním "po jednotě", hlavně od charismatických vůdců, a snahy jako "Pentecost 1988" pracují pro tyto konce. "Christianity Today" komentuje tuto událost takto: Protestanté, Katolíci, Orthodoxní a evangelíci odložili své rozdíly na stranu aby se sešli v Arlingtonu, Texasu k "Shromáždění Křesťanů".

Jeden zklamaný konzervativce který se účastnil prohlásil: Ve středu se končilo. Zaspívali jsme si "Jediný Základ Církve" - tedy čtyři sloky. Verš o "falešných synech v církvi", potom "nepřítel a zrádce" a "potíže herezí" tam scházely....

Charismatické hnutí bylo obzvlášť zranitelné vůči ekumenickému spojení s Římem - hlavně od té doby, co Katolíci začali "mluvit v jazycích". Člověk se jenom diví, pro ty, kteří byli údajně "pokřtěni v Duchu Svatém", ještě více milují modlitby k Marii a k různým "svatým", znovuožetování Krista v "oběti Mše" a jiné vážné hereze které jsou destruktivní vůči evangeliu a opakem toho, co Boží Duch prohlašuje v Písmu.

Charismatické vedení poukazuje k tomu, co je podle nich vylévání Svatého Ducha posledních dnů v obnovení Jeho darů "starým denominacím - Episkopální, Presbyteriální, Metodistická, Lutheránská, a .....Římsko Katolická". Charismatické

"Bible Ministries", založené Oral Robertsem, spolu s nejnámějšími a nejviditelnějšími charismatickými vedoucími vytvořili heslo: "Jednota a láska skrze znamení a zázraky". Jako kdyby víra znamenala "věřit čemukoliv" - na rozdíl od závazku či povinnosti bojovat za pravdu, Paulk navrhuje, že Pavlova "jednota víry", (Efezským 4:13) nemá nic do činění s doktrínou!!! A velmi typicky - další vlivný charismatický autor doporučuje "jednotu", která nepřichází skrze povinnost k pravdě, ale skrze pocity, prožitky a předpokládané zázraky:

"Nastane záplava moci Svatého Ducha na celou církev, Katolickou i Protestantskou. Ta stejná jednota, která byla v den Letnic, bude opět mezi Křesťany všech národů. Masová uzdravování začnou po celém světě, démoni budou vyháněni, zázraky budou zcela běžné".. (M. Whyte "Search for the New Testament Church, 1984).

Není pochyb o tom, že hlavním pokřikem mezi těmi, kteří si říkají Křesťané, je "jednota". To stejné, svádící téma bylo principiální zbraní, se kterou chtěla římsko katolická církev zastavit Reformaci: "Děláte roztržku v Matce Církvi"! Lutherovi bylo připomínáno, že má mít na mysli "jednotu svaté, katolické a apoštolské církve. "Jednota" je atraktivní hlavně pro ty, kteří si přejí být "pozitivní" za každou cenu. Dnes je to hlavní zbraň v boji o reformační cestu zpět... Charismatici stojí v popředí rostoucího hnutí za navrácení Protestantů zpět k jednotě s Římem. Jeden z mnoha význačných pokusů v tomto směru byl "North American Congress on the Holy Spirit and World Evangelisation" v New Orleansu v polovině 1987. Ze 35 tisíc charismatických účastníků bylo 51 procent Katolíků, kde kněží hráli hlavní role ve vedení a proslovech. (W.Ewin, "Evangelism, the Trojan Horse of 1990's").

Když německý evangelista Reinhard Bonnke vyzval aby vstali ti, kteří chtějí přijmout Krista - k jeho nesmírnému úžasu téměř polovina audience povstala a naznačila, že nezná osobně Ježíše Krista jako Spasitele a Pána! Tito lidé, po celé tři dny chválili Boha, mluvili v jazycích a účastnili se všech aktivit, které byly připraveny pro věřící, kteří již pokřtěni v Duchu Svatém jsou !! Ohromený Bonnke se snažil vysvětlit, že vyzval pouze ty, kteří ještě neobdrželi věčný život skrze Ježíše Krista. Všichni z těch, kteří před tím povstali, zůstali stát...

Vinson Synan, předseda Kongresu byl otázan ohledně tohoto podivného paradoxu. Proč nebylo nikde v předešlých proslovech a prohlášeních jasně vysvětleno, co to znamená být znovu narozený a poznat Ježíše Krista jako Spasitele a Pána. Vinson Synan údajně odstrčil tuto otázku jako jeden z těch teologických rozdílů, jejichž vyřešení může trvat roky a které by neměly stát v cestě ekumenické jednotě těmito slovy: "NA TO JSME JEŠTĚ NEMĚLI ČAS"...

JEDNOTU? ZA JAKOU CENU?

Fakt, že omyly, které byly kdysi považovány za tak vážné, že Protestanté dávali své životy v boji proti nim, jsou dnes odsunovány stranou v zájmu "jednoty" - nečiní dobrou předpověď pro budoucnost. Kdyby byl Martin Luther na živu, byl by jistě šokován zjištěním, že Lutheránská Světová Federace, která zahrnuje 93% z 58.6 milionů má své ústředí při WCC (World Council of Churches) Ekumenického Centra v Ženevě a že blíže spolupracuje se Světovou Radou Církví (WCC). Tato organizace má již dlouhou historii ignorování pravdy a doktrín při hledání jednoty. Člověk si maně vzpomíná na ekumenického ducha nacistického Německa, který dovolil vedoucím vůdcům nevidět nic vadného v Hitlerovi, i když on sám vyjádřil své úmysly zcela jasně.

Charles Colson o těchto dnech píše: Věřící byli tak zamilovaní do počátků svého ekumenismu že, k zklamání Bonnhoeffera odmítli vytknout důtku německé církvi dokonce i po tom, co "German Christians (krycí jméno pro nacistickou organizaci) převzala kontrolu celé církve. (Colson, "Kingdoms).

Na neštěstí, v očích mnoha křesťanských autorit, doktrína už není konstrukcí pro pravdu, ale "nepřítelem jednoty a lásky". Známy charismatický vedoucí Earl Paulk - předpokládaný evangelík - prohlašuje, že "jednota vyžaduje překročit hradby doktrín, které nás rozdělují". Rukou v ruce nejenom s Katolíky, ale i s Mormony, Paulk píše: Jaké by to bylo shromáždění, které by svedlo dohromady liberální evangelíky jako jsme my, konzervativní teology z "Holiness Hnutí", Jižní Baptisty (Jih USA), Katolíky, Adventisty Sedmého Dne, a Mormony?" Mnozí z těchto skupin se stali tak odlišnými, že jsou spíše považováni za nepřátele než bratři a sestry ve víře. Jak bychom mohli překročit hradby, které byly vybudovány tak vysoko"? (Earl Paulk, "Unity").

Papežové, kardinálové, biskupové a další z katolické hierarchie jsou velmi potěšeni, když mohou povzbudit spolupráci mezi Katolíky a Protestanty. Ovšem, v tom stejném čase jsou velmi zaměstnáni bojem proti "nebezpečné doktríně" spásy skrze víru v dokončené dílo Ježíše Krista.

Katolický apologet Karl Keating má semináře a přednášky po celé zemi aby "poučil" Katolíky o nebezpečí evangelického učení a jak čelit Protestantům. Nedávno sjezd katolických biskupů vyzvalo národní hierarchii, aby vytvořila plán biblické výchovy jako protiakti vůči "jednoduchosti biblického fundamentalismu". Biskupové vydali prohlášení, jak v angličtině, tak i ve španělštině kde si stěžují, o velkém pokroku, který fundamentalismus udělal v řadách Katolíků, zejména mezi španělsky mluvícím obyvatelstvem. (Valley Daily News, October 2 1987). Ekumenismus požaduje velmi vysokou cenu - bohužel jsou někteří křesťanští vedoucí, kteří jsou ochotní tuto cenu za "jednotu" zaplatit...

Mezi tak zvanými Protestanty dnešní doby jsou ty sporné problémy Reformace zřejmě zapomenuté, nebo již nejsou považovány za důležité. Robert Sculler popisuje své pocity, z pozorování papeže Pavla Jana II sloužit Mši v Los Angeles takto: "Plakal jsem téměř skrze celou Mši, protože v ní nebylo nic, co by neharmonizovalo s mým vlastním systémem víry". (Christian News, June 13 1987). Schuller zřejmě považuje věčné otázky Reformace za přežití, protože navrhuje populární psychologii jako nový standard pro církev:

Tam kde Reformace šestnáctého století obrátila svou pozornost na svaté Písmo - jako na jediné neomylné pravidlo pro víru a život, tam "nová reformace" zaměří svůj zrak na "svaté právo každého člověka na sebe-ocenění". (Robert Schuller, "Self Esteem: The New Reformation", 1982).

Každý odchod od "Sola Scriptura" Reformace - ať už jakkoliv dobře míněný (jako na příklad dobře zamýšlené volání po znovu "poklásterštění" protestantské církve v nedávno vydané "Christianity Today" může být velmi nebezpečné! Řeholnictví nemá původ v Písmu, ale v Katolicismu! Byl také jedním z faktorů, které přivedly pád Římské Říše a přineslo mnoho omylů a přehmatů v církvi. Obnovení klášterů by postrčilo Protestanty na cestu, která vede zpět do Říma.... Ať už papež veřejně prohlašuje cokoliv aby zmátl Protestanty, on sám vášnivě věří, že skrze svátosti jako je Mše, Katolická církev, "mimo kterou nikdo spasen nebude" je sama schopná vést všechny lidi dobré vůle do nebe s božskou jistotou". (Geierman, "Catechism").

Návrat všech "oddělených bratří" do té "jediné církve" je tou jednotou, kterou hledá papež. Schuller je zřejmě ochotný - v zájmu jednoty - přehlédnout všechny ty problémy, pro které byly tisíce umučeny během Reformace, když píše Los Angeleskému kardinálu Timothy Manningovi: Pro Protestanty je už čas přijít k pastýři (papeži) a zeptat se: Co musíme udělat, abychom se mohli vrátit domů? (Battle Cry, Nov/Dec.1987, Los Angeles Herald Tribune).

SVĚTOVÝ VYSLANEC EKUMENISMU.

Papež Jan Pavel II. hlava církve, která vybuodovala katedrálu sv. Petra a všechnu tu nádheru kolem z peněz, vybraných z poplatků za odpustky, většinou obléká svůj apel pro "jednotu" do slov, která zakrývají úmysl přivést všechny zpět v podřízení Římu. Jakýkoliv menší cíl by byl popřením jeho úřadu a dlouho trvajícím tvrzením Říma, že je "jedinou církví dnešní doby, která může prokázat své tvrzení, že je tou božskou církví, kterou založil Ježíš Kristus. Je to Katolická církev, se svou hlavou a vládcem Biskupem Římským. (Geierman, "Catechism").

Třetího května 1987, papež Jan Pavel II. měl projev na jeho oblíbený námět: Náboženská jednota... Významné bylo místo, které si pro tento projev vybral. Byl to Augšpurk, Německo - místo zrodu Lutheránské Augšpurské Konfese v r. 1530. Katolicismus odmítl a odsoudil všechno do poslední tečky Sněmem v Trentu o dvacet let později... Noviny navrhovaly, že papež nabídl olivovou ratolest Německu, které je většinou luteránské. Ve skutečnosti opak byl pravdou...

Papežská úvaha, že "náboženské války byly nutné, aby zavedly církev zpět k původním hodnotám - jednoduše potvrzuje odmítnutí Reformace. Vyzval Katolíky, aby věřili, že "Bůh jednou přivede všechny křesťanské denominace zpět dohromady". Tím "dohromady" měl papež na mysli jen jedno: Návrat "oddělených bratří" Protestantismu do stáda a vzdání se všeho, za co mučedníci zemřeli... Ve svém projevu na rozloučenou, papež spojil "prospekt svobodné a sjednocené Evropy s křesťanskou jednotou". Naznačil "největší úkoly naší doby" jako "křesťanské kořeny v Evropě, světový mír a sjednocení všech křesťanů"... Jan Pavel ukázal své odhodlání a sebedůvěru, když pravil na ekumenickém shromáždění Protestantických a Ortodoxních autorit: "Duch lásky může překonat jakékoliv odcizení. Děkuje za všechny kroky, které nás přivedly blíže k jednotě v poslední době"... Los Angeles Times naznačil, že dobře rozumí tomu, co papež nazývá "jednotou", když napsal: Ve vzácné předpovědi úspěchu ekumenického hnutí mezi Katolíky a Protestanty, papež řekl Helmutu Kohlovi v řeči na rozloučenou: "Jsem si jist, že problémy denominačního rozdělení mohou být - s potřebnou trpělivostí a vytrvalostí postupně překonány".

DŮLEŽITOST DOKTRÍNY.

Každý udělá dobře když si uvědomí cenu, která byla za svobodu svědomí zaplácena. Jedna z nejcennějších výsad, kterou Křesťané dnes požívají, je právo jít přímo k Bibli a sám pro sebe rozhodnout co tato učí!!! Jistě, Bible také učí podřízení se vedoucím církve, ale ne na úkor svědomí a biblické pravdy! Stále se musí udržovat rovnováha. Pavel nám připomíná, že "celé Písmo je vdechnuto Bohem a je užitečné pro doktrínu, pro výchovu, pro opravu". 2 Timot.3:16. Evangelisté, pastoři i starší - ať už jakkoliv prominentní - musí být přístupní a ochotní přijmout opravy také! Pakliže ne, potom zbývá chmurná alternativa protestantského papežství!!

_ Zanedbávání doktríny je znamením naší doby. Velmi vážné doktrinární omyly se nejenom do církve dostaly, ale jsou dnes otevřeně učeny populárními církevními vůdci. Nutná oprava těchto lidí není viděna jako něco co vede k pravdě, ale je kritizována jako rozvrtná... Věc pravdy a zdravého stavu církve je výsledně v nebezpečí.. Boží Slovo je ředěno, rozmělněno v kázáních, kázající si hrají s každým slovíčkem, ale - velmi vzácně je použito pro doktrinární či opravné účely. "*Hlásej Slovo - vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivosti a ve správné doktríně. Jednou přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení*". 2 Timot.4:2-3. Zdá se, že už jsme se té doby dočkali... Pastor protestantské reformované církve píše: Charismatické hnutí, pro svůj totální nezájem o doktrínu, je tou nejmocnější silou pracující pro spojení Protestantů a Katolíků. Protestanté, kteří tolerují falešné doktríny nechápou, že jejich předkové dali všechno - i životy právě za doktrínu! Tito už nechápou slova Lutherovy mocné hymny: "Majetek i rodinu ať ztratíme a tento smrtelný život také - za doktrínu".D.Engelsma:Church Today and Reformation Church.

MŮŽEME SI DOVOLIT ZAPOMENOUT?

Mezi tisíci mučedníky, kteří položili své životy za pravdu a zdravou doktrínu Reformace Protestantismu, tři nejznámější jsou angličtí biskupové Thomas Cranmer, Hugh Latimer a Nicolas Ridley. Zároveň s mnoha jinými, byli uvězněni v nechvalně známé "Věži". Pod mučením a za stálého vymývání mozku Cranmer, který byl věrným přívržencem Henryho VIII. ale později se stal vůdcem Anglické Reformace, stále kolísal. Nakonec šestkrát odvolal než připravil své mučitele o jejich konečné vítězství, když posledním prohlášením "potvrdil finálně svou evangelickou víru" těmito slovy: "Pakliže se má ruka provinila tím, že psala proti mému srdci, pak tato ruka bude potrestána první - protože čeká-li na mně hranice - ta ruka bude pálena jako první (tento slib Cranmer splnil!). Pokud se papeže týká, odmítám ho jako Kristova nepřítele a Antikrista". (Durant, "Reformation").

V dočasném návratu Anglie ke Katolicismu za vlády "Bloody Queen Mary", 288 Protestantů bylo upáleno na hranicích během 4 let. (Bishop J.C. Ryle: "Why Were Our Reformers Burned?", 1982). V tom náhlém obratu slyšíme opět hlas Dostojevského "Velkého Inkvizitora", jak tak stojí ve dveřích cely a dívá se na mlčícího Vězně. Dal Ho zavřít za to, že On si dovolil - na samých schodech katedrály - otevřít oči slepce a na prosbu plačící matky vzkřísil mrtvé dítě v jeho rakvi.... Inkvizitor vytýká Vězni:

Proč přicházíš, abys nám bránil? Nevím kdo jsi a je mi zcela lhostejné, zda to jsi opravdu Ty, nebo jen Jeho podoba - ale zítra Tě odsoudím a upálím na hranici jako největšího z heretiků... A ti samí lidé, kteří dnes líbali Tvé nohy, na nejmenší můj pokyn poběží a budou navršovat uhlíky na Tvou hranici!" (Dostojevský:"Bratří Karamazové").

Ve svém dojemném "Proč byli naši reformátoři upáleni?" Biskup J.C.Ryle nám připomíná: "Hlavním důvodem proč byli upáleni bylo odmítnutí zvláštní doktríny Římské církve. Na této doktríně (transsubstanciace) - téměř v každém případě - závisel život nebo smrt. Pakliže ji přijmuli, žili - když odmítli, zemřeli". Ryle potom cituje "slova soudu" proti početným mučedníkům jak byla pronesena nad biskupem Ridley-em: "Řečený Nicholas Ridley, stvrzuje, schvaluje a tvrdohlavě se drží určitých názorů, tvrzení a herezí, v opozici k Božímu Slovu a přijaté víře církve, a popírá, že přirozené tělo Kristovo a Jeho krev je ve svátosti oltářní; dále že podstata chleba a vína se po požehnání nemění".. (Ryle, "Why?").

Thomas Cranmer, který přesně pod takovým rozsudkem zemřel, byl prvním protestantským arcibiskupem z Canterbury a autorem první oficiální protestantské modlitební knížky. Ironicky, lord Ramsey, poslední arcibiskup z Canterbury který zemřel v r. 1988 byl známý pro svou touhu "spojit světové církve" a tím zvrátit Reformaci spojením s Římem. Jsou tací, kteří zapomenují. Ne tak biskup Ryle, který napsal v r. 1880 se zřejmým velkým pohnutím: "Přál bych si, aby si čtenáři uvědomili, že upálení Mariánských (Bloody Mary) mučedníků je čin, který Římská církev nikdy neodsoudila, neomluvila se za něj, či dodnes neprojevila lítost. Nikdy neprojevila lítost za jednání s lidmi z Vaudois nebo Albigenses, nikdy neprojevila lítost za vraždy Španělské Inkvizice. Nikdy neprojevila nejmenší lítost nad upálením Anglických Reformátorů. Měli bychom si to zapsat do srdcí a nechat pevně zakotvit: ŘÍM SE NIKDY NEMĚNÍ!!!!

Thomas Cranmer, který přesně pod takovým rozsudkem zemřel, byl prvním protestantským arcibiskupem z Canterbury a autorem první oficiální protestantské modlitební knížky. Ironicky, lord Ramsey, poslední arcibiskup z Canterbury který zemřel v r. 1988 byl známý pro svou touhu "spojit světové církve" a tím zvrátit Reformaci spojením s Římem. Jsou tací, kteří zapomenují. Ne tak biskup Ryle, který napsal v r. 1880 se zřejmým velkým pohnutím: "Přál bych si, aby si čtenáři uvědomili, že upálení Mariánských (Bloody Mary) mučedníků je čin, který Římská církev nikdy neodsoudila, neomluvila se za něj, či dodnes neprojevila lítost. Nikdy neprojevila lítost za jednání s lidmi z Vaudois nebo Albigenses, nikdy neprojevila lítost za vraždy Španělské Inkvizice. Nikdy neprojevila nejmenší lítost nad upálením Anglických Reformátorů. Měli bychom si to zapsat do srdcí a nechat pevně zakotvit: ŘÍM SE NIKDY NEMĚNÍ!!!!

Na místě, kde byli Cranmer, Ridley a Latimer upáleni, stojí kamenný kříž a deska na domě před "Oxford Balliol College". Větrem ošlehaný pomník připomíná těm málo, kteří ještě pamatují, že stovky jiných, právě tak jako tito tři, "dali svá těla v opozici omylům Říma" - omylům, které jsou stále základem Katolicismu....

Hugh Latimer byl "nejvzrušujícím kazatelem své generace". On a jeho společníci v mučednictví byli přivázáni zády k sobě ke kůlu na hranici. Latimerova slova jsou snad tak nejpohnutější ze slov všech mučedníků. S odvahou a vírou volá ke svému

příteli, jak se tak plameny počaly zdvihát: "Udělej si pohodlí, pane Ridley a buď jak muž! Tento den, s Boží pomocí, zapálíme v Anglii takovou svíci, která, jak věřím už nikdy nezhasne"... (Jones, "Reformation").

Tato svíce dnes bliká jen velmi slabě - a je nebezpečí, že uhasne. Jak si můžeme dovolit zapomenout ???

Omyl Rekonstrukce.

V našem krátkém přehledu historie církve jsme se podívali na některé pokusy o "pokřesťanstění" společnosti pomocí spojení církve a státu. Nejenom že takové pokusy neuspěly v zlepšení všeobecné zbožnosti, ale výsledek byl na škodu jak církvi, tak i státu! Martin Luther připouští neúspěch a prohlašuje: "Je zcela vyloučené, aby byla křesťanská vláda - i jen v jedné zemi - protože zlí jsou vždy ve většině". (Hugh T. Kerr: "Compendium of Luther Theology"). Přes to všechno, falešné vise jak "změnit svět pro Krista" infiltrací a nakonec "převzetím vlád pro Boha" je velmi atraktivním obrazem pro mnoho Křesťanů, kteří nemohou odolat tomu, co Colson nazývá "největším pokušením dneška".

Římsko katolická církev snila tento sen od dob Konstantina. Viděli jsme ukázkou nešťastných výsledků v historii minulosti. Apoštol Jan, pod inspirací Svatého Ducha, předpovídá úžasný růst, potom pád a nakonec Boží soud nad děvkou církve, po tom, co se spojí s Antikristem, ve snaze ustavit nový světový řád. Zatím co ústředí bude v Římě, falešný náboženský systém bude reprezentovat všechny církve, denominace, kultury a náboženství spojené v jeden celek. Křesťané naší doby opakují ten stejný omyl z minulosti, když se snaží smíchat náboženství a politiku.

V každém národě byla protestantská Reformace zpotvořena nebiblickou směsí svatého a nečistého. To přišlo opakováním katolického spojení s vládami světa. Konečným výsledkem se stal "Stát-Církev" systém Evropy, který dnes představuje protestantskou verzi Katolicismu objímajícího nečistotu na prsou církve. SEPARACE BOŽÍHO LIDU OD SVĚTA JE IMPERATIVEM VÍRY!! Porušení tohoto biblického principu bude vždy destruktivní.

Chadwick nám připomíná: Katolíci odmítli princip puritánského pohledu na církev jako svatou a výlučnou společnost v empirické realitě a tvrdili, že církev je jako Noémova Archa, s čistými i nečistými zvířaty, nebo jako pole z podobenství, kde pšenice a plevel zůstávají společně, až do Posledního Soudu. (Chadwick, "Early Christianity").

Když píše o rozvoji po Konstantinovi, Petr Brown vysvětluje: "Spojení se Státem, místo aby bylo zdrojem zlepšení, stalo se "velikým nebezpečím a svodem". Na příklad rozšíření Křesťanství v Africe, nevybíravé naplňování kostelů - jednoduše odstranilo morální milníky, které oddělovaly svět od církve. Peter Brown, "Augustine of Hippo", 1967). Lukáš nám píše, že čistota a síla ranné Církve byla tak mocná, že si nevěřící nedovolili vstoupit do Církve - i kdyby mohli. (Skutky 5:13). Na rozdíl od toho, Augustin vypisuje každý bolavý detail, který se stal běžností v římsko katolické církvi: "Člověk, který vstoupí do kostela (čtvrtého století), nutně uvidí opilce, lakomce, podvodníky, hazardní hráče, smilníky, lidi kteří nosí amulety, zákazníky čarodějů, astrology... Takový člověk si musí uvědomit, že ti stejní lidé, kteří plní kostely na křesťanské svátky, plní také divadla na pohanských slavnostech"...

"EKKLESIA" - POVOLANÁ SPOLEČNOST VĚŘÍCÍCH.

Je velmi zřetelně naznačeno od Genese až po Apokalypsu, že Boží speciální lid, děti Israele, jsou zcela odlišní od všech lidí tohoto světa. Počínaje Abrahámem, Bůh ustavil speciální podmínky, které vládly vztahu s Jeho vyvoleným národem - které, v tom stejném smyslu, je chránily od vlivu světa - něco, co Israel mnohokrát porušil a moderní Israel zcela opustil... Původně měl Israel nejenom odlišné náboženství ale i jeho dieta, hygienické předpisy a celý způsob života byl zřízen, aby udržoval separaci od Pohanů. Israelská unikátnost byla - pochopitelně - zřetelná pro národy kolem. Sám Bůh řekl svému lidu o zákonech, které jim dal: "*Národy, které o těchto zákonech uslyší řeknou: Který národ je tak veliký, aby měl Boha tak blízko u sebe...a čí zákony a předpisy jsou tak spravedlivé, jako tento zákon...?*" Deuteronomy 4:5-8...

Není proto žádným překvapením, že Církev, založená Ježíšem Kristem se také nazývá "zvláštním (odlišným odděleným) lidem... 1 Petr 2:9. Starozákonní výzva Israeli: "vyjděte z nich a oddělte se" (2 Korint. 6:17). byla aplikována Pavlem na Církev. Skládající se jak ze Židů, tak i z Pohanů, Církev je oddělená a rozdílná od zbytku světa, včetně Israele! Křesťané, jakožto občané nebes, nemají přijímat životní styl nespasených, ani jejich tělesné touhy - a v žádném případě se nemají ženit či vdávat s těmi, kteří nepatří Kristu!

Křesťané by se také neměli spolčovat v obchodě - či v jakémkoliv jiném podnikání aby nebyli "zapřaženi do cizího jha s nevěřícími" (2 Korint. 6:14). Bohužel, právě tak jako moderní Israel, moderní církev také opustila princip separace.

Řecké slovo, které používá Nový Zákon pro církev je "ekklesia", což znamená společnost lidí, kteří byli odněkud vyvoláni. Ježíš povolal své učedníky ze světa aby Ho následovali skrze smrt a vzkříšení od světa nového. Připravil je na to, že budou tímto světem nenáviděni. Tito lidé měli za úkol povolávat další učedníky a ti opět další a další, v tomto zvláštním poslání. Tento příkaz, který vyšel z úst Krista a je známý pod názvem "Great Commission" - "Velké Poslání" (Matouš 28:16-

20), se dostal až k naší generaci a je výzvou pro všechny Křesťany právě tak, jako kdysi byl výzvou pro první učedníky. Zeptejte se sami sebe: Kdo jiný, ztracenému světu o Kristu poví ???

Ve své modlitbě v Janu 17, Kristus opětovně poukazuje na skutečnost, že Jeho učedníci - i když zůstávají jako svědkové na zemi - z tohoto světa nejsou, ale byli z tohoto světa vybráni. Když se apoštolové a starší sešli na prvním církevním sněmu v Jerusalémě, Barnabáš a Pavel prohlásili, "*jaké zázraky a znamení Bůh mezi Pohaný vykonal*". Skutky 15:12. Ovšem největším překvapením pro ně byla skutečnost, že se Pohané obraceli ke Kristu. Apoštol Jakub potom vysvětlil, že některá starozákonní proroctví se plnila, jak tak Bůh si vybíral "*z nich, (pohanských národů) lidi pro své Jméno*"... Skutky 15:14-19...

H.Wayne House a Tommy Ice poukazují v jejich výborné knize "Dominion Theology, Blessing or Curse?": "Povšimněte si Apokalypsy 7:9 - "... *veliký zástup, který nikdo nemohl spočítat, ze všech národů, kmenů, jazyků a z každého lidu*". Řecká předložka "ek", znamená (v angličtině) "out of", (česky "ven z").... Ve Skutcích 15:14, když Jakub říká: "*Šimon pověděl, jak se Bůh předem postaral, aby z Pohanů přijal lid pro své Jméno..*" je předložka "ek" použita také. Dále, slovo "Pohané" je to stejné řecké slovo použité v Matouši 28:19 (Velké Povolání) a je přeložené "národy". A tak myšlenka, kterou Nový Zákon učí je, že Kristus si povolává z národů lidi pro své Jméno - Tělo Kristovo. Nikde Bible neučí, že se celé národy obrátí ke Kristu, nebo že máme vytvořit "křesťanské národy".

Kristus vysvětloval, že z velikého množství lidí, "*kteří jdou po široké cestě do zkázy*", relativně málo z nich uposlechne výzvu jít "*úzkou cestou, která vede k životu*". Matouš 7:13-14, Lukáš 13:23-24... Tento malý počet, jak Židů tak i Pohanů, povoláných Duchem Svatým po tom, co reagovali na evangelium, představuje Církev - Kristovo Tělo. Bible jasně učí, že po tom, co byli povoláni z tohoto světa, Křesťané - i když ve světě zůstávají, mají zůstat od světa odděleni. CO TO ZNAMENÁ? Zatím co musíme nechat na čtenáři - Křesťanovi, aby si on sám pro sebe studoval a vykládal biblická učení na tento důležitý námět, můžeme stručně poukázat na několik základních skutečností:

Některá povolání (zahrnující práci v hráčském kasinu, bordelu, nebo baru na příklad), se zřejmě pro Křesťana nehodí. Všeobecně ovšem, Křesťan žije i pracuje bok po boku s bezbožnými, ať už jako zaměstnanec soukromého nebo státního podniku. Separace tedy neznamená žít ve vlastních, oddělených komunitách, nebo vyhýbání se druhých, ale život uprostřed každodenního - většinou velmi blízkého - kontaktu se světem. Pakliže v nás Kristus opravdu žije, potom budeme myslet, žít, jednat i mluvit stále více tak, jak by v každé z těch našich situací myslel, žil, jednal i mluvil. Ježíš Kristus! Jak tak dožíváme v našem vztahu k Němu, budeme našemu Ideálu stále blíží a blíže. Křesťanský život není dodržování pravidel a předpisů kterékoliv denominace, ale život v poslušnosti Božího Slova pod vedením a posílením Božím Duchem. Skutečnost, že patříme Kristu by měla být zřejmá a tento rozdíl nás separuje, i když projevujeme soucit a lásku vůči nespasené osobě, se kterou právě máme styk...

Bohužel, pohled světa na úspěšný obchod ovlivnil i církev, která podle jeho vzoru se snaží "prodat" Křesťanství světu tím stejným způsobem. Mnoho Křesťanů se domnívá, že je třeba použít techniku Dale Carnegie-ho, když se snaží představit Krista. V jejich snaze o lásku světa kompromitují své svědectví - často bez uvědomění si, že světový standard se stal částí jejich myšlení. Zapomínají, že svět - povětšinou - nikdy nepřijímal a ani nepřijímá Krista dobře a ukřižoval by Ho zase - kdyby k tomu dostal příležitost!!!

Pavel nám dává k zamyšlení něco, co se týká vztahu Křesťanů a světa: "*Nedej Bůh, abych se čímkoliv chlubil - leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze kterého je pro mně svět ukřižovaný a já pro svět*"... Galackým 6:14...

NOVÁ VÝZVA POKŘESŤANČIT SVĚT.

Takové verše jasně popírají dnešní populární názor, že Křesťané se mají zaměstnávat událostmi světa, aby byli schopni jednou - případně - tomuto světu vládnout. (North, "Liberating Planet Earth", 1987). Jak už jsme se zmínili, tento názor, (potom co byl zachován v celkem malé skupině "Manifested Sons of God", která stojí na fanatickém kraji Letničního hnutí), počal získávat popularitu mezi charismatiky. Podobné teorie jsou zanášeny do hlavního proudu evangelických církví "Koalice pro oživení" (Coalition on Revival) vedenou jejím zakladatelem Jay Grimsteadem.

Na druhé straně se COR zdá být silně ovlivněná již zmíněnými Rekonstrukcionisty jako je Gary North a Rousas J.Rushdooney. Prakticky zcela neznámý před dvaceti lety, Rekonstrukcionismus značně ovlivňuje evangelické církve. S více než 100 vydanými vlastními knihami, mnohými oběžníky a kazetami o jejich učení, vedení Rekonstrukcionismu je plodné, vysoce inteligentní a agresivní. Bill Moyers ve svém třídílném televizním programu, který byl vysílán po celé USA v prosinci 1987, věnoval celý čas Rekonstrukcionistům a jejich postmileniální výzvě pro Křesťany, aby převzali vládu nad světem, než se Kristus vrátí.

To co Abrahám Kuyper dosáhl v Holandsku na počátku tohoto století, je často uváděno jako příklad toho, co Rekonstrukcionisté a COR doufají dosáhnout. Za Kuyperova vedení Křesťané kontrolovali největší noviny v zemi, založili "Free University of Amsterdam" kde se vyučovalo z křesťanské perspektivy, založili nové křesťanské denominace, založili politickou stranu, která měla pod kontrolou zákonodárství po více jak deset let, založili křesťanské odbory a sám Kuyper byl zvolen do úřadu ministerského předsedy na 4 roky! Tento pozoruhodný výsledek, který Grimstead vystavuje jako model toho, co COR hodlá dosáhnout, zanechal nakonec Holandsko v horším spirituálním stavu než bylo před tím...

Pakliže by COR/Rekonstrukcionické teorie byly správné, potom by se ten veliký úspěch dosažený Kuyperem, stal základnou pro další rozšíření Božího království. Namísto toho se stal úplný zvrát, jako kdysi ve Florencii za Savonaroly! Dnešní Holandsko je úplnou antitezí toho, čeho Kuyper a jeho spolupracovníci, ve vrcholném bodě jejich úsilí dosáhli.

Přes to všechno, stále opakující se téma Rekonstrukcionistů je "slavný cíl celosvětového podmanění". (Raymond P. Joseph, "The Council of Chalcedon", 1982). Další autor si pohrává s tímto pohledem: "Musíme strhnout bezbožné pevnosti tohoto světa a postavit na jejich místě instituty Boží". (Tom Rose, "Christ's Kingdom, How Shall We Build?", 1981). A opět další apel k "pokřesťanštění všech národů": (Francis Nigel Lee, "From Atheist to Christian Minister", 1984). David Chilton udržuje prolašování o podmanění: "Osudové určení Křesťanů je převzít všechna království světa". (David Chilton, "Days of Vengeance", 1987).

Gary North tvrdí, že to co Kristus měl na mysli, když poslal své učedníky do světa aby učili evangelium, je: "Bůh chce aby Křesťané kontrolovali svět v Jeho jménu. My chceme vidět biblickou rekonstrukci Spojených Států tak, aby posloužily jako příklad, který potom bude následovat celý svět". (North, "Liberating")..... Cílem je pokřesťanštění celého světa, než se vrátí Kristus.

George Grant píše: Boží armáda si musí podrobit zemi, vládnout nad ní a dominovat". Křesťané jsou voláni do války. A je to válka, ve které očekáváme vítězství". (G. Grant, "Bringing In the Sheaves"). Chilton píše: "Naším cílem je světovláda pod Kristem - převzetí světa - chcete-li. My formujeme světovou historii... On nás pověřil, abychom dobyli svět"... (David Chilton, "Paradise Restored: An Eschatology of Dominion", 1985).

Zdá se, že volba vybraných (ekklésia) k přípravě na odchod do nebe se změnila na dobytí světa a zabydlení se v něm... K tomuto cíli se snaží COR převzít dva okresy v Kalifornii. Tento "křesťanský" program má 12 bodů. Žádají účastníky mimo jiné: Vyměnit proti-biblickou legislaturu za spravedlivé, zdravé biblicky orientované zákonodárství. Vyměnit proti-biblické státní úředníky (obecní rady, starosty, státní senátory, členy školních rad) za biblicky orientované kandidáty. (COR, National Newsletter, 1987).

Během prvních třech století, církev nikdy neuvažovala o "rekonstrukci" společnosti! Ježíš jasně řekl: "Moje království není z tohoto světa". Nikdy se nezmínil o reformaci zkorumpovaného římského režimu, nikdy nenaznačil že bychom měli infiltrovat byrokracie vlád, nikdy nebyl pro organizovanou sociální nebo politickou akci, nikdy nechtěl aby Jeho následovníci si lehli na ulici před římské legie, nebo aby udělali protestní průvod na Řím! Ježíš speciálně říká: Nemodlím se za svět, ale za ty, které jsi mi ze světa dal".

Ani Pavel, ani Petr nikdy neplánovali masové demonstrace proti vládní korupci, proti římské okupaci Palestiny nebo za účelem zřízení "křesťanských hodnot" po celém Impériu! Naopak, Petr píše: "K tomu jste přece byli povoláni - neboť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám příklad aby jste šli v Jeho stopách.....když Mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil ale předal vše Tomu, který soudí spravedlivě"..1 Petr 2:21-23.. V prezentování Krista světu, církev se měla chovat jako se vždy choval On! Čas na "dobytí světa" přijde teprve až se vrátí v moci a slávě...

ODPOVÍDAJÍCÍ SOCIÁLNĚ/POLITICKÉ AKCE UMÍRNĚNÉ ROZUMEM.

Veliké Poslání nezahrnuje v sobě ani sociální, ani politické akce zaměřené na svržení nebo reformování vlád a zřízení! Velké Poslání znamená učit evangelium za účelem transformace jednotlivců ku změně jejich konečného osudu. Zatím co je místo a čas pro zákonné a vhodné sociální a politické akce, nesmíme je zaměřovat s Velkým Posláním! Rozhodnout o tom co je zákonné, musíme rozlišovat mezi právem vlády a právem jednotlivých občanů. Tato práva se liší jak místem tak i časem. Mnoho z toho, co je zákonné ve Spojených Státech nebylo zákonné v bývalém Sovětském Svazu o nic více, než by bylo v bývalé Římské Říši...

Na druhé straně nejsou Křesťané povinni uposlechnout každý rozkaz vlády. To je jasně vidět v příkladech, které nám zanechali jak Ježíš, tak i apoštolové, kteří aby uposlechli Boha, odmítli poslouchat židovské náboženské autority. Samotné Kristovo vzkříšení bylo pohrdání římskou pečeti a i hlídkou, která tam byla postavená, aby On v hrobě zůstal... Písmo učí, že žádná vláda nemá jinou autoritu než tu, která pochází od Boha (Římanům 13:1) a občané tudíž, nejsou vázáni civilními zákony, které by porušovaly Boží vůli v jejich životech...

Žádná vláda, na příklad, nemá právo zakazovat Křesťanům uctívat Boha, vlastnit a studovat Bibli, nebo rozdávát biblické letáčky či jakkoliv sdílet svou víru s ostatními. Dále nemá žádná vláda právo nutit občana, aby porušil Boží zákony proti své víře, nebo proti Bohem danému svědomí. Vláda má právo dohlížet, aby její občané byli vzděláváni způsobem, který posiluje schopnosti národa přežít a růst. Ale nemá právo - pod pláštíkem výuky - pokoušet změnit víru dětí vychovaných v křesťanských rodinách proti víře jejich rodičů.

Následně - rodiče mají právo, v poslušnosti k Bohu, odmítat individuálně či kolektivně a odporovat učení ateisticko/humanitním teoriím, okultu či náboženským (čarodějnictví, New Age a pod.) pro své děti - učení, které je proti jejich křesťanské víře. Mají právo odporovat nemorálním učení ve veřejných školách, které nabízí mladým mozkům ideje a pokušení, která by se jinak v jejich věku neobjevila. Běžné příklady jsou různé druhy sexuální výchovy, změny v hodnotách, prezentování homosexuality nebo volného sexu jako pouze jiné životní styly - nebo jakékoliv jiná učení, která podkopávají Křesťanství v očích dětí křesťanských rodičů...

Pochopitelně musíme dělat rozdíl mezi pokusem vnucovat hodnoty druhým a mezi prostým vysvětlením vlastních hodnot v poslušnosti k Bohu.. Je jedna věc ochránit vlastní děti od vlivu bezbožných vlivů, které jsou urážkou Boha a které porušují

práva, která Bůh vládě dal - zcela něco jiného je pokus vnucovat naše biblické hodnoty bezbožnému světu... Na příklad - není potřeba změnit celou učební osnovu abychom zabránili špatnému vlivu na naše děti. Protest, nebo jakákoliv akce by měla být postačující (na příklad vyjmout děti křesťanských rodičů z některých instruktivních předmětů) spíše, než nutit křesťanské hodnoty na celou populaci.

Na druhé straně Křesťané v Americe mají každopádně právo (je to právo zaručené, které není Božími zákony zaručené), snažit se získat politický úřad a použít jejich volební sílu, prosazovat své hodnoty. Čím však vyšší postavení to je, tím menší je pravděpodobnost, že zvolený Křesťan bude moci jako Křesťan fungovat - ať už uplatňovat křesťanský vliv skrze svůj úřad, nebo si udržet nekompromisní svědectví pro Krista. Mnohem více dobrého může být vykonáno na nižších stupních úřadu. Na příklad, školní rada, ve které je většina Křesťanů, bude víc užitečná, než křesťanská většina v presidentském kabinetu!

Zatím co to Písmo nijak neprosazuje, není žádný zákaz proti vhodné sociální akci v zájmu zbožnosti. Ovšem, je třeba moudrosti v rozhodování o každém případě. Je veliký rozdíl se pustit do politiky natolik, že se dostaneme do spolku s bezbožným světem v organizování světa - a nebo jednotlivě či kolektivně se postavit pro dobro a spravedlnost při použití legálních prostředků... A opět: V první řadě musíme dát přednost věčné destinaci duší, a nenechat se oslepit nějakým dočasným zájmem - ať už momentálně vypadá jakkoliv důležitým...

PŘEKROUČENÉ VELIKÉ POSLÁNÍ.

Je nám nyní řečeno, že " získat duše pro Krista a připravit je pro nebe", je pouze částí Velkého Poslání, zatím co přinutit bezbožné, aby se řídili podle biblických principů je ztracené tajemství "změnit svět pro Krista". Idea, která se dnes nabízí pro splnění Velkého Poslání neznámá nutně změnu lidské budoucnosti z pekla na nebe. Může ale přimět bezbožné, do pekla pochodující hříšníky, aby žili etické životy v poslušnosti Božích zákonů pro jejich pozemský prospěch... Gary North vysvětluje toto nové chápání spásy a Velkého Poslání:

"Postmilenialista neučí, že celý svět bude jednou obydlen regenerovanými lidmi - ale že celý prožije kulturní pozeňání jako výsledek rozšíření evangelia".(G. North,"Dominion and Common Grace: The Biblical Basis For Progress", 1988). "Zájmem evangelického světa byla spása duší, a dlouho bylo zanedbáváno ozdravení institucí tohoto světa. Ale Boží Syn zemřel aby spasil (ozdravil) všechny lidi, i když nezemřel aby všechny lidi regeneroval. Tím že zanedbávají ozdravit KOSMOS - světový řád - Křesťané popírají zevrubnou povahu Kristovy spásy"...(G.North, "Is the World Running Down? Crisis in the Christian Worldview", 1988).

Písmo nikde nepoužívá výraz "spasit" ve vztahu k evangeliu nebo Velkému Poslání tak, jak tvrdí North! Přes to všechno dnes sílí trend uvnitř církví, udělat ještě jeden pokus pokřesťanit svět i když všechny dřívější pokusy ztroskotaly... Roste naděje "reformovat každou oblast v životě všech národů podle standardů Božího Slova". Navzdory logice a Písmu, COR "Manifesto" prohlašuje že Velké Poslání přikazuje církvi, jako "učiteli, příkladu, soli země a světla světa", aby donutila světskou společnost a její zřízení, přijmout křesťanský způsob života"...

U Linkolnova Memoriálu, čtvrtého července 1986, jako smělou výzvu zbytku církve, padesát členů vedoucí rady COR a 5 set delegátů podepsali "Manifesto for the Christian Church: Declaration and Covenant". "COR doufá", vysvětluje leták, "že každá americká a kanadská církev, která se řídí Bibli, podepíše také, protože to reprezentuje Boží vůli pro celou křesťanskou církev na konci dvacátého století. (COR National Newsletter, July 1986).... COR literatura nadšeně prohlašuje: "Manifesto Covenant", analogie 95 tezí Martina Luthera, byl "příbit na Dveře Církve" padesáti členy COR rady:

"Z Boží milosti, událost rozvinutí tohoto dokumentu Církvi a světu vyznačí obrat v historii, kdy se Tělo Kristovo probudí a zaujme vedoucí úlohu ve světě. Potom - opět - uvidíme jak Církev transformuje svět a ovlivní jej, aby se přizpůsobil biblickým standardům... a každá sféra života na této planetě bude naplněna, očistěna a ozdravena biblickými principy"..(From the brochure "An Invitation to the Continental Congress III. on the Revival of Christianity and the Reformation of Society, 1987).

Toto prohlášení je nejenom překroucení Velkého Poslání ale také velmi nebezpečně zavádějící. Už ta fráze "opět" naznačuje, že kdysi v minulosti to, co navrhují se už podařilo. Kdy církev "transformovala svět a ovlivnila jej biblickým standardem? Jediná doba, která se tomu přibližuje, je Středověk, kdy Římský Katolicismus vládl světu a dosáhl vrcholu své moci za papeže Innocenta III. (1198-1216).

Walter James nám připomíná, že v oněch dnech, "Křesťanství bylo nepopíratelným pánem na scéně".. (W.James, "The Christian in Politics", 1964). Southern píše: "Ideální církev dvanáctého a třináctého století byla společnost disciplinovaného a organizovaného kněžstva, které řídilo myšlenky i konání poslušných a ochotných občanů - jak králů, tak i sedláků". (Southern, "Western").

Těžko by se dalo tvrdit, že křesťanská církev kdy měla větší kontrolu nad světem než tomu bylo ve Středověku, o kterém se Grimstead tak chvalně zmiňuje. A přes to jsme viděli smutný výsledek tohoto triumfu: Spojenectví se silami světa vytvořilo autoritářskou, zkorumpovanou církev. Reformace spadla přesně do té stejné pasti. A nyní se nám představuje "Nová

Reformace", která doufá v křesťanskou Rekonstrukci společnosti celého světa, která je speciálně vytvářena tak, že udělá ty stejné chyby...

VYSOKÉ NADĚJE A ZKLAMÁNÍ.

Přes všechny zkušenosti z minulosti, v záblesku nedávných zřejmých úspěchů, které následovaly veliké volební vítězství Ronalda Reagana v r.1980, konzervativní Křesťané Ameriky byli přesvědčeni, že volba jejich kandidátů na klíčové pozice, protestující pochody a vykonávání tlaku na vládu skrze lobyisty, je cesta dopředu za Ježíše Krista... Jak řekl Gary North: "Křesťané jsou vyzýváni Bohem, aby dobyli politickou říši pro Krista". Je to Jeho (Kristův) cíl, aby Jeho pozemští následovníci eventuálně vykonávali autoritu nad Zemí v Jeho jménu tím, že se naučí poroučet světovým vládám" ....George Grant píše: Úkol Božích lidí v politice je působit na hřích výkupným činem Krista. Na nás je aby jsme převzali naše dědictví tím, že vzneseme nárok na zemi. Krátce řečeno: My musíme znovu převzít autoritu nad národy a aplikovat zákon Ježíše Krista...

A opět: Výraz "znovu", zavádí. Metody a cíle jsou jasně nebiblické. Jeden letáček (Biblical Blueprint series) Rekonstrukce, píše o "armádě registrovaných voličů", kteří převezmou vládu. V nedávném propagačním dopisu North píše (v kontrastu Kristova tvrzení, že svět bude nenávidět a pronásledovat Jeho následovníky): V roce 2001 se můžete stát prezidentem díky přicházející "Druhé Americké Revoluci" z let 1990 ..jistě, jako konzervativní Křesťan, budete částí velmi populárního klubu ....

Ve skutečnosti budou voliči trvat na tom, aby všichni ve vedení byli těsně spojeni s jasnými křesťanskými hodnotami ... Křesťané a konzervativci vyhrájí většinu vedoucích míst s vysokou převahou... Všude po Americe, křesťanské pokusy, projekty a kampaně mají vzrušující výsledky, které ukazují, že můžeme změnit svět... Vyhráli jsme volby, a získáváme stále víc a více voličů... Humanistický domek z karet se již hroutí. Máme ten nejoslnivější a přesvědčivý plán od doby, kdy Martin Luther vzal do ruky kladivo u dveří ve Wittenberku ...Zvu vás aby jste se s námi zapojili"...

Zní to přesvědčivě a lákavě. Ne ovšem, když si uvědomíme, že by Kristus - bez jakýchkoliv pochyb - byl znovu ukřižovaný kdyby se počal procházet mezi lidmi jako pokorná Boží ovce a jako Světlo světa volající k pokání. Je proto něco strašně vadného na tvrzení že ti, kteří jsou Jeho následovníky, budou ctěni a chváleni od těch, kteří by Krista ukřižovali!!!

Pravý Křesťan, který uznal, že Kristus na tom kříži zemřel za jeho hříchy a na jeho místě, chápe přesně tak jak to chápal Pavel když řekl že "byl ukřižován s Kristem" (Galackým 2:20) a že obdržel nový život - život vzkříšeného Krista. Byla by to tedy kontradikce pro ty, kteří jsou spojeni s Kristem v Jeho odmítnutí od světa a ukřižování, kompromitovat Křesťanství tím, že by se nechali zvolit do úřadu bezbožními voliči, aby pomohli vládnout světu společně s těmi, kteří Kristem opovrhují...

Kromě toho, hlubší studie (která je mimo zamýšlený rozsah této knihy), by ukázala že vysoké naděje, původní sliby politického zapojení dobře minějících Křesťanů, se neuskutečnily. V pokusu ospravedlnit politické ambice Křesťanů jsou citováni jako příklady, Josef a Daniel, kteří byli ustaveni do vysokých úřadů Bohem, pro Jeho účely. Budeme-li ale poctiví v této analogii, musíme přiznat, že ani Josef ani Daniel nevytvořili nijaký dlouhodobý vliv na zemi, kterým vládli. Egypt nakonec Izraelity zotročil a byl za to potrestán. Daniel, kromě vlivu na tři krále, nevytvořil nijaký vliv na Babylón, který byl nakonec zničen také....

Na rozdíl od dnešních Křesťanů, kteří zastávají vysoká politická postavení, Daniela nebylo možné donutit, aby porušil svou povinnost vůči Bohu a byl pro to nenáviděn! Daniel neslevil ani čárku - dokonce ani v jídelníčku! Z toho důvodu nebyl oblíbený mezi dalšími vládními úředníky, kteří se jej neustále snažili zbavit. Daniel byl v této pozici proto, že ho Bůh pro speciální úkol do tohoto speciálního postavení ustavil. Tento případ nenabízí nijaké ospravedlnění pro Křesťana, který se dnes snaží získat politické postavení.. Křesťan nemůže udělat biblický případ ani z Josefa, ani z Daniela aby tím ospravedlnil pokus získat vysoké politické postavení.

NEBEZPEČÍ VEŘEJNÉHO ÚŘADU.

Nebezpečí veřejného úřadu a tlak na Křesťana, aby dělal neustálé kompromisy v jeho závazcích ke Kristu, byl demonstrován znovu a znovu. Pat Robertson, navzdory svému tvrzení, že ho Bůh povolal aby kandidoval na presidenta, je toho školní ukázkou. Bylo velmi smutné dívat se na člověka, který se ještě do nedávna pokoušel získat lidi pro Krista, jak popírá - když byl otázan reportéry - že vůbec kdy evangelistou byl! Robertsonova kontradikce dřívějších prohlášení a jeho opakovaná prohlášení, že jako president by nikdy nevnucoval nikomu Křesťanství ani by nedovolil aby zasahovalo do povinností jeho úřadu, bylo hořkou připomínkou kompromisu, který je vyžadován samotnou vlastností tohoto úřadu v demokracii....

Kompromis je nevyhnutelný, máte-li reprezentovat jak nevěřící, tak i Křesťany. Kromě toho možnost (a vlastně povinnost) hovořit za Krista je kompromitována 24 hodin denně, 7 dní v týdnu! Důvod je zcela jasný. Jako účetní nebo holič, máte po práci volno rozhlašovat evangelium Ježíše Krista. Ale prezident Spojených Států stejně jako senátor není vlastně nikdy mimo svou práci, stále zastává svůj úřad a musí být velmi opatrný, aby nevnucoval svou víru v Krista komukoliv. A proto na

příklad, kdyby se Billy Graham stal prezidentem, byl by to stupeň dolů, protože by to byl konec jeho otevřeného svědectví pro Krista.

Zmíníme se, pro osvětlení, o jednom speciálním příkladu: Surgeon General (Hlava veřejné zdravotní služby v USA) C.Everett Koop, se stal velkým zklamáním v posledních letech. Nikdo nepřipisuje tuto chybu Křesťanství pana Koopa, které se zdá být nade vše pochyby. A přesto kompromitoval svou víru jak ve skutečích, tak i v projevech. O nedávné brožurce "Understanding Aids: Message From the Surgeon General", která byla zaslána na všechny adresy v USA, píše Judie Brown, prezident American Life League, píše s hořkostí:

Desinformace rostou a začínají již hned na počátku. Strana 3 diskutuje o "riskantním" chování. Když to studujete, povoluje téměř všechno! Na příklad píše: "Sex s někým, koho příliš dobře neznáte...je riskantní". Znamená to, že občasný sex s někým, koho znáte "dobře" je správný? Koop nikdy nepíše o výhodách sexuální zdrženlivosti mimo manželství, ani o výhodě věrnosti v manželství. Spíše se podbízí životním stylům jako je homosexualita nebo bisexualita, aniž by v nejmenším poukázal na sexuální vztah který byl určený přírodou pro muže a ženu v manželství.... Surgeon General vykonal ubohou službu rodičům v USA, jejich dětem a nejméně svému úřadu... Jako kdysi dobře známý lékař, obdivovaný mnoha současníky, se nakonec stal - vydáním této knížečky - Kapitánem Kondomem!....

Koop později vysvětloval, že nemůže vnucovat svou evangelickou víru a způsob života na druhé, ale že musí zastupovat všechny složky. V tom případě by pravděpodobně bylo lépe, kdyby na důkaz své integrity raději byl resignoval, než aby v zájmu kompromisu nabízel v době největšího zdravotního ohrožení něco, o čem sám byl přesvědčený, že je nemorálním a nepostačujícím řešením! Prohlášení, se kterým Surgeon General nepochybně souhlasí ale nemůže ve svém postavení zveřejnit, napsali dva kvalifikovaní Křesťané ve výborné knížce o Aids:

"Světové řešení není řešením žádným, pouze zvětší celou katastrofu. Prosazovat kondom pouze povzbuzuje střídání sexuálních partnerů. A kondom je bezpečný pouze na 90% pro zamezení oplodnění i když otěhotnění se může stát pouze v několika dnech za měsíc. Nákaza Aids se může stát každým aktem, ve kterýkoliv den v měsíci. Když se stane nechtěné otěhotnění, potrat slouží jako úniková cesta. Od Aids není úniku! Nakazíte-li se, znamená to smrt... Spoléhat se na kondom je něco jako ruská ruleta. Jediná platná naděje před vzrůstající vlnou Aids je v Bibli. Boží Slovo učí jasně že naší nadějí není "bezpečný sex" ale "morální sex". Sexuální spojení v manželství- s jedním partnerem - je jediný způsob jak být sexuálně aktivní a zároveň ochráněný před nebezpečím Aids". (David R.Reagan and Thomas H.Baker,"What the Bible Says About Aids",1988).

Nejenom Koop, ale i další jasně demonstrovali že výhody ze zvolení Křesťana na vyšší místa, jsou vysoce přeceněné... Kromě toho, tím že se církev stále víc a více dostává do politiky, nezaséváme ta stejná semínka zkáza jako se kdysi církev čtvrtého století spřáhla nebezpečně s Římským Impériem?

OPAKOVÁNÍ KONSTANTINOVÝCH OMYLŮ?

Křesťané mají stát proti zlům jako je homosexualita, potraty, pornografie, drogy. To všechno má bezbožný vliv na společnost. Ale zároveň nesmíme zapomenout, že naší primární povinností je seznámit svět s evangeliem Ježíše Krista. Příliš často společenské a sociální aktivity se stávají náhražkou za spásu duší...

Kromě toho Křesťan se musí postavit proti morálnímu a sociálnímu zlu jako všichni ti, kteří jsou vykoupení krví Ježíše Krista a nemají se v žádném případě spojit s bezbožnými v propagaci moralismu - systému, který není o nic lepší nežli humanismus. Bohužel konzervativní Křesťané se spojili s takovými anti-Křesťany jako jsou Mormoni a Moonies a tím jim dodali důvěryhodnosti. Jeden z příkladů je "American Freedom Coalition" vedená Bobem Grantem ze skupiny Christian Voice. Jak poznamenal Washington Post:

Grant a jeho koaliční spojenci odmítají kritiku jejich vztahů s Moonies a obhajují se tím, že jsou ochotní spolupracovat s kýmkoliv, kdo s nimi sdílí jejich konzervativní cíle. "Jedno je jisté", říká Richard Ichord, který operuje washingtonskou firmu,"Unification Church je nejsilnější antikomunistickou církví v USA". (Unification Church = Moonies).... Velká část dnešní církve přestala být "eklesíí" ("vyvolená ze světa"), a stala se částí světového systému. A jak tak pozorovali své vůdce spojovat se bezbožnými systémy, většina Křesťanů ztratila pocit separace od světa. Dnes je mezi evangelíky trend podobat se světu co nejlépe, aby získali oblibu světa, což dnes nazývají "přátelským evangelismem". Je to zase nový přístup k Velkému Poslání, o kterém ani Ježíš, ani Pavel nevěděli nic!

Někteří Křesťané jsou přesvědčeni, že to trvá měsíce a i roky, než si "vyslouží právo říci komukoliv o Kristu". Je velmi pochybné, že takovou taktiku používala ranná církev, která by, možná nikdy tak pronásledovaná nebyla, kdyby bývala prohlašovala evangelium trochu "positivněji"... Mnoho pastorů a kazatelů se pokouší přizpůsobit evangelium tak, aby bylo přijatelné dnešnímu světovému pohledu na život ve snaze zvýšit zájem. Ježíš, kterého oni představují je sebe-ocenění, odborník na úspěch, který nabízí lepší a psychologicky zdravou cestu k "dobrému životu" na této zemi - něco, co hledá každý nevěřící! Ztráta důležitosti nebe, pohled na Rapture jako na něco strašně vzdáleného v mlhavé budoucnosti a ztotožnění se se světem - to všechno uspává pocit závaznosti biblických standardů separace od bezbožného světa..

Víra, že Křesťanství je na nejlepší cestě převzít moc nad světem se zdá být velmi přitažlivá, právě tak, jako za dnů Konstantina a jeho následovníků. Ti, kteří byli pronásledováni a mučeni jak za římských císařů, tak i za pozdějších papežů,

měli ovšem názor jiný... A tento jejich pohled, i když má velmi malou přitažlivost v dnešní době, byl historií ospravedlněn. Musíme se opět učit ty stejné lekce a za stejnou cenu?

POSTAVIT DOBRÝ PŘÍKLAD SVĚTU?

Navzdory dobrým úmyslům COR, Bible nikde neurčuje církvi "vedoucí úlohu ve světě" Standard chování, očekávaný od církve je mnohem vyšší než jaký je očekávaný od světa. Pakliže se budete snažit je spojit - zničíte oba! Křesťan je posílený Svatým Duchem, aby mohl žít čistý, separovaný život, podobný tomu, co nám ukázal Kristus. Život, jehož motivace je láska k Pánu. Člověk ve světě je motivovaný strachem z následků překročení civilních zákonů a pobízen svým svědomím, které ho usvědčuje jako beznadějněho ztraceného hříšníka v Božích očích. Je vyzván k lítosti a k přijetí Ježíše Krista jako Spasitele a Pána. Už jen ten nápad aby církev ustavila biblický standard, který by bezbožný svět následoval, je nebiblický a nepraktický....

Rekonstrukcionisté jako Rushdooney a North, jejichž vliv na COR je zcela zřejmý, jsou přesně tím druhem legalistů, které Pavel odmítá v dopise Galatským. Jejich cílem bylo přinutit jak církev, tak i neobrácený svět, k dodržování zákonů, které Bůh dal Izraeli, které ale ani Izrael, ani nikdo jiný nebyl schopen zachovávat.

Jako měli Calvinisté, tak mají i Rekonstrukcionisté v základě za cíl zřídit celosvětový legalistický systém se stejnými krutými postihy za nedodržení náboženských kódů právě tak, jako se kdysi pokoušel John Kalvín v Ženevě. Historie potvrzuje opakovatelně to, co už před téměř 2000 lety prohlásil Pavel: "Neodmítám Boží milost, protože jestli spravedlnost je ze Zákona, potom Kristus zemřel nadarmo" (Galatským 2:21).

House a Ice správně varují: Na neštěstí, to jediné co křesťanský Rekonstrukcionismus vyprodukuje, bude příspěvek k rozvinutí moralismu namísto biblického Křesťanství. Moralismus se tlačí do popředí vždy, když se kultura nebo společnost domnívá, že být dobrým Křesťanem znamená dostat se na vyšší veřejného chápání dobra a zla..(House & Ice, "Dominion").

To co měl Bůh na mysli, nebylo vytvoření společnosti národů které by dodržovaly Jeho Zákony, nebo svět, který poslouchá biblické principy! Celý svět byl prohlášen vinný před Bohem a potřeboval pokání, ospravedlnění a usmíření! Toto je přece obsah dopisu Římanům... Nikde v celém Novém Zákonu není zmínka o tom, že by cílem Křesťanství, nebo Velkého Poslání bylo přesvědčit svět že by měl poslouchat Boží zákony! Izrael žalostně zklamal a nová smlouva Boží milosti je pro všechny ty, kteří uvěří. Nikdo není schopný dokonale poslouchat Boží zákony! Co potřebujeme je připuštění, že jsme hříšníci, kteří porušili Jeho zákon a potřebují lék skrze Ježíše Krista. Toto je evangelium a přinášet je národům, je ten jediný účel Velkého Poslání!!!

Lidé, kteří nemají v sobě Božího Ducha jsou z přirozenosti nepřátelští vůči Bohu a neschopní uposlechnout Jeho zákonů. A i kdyby byli schopní, jejich "poslušnost" by byla motivována sebe-zájmem spíše než láskou k Bohu a tím nepřijatelná. Samý základ hnutí za pokřesťanstění světa spočívá na falešné domněnce, kterou Bible odmítá a kterou i historie prokázala za falešnou a neuskutečnitelnou.... Přes to všechno, COR má horečnou touhu, jak Grimstead často prohlašuje že:

Velké Poslání v sobě zahrnuje nejenom spásu jednotlivců, ale také útok na brány pekla a ovlivňování vlád a národů aby žili podle Bible. ("Launching More Than Fireworks on the 4th of July", Dr.Jay Grimstead)..... "... ukázat světu jak žít a spravovat své záležitosti.... Svět nebude vědět jak žít či jakým směrem se brát bez biblického vlivu církve na světové teorie, zákony, činy a instituce".("Manifesto", apendix).

A zde opět, máme totální nerespektování ohromných rozdílů mezi církví a světem! Upřímně a sotva znatelně se přesouvá důraz od spásy jednotlivých duší a jejich přípravy na nebe k vytvoření dobrého příkladu, který by bezbožný Krista odmítající svět následoval. To je to, co COR nazývá "změnit svět tím, že Boží vůle bude konána na zemi, jako je v nebi", než se vrátí Ježíš Kristus....

CO SE STALO S KŘÍŽEM?

Pakliže, jak COR tvrdí je na nás, abychom přesvědčili národy poslouchat Boží Slovo, potom čelíme otázce: CO OD NÁS BŮH CHCE? Tuto otázku kdysi položili už Židé, kteří chtěli Ježíše udělat svým králem z nesprávného důvodu: Aby je On stále živil a uzdravoval. Ptají se: "Co máme dělat, abychom konali to, co si Bůh přeje?" Ježíš odpovídá: "Bůh si přeje, aby jste věřili v toho, kterého On poslal"...(Jan 6:28-29). První "čin", který Bůh očekává od každého z nás, je uvěřit v Ježíše Krista - a to znamená za prvé (a hlavně): přijít k tomu kříži jako ztracený hříšník, za kterého Kristus zemřel a vstal z mrtvých. Dokud neuděláte tento krok, "vaše dobrota je jako špinavé hadry v očích Boha". (Izaiáš 64:6).

Jistě, Kristus nám zanechal příklad k následování - ale pouze pro ty, kteří Mu patří tím, že jsou znovu zrozeni a mají v sobě Božího Ducha. Kromě toho ten příklad má v sobě také ten kříž: "Kdokoliv mně chce následovat, nechť zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne"...Marek 8:34... Evangelíci odmítají pohled liberálů, že nám Kristus dal filosofii života a zanechal morální příklad k následování. Toto učení, které ničí evangelium a ve skutečnosti brání lidem, aby přišli ke Kristu jako ztracení, nic nemající hříšníci, je dnes znovu oživováno v trochu nenápadnější formě - už ne liberály, ale evangelickými vedoucími s dobrými úmysly.

Je chvályhodné, že COR vyzývá Křesťany, aby žili v poslušnosti k Božímu Slovu. Ovšem důraz na podřízení se Kristu, není nic nového. Co je nové - alespoň pro evangelíky - (i když liberálové, sociální evangelium a zastánci liberační teologie to učili již dlouho), je idea přemluvit nekřesťany, aby žili křesťanské životy a trvání na tom, že je to částí Velkého Poslání. V typické přednášce pro pastory, kteří se zajímají o COR, Grimstead vysvětluje:

My jsme zástupci Boha na této planetě v tomto národě a v našich městech k tomu, aby se Boží vůle stala na této zemi tak, jako je na nebesích - ještě teď, před odchodem do nebe. Ano, máme různé názory, jak daleko to lze dovést. Naši post-mileniální bratři se domnívají, že se to dá udělat úplně. My, před-milenialisté bychom mohli získat Ameriku, Západní polokouli - nebo alespoň její část.... Na jednom ale musíme souhlasit společně: Že naším úkolem je dosadit pohled na realitu Bible a její morality na naši kulturu pro slávu Boží a pro dobro lidstva - jak pro Křesťany, tak i pro nekřesťany.... a že křesťanská církev celosvětově, je odpovědná za takový rozpad kultury".

Grimstead činí nebiblické spojení mezi církví a světem, kteří mají být oddělení a tím překrucuje Veliké Poslání. Bible je daleko od vnucování biblické morálky na nespasené a přitom varuje, že pokus dodržovat Zákon nespasí - jen zplodí sebechválu. Kromě toho je to nemožný úkol pro nekřesťana! Vzdůstající vise pokřesťanštění světa je velmi lákavá. Tento cíl by jistě nebyl zrovna lákavým pro ty, kteří jako část "eklesie" - "povolaných ze světa", zemřeli mučednickou smrtí z rukou toho světa.... Anneken Jans, mladá žena, byla jednou z nich. V podvečer své popravy v Rotrdamu, Holandsku zanechala svému nemluvněti prohlášení, které si měl přečíst až bude moci. Zde je rada od statečného mučedníka - který byl tak daleko od myšlenky "ovládneme svět pro Krista": Až uslyšíš o chudém, jednoduchém odvrženém stádečku kterým kdekdo opovrhuje a které svět odmítá, připoj se k nim; protože kde slyšíš o kříži, tam je Kristus"..(Jones, "Reformation").

VELIKÝ MÝTUS DOMINIA.

V naší diskusi o potlačování či zmenšování naděje na nebe a ovládnutí světa před návratem Krista jsme se hlavně soustředili na Rekonstrukci a COR, protože mají hlavní vliv mezi evangelíky a fundamentalisty. Co se týká skupin spojující charismatiky, zmínili jsme se o hnutí "Kingdom Now", "Restoration" s učiteli jako Earl Paulk a Rick Godwin. Samozřejmě takových skupin a jednotlivců, o kterých bychom se mohli zmínit je více....

Navzdory podobnostem, které mají, jsou mezi nimi rozdílnosti, jak lze očekávat. Jsou to rozdíly v názorech a rozdílný důraz v tom či onom bodu. Naším účelem není tyto rozdíly prodiskutovat. Co je nutné rozpoznávat je skutečnost, že jeden koncept vytváří spojnicí mezi těmi, kteří pouze zmenšují důležitost Rapture a těmi, kteří ji zcela odmítají a učí, že v té či oné formě církev musí převzít nad světem vládu. Ten koncept je "dominion". Ve skutečnosti "dominion theology" je základní premisou pro všechny, kteří očekávají založení království před Kristovým návratem...

Nežli si probereme co vlastně "Dominion theology" znamená, musíme si uvědomit, že byla založená teprve nedávno. Toto učení je tak nové, že R.J.Rushdoony je považovaný za "otce Dominion theology". A tak Rekonstrukcionisté mohou prohlásit, že přišli s klíčovou teorií, která dala post-milenialismu kořeny, které bylo zapotřebí pro získání široké základny. Když jsme touto klíčovou doktrínou konfrontováni - doktrínou kterou nikdo z Křesťanů za posledních 1900 let neobjevil - máme velmi dobrý důvod k opatrnosti! Nakonec - to je právě materiál, ze kterého se dělají všechny kultury! Potřebuje to určitou dávku arogance, když někdo prohlásí že objevil něco, co Církev po celou tu dobu její existence neviděla...

TEOLOGIE DOMINIA - CO TO JE?

Těch několik veršů, ze kterých je toto nové učení odvozené jsou Genese 1:26-29, kde Bůh říká člověku: "*Plod'te a množte se, a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe*"... Bůh zde prohlašuje nic více a nic méně než že člověk, jako vyšší forma stvoření, vytvořená k Jeho obrazu, dostala vládu nad celou zemí a nade vším, co na zemi je - stromy, rostliny, ryby, ptactvo, zvířata a jiné formy života. Měl zemi obdělávat a používat zvířata za potravu i pro potěšení - ale jako správce, odpovědný svému Stvořiteli!

Tím, že četli tyto verše daleko za to, co prohlašují, Rekonstrukcionisté a i další dominionisté z toho vydedukovali falešné závěry, které nijak z veršů nevyplývají:

- 1) Že toto pověření zahrnuje vládu nad druhými lidmi a ustavení vlád.
- 2) Že tato vláda byla ztracená Adamem při Pádu.
3. Že hlavním účelem Kristovy oběti bylo vrátit tuto vládu zpět.
- 4) Že Velké Poslání v Matouši 28, je prostě opakováním v Novém Zákonu "původní pověření dominia" a tak znamená tentýž příkaz....

Na tomto falešném základu bylo postaveno celé hnutí Rekonstrukce. Ta jednoduchá nadvláda, kterou Bůh dal Adamovi a tím také všem jeho potomkům, se rozrostla do takových rozměrů, že se vymykala i schopnostem samého Adama! Stala se "úkolem", který pouze znovu-zrozený Křesťan může splnit. "Být znovu-zrozený je předpoklad k vykonávání dobré vlády"...

A přesto tento úkol byl dán lidstvu tisíce let před Kristem! Kromě toho Žalm 8 dává jasně najevo, že dominion je pro všechny lidi - ne pouze pro Křesťany!

Přes to všechno, Gary DeMar a Petr Leithart v knize "Reduction of Christianity" prohlašují: Ve skutečnosti Bible učí, že jsme občany nebe, abychom mohli efektivně vládnout na zemi... Nebe je zdrojem vlády - dominia, místo odkud začínáme vládnout. Proč byl Kristus pozdvihnut do nebe a usazen po pravici Otce? Aby mohl vykonávat vládu. Je to přesně právě naše občanství v nebi, které nám umožňuje vládnout na zemi poslušně a efektivně"...

Jaké odhalení! Proč se tedy Bůh vůbec Adamovi zmínil o vládě, když pro Adama bylo nemožné vládnout z prostého důvodu: Adam nebyl občanem nebe! Také: proč bylo nutné, aby Kristus zemřel za naše hříchy, vstal z mrtvých a odebral se k Otci, aby pro Něj (a my skrze Krista) vládl zemskou vládou nad rybami, ptáky, zvířaty a hmyzem - když toto všechno vykonávali lidé od počátku?

ZÁHADY DOMINIA.

Na ten stejný námět prohlašuje Earl Paulk: "Kristus v nás musí převzít vládu na zemi" Earl Paulk, "Held in Heaven Until" 1985. Musel mít na mysli něco mnohem grandióznějšího než vládu nad lesy, pastvinami, poli, a nižšími živočichy - něco víc než prohlašuje Genese 1:26-29. V Dominiu se zdá být další, záhadný rozměr, který není jasný normálnímu čtenáři Bible.... Ve skutečnosti jejich teologie je zřejmým klíčem ke všemu od eschatologie (učení o posledních věcech) až po spirituální válku. Je nám řečeno: "Bible nám dává eschatologii dominia". Dokonce i Pavlovy instrukce "nebojovat proti tělu" ale "přivést každou myšlenku k poslušnosti vůči Kristu" (2 Korint. 10:3-5), je vykládáno jako "strategie pro vládu nad světem". To co se zdá být pro normálního čtenáře jednoduché prohlášení Boha, kterým pověřuje člověka vládou nad nižšími živočichy, "ve skutečnosti" obsahuje zakódované tajemství o pokřesťanštění světa v posledních dnech. "Mandát Dominia", který Adam obdržel, bude splněn v triumfu rozšíření evangelia po celém světě". (Gary North, "Liberating Planet Earth", 1987).... Dominion je alfou i omegou, zaujatou horečnou vášní: "Křesťané mají povinnost, mandát, pověření, svatou odpovědnost získat zemi pro Ježíše Krista - mít vládu nad civilní vládou právě tak jako v každém jiném aspektu života a zbožnosti ... Je to ovládnutí, po čem jdeme - ne jen hlas... Je to ovládnutí co chceme - ne pouze vliv.. Je to moc nad světem za čím jdeme - ne jen stejný čas. Ano, dominion je to, co chceme... (George Grant, "Changing").

Toto je základ, na kterém celá agenda COR stojí, obřezávající vliv Rekonstrukce. Mezi některými nejznámějšími a nejuznávanějšími křesťanskými autoritami v USA jsou Rekonstrukcionisté jako North, Rushdoony a DeMar. Zahrnuje také vedoucí z kruhů orientovaných na Dominion: Earl Paulk typ kingdom/dominion advokátů, jako Maranatha Robert Weiner, pastorem John Giminez a "biskup" John Meares a pastýři jako Bob Mumford a Dennis Peacocke. COR se stala hlavním faktorem dávajícím důvěryhodnost Dominion/teologii a tak ji zanáší do hlavních evangelických církví.

Teologie Dominia má další rozličné formy, některé z nich jsou - je-li to možné - ještě mnohem bizarnější než mnoho Rekonstrukcionistů by vůbec přijalo, ale jejich popularita roste mezi charismatiky, se kterými nyní spolupracují. Někteří vedoucí "positive confession", jako Kenneth Hagin a Kenneth Copeland učí: Dominion dokazuje, že člověk je "v Boží třídě" = malý "bůh" pod Bohem, že ztratil naše božství ve prospěch Satana. Že toto bylo obnoveno v Kristu - a že je jen a jen na nás si ho vzít a vykonávat opět naši kdysi ztracenou vládu na tomto základu. Teologie Dominia a "positive confession" si jsou velmi blízké. Advokáti "positive confession" si osvojí vládu tím, že promluví vhodná slova - zatím co evangelíci, kteří pracují v COR, získají vládu aktivní činností. Jejich příbuznost je jasná a většina dominionistů pracuje na společném cíli..

OBNOVIT VÍSI "ÚKOLU" DOMINIA.

Pravým opakem této nové teologie je fakt, že vláda, kterou Bůh Adamovi dal, nebyla ztracena ve prospěch Satana při Pádu a tak není třeba cokoli znovu vydobývat. Že člověk nikdy tuto vládu neztratil ale pokračuje v ní i dnes, je jasné podle Žalmu 8:6-8. Je to fakt, který každý z nás zná z vlastní zkušenosti. Stále zabíjíme mouchy a komáry, jíme kuřata, chytáme ryby, hubíme krysy a termity. I přes tyto skutečnosti, dominionisté stále tvrdí, že jsme ztratili naši moc při Pádu a naším úkolem je získat ji zpět:

".. kromě toho, je skutečně pravda, že jsme dosáhli vlády nad živočichy a zemí? Využíváme skutečně celý potenciál pozemských zdrojů? Domestikovali jsme medvědy a lvy? ... Zatím co vykonáváme jakousi vládu nad zemí, kletba z Genese 3 naznačuje, že země zůstává ve vzdoru vůči Bohu. Prokletí země tížilo vládu nad ní.. V principu, tato kletba byla odstraněna vzkříšením Ježíše Krista - ale my stále ještě máme postupný úkol restaurovat stvoření ke zbožnému použití".. (DeMar and Leithart, "Reduction").

Tak nakonec jsme vládu sice neztratili, ale země se stala "vzpournou". Pro nás je zřejmě obtížnější dolovat zlato nebo stříbro, či pumpovat ropu ze země, než to bylo pro Adama. A přesto musíme dokončit úkol, který nám Adam zanechal: Dát to všechno dohromady a splnit mandát dominia. Kromě toho je to spojené ve Velkém Poslání, kterému musíme rozumět tak, že se neskládá pouze z rozšiřování evangelia, ale zahrnuje v sobě také domestikaci všech zvířat včetně medvědu a lvů - pravděpodobně také hmyzu a bakterií.

Kristovo vzkříšení tedy "v principu" odstranilo kletbu z Genese 3, ale proč nikdo nepozoroval zmenšení výskytu plevele, nebo krvelačnosti lvů?? Je to proto, že naším úkolem, jako část Velkého poslání v Matouši 28, je postupně "restaurovat stvoření k zbožnému účelu". Jaké pokroucení evangelia, které učil Pavel! Máme věřit tomu, že apoštolové špatně pochopili pravý smysl Velkého Poslání, který teprve za 1900 let "dešifrovali" Rekonstrukcionisté? Teprve oni pochopili, že Kristus plánoval pro své následovníky vládu nad tímto zlým a bezbožným světem?

Písmo naznačuje, že až se Kristus vrátí a bude osobně vládnout, "poušť se rozveselí a pokvete jako růže" (Isaiáš 35:1), "vlk i jehně se budou společně pást a lev bude žrát slámu jako dobytek"... "nikdo už nebude ubližovat a ničit na mé svaté hoře". (Isaiáš 65:25. Jelikož Rekonstrukcionisté věří, že jsou již v Mileniu, domnívají se že toto splní bez přítomnosti Krista...

Chilton píše v knize "Paradise": "Když se kultura odvrátí od Boha, ten podrobí lidi vládě divokých zvířat aby jim zabránil vládnout bezbožně nad zemí. Ale ve zbožné kultuře tato hrozba proti životu postupně mizí a nakonec budou zvířata opět zkrocena a zapražena do služby v Božím království".

Pochopitelně bychom měli vidět evidenci takových trendů v historii. Člověk ale marně hledá kolem světa a v historii bezbožných kultur (kterých by mělo být mnoho), kde lidé upadli "pod vládu divokých zvířat", nebo pro zbožné kultury, kde "hrozba proti životu a majetku postupně mizela". Není žádný rozdíl v chování divokých zvířat v kterékoliv zemi - zbožné či bezbožné - i v období kterékoliv éry v historii, kde by se dal zjistit nějaký rozdíl. Bůh přece neustavil určitý cíl k dosažení v podřizování si země, který by sloužil jako měřítko jak mnoho nebo jak málo vlády jsme dosáhli.

Přesto North píše: "Smlouva Dominia žádá od lidí, aby si podmanili zemi k Boží slávě - Genese 1:28, 9:1-17. Jeho lid ještě musí splnit tento úkol, nežli On se opět vrátí, aby posoudil jejich úspěch"...

Musíme se zeptat: Jaký úkol??? Znamená to postavit továrny v Yosemiteckém Údolí, nebo činžáky v Grand Canyonu? Je naším úkolem vydolovat všechny minerály a vycucát všechnu ropu? Vyžaduje to práci obdělávat půdu - ale dal nám Bůh za úkol obdělávat každý hektar na této planetě a dosáhnout určitého výtěžku na určitou plochu? Pakliže ano, potom není žádné kritérium pro posouzení "úspěchu naší vlády".. A proč přisuzuje North "Dominium" pouze "Jeho lidu", když bylo dáno všem? Vykonávání tohoto mandátu je vrozená charakteristika naší lidskosti, která vyplývá z faktu, že lidstvo - spasené či nespasené - je vyšším řádem tvorstva než zvířata, ptáci, ryby nebo hmyz. Snažit se z takové nadvlády udělat něco víc, znamená manipulovat s Božím Slovem a znásilňovat zdravý selský rozum!!

MANDÁT PŘEVZÍT VLÁDU NAD SVĚTEM?

Celá teologie dominion hnutí by sotva stály za zmínku, kdyby se jednalo o zemědělství, dolování nerostů a o domestikaci zvířat! Jeho provokativnost začíná ve chvíli, když je do toho zahrnuta vláda nad druhými lidmi. Chilton prohlašuje: "Musíme přestat jednat jako kdybychom my, Křesťané byli provždy předurčeni být nějakým druhem nižší kultury. My jsme určeni k tomu, abychom dominovali světu". (Chilton, "Paradise").

Zde je ta "úloha", která vzrušuje srdce dominionistů, o které píše North: "Bůh pověřil člověka aby vykonával vládu nad zemí. Bůh má kontrolu a čeká na svůj lid, aby se postavili vládcům této země a převzal od nich kormidlo. Bitva o Zemi je plněm běhu"... (North, "Liberating").... Fráze jako "převzít kormidlo" nebo "bitva o Zemi je v plném běhu", nenaznačují že je v plánu nechat všechno na Boží "neodolatelné milosti"... V již dříve zmíněném televizním interview Chilton řekl Moyersovi: "Věříme, že institučně by Křesťanství mělo být oficiálním náboženstvím tohoto národa a jeho zákony by měly být křesťanské"... Horliví Křesťané jsou upřímně přesvědčeni, že se od nich očekává, aby vládli nad nevěřícími a dominovali kulturám a národům. Není divu, že ne-Křesťané se cítí ohroženi tím že někdo plánuje vnucovat svou víru druhým.

Pro ty, kteří "porozuměli" veršům Genese, kde Bůh dává Adamovi vládu nad zemí a nižšími tvory, je ve zprávě "skryté učení". Je to vlastně pověření převzít instituce, ustavit království, změnit společnost, pokřesťanit národy, proniknout do jejich struktur a vládnout jim ve jménu Krista. Na druhé straně Ježíš před takovými ambicemi varuje: Vy víte že vládci pohanů nad nimi dominují. Ale mezi vámi tak nebude: kdokoliv chce být hlavním mezi vámi, nechť se stane vaším služebníkem. Ani Syn člověka nepřišel aby mu bylo slouženo, ale aby sloužil a položil svůj život za mnohé". Mat.20:25.

Křesťané nemají vládnout jeden nad druhým, právě tak jako Církev nemá právo vládnout nad světem v této době, kdy většina světa odmítá Krista a Boží milost. Teprve až se vrátí sám Kristus, aby osobně založil své království, budou Křesťané vládnout nad touto zemí - Křesťané v nesmrtelných tělech budou vládnout s Kristem v Jeho slávě.... Tím že zaměnili dnešní dobu za Milenium, dominionisté vyhledávají - a někteří z nich velmi upřímně - moc nad lidskou kulturou - moc, která smrtelnému člověku nepřisluší!

Jistě, existují legitimní autority pro vládnutí v dnešním systému věcí, ale to nelze odvodit z Genese 1:26-28. Toto najdeme v Římanům 13. A v této kapitole vládnoucí autorita není v žádném případě Církev, ale světské síly, od kterých se Církev jasně odlišuje a kterým jsou Křesťané podřizeni! A Římanům 13 nemá nic víc společného s Velkým Posláním než má Matouš 28 s Genesí 1 !!!

VELKÉ POSLÁNÍ: ZNAMENÁ TO DOMINION ?

Pro ty, kteří se upsali Rusdoony-ho teologii dominia, pro ně je tato novým klíčem k pochopení Bible. "Toto ztracené dědictví (vládu) musíme znovu získat, jak se dostáváme do 21 století". (DeMar and Leithart, "Reduction"). Toto prohlašují jako klíčový prvek Velkého Poslání z Matouše 28:18-20. V souhlase s tímto pohledem COR vyzývá církev, aby brala dominion jako samé srdce Velkého Poslání. Kenneth L.Gentry udělal neuvěřitelné prohlášení: "Stvoření našeho kulturního a vládnoucího mandátu lze nalézt v Genesi 1:26-30 a Mandát Nového Stvoření (neboli evangelism) je Velké Poslání... úkol obou mandátů je totožný: podmanit si zemi.(Gentry, "Journal").

Stvoření mandátu (pověření) je následovně upevněno Boží restaurační aktivitou skrze sílu Nového Stvoření (což je Velké Poslání. A proto královláda člověka je viděna v evangelismu. Žádný Křesťan by neměl podceňovat nutnost zachraňování duší v tomto padlém světě. Ale co takhle vyhrát kulturu? Kulturní pokřesťanstění.. (Gentry, "Journal").

Většina evangeliků, ke kterým patří také Gentry, by se zhrozila výkladu, který mění Kristův příkaz *"..na základě Jeho jména má být všem národům vyhlášeno pokání k odpuštění hříchů, počínaje Jerusálemem"*..Lukáš 24:47... na úkol podmanit si zemi a zdomácnět nižší tvory! Rekonstrukcionisté obviňují všechny ty, kteří věří v před-tribulační Rapture ze "zredukování Křesťanství", ale jsou to právě oni, kteří trivializují naše vznešené nebeské poslání. Právě tak není poctivé navrhnout, že vláda, kterou byl pověřen Adam, je opakovaná ve Velkém Poslání a zahrnuje "kulturní pokřesťanstění" ...North píše: Úkol daný Kristem je prostě rekapitulace dominia, které dostal Adam a Noé. Je to ten stejný úkol. Kristus oznamuje moc nad historií, protože On v historii trpěl. (Matouš 28:18). Toto je historický základ pro Jeho rekapitulaci úkolu dominia". (North, "Unconditional Surrender").

North zde ani nepředstírá, že to co tvrdí, je odvozené z Písma. Bez jakékoli výkladové báze, teologie dominia závisí na Matouši 28:18. Když postavili celou strukturu na falešné teologii, Rekonstrukcionisté a další kingdom/dominion advokáti se pokouší přizpůsobit zbytek Bible jejich pohledu. Ovšem vláda o které se zmiňuje Genese 1:26-29 nemá nic společného s Církví, Velkým Posláním, pokřesťanstěním světa, nebo převzetím vlády nad národy. Takové teorie jsou pouze výmysly a ti kteří je učí, se budou jednou odpovídat Bohu!

DOMINION POMOCÍ TECHNOLOGIE.

Kontradikce v teologii dominia jsou početné a bijí do očí. Nic není více neuvěřitelné, než pokus srovnávat moderní technologii s vládou nad nižším tvorstvem v Genesi. K velikému úžasu DeMar a Leithart nám navzdory tomu co říkají, že pouze znovu-zrození Křesťané, kteří operují z nebe skrze Krista, mohou mít vládu, kterou ztratil Adam a obnovil Kristus - přesto poukazují na technologické úspěchy, o které se zasloužili nekřesťané, jako na "ovoce dominia". V tom stejném kontextu se snaží připsat tyto objevy Křesťanům. Dojem, který dostáváme je že převzít vládu nebo splnit úkol dominia - což je podle nich podstata Velkého Poslání, zahrnuje v sobě také technický pokrok. Píší:

"Někteří horliví kritikové teologie dominia používají ovoce dominia aby mohli rozšiřovat své názory. Uvědomte si: Kde by byla církev bez audio kazet, satelitní televize, rostoucímu křesťanskému vydavatelskému průmyslu! ...Jak bychom rozšiřovali evangelium, kdybychom rozhodli, že letadlo nebo automobil byly produktem démonického náboženství? Toto je dominion v akci, dominion, které nerozkvetlo v náboženském vzduchoprázdnu. Tyto vynálezy mají svůj původ na křesťanském Západu". (DeMar and Leithart, "Reduction").

Termín "Křesťanský Západ" v sobě skrývá potíže. Používají jej často a zdá se s velkým nadšením, souhlasem a tvrzením, že Rekonstrukcionisté jsou "advokáty budování křesťanské civilizace". (DeMar and Leithart, "Reduction of Christianity"). Nabízejí se otázky: Poukazují na Západní svět jako na vzor křesťanské civilizace, kterou hodlají dosáhnout? Tak proč jej nazývat křesťanským Západem, když vlastně křesťanským není? A pakliže není, jaký je smysl v tom, že mu budeme připisovat technologický pokrok jako audio kazety a satelitní televizi "Křesťanskému Západu"? Na obě strany to mít nelze - jinak by slovo "Křesťan" ztratilo význam právě tak jako "Křesťanství", když se stalo celosvětovým náboženstvím.

Jejich argument v sobě skrývá několik dalších pošetilostí: Mnoho z těch vynálezů, které položily základ naší moderní technologii právě tak, jako moderní technologie sama, jsou produkty Východních kultur, kde je Pohanství za každým rohem. Měli by jsme je proto nepoužívat? Ve skutečnosti se jim nemůžeme vyhnout. Japonsko, ve kterém dominují taková anti-křesťanská náboženství jako je Buddhismus a Šintoismus, pomalu přebírá vedení technologie od USA. A Ameriku stejně nemůžeme nazývat křesťanskou zemí! A co Západní Evropa, kde počala Reformace ale dnešní její církve je v takovém úpadku, že Křesťanství nebylo rozhodným faktorem po více než sto let? Německo nemůžete nazvat křesťanskou zemí a přesto jeho standard závidí mnoho zemí! A přesto jsme ujišťováni: Důležitý princip působí v historii - Bůh stále pracuje na zničení nevěřících národů aby předal vládu nad světem svému lidu". (DeMar, Leithart).

Takové tvrzení není demonstrovatelné z historie a jeho ovoce nikde ve světě nevidíme. Jsou Křesťané bohatší, zdravější a úspěšnější nežli ne-křesťané? Historie posledních 2000 let neukazuje žádný příklad že by nevěřící kultury byly na pokraji zkázy. A které došly k zániku, byly nahrazeny kulturami stejně bezbožnými. Přes všechnu tu korupci a zlo Katolické církve během Středověku, člověk musí přiznat, že v té době bylo mnohem více všeobecné zbožnosti a respekt pro spirituální věci, než je dnes!

Čím více se snažíme použít logiku na teologii dominia, tím absurdnějším se zdá být! Jistě, není větší příklad - podle jejich vlastní definice "dominium v akci" - než to, čemu říkáme atomová bomba. Co by mohlo být více fundamentální, než převzetí vlády nad atomem? Kromě toho byla vynalezená na "Křesťanském Západu", což z ní dělá nádherný příklad! Ovšem její použití bylo cokoli - jen ne křesťanské. Máme věřit že jednoho dne dá Bůh Křesťanům bombu vodíkovou, aby jim umožnil "zničit nevěřící kultury" rychleji a efektivněji? Tím bychom splnili náš "úkol" daný Velkým Posláním a převzali celý svět od bezbožníků!

VADNÁ APLIKACE DOKTRÍNY PREDESTINACE.

Navzdory opačné evidenci z historie a i skutečnosti, že ani Kristus, ani apoštolové to neučili - COR, Rekonstrukcionisté a další Kingdom Now advokáti setrvávají ve víře, že pokřesťanstění světa je srdcem Velkého Poslání a že jej splní. Základním prvkem tohoto pohledu je Kalvinismus - idea že ti, kteří uposlechnou či neuposlechnou Boha, nemají v té věci vlastně žádnou volbu ale že "neodolatelná milost" (nebo její zadržetí) je tím rozhodným činitelem. Na této bázi, potom pochopitelně, může být celý svět - nebo jeho část, kdykoliv transformovaný. Z toho vznikla víra ve scénáři ve kterém to lze provést i bez osobní přítomnosti Krista. To by ovšem změnilo ve frašku to, co Bible prezentuje jako skutečný boj mezi Bohem a Satanem o lidské duše.

Sen dominionistů je založený na vadném pohledu na předurčení, neboli predestinaci. Bible nikde neučí, že Bůh předurčil jedny do nebe, druhé do pekla! Pavel prohlašuje, že Bůh předurčil Křesťany k požehnání "aby byli podobní obrazu Jeho Syna" (Řím. 8:29) a "aby byli adoptováni jako děti do Jeho rodiny" Efezským 1:5. Jak Pavel, tak i Petr prohlašují, že predestinace je na bázi "před-znalosti Boží" (Pavel v Římanech 8 a 1 Petr 2:1). Logicky: Před-znalost by nevěděla do vůbec obrazu, kdyby predestinace byla jenom záležitost Boží moci! Jak učí Římanům 8, predestinace zahrnuje zajištění, aby všichni ti, o kterých Bůh ví že budou reagovat pozitivně, aby jim evangelium bylo dostatečně prezentované a aby byli zajištěni pro další požehnání, která On nabízí.

Kristovo: "Vy jste si nevyvolili mně, ale já vás" Jan 15:16, nemůže být rozuměno jako že učedníci neměli v té záležitosti jinou volbu! Takto chápáno, by logicky znamenalo nesmyslnost další Kristovy výzvy aby se rozhodli zda Jej budou následovat či ne! Zároveň by to stálo v kontradikci vůči mnoha veršům Písma o lidské odpovědnosti zvolit si mezi Bohem a sebou viz Deuteronomy 30:15-20. Zaměstnavatel prohlásí: "Vy jste si nezvolil mně ale já vás", ještě nepopírá, že volba zaměstnance hrála velmi důležitou roli, ale definuje ten vztah tím že poukazuje na to, že bez rozhodnutí zaměstnavatele by zaměstnancovo přání být zaměstnán, nestačilo.

Takové verše jako na příklad: "Bůh si vás již od počátku vybral ke spáse"..2 Tesal. 2:13 musí být vykládány tak aby se neporušila konsistence Bible! Zatím co některé verše týkající se predestinace by mohly být vyloženy kalvínským pohledem, nesmíme zapomenout, že by to odporovalo duchu celého zbytku Bible - a proto je taková interpretace nepřijatelná!

Zmínili jsme se o tom, že Bible svědčí o lásce Boha k lidem - lásce, která je nekonečná a že "si přeje, aby všichni lidé byli spaseni" 1 Timot.2:4. Kristus nepřišel "svět odsoudit, ale aby skrze Něj mohl být svět spasený" Jan 3:17. Boží účel a přání by nemohlo být vyjádřeno jasněji! A přece navzdory takovým veršům, Jeho příkazu, abychom milovali i své nepřátele a poučení o Dobrém Samaritánovi, Bůh sám, podle učení Kalvinismu se rozhodl nezachránit miliardy před peklem i když, rozšířením své neodolatelné milosti by tak učinit mohl. Toto je za prvé očeřňování Božího charakteru a kontradikce Písma - které musí být úplně odmítnuty!

Právě na základě takového nepochopení Rekonstrukcionisté nás ujišťují, že se všechno zlepší a že budou schopni postupně převzít vládu nad světem.. Jenom tím, že pokroutili vlastní doktrínu Kalvinismu mohou toto tvrdit navzdory Písmu, které předpovídá zhoršování situace posledních dnů, apostázi, nárůst zla, příchod Antikrista a Armageddon. Všechno to lze ignorovat když postavíme hypotetickou teorii že Bůh rozhodnul (proti všemu, co Jeho Slovo učí) rozprostřít víc a více Jeho "obecné milosti" (to má být nižší stupeň milosti které sice nespasí, ale způsobí poslušné chování) až nakonec celý svět bude pokřesťanstěný...

Proč Bůh rozhodl spasit tak málo lidí - a proč Mu to trvá tak dlouho nikdo neví, protože Bible tuto falešnou doktrínu neučí! Ale i kdyby predestinace znamenala, jak Kalvinisté věří, že se Bohu zachtělo zachránit pár a zatratit zbytek, ani tak není evidence - jak v Kalvinismu, tak nikde jinde v Písmu, že by byl Bůh predestinoval více spasených lidí v konečné dny. Ve skutečnosti všichni proroci předpovídají zhoršení situace která vede k soudu. John Pilkey argumentuje:

"Korupce, která existuje v dnešním světě je obdobou doby Noého a založení "kosmosu" (systém mezilidských vztahů) a nic - ani přítomnost Církve tento fakt nezmění! Bůh prokáže nevinnost pravé Církve tím, že použije Rapture jako katalyzátor k tomu, aby pohanský "kosmos" mohl dosáhnout finálního stadia zkaženosti. Jinými slovy: Církev hrála pozdržující roli ... která přestane okamžikem Rapture; ale Rekonstrukcionisté nafoukli tuto omezující roli do jakéhosi druhu regenerativní úlohy" (Pilkey, "Commentary", 1988).

ARGUMENT NA ZÁKLADĚ MOCI/AUTORITY.

Jistota, že Křesťané mohou svět ovládnout pramení z Kristova výroku: "Všechna moc/autorita je dána na nebi i na zemi" Mat.28:18. A tak Ježíš, podle COR prohlášení "prohlašuje, že veškerá moc, kterou Satan nad zemí měl, byla zlomená Jeho smrtí na kříži a vzkříšením". (COR, "Manifesto"). I když je to biblické prohlášení, jeho smysl je daleko jiný, než mu přiřítají obháji "pokřesťanštění".

Dennis Peacocke, bývalý radikál, nyní pastýřský vedoucí společně s Bobem Mumfordem je jedním z hlavních zastánců tohoto hnutí. On prohlašuje a COR Manifesto zní ozvěnou: "Až se Ježíš vrátí, nebude mít více autority nad touto zemí a silami Satana, než měl od okamžiku kdy vzestoupil na nebesa a usedl na trůn". (COR, "Manifesto"). I když je zcela pravdivé, takové prohlášení má za účel prosadit falešný dojem, že všechno, co se na světě stane, záleží pouze na Boží moci. Toto ignoruje skutečnost, že Bůh byl vždy všemohoucí - a přesto Jeho nekonečná autorita nezabránila vzpouře Satana a jeho andělů - ani Adamovi a Evě aby se do té rebelie proti svému Stvořiteli nezapojili a nepřinesli tak na svět nesčetné zlo!!! Nemůžeme uniknout skutečnosti, že Bůh dal lidem moc volby zda Ho budou milovat či se proti Němu postaví..

Dlouho potom, co Kristus "vystoupil na nebesa a usedl na svůj trůn", Pavel prohlásil, že "bůh tohoto světa (Satan) zaslepl oči těch, kteří nevěří".. 2 Korint.4:4... hovoří o satanských poslech, "kteří Pavla bijí" (2 Korint 12:7), prohlašuje že Satan mu zabránil navštívit kongregaci (1 Tesalon. 2:18), píše Timoteovi že několik těch, které se prohlašovaly za Křesťanky, se obrátily za Satanem" (1 Timot.5:15). Petr říká, že "Satan inspiroval Ananiáše a Safíru, aby lhali Božimu Duchu" Skutky 5:3. Takové verše nedávají smysl, pakliže Satan již žádnou moc nemá a je ve vězení, jak Rekonstrukce tvrdí..

Kromě toho, má-li Kalvinismus pravdu, potom je zcela lhostejné zda Satanova moc je zlomená či ne, protože cokoliv se stane, záleží jen a jen na Boží predestinované vůli a Jeho neodolatelné milosti. Ale je to právě naopak! Bůh nikdy neuplatnil svou vůli v absolutním měřítku ani na lidi, ani na anděly - jinak by tento svět nebyl takovým bahniskem zla, jakým je!! A proto: Fakt že Ježíš má veškerou autoritu a moc i na zemi neznamená, že na tomto podkladu my, Jeho služebníci jednající v Jeho jménu, můžeme pokřesťanštit celý svět a přinutit lidi - ať už věří nebo ne - aby poslouchali Jeho zákony.. Lidé mají stále moc volby - a drtivá většina dává přednost milovat sebe více, než Boha. Učit, že to, zda lidé věří nebo nevěří, bouří se nebo ne, je pouze záležitostí Boží moci a autority je překroucení Písma! Není to záležitost holé moci (Boží moc byla vždy nekonečná), ale jak Bůh tu moc používá!

Ve skutečnosti COR Manifesto správně vysvětluje že Kristus použije svou moc v plné síle až se vrátí, což znamená, že ji ještě plně nepoužívá. A to je přesně to, co věří před-milenialista: že zřízení království na zemi bude nutně zahrnovat fyzické vynucení si míru a zákonného chování vůči mnohým, kteří by se jinak nepodrobili. Bible jasně učí, že Bůh nezavede své království na zemi skrze svou neodolatelnou milost, ale že Kristus sám se vrátí na zem jako Král a Soudce a bude osobně vládnout po tisíc let na trůnu Davida, jak hebrejští proroci a i anděl Gabriel slíbili.

A i potom, kdy Kristus dominoval na zemi po tisíc let, když bude Satan puštěn a bude mít přístup k lidstvu opětně "podvede národy, které žijí ve všech čtyřech koutech světa". Tyto národy zaútočí na Kristův Jeruzalém a budou zničeni. Toto bude konečný důkaz slepé pýchy a nenapravitelnosti lidského srdce. Všechny pošetilí argumenty psychologů a sociologů, kteří tvrdí že prostředí nebo špatné dětství vytváří v lidech zlo. V dokonalém prostředí millenia, s osobní vládou Krista, člověk bude demonstrovat zlo ve svém srdci právě tak, jak udělali Adam a Evu v dokonalém prostředí Edenu. Nebude zapotřebí dalšího důkazu že - bez regenerace srdce pomocí Božího Ducha, není pro lidská srdce ani trochu naděje. Pak po soudu počne skutečné Království - věčné a bez hříchu....

DALŠÍ KONTRADIKCE.

Pokus spojit Velké Poslání s tím, co nazývají mandátem dominia, je základem celého programu Rekonstrukce a COR. Výsledkem je zmatené smíchání rozšiřování evangelia s kulturním ovládnutím světa, kteří dává více důrazu na pokřesťanštění, než na obrácení. Manifesto COR prohlašuje: Prohlašujeme, že Velké Poslání je mandátem od našeho Pána, jít do celého světa a udělat Bibli poslouchající učedníky ze všech národů. Prohlašujeme že Bůh stvořil vesmír a člověka v souladu se zákony své vlastní Bytosti takovým způsobem že existuje vztah příčina a následek mezi uposlechnutím Jeho zákonů a Jeho pozhánáním.... A proto je k prospěchu celému lidstvu - Křesťanům i nevěřícím, pakliže každá společnost přizpůsobí své soudní i legalistické systémy aby se podobaly zákonům a příkázáním Bible - jak jen občané dovolí...

Zde máme několik zřejmých problémů. Fráze "zákony Jeho Bytosti" naznačuje, že Bůh je takový jaký je, protože se řídí "svými zákony" - což není pravda. Dále, kdyby Boží pozhánání přicházelo skrze "příčinu a následek", potom - jaké pozhánání za jakou poslušnost? A hned jsme mimo morální říši, v deismu nebo vědě. Lidská vůle není do toho zahrnutá - jeho srdce také ne! Jak se zdá, stačí lidská poslušnost bez pomoci Ducha. Ale Bible učí, že poslušnost bez lásky nemá žádnou hodnotu. Kromě toho, už první příkaz nás učí, že máme milovat Boha celým srdce a kdo překročí jediný příkaz, je vinný z porušení všech (Jakub, 2:10). Láska přece není ve vědecké říši příčinou a následku.

A tak doufat, že lze přimět bezbožné lidi, kteří Boha nemilují a nikdy nepřijmuli Krista jako Spasitele a Pána, aby poslouchali Boha a Jeho zákony, a motivovat je slibem, že existuje vztah "příčina-následek", který automaticky přinese Boží pozhánání, není biblická - vlastně je velmi nebezpečná! North nás přesto ujišťuje, že až nastane "křesťanská rekonstrukce

společnosti", která vytvoří prosperující, bezpečnou, silnou, moudrou a spravedlivou Ameriku, která žije v míru se sousedy - potom všechny národy se počnou mezi sebou strkat, aby byli první na řadě!

Když potom uvidí požehnání, které Bůh uděluje za plnění Jeho principů, výsledek by mohl zastínit i Reformaci! (Gary North). Co se stalo s jeho Kalvinismem? Pokračuje North: Mluvíme o transformaci světa. Krok za krokem osoba za osobou, národ za národem, Křesťané mají dělat učedníky mezi národy.... Pán nám dal tento úkol, abychom „dominovali nad celou zemí“... Jak bychom mohli vyučovat zemi, kdybychom ji neřídili? (North, "Liberating").

Biblické učednictví vyžaduje láskyplnou péči a dobrý příklad. Řídit životy učedníků - a co ještě horšího - řídit svět by byla přesně antiteze splnění Kristova příkazu z Matouše 28. To, že nemáme "učit národy" je jasné ze samé povahy našeho učednictví. Pouze jednotlivec může být učedníkem... Kromě toho, ti, kteří propagují tento názor připouštějí, že národy, ze kterých máme udělat učedníky, budou stále mít mnoho nevěřících občanů. A přesto prvním krokem stát se opravdovým učedníkem ve smyslu Kristova příkazu v Matouši 28, je přijmout do srdce Ježíše Krista jako Spasitele a Pána. Prohlásit něco jiného znamená překrucovat význam Velkého Poslání a zredukování Křesťanství, ze kterého my, kteří věříme v před-tribulační Rapture, jsme obviňováni!

Druhým krokem v děláni učedníků v poslušnosti k Velkému Poslání je pokřtít je. Aby mohl být pokřtěn, člověk musí věřit v Krista. Tím také poslušnost k biblickým principům, ke které Rekonstrukcionisté a COR plánují přemluvit nevěřící, nemůže být částí Velkého Poslání jak oni tvrdí, ale jeho perverzí ...A to je ten případ zde, jelikož ani víra v Krista, ani křest by se netýkal většiny obyvatelstva, které zůstane nespasené. Ani pokřesťanštění světských institucí se nemůže počítat jako část Velkého Poslání, ze stejných důvodů.

A tak když Velké Poslání neospravedlňuje politické a sociální akce které navrhuje a v COR není místo pro ne-aktivisty (Manifesto) potom, jaká je jejich biblická báze? Žádná není! To nejlepší, co jsou schopni říci je že když jednotlivci přichází ke Kristu, rodiny, obchody, čtvrtě, instituce a dokonce i kultury jsou ovlivněny. Ale to je přesně to, co věří evangelíci - že jediná cesta ke spáse duší na věčnost, nebo změny společnosti je skrze rozšiřování evangelia!

Třetího srpna 1987, tento autor (Dave Hunt) napsal následující dopis Jay Grimsteadovi, jako na reakci k poslednímu prohlášení COR: Je zřejmá kontradikce, ne pouze mezi tím, co učí Bible a co vy píšete, ale také ve vaší literatuře. Na jednu stranu oceňuji vaše učení, že pravý Křesťan musí být v plné poslušnosti vůči Kristovi. Potom, co jste prohlásil, že pouze pravý Křesťan může dodržovat Boží morální zákon, se snažíte přivést nevěřící pod biblický zákon tím, že jim ukážete jak výhodné je poslouchat Boží nařízení. Ve spojení s tím, házíte část viny na ty, "kteří nepracují společně na tomto úkolu, zatím co svět se rozpadá a peklo se plní".

Zdáte se naznačovat, že ti, kteří nesouhlasí s vašim pohledem, nemají žádný zájem na tom, že se peklo plní a dělají málo, aby tomu zabránili. Toto není fair. Ti, kteří věří v před-tribulační Rapture mají mnohem více motivace než kdo jiný, aby pracovali na spáse duší tím, že je přivedou ke Kristu - což je jediný způsob jak zabránit naplňování pekla. Ovšem nezabráníte tomu tím, že budete nutit lidi, aby poslouchali Boží morální zákony. Buď vytvoříte velký počet pokrytců tvrdících, že se podřizují aniž by tomu tak skutečně bylo - nebo zoufalé lidi, kteří se budou snažit dodržet zákon, kteří nemají ani pomoc Svatého Ducha, ani změněná srdce, která by se o to mohla pokusit.

Můžete zabránit duším aby nešly do pekla vysvětlením, že spása nepřichází skrze zákon, ale skrze Ježíše Krista přijatého dobrovolně srdcem, jako Spasitele a Pána. Víím že tak věříte i vy - obávám se pouze, že jste se nechal podvést nebiblickým důrazem, pracujícím proti učení o Boží milosti ve kterou vlastně věříte a mající za cíl sociálně-morální rekonstrukci světa, která nebude fungovat. Kdyby fungovala, zničila by to pravé evangelium o Boží milosti....

Israel a přicházející království.

Není pochyb o tom, že znakem dnešní křesťanské scény je stálý zájem o události tohoto světa. A za jakou cenu! Bez očišťující naděje na bezprostřední odchod v Rapture, spirituální problémy houstnou a církve jsou otevřené vůči morální nečistotě a doktrinálnímu omylu. Ukázali jsme, že jeden z těchto omylů je rostoucí víra, že Křesťanství založí království Boží, ještě před příchodem Krista...

I když Písmo jasně spojuje Israel s manifestací Božího království na zemi, Rekonstrukcion - kingdom/dominion vedení shledalo nutným, udělat nový výklad Bible, kde církev nahradila Israel jako vyvolený lid a činí si nároky na jeho pozemské požehnání... A tak sliby, které Bůh dal Israeli ve Starém Zákonu, jsou nyní aplikované na církev. Sice kletba stále padá na Israel, pouze požehnání patří Křesťanství... Národ Israel je prokletý a zbaven jakéhokoliv místa v Božích plánech pro budoucnost. Earl Paulk, který je jedním z vůdců tohoto hnutí, píše:

Některé z nejsilnějších fundamentálních církví stále ještě učí, že Kristus se vrátí, aby shromáždil národ Israel k sobě a já říkám že je to klam, který zabraňuje aby Boží království se mohlo uskutečnit! V každém křesťanském knihkupectví kolem 99% knih tvrdí, že "Israel jsou Boží hodiny" a že Boží smlouva je stále s Israelem. Nikdo nechápe, že cokoliv bylo napsáno v Zákonu a prorocích o Israeli jako národu, bylo převedeno na spirituální Israel a to je Boží lid nebo církev. (Earl Paulk, "The Handwriting on the Wall").

V minulosti byli Křesťané Západu hlavním zdrojem podpory Izraele. S tímto novým heslem "církve-je-Israel", který získal širokou odezvu mezi evangeliky kteří - ještě před několika lety by takový pohled okamžitě odmítli, stala se drastická změna v postoji Křesťanů vůči Izraeli. Toto je obzvláště vidět mezi charismatiky a národ Israel tuto změnu pozoruje s lítostí. Zatím co ti, kteří propagují toto stanovisko popírají obvinění z antisemitismu, jejich stále vzrůstající sarkasmus, posměch a otevřené nepřátelství proti Izraeli nevěstí nic dobrého. A trend se zrychluje...

Boží Slovo to předpokládalo. Vlastně to už kdysi vzniklo v církvi za doby Jana. Zaznamenává těžký trest Krista, za toto falešné učení v dopise do Smyrny. Ti, kteří se pokoušejí prosadit tu starou herezi "my-jsme-ti-praví-Židé", by se měli podívat na slova Krista: "Znám i urážku těch, kteří o sobě říkají že jsou Židé ale nejsou - jsou synagogou Satana". Apokalypsa 2:9..

VZESTUP KŘESŤANSKÉHO ANTISEMITISMU?

Je zcela jasné, proč amilenialismus, který má kořeny v Katolicismu a jeho trochu optimističtější protestantská forma postmilenialismus, musí být proti-israelské. Víra, že církev má za úkol zřídit království na zemi, nemůže koexistovat s biblickým učením, že přicházející mileniální království bude mít hlavní sídlo v Jerusálemu, s Mesiášem vládnoucím z trůnu Davida a s národem Israel postaveným do popředí všech národů.

Není překvapující, že s rostoucím vlivem a popularitou kingdom/dominion - Rekonstrukce hnutí, jsme také svědky oživení mezi tradičního anti-semitismu Katolicismu mezi Protestanty, který Reformace nikdy nepotlačila úplně. Anti-semitismus byl jedním z největších zločinů, který kvetl pod mocí Římského Katolicismu který neměl soupeře. Církev se hlásila k prvnímu papeži - židovskému rybáři a zakladateli církve Kristu, který sám se narodil jako Žid právě tak jako všichni apoštolové a celá ranná církev - ta církev se stala největším pronásledovatelem Židů... Jistě, každý kdo nesouhlasil teologicky s Římem riskoval perzekuci nebo i smrt. Ovšem "hereze" Judaismu byla zvláště odporná autoritám té "pravé církve", čímž se stal anti-semitismus oficiálním. Proto nebylo žádným překvapením, že Vatikán zůstal němý, zatím co kouř peci koncentračních táborů zatemnil oblohu Evropy. Durant nám připomíná, že Hitler měl dobré precedenty pro to, co dělal Židům:

Sněm Vídeňský (1311) zakázal jakýkoliv styk mezi Křesťany a židy. Sněm v Zamoře (1313) nařídil, že Židé musí být v přísném podřízení a služebnosti. Sněm Baselský (1431-33) obnovil výnosy, které zakazovaly Křesťanům se stýkat se Židy. Světské úřady dostaly nařízení, aby umístily Židy v segregovaných bydlištích, donutily je, aby nosili označení a aby zajistily přítomnost Židů při bohoslužbách, které byly zaměřené na jejich obrácení. Papež Eugenius IV. přidal nařízení, že Židé nemohou držet jakýkoliv veřejný úřad, nemohou získat dědictví po Křesťanech, nesmí budovat nové synagogy, a musí zůstat ve svých domovech - za zavřenými dveřmi a okny, Velikonoční týden (moudré opatření proti křesťanskému násilí)...

Později ten stejný papež nařídil, aby každému Židu, který bude přistížen při čtení Talmudské literatury, byl zabavený majetek. Papež Mikuláš V. pověřil "Svatého" Jana z Capistrano (1447), aby každý příkaz byl dodržovaný a pověřil jej aby zabavil majetek každého židovského lékaře, který by léčil Křesťana. (Durant, "Reformation"). V pozdějším životě Martina Luthera jeho anti-semitismus dokonce předčil to, co dělali jeho učitelé. Jeho pamflet "Concerning the Jews and their Lies" (1542) byl plný lží o Židech: "Bůh nenávidí Židy", Talmud doporučuje lhaní, loupeže a dokonce zabíjení Křesťanů. Židé otrávilí studně a používali krev zavražděných křesťanských dětí pro své rituály. Luther přidává protestantské razítko v souhlase s katolickým anti-semitismem, něco, co Hitler později použil jako ospravedlnění k tomu co dělal.

Luther doporučoval Němcům, aby spálili domy Židů, uzavřeli jejich synagogy a školy, konfiskovali jejich majetek, odvedli jak muže tak i ženy na nucenou práci, a aby dali Židům volbu mezi Křesťanstvím a vytrženým jazykem. (Durant, "Reformation"). V dnešní době je anti-semitismus maskovaný tím, že se projevuje pouze proti národu Israel, zatím co se předstírá láska k židovskému lidu jako jednotlivcům. Lidé v tomto hnutí trvají na totální porážce Izraele a na vítězství církve, navzdory všem biblickým slibům, že Israel bude opět ve své zemi s vládnoucím Mesiášem. Namísto hesla: "Bůh je mrtev" běží dnes: "Israel je mrtev". Ovšem prohlášení toho druhého potvrzuje to první, protože Bůh je identifikován jako "Bůh Israele".

POPŘENÍ NEJVĚTŠÍHO SVĚDKA BOHA V HISTORII.

David Chilton píše ve své knize "Days of Vengeance" se pokouší ospravedlnit tezi že "Poslední exkomunikace Izraele přišla v r. A.D. 70 když Jerusálém byl zničený, království bylo převedené na Jeho lid, církev" (Matouš 21:43, 1 Petr 2:9, Apo.11:19, 21:3). "Království nebude nikdy vlastnictvím Izraele". Chilton Vengeance. Rekonstrukcionisté by nás chtěli přesvědčit o tom, že když Kristus slíbil že "*A já se opět vrátím a přijmu vás k sobě*", byl slib, že se vrátí ve formě římské armády a zničí Jerusálém - na rozdíl od Zachariáše 12 až 14. Chilton pokračuje: "Naše studie Nového Zákona bude úplně mimo, pakliže nevezmeme v úvahu očekávání apoštolů Jeho bezprostředního návratu aby zřídil Církev Nové Smlouvy"...

Příchod římských armád v A.D.70 je ve skutečnosti Kristův Příchod ve strašném hněvu proti Jeho nepřítelům (Israel), těm, kteří Ho zradili a pobili Jeho svědky"... Chilton nevysvětluje co míní pod frází "plně ustavit Církev Nové Smlouvy". Tento koncept je vynález Rekonstrukce, bez jakékoliv biblické báze... Je to ve skutečnosti urážkou tvrdit že Církev, která počala na den Letnic, nebyla ještě plně ustavena ale "potřebovala" další utvrzení zničením Jerusálema! Takový neuvěřitelný návrh je pouze částí zmatku způsobeného post-milenialisty, kteří tvrdí, že proctví v Matouši 24-25 byla splněna v A.D. 70...

Tyto kontradikce jsou do nebe volající! Je obtížné pochopit že by je někdo mohl brát vážně! Za prvé: Apokalypsa byla napsaná někdy 20 let po A.D.70, nejpravděpodobněji v r.96. Už jen tento fakt ničí celou tu teorii! Těm, kteří by měli zájem o verifikaci tohoto data, doporučuji novou knihu od House a Ice (Dominion)... Tito dva zároveň dokumentují, že tato A.D. 70 teorie vznikla až někdy v 1600. Byla vynalezená na počátku století španělským jezuitou jménem Alcasar, speciálně k vyvrácení tvrzení Reformistů, že Katolická církev je bestii z Apokalypsy 17. Alcasar chytře dokazoval, že Apokalypsa byla proroctvím o pádu Jerusaléma v r.70. Pakliže celá Apokalypsa byla splněna v r.70, její proroctví se nemohou v žádném případě týkat Katolické církve!

Zachariáš v kapitole 12 poukazuje na Kristovu intervenci u Armageddonu (Apokalypsa 19), příchodem z nebe aby zachránil Israel a zničil mnohé národy, které chtěly Israel zničit. V roce 70 to byl pouze jeden národ, Řím, který skrze své legie Jerusolým zničil bez toho, aby Mesiáš intervenoval. Ve skutečnosti řeč, kterou používá Kristus, když popisuje svůj příchod na zem a která odpovídá přesně Zachariáši 12 je tak jasná, že není pochyb o tom, že se nejedná o rok 70. V každém případě ještě nikdo neviděl toto:

"..neboť jako blesk vychází od východu a svítí až na západ, takový bude příchod Syna člověka" ... "potom se ukáže znamení Syna člověka na nebi a pak budou nařikat všechny národy země, a uvidí Syna člověka přicházejícího na oblacích nebes v moci a velké slávě. A On pošle své anděly s mocným zvukem polnice a oni shromáždí Jeho vyvolené ze čtyř světových stran od jednoho konce nebes k druhému".

Matouš 24:27,30, 31...

Máme další, vážné potíže. Pakliže máme věřit, že Israel byl odříznut od Boha v A.D.70, potom jedna z největších událostí v historii světa - návrat Židů do jejich země a opětný zrod Israele v r.1948, je jenom bizarní náhodou bez jakéhokoliv významu! Ovšem, na druhé straně, pakliže tato ohromující událost je ve skutečnosti vyplněním biblických proroctví jak církev tak dlouho věřila, potom tu máme moderní zázrak známý celému světu - událost, na kterou mohou Křesťané poukazovat jako na důkaz platnosti Božího Slova.

Pohled "církev-je-Israel" okrádá církev o nejpřesvědčivějšího svědka Boží existence, spravedlivého soudu a věrnosti: Pozoruhodná historie židovského lidu, jejich putování, které plní proroctví, návrat do jejich země a předpovězené budoucí katastrofální události které se mají ještě stát.. Pod názvem "Církev Je Israel - Nezbytné Učení", James McKeever píše: Milujeme Hebrejce, kteří žijí - v národu Israel. Podporujeme a děkujeme Bohu za takového spojence na Blízkém Východu. Avšak, Bůh nám jasně ukázal že oni Israel nejsou. Israel se skládá z e všech věřících v Ježíše Krista. Je životně důležité, aby si Křesťané uvědomili, že oni jsou Israel a že všechny nesplněné předpovědi týkající se Israele, patří jim. Nesplněné sliby pro Israel, jsou pro Církev aby je přijala....

HOJNÁ SVĚDECTVÍ BIBLE.

Jistě, existují spirituální aplikace Božího řízení s Israelem a Jeho sliby dané vyvolenému národu, které by se daly aplikovat na církev, ale je mnoho takových, které prostě aplikovat nelze, aniž bychom porušili smysl jazyka, konzistenci a ducha Bible. Národ Israel je spojený se zemí Palestiny a mnohé biblické předpovědi se točí kolem této země. Stačí si připomenout pouze několik: rozeznání Israele do všech koutů světa za jejich hříchy, povolání všech Israelců zpět do země v posledních dnech, následné napadení armádami světa v pokuse vyhladit celý národ u Armageddonu, Kristova intervence pro záchranu Israele a vykonání soudu nad těmi, kteří Israel zničit chtěli. Detailní popis Jeho příchodu na Olivetskou Horu, která se rozpadne ve dvě části.

Kdypak se odehrálo takové roztroušení církve ze Zaslíbené země a kdy se tam znovu shromáždila? To se nikdy nestalo a nikdy nestane! Církev je spojována s Novým Jerusálemem, který přichází z nebe v novém vesmíru a nemá nic společného se starým Jerusálemem s doslovnou zemí, která se jmenuje Palestina. Události posledních dnů, prorokované Zachariášem 12 - 14 nemohou být - ani nejbujnější fantazií aplikované na Církev. Právě tak je jasné, že se to nestalo v r. A.D.70. Zachariáš nám říká o době Kristovy zázračné intervence pro záchranu svých lidí, kdy bude konečně poznán Israelem jako Ten, kterého probodli a celý národ v Něj uvěří. Toto jasně nelze aplikovat na Církev, která se skládá z těch, kteří Krista již znají a uvěřili, že On zemřel za jejich hříchy!

Starý Zákon obsahuje desítky takových definitivních předpovědí, které se, detailně týkají Bohem historicky vyvoleného lidu Israel a jeho Zaslíbené země. Je vyloučeno, aby výklad, který je poctivý a přihlédne ke zbytku Bible, by mohl tyto aplikovat na Církev! Tyto se mohou vztahovat k etnickému národu Israel, potomkům Abraháma, Izáka a Jakuba a k zemi, kterou obývali do doby rozeznání a do které se nyní vrátili. Následující je krátký výtažek z běžných frází nalezených v mnoha verších - sliby, které jsou aplikovatelné pouze na obrození Israele v r. 1948 a na následné události - ne na něco, co se stalo Israeli už dříve, nebo co by se kdy mohlo přihodit Církvi:

"Potom Hospodin tvůj Bůh změní tvé zajetí, a vrátí tě ze všech národů, kam tě kdysi rozehnal... ze čtyřech koutů světa.... Raduje se s Jerusálemem, sdílejte s ním radost všichni, kteří jej milujete... protože tak prohlásil Pán, Věz, já rozšířím jeho mír jako řeku ...a v Jerusálemu budete utěšeni... Israel bude žít bezpečně...ve vlastní zemi... v zemi, kterou jsem dal jejich otcům. Budete mým lidem a já budu vaším Bohem.... Tak praví Pán, který dává světlo slunce ve dne a za noci měsíc a hvězdy za světlo, který rozděljuje moře když vlny řvou....Pakliže toto všechno pomíne, praví Pán, potom i sémě Israele přestane být národem pro vždy"...

Tak promluvil Pán: Pakliže můžete zlomit moje ustavení jak pro den, tak i pro noc tak, že přestane být den i noc v jejich době, potom může být zrušena má smlouva s Davidem, mým služebníkem ohledně jeho syna na trůně.... Pakliže má smlouva není s dnem i nocí a pakliže jsem neustanovil smlouvu s autoritami nebe i země - potom od sebe odvrhnu sémě Jakubovo"

Deuteronomy 30:1-4 - Nehemiáš 1:8-9 - Žalm 106:47 - Izaiáš 11:11, 54:7-17, 66:8-20 - Jeremiáš 23:3-8, 29:10-14, 31:35-36, 33:14-25 - Ezechiel 11:17-20, 36:24-38 - Sofoniáš 3.....

Vyšlo dnes slunce? Svítíl včera měsíc i hvězdy na obloze? Vyjde slunce zítra znovu? Pakliže ano, pak Israel nepřestal být zvláštním národem, kterému Bůh dal zvláštní sliby (které se týkají pouze Israele a ne Církve), definitivní sliby do budoucnosti, které ještě splněné nebyly ale jednou se určitě splní. Pakliže by tomu tak nebylo, ztratil by Bůh Bible veškerou hodnověrnost.... Zatím co některá proroctví Starého Zákona poukazují primárně k návratu z Babylónu, mnoho dalších jasně ukazuje přivedení Israele ze všech národů. A dokonce i návrat z Babylónu je prezentovaný jako předobraz velikého a finálního shromáždění: Lev bude ležet vedle jehněte, Mesiáš vládne z Jerusálema, všichni nepřátelé Israele budou zničeni a mír pokryje Zemi jako vody pokrývají oceány. Je přece každému jasné, že něco takového se ještě nestalo, ale že to poukazuje na milenium, právě tak, jako verše následující. Tyto popisují obrácení jak jednotlivců, tak i národa Israel:

"Věz, přijde den" praví Pán, "kdy učiním novou smlouvu s Israelem i s Judou. Vložím do nich můj zákon, napíší jej na jejich srdce; budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. ...Už nebudou učit své sousedy a každý svého bratra "Poznej Boha", protože mně všichni budou znát - od nejmenšího po největšího" praví Pán. "Odpustím jim jejich hříchy a už na ně nikdy nevpomenu"..... "A dám jim jedno srdce, a jednu cestu, aby se mně obávali provždy.. aby ode mně nikdy neodešli...bude mne těšit činit jim dobro a zasadím je v této zemi s celým mým srdcem a duší". ...."Vylíji na dům Davidův a na obyvatele Jerusálema ducha milosti a proseb o smilování; a oni budou vzhlížet ke mně, k tomu kterého probodli a budou truchlit pro něj, jako se truchlí pro jediného syna"... "A jeho nohy stanou ten den na Olivetské hoře, která stojí na východ od Jerusálema a hora se rozštěpí ve svém středu"... "V ten den vytryskne pro dům Davidův a pro obyvatele Jerusálema pramen k omývání hříchů a nečistot.... a Pán bude Králem nad celou zemí.."

Jeremiáš 31:31-40, 32:36-44 - Zachariáš 12 - 14.

Právě tak Nový Zákon spojuje budoucí království s národem Israel. Matouš si dal práci aby dokázal, že Ježíš v souladu s předpověďmi o Mesiáši byl ze semena Israele a z kmene Judy. Tento fakt by neměl žádný význam, kdyby národ Israel měl být zničený a sliby o obnově království a o Mesiáši na trůnu by už neplatily. Důležitost, kterou Bůh klade na národ Israel a Mesiášův vztah k němu je ukázaný též v prohlášení Gabriela Marii, že Ježíš povládně z trůnu Jeho otce Davida...

TŘI ZÁKLADNÍ FAKTA O KRÁLOVSTVÍ.

Středem našeho zájmu o ztrátu perspektivy nebe a růst úsilí o vybudování království na zemi musí být základní porozumění samého království. Někteří učitelé Bible se snažili rozlišovat mezi pojmem "království nebes", fráze kterou používá pouze Matouš a "království Boží", které je používáno v ostatních evangeliích. Je ale zřejmé že tyto termíny se používají ve stejném významu. Bylo by absurdní navrhnout, že časté poukazy na království v druhých evangeliích nikdy neznamenají království, o kterém píše Matouš. Víme, že ostatní evangelisté píšou často o stejných událostech jako Matouš, používají totožná slova pouze s rozdílem že Matoušovo "království nebes" píšou jako "království Boží". Obě slova, "Bůh" a "nebe" objasňují že, jak Ježíš řekl: *"Mé království není z tohoto světa, kdyby bylo, mí služebníci by bojovali"* Jan 18:36. "Království nebes" stojí v kontrastu ku královstvím tohoto světa...

Navzdory tomu, Gary North prohlašuje: "Jeho Království je nyní z tohoto světa. Nyní Jeho následovníci bojují za Jeho čest, protože slouží vzkríšenému Pánu, který demonstroval svou moc nad smrtí. Jeho království je nyní viditelné na tomto světě skrze Jeho lid". (Gary North, "75 Bible Questions Your Instructors Pray You Would Not Ask", 1984).

Zatím co zde budeme mít pozemskou manifestaci během milenia, království nemůže být realizováno v celé plnosti, protože *"tělo a krev nemůže zdědit Boží království"* (1 Korint.15:50), dokud nebude stvořený nový, nezničitelný a nezkazitelný vesmír po tom, co ten starý byl zničen. Právě tak nemohou zemské bytosti vládnout s oslaveným Kristem ani dokonce v dočasném mileniálním království! Jeden ze základních omylů Rekonstrukcionistů, jak jsme poznamenali, je představovat si že smrtelníci mohou, ve svém "tělo a krev" stavu účastnit se činnosti v království, o kterém Písmo učí, že může být zděděno pouze těmi, kteří mají transformovaná těla.

S.J.Andrews to podává zcela lapidárně: "Tvrdit, že smrtelní a hříšní lidé jsou již připuštěni a mají podíl na Jeho řízení v univerzální vládě a jsou pověřeni tím, aby vládli nad národy, je arogantním před-datováním Království.... Jeho králové musí být nejprve transformováni jako je On, nesmrtelní a nezkorumpovatelní. Až to zemské v nich bude změněno na nebeské, potom budou moci vykonávat svou nebeskou autoritu" (S.J.Andrew, "God's Revelation of Himself To Men", 1886).

A hned vidíme dva spojené omyly. Rekonstrukcionisté doufají dosáhnout ve smrtelných tělech co mohou pouze nesmrtelná těla dosáhnout. Přívrženci "Manifested Sons of God" rozeznávají potřebu nesmrtelných těl pro funkce v království ale nehodlají čekat na čas, který Bůh rozhodl. A obě hnutí sdílejí ten stejný omyl v tom, že si představují založení království bez přítomnosti Krista. Je mimo účel této knihy zabývat se plně otázkami království. Ovšem, jsou určité jednoduché ale důležité koncepty, kterým musíme porozumět.

Ve Skutcích 1 se učedníci ptají Ježíše, zda v ten čas plánuje obnovit království Israele. To byl přece velmi vhodný čas (kdyby tomu to byla pravda), vysvětlit jim, že s Israelem je konec - ať už hned nebo později - a že království už nikdy nebude obnoveno, ale že Církev převzme tuto privilej. Zároveň by to byl perfektní čas prohlásit, že království už zde existuje, počaté Jeho vzkříšením a že Církev jej postupně naplní... Namísto toho jim říká, že *"není na vás aby jste věděli dobu, kterou Otec sám má ve své moci"*, a tím naznačuje tři hlavní body, které podávají potřebný základ pro porozumění otázek Israele a přicházejícího království:

- 1) Že království Boží oproti tvrzení Rekonstrukcionistů ještě nepřišlo, ale bude uvedeno v nějakém neudaném čase, který Otec ponechal ve své moci (Skutky 1:7).
- 2). Že království bude primárně zahrnovat národ Israel a bude restaurováno speciálně pro Israel. (verš 6).
- 3). Že nebude demonstrováno na zemi, dokud Král Ježíš Sám, se navrátí aby osobně vládl ("obnovíš Ty?").

Už postavení této otázky prozrazuje, že Kristus nikdy neřekl svým učedníkům, že Jeho první příchod, nebo Jeho vzkříšení (jak někteří dnes učí), inaugurovalo Jeho království. Naopak, je zcela jasné, že věděli o odložení tohoto někam do budoucnosti. Jan Křtitel, Ježíš sám a Jeho učedníci neustále prohlašovali: "Přiblížilo se království nebes" (Matouš 3:2, 4:17, 10:7 a.t.d.). Židé přesto odmítli a ukřižovali Toho, který se nabídnul za jejich krále - přesně tak, jak předpověděli proroci. Jako důsledek, zřízení slíbeného království musí čekat až na Druhý Příchod Mesiáše, který obrátí Israel zpět k Bohu...

Ustavení království, které bylo předpovězeno a i popsáno hebrejskými proroky a které Israel očekával po staletí, může nastat pouze až vzkříšený Mesiáš bude nejenom poznán ale také přijat svým lidem. Po prvé přišel jako pokorný Boží Beránek, který ponese jejich hříchy. *"Přišel ke svým vlastním a ti Ho nepřijali"* Jan 1:11. Až se vrátí podruhé, přijde v majestátní nádheře a moci Jeho vzkříšení *"aby bojoval proti těm národům"* (armády Antikrista) ... *"A Jeho nohy stanou na Olivetské hoře"* Potom Jeho lid se *"budou dívat na toho, kterého probodli"* (smrt na kříži). *"V ten den vytryskne v Jerusalemě pramen k očištění hříchu a nečistot"*.

Sama slova *"Obnovíš v tomto čase .."* podávají porozumění učedníkům, že království ještě ustaveno nebylo a že pouze Kristus to může vykonat. Skutečnost, že je Kristus neopravil ale řekl, že *"čas restaurace je v rukách Otce"*..., což znamená budoucnost, je dostatečným důkazem že - ať už jsou jakkoliv upřímní - ti kteří prohlašují, že jsme v mileniu, klamou sami sebe a klamou druhé! Je přece jasné, že události prorokované Zachariášem o inauguraci království, skrze Kristův Druhý Příchod ještě nenastaly...

Jak jejich očekávání že království je někde v budoucnosti, tak i přesvědčení že pouze Kristus sám království uvede, jsou zcela konzistentní s tím, co je Ježíš učil. Petr, Jan a Jakub byli přítomni na hoře, kde byl Kristus "transfigurován" (oslaven) kdy Mojžíš a Eliáš přišli, aby si s Ním pohovořili. Již před touto událostí jim Ježíš řekl, že *"uvidí Syna člověka, jak přichází do svého království"*.. Matouš 16:28... Pochopitelně to nebylo království, ale jeho mocný předobraz. Ale opět byla zpráva stejná: Království teprve přijde a bude zahrnovat osobní přítomnost Ježíše Krista. To, co viděli na Hoře Transfigurace se každopádně ještě nestalo...

U "poslední večeře" prohlásil Kristus: *"..nebudu již více jíst Beránka, dokud nebude naplněný v Božím království"*. Lukáš 22:16. Právě tak řekl: *"od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží"*..(Verš 18). Tyto dvě zprávy nám říkají, že království ještě nepřišlo a až se tak stane, Kristus sám bude přítomný při jídle a pití. To se ještě nestalo.....

KRÁLOVSTVÍ BEZ KRÁLE?

Existuje mnoho dalších příkladů ale zde je ještě jeden poslední. Kristus učil mnohá podobenství, která obsahovala tu stejnou duální zprávu: Království je někde v budoucnu a On osobně jej ustaví... Při jedné příležitosti jim vyprávěl zvláštní podobenství, *"protože se domnívali, že Boží království se má ihned objevit"*. Lukáš 19:11. Zároveň naznačuje, že tomu tak brzy nebude. Tato povídka podává pohledy na mnoho aspektů království. Uvedeme jen několik:

Jeden urozený člověk odešel do daleké krajiny, aby se ujal kralování a opět se vrátil. Zavolal svých deset služebníků, dal jim deset hřiven a řekl jim: "Hospodařte, dokud se nevrátím". Avšak jeho občané ho nenáviděli a poslali za ním posly se slovy: "Nechceme, aby tento člověk nad námi vládl"..... A stalo se, že když se vrátil, převzal království a nechal si zavolat své sluhy (odmění své sluhy za věrnost či za nedostatek věrnosti a pak jedná s těmi, kteří se proti němu postavili. "Avšak ty mé nepřátele, kteří nechťeli abych jim vládl, přivedte je přede mne a pobijte"..

Lukáš 19:12-27.

Sluhové, kteří představovali Církev, byli v úplně menšině. Princ (Kristus), který ještě neobdržel právo nad královstvím vládnout, byl odmítnut drtivou většinou těch, kteří by jinak byli občany v říši, nad kterou - eventuálně - měl vládnout. Království bylo ještě ve vzpouře když on k němu obdržel titul a vrací se, aby zničil své nepřátele a počal svou vládu. A právě tak náš Pán, který je nyní odmítnut obrovskou většinou této planety, se jednou vrátí založit své království a potrestat ty, kteří Ho odmítli. Taková je ta stále stejná zpráva Písma.

Nemůže být království bez krále, jak vysvětloval po mnoho let výborný učitel Bible J.Vernon McGee. Každý Křesťan přizná, že tak tomu je, když se jedná o spirituální království srdce. Tam musí vládnout Kristus! A to stejné platí o vnější manifestaci Jeho království během milénia. I tam musí vládnout osobně... Je zcela jasné z Lukáše 24:47 a jiných pasáží, že od apoštolů se nečekalo, že uvedou království, ale že budou svědky pro Krále a Jeho budoucí Království. McGee poukazuje na něco, co se popřít nedá: Abyste mohli převládnout podmínky, o kterých Bible píše - mír, harmonie mezi lidmi i národy, ležící vedle jehněte a.t.d.- nejdříve by musel být ze Země odstraněn Satan! Také kletba, kterou Bůh nad zemí vyslovil, by musela být odstraněna také. V každém případě víme, že Církev není schopná uskutečnit ani jednu z těchto podmínek a tím přítomnost Ježíše Krista je imperativem....

Předpovědi Písma byly - už dávno - chápány jako slib, že Kristus sám se vrátí a bude fyzicky vládnout na této zemi. Dnes jsou stále víc a více vykládány jako vítěznou církev vládnoucí v Jeho nepřítomnosti. Když píše, aby propagoval "Kingdom Now" v britském "Restoration Magazine" (Který o sobě tvrdí že je "Hlasem k Božímu Lidu), známý autor a mluvčí Arthur Wallis cituje Žalm 2, jako předpověď "slíbeného vylití Svatého Ducha v poslední dny" na vítěznou Církev! Wallis dokonce cituje verš šest: "Ustanovil jsem svého krále na Siónu, na své svaté hoře". jako důkaz velikého triumfu církve, nad nepřáteli Krista" před Jeho příchodem...

Zde máme kořeny dalšího populárního - ale velmi nebezpečného omylu: učení, že Církev je Kristus! Nejenom se aplikují na Církev části Písma, které patří Izraeli, ale to stejné se dělá s prorocstvími, které se týkají Mesiáše! Připomíná to Janovo vážné varování o duchu Antikrista, který je připodobněn k popření toho, že Kristus přišel v těle. Toto nové učení má v sobě podobný neméně vážný omyl. Popírá, že Kristus přijde v těle, aby vládnul nad svým královstvím a namísto toho tuto privilej - která přísluší pouze Božímu Synu - připisuje církvi a jednotlivým Křesťanům. Kromě toho tyto síly nemůže vlastnit smrtelný člověk. Pouze ti, kteří byli vzkříšeni a mají nesmrtelná těla...

KDO ZASTAVÍ ARMAGEDDON?

Verše které Wallis cituje, obzvláště v kontextu vlády nad národy "žezlem železným" se může týkat jedině Krista, jak osobně vládne v Jerusalemě, který je speciálně označen v Bibli jako Boží "Svatá hora Sijón". Aniž by se namáhal jakkoliv vysvětlit z Písma, jak "král" vládnoucí ze Sijónu může znamenat Církev posledních dnů, Wallis prohlašuje: Církev dostala autoritu aby uvedla království tím, že bude zachraňovat ztracené, osvobozovat uvězněné, hojit nemocné a budovat Tělo Kristovo...Vzrůstající příznivá reakce je první ovoce. Zároveň s tím přišel nový důraz na životní styl v manželství a v rodinném životě, na sociální a morální problémy i v obchodní a pracovní oblasti, které se přiblíží standardu království... Církev se dostává do tempa - ne aby zhasla jako vyhořelá svíce ale vyšla do přicházejícího věku v záplavě slávy...(Restoration Magazine, June 1987).

Člověka překvapí jak hlubokého předsudku je zapotřebí přirovnat odchod do nebe v Rapture k vyhořelé svíce! Naděje na uchvácení Kristem do Otcova domu a věčný život s Ženichem, tak nějak ztratila přitažlivost pro velkou část Nevěsty. Koho zajímá svět, který má přijít! Převzít vládu nad tímto světem se zdá být větší výzvou a upřímně řečeno, příjemnější! Jak C.Peter Wagner připomíná: Bůh nám nedal za úkol uvést naplno Boží království. Pouze Bůh to může udělat na konci našeho věku. (P.Wagner, "On the Crest of the Wave", 1983).

Je silný důvod pro to, co McGee a Wagner píšou, chceme-li brát Písmo vážně. Kdo jiný, než Kristus bude moci skončit Dobu Strastí, která vyvrcholí v Armageddonu? Kdo jiný by mohl zastavit armády světa, které mají za cíl zničit Izrael? Jeden z nejstrašnějších pohledů na hrůzu tohoto světového konfliktu najdeme ve slovech Krista: "A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nezachránil by se nikdo; ale kvůli vyvoleným budou ony dny zkráceny". Matouš 24:22).

Kristus jasně prohlašuje že ničivé síly aktivní v té době, budou schopné vyhladit život na této planetě a udělaly by tak, kdyby jim nebylo zabráněno. Ani ohrožení života na zemi, ani Kristova intervence se neodehrály v A.D.70. I když ztráta na životech byla jistě veliká, v žádném případě neohrozila celou planetu - holocaust takového rozměru je mimo schopnosti mečů, šípů a oštěpů. Tato předpověď počala dávat smysl až po tom, když člověk vynalezl moderní nukleární, chemické a biologické válečné prostředky a tak se mohou naplnit v naší době.

Kdo by byl tak mocný, aby svou intervencí zkrátil ty dny a zabránil tak vyhynutí života? Každopádně ne Církev, která sotva bude kontrolovat události v pokřesťanštěném světě, jinak by se takové události, o kterých hovoří Ježíš nikdy nemohly stát! Je zřejmé že pouze zázračná intervence samého Krista v plné ukázce Jeho moci, může být tím potřebným faktorem. A to je, co mnoho veršů z Písma předpovídá že se stane...

PODIVNÁ PRAVIDLA HRY DOMINIA.

Jako nový "klíč" k porozumění Písma, teologie Dominia odmítá jasná prorocství že Mesiáš sám obnoví Izrael a povládně v přicházejícím milénium. Králi není dovoleno mít personální účast na Jeho království. Naopak, teologie Dominia z toho udělala naši povinnost převzít vládu a ustavit království bez Krista.... Kristovi není povoleno aby vládnul ve slávě, cti a moci ve světě, ve kterém před tím vytrpěl ponížení, opovrhování, hanbu i odmítnutí. DeMar a Leithart píšou: Teologie Dominia učí, že my můžeme a také budeme mít království Boží na Zemi bez Ježíšovy fyzické přítomnosti v Jerusalemě. (DeMar and

Leithart, "Reduction"). V tradici "Manifested Sons of God" Earl Paulk jde tak daleko že říká: "Smrt nebude poražená vítězným Kristem vracejícím se na zem. Smrt bude poražena Církví, která se směle postaví a prohlásí: My dominujeme nad zemí!" (E.Paulk: "The Proper Function of the Church). Porazit smrt je také částí mandátu Dominia! Paulk pokračuje: Pátou funkcí Církve je porazit posledního nepřítele - smrt - a přinést vykoupení Tělu Krista.... Až se Církev zkonformuje do Jeho podoby tak, že ti kteří zemřou nepůjdou již cestou hrobu, ale budou - v okamžiku - oslaveně změněni. To je ta Církev, která přivede Boží království na tuto zem" (E.Paulk, stejná kniha).

Písmo ovšem specificky prohlašuje, že změna do nesmrtnosti "v okamžiku" nastane, až se vrátí Kristus, který probudí těla spících Křesťanů a transformuje těla Křesťanů žijících.... Potom vezme tyto nesmrtné věřící do nebe na slavnou svatbu. Potom se vrátí se svou nevěstou aby zachránil Israel, zničil své nepřátele a začal tisíciletou vládu. Člověk by si myslel, že takové vítězné scénáριο způsobí radostné očekávání všem Křesťanům. Ale právě naopak - ti, kteří v toto věří, jsou očerňováni pro to, že přijmou "eschatologii porážky".

Teologie Dominia tak pokroutila Písmo, že dnes je jediným "vítězstvím" chvíle až Církev převezme vládu nad světem a uvede Boží království v Jeho nepřítomnosti. Kdyby intervenoval osobně, byla by to Jeho porážka! Proč? Protože ten původní mandát dominia nad světem, který Adam nesplnil, byl svěřen nám ve Velkém Poslání. A tím je to naše odpovědnost vládnout nad světem bez Kristovy intervence. Earl Paulk píše: Musíme se posunout od postavení služebníka k postavení syna v podobě Ježíše Krista a stát se doslovnou inkarnací Boha pro tento svět... Celý svět vzdychá a touží po manifestaci Božích synů - a vy či já, jako Církev musíme začít fungovat v dimenzi, jakou Církev ještě nikdy nepoznala. V tomto bodu života Církve a v procesu přivedení Božího království do reality, Bůh udělal všechno co On udělat může. Není absolutně nic víc, co by On mohl udělat! Bůh ve své svrchovanosti sám sebe omezil když řekl: "Člověče, je to tvůj majetek, postarej se o něj!"

Ať hledáme jak hledáme - v celém Písmu není zmínka o tom, že by Kristův návrat závisel na našich snahách a jaké ty snahy mají být. A přesto tato teologie získává více a více přívrženců - díky snahám lidí jako je Royal Cronquist, který má úspěch u charismatiků. Při posledním "sčítání" Cronquist, kdysi apoštol vymřelého kultu jménem "Walk", (který byl založen nedávno zesnulým John Robert Stevensem), tvrdil, že "Kristus" se mu zjevil 92x aby aktualizoval své instrukce. Jako Paulk i on prohlašuje: Ježíš nemůže a také se nevrátí, dokud zbytek věřících nazvaných "synů Božích" se neukáže a neprokáže... Nedomnívejte se, že kvalifikace pro (plné "synství") je skrze smrt a vzkříšení... obléknete si ji (nesmrtnost) už za vašeho života dnes.... Právě naopak! Bible učí, že nesmrtnost přijde jak k mrtvým tak i živým při vzkříšení - událost, kterou provádí sám Bůh - ne lidé, kteří dosáhli nějakého spirituálního stavu. Toto učení končí těmito verši: *"Tělo a krev nemůže zdědit Boží království... V okamžiku, za poslední trubky, mrtví budou vzkříšení nezničitelní a my (žijící) budeme změněni... Protože toto zničitelné tělo musí na sebe vzít nezničitelnost (aby mohlo žít v mileniu), a toto smrtelné, musí na sebe vzít nesmrtnost.*

KRISTUS NEBO ANTIKRIST?

Kingdom/dominion/Rekonstrukcionisté nepochopili jak historii, tak i proroctví. Jejich vidina království je příliš malá. Tito lidé ztratili - zároveň s nadějí iminentní Rapture - visi nesmrtného člověka, přicházejícího z nebe, aby vládl s Kristem v Jeho království. Namísto toho předpokládají, že Boží plán pro lidskou historii může být splněn těmi, kteří jsou ještě ve smrtelných tělech. Opak je pravdou: Vstup do království vyžaduje transformaci do oslavených těl jako je Jeho.

Podmínka "být narozený znovu", kterou Ježíš vysvětlil Nikodémovi, není nějaké poutavé heslo, nebo nejasná teologická fráze, ale absolutní nutnost a realita!!! Bůh musí udělat něco velmi radikálního a pozoruhodného, aby jsme se stali vhodní do Jeho přítomnosti. Rapture, Doba Strastí a mileniální království řízené Kristem a Jeho vzkříšenou nevěstou, jsou části Božího postupného jednání s člověkem a musí se brát tak, jak je Bible podává a nesmí se kroutit tak, aby vyhovovaly vlastním ambicím....

Už jsme se zmínili o nebezpečí, které je v rostoucí víře, že křesťanská elita má nějaký mandát založit království bez Kristovy přítomnosti. A přesto nic než absolutní teokracie není schopné potlačit zlo a přivést radikální změnu kterou svět potřebuje! Mimo to, mezinárodní vývoj směřuje neúprosně ke zřízení takového režimu. A tento bude buď pod falešným náboženstvím Satana a jeho vtělením, nebo pod pravdou Boží a skrze osobní intervenci Jeho Syna Pána Ježíše Krista.... Zdali jsou lidé připraveni to připustit nebo ne, jediná možná volba je mezi Kristem a Antikristem. Žádný člověk, nebo skupina lidí se nekvalifikují pro vládu nad tímto světem - navzdory všem dobrým úmyslům COR, Rekonstrukcionistů a smíšeninou dalších dominionistů!!!

Vítězství v Kristu.

Lidé kteří věří že Církev musí pokřesťanit svět a zřídít království před příchodem Krista, se spoléhají více na rétoriku, než na poctivé studiu Bible, při obhajobě svých teorií. Ve snaze působit na přirozenou touhu být spíše vítězem, nežli poraženým. Gary North se ptá: "Učí Písmo, že Satan bude v historii vítězný nad Božím lidem? Skutečně si myslíte, že Pán Ježíš Kristus, Pán Slávy, plánuje být v historii poraženým? (DeMar and Leithart, "Reduction", Introduction by Gary North). COR "Mandate" dává stejný důraz na vítěznou Církev.

Pochopitelně, co znamená "vítězství" nebo "prohra", je extrémně důležité! Pohled Dominionistů na "vítězství" se ukázal být velice podivným. Tak podivným, že ani kříž Ježíše Krista se nekvalifikuje! North píše:

Hunt je opravdovým obráncem pozemské porážky Církve ...Dave Hunt popírá progresivní dozrávání Církve a Křesťany-řízené sociální instituci v historii (myslí se historie před Druhým Příchodem)... Hunt argumentuje, že Boží plán ukazuje k porážce Jeho Církve v historii... Řekl jsem že pesimisté, v jejich pokuse odmítnout křesťanský optimismus ohledně budoucnosti Církve, popírají dlouhodobou sociální transformaci celé společnosti. Neudělá naše porážka silami Satana v historii - Krista v historii poraženým?

Rekonstrukcionisté si postavili vlastní pravidla a definice, mezi kterými je jedno svévolné rozhodnutí, že přesto že Kristus přišel jednou na zem v historii. Jeho návrat bude MIMO HISTORII! Historie nyní, patří výlučně nám! Ježíš Kristus je mimo historii a nemůže se vrátit za těchto nových pravidel. Takže Kristovo vítězství při zničení Jeho nepřátel u Armageddonu se "tak nějak" nekvalifikuje jako vítězství v historii. Toto je vynález ve smyslu "přání-otcem-myšlenky", který objevili Dominionisté, pro jejich podivný účel....

MÁNIE POZEMSKÉ SMRTELNÉ EXISTENCE.

Nejenom že se asi Kristus nevrátí, ale Rekonstrukcionisté, nejsou ani ochotní být uchvázeni odsud do nebe a vrátit se potom, v nesmrtelných tělech, s Kristem na zem. To by je - jak tvrdí - odtrhlo od toho, čemu říkají "historie", a tím od jejich pozemských plánů. Tito lidé ztratili nebeskou visi v zaujetí "zemské budoucnosti Církve". Tato budoucnost však nezahrnuje Krista jak vládne na zemi! On by jen překážel jejich osobnímu projektu: Dlouhodobá sociální transformace celé společnosti. Tato, jak oni rozhodli, se musí uskutečnit před Druhým Příchodem Ježíše Krista, aby mohla být uskutečněná smrtelníky...

Právě tak jako Dostojevského "Velký Inkvizitor", tak i Rekonstrukcionisté by pohlíželi na Kristův návrat na zem, jako nevídané vměšování se do jejich plánů na zřízení mileniálního království. Je velmi podivné, že Králi není nejen dovoleno aby ustavil své království ale také aby v něm vládl! Odešel do nebe, místa, do kterého stále a stále více lidí je ochotno vejít až když jsou tak přinuceni smrtí. A On tam musí zůstat, daleko od nich, protože oni mají dlouhodobý program pro zlepšení tohoto světa v Jeho nepřítomnosti. Oni se mylně domnívají, že Církev je v tomto světě aby eliminovala zlo, zatím co slouží jako Boží nástroj, k omezení zla. Není naším úkolem transformovat svět, ale volat ty, kteří zareagují na evangelium Ježíše Krista!!

Až Církev v Rapture odejde, síla Božího Ducha, která drží zlo zpátky, bude odstraněna (2 Tesalo. 2:6-10). Satan potom bez odporu Církve, se pokusí zřídit své utopické království. Rapture není pouze "útekem" Církve. Není to nějaký zbabělý úprk z nemožné situace! Naopak, je to důležitá část Božího plánu v jednání s lidstvem, integrální a důležitá část historie Božích účelů... Tím, že zapomněli, že "krev a tělo nemohou zdědit nebeské království", Rekonstrukcionisté si představují, že mohou zakončit to, čeho pouze nesmrtelný člověk schopný je! Člověka překvapuje jejich nechuť k přijetí oslavených těl, které Bůh touží nám dát výměnou za naše těla slabosti a hříchu, v kterých jsme dnes uvězněni. To všechno pro jednu nafouknutou představu a důvěru v "Křesťany řízené sociální instituce".

Proč ta neochota připustit, že to bude potřebovat návštěvu z nebe, nebeskou invazi nebeských bytostí, vedených samotným Pánem Slávy, aby se odstranilo hrozné zlo na zemi a počala tisíciletá vláda? Pohled Rekonstrukcionistů na toto království a s ním na "dlouhodobou sociální transformaci společnosti" je příliš malý. Dalo by se říci, že je to "redukci" Jeho velikého plánu. Doba Strastí a Armageddon vedoucí ke Kristově oprávněné intervenci je také částí Boží vůle v lidské historii. Tyto události, jasně v Písmu napsané jako varování. Přesto "kritikové" se snaží o "positivnější" přístup než má Bůh sám a nazývají před-tribulační Rapture "pesimistickou".

NEDŮLEŽITOST PESIMISTICKO/OPTIMISTICKÝCH HÁDEK.

Jeremiáš byl pesimista v očích jeho současníků když prorokoval porážku Israele babylónským králem, když všichni ostatní proroci byli jednotní v předpovídání vítězství. To stejné obvinění z "negativismu" bylo vyneseno proti Michaiáši (1 Královská 22) když odvážně předpovídá porážku krále Achába v bitvě proti Assyřanům. A učinil tak navzdory 400 optimistickým, ale falešným prorokům. "Pesimismus těchto dvou se ukázal být správným, zatím co vítězný optimismus jeho protivníků přinesl zkázu. Neměli bychom se starat o to zda je něco pesimistické nebo optimistické - a namísto toho bychom měli dát na to, co říká Boží Slovo - ať už pozitivně či negativně!!!

Někteří z těch, kterým Noé kázal o zániku světa si mohli stěžovat na jeho pesimismus ale my musíme být vděční, že neodmítnul to, co mu Bůh řekl, protože to snad znělo pesimisticky. Na druhé straně máme Gary DeMar-ovu "positivní-agendu-pro-Křesťany-jak ovlivnit-svět. Jaký dopad má "positivní", nebo "negativní" na tento problém? Dejme tomu, že by Noé - namísto zbudování lodě - volil pro transformaci světa a věnoval těch 120 let budování křesťanských institucí pro změnu společnosti - a přitom ještě pěkný statek se stodalou koňmi a dobyt看em. Noé by - tímto "optimismem" zajistil totální zničení života na této zemi....

Bohužel, Lot udělal tu stejnou chybu a investoval všechno co měl v Sodomě, budoval dlouhodobě a - ztratil všechno. Ani v Sodomě nebyl větším problémem pesimismus či optimismus než při Potopě. Nedává o nic lepší smysl odmítnout jako pesimistické jasně předpovědi o Době Strastí, příchodu Antikrista a Armageddonu ve prospěch optimistické eschatologie vítězství, která je odmítnuta jak písmem, tak i historií... Lidé, kteří odmítají před-tribulační Rapture prozrazují slabou stránku své pozice jejich častým voláním po emocích než po Písmu a rozumu.

Namísto toho, aby tedy dokázali z Bible, proč víra v před-tribulační Rapture je vadná, North je falešně obviňuje ze "zbytečného strachu z Antikrista, který paralyzuje křesťanský strach z Boha"... Neudává žádný příklad z nějakého důvěryhodného pramene, který by říkal Křesťanům, aby se obávali Antikrista. Právě tak Gary DeMar - bez jakékoliv dokumentace poukazuje na "pošetilou víru v moc Antikrista", která, jak on tvrdí "brzdí jakýkoliv dlouhodobý program, který by měl odvrátit příliv zla ve světě".

Takový emocialismus je chudou náhražkou za odpovědné výklady Bible jako tyto: "A byla mu dáno (Antikristovi), aby vedl válku s Křesťany (svatými) a přemoci je. A byla mu dána moc nade všemi kmeny, jazyky i národy. A všichni (nespasení) kteří žijí na zemi jej budou uctívat. Apokalypsa 13:7. COR Manifesto odráží podobný emocialismus když poukazují na Křesťany jako "třesoucí se strachem před sekulární kulturou anti-Krista.

Jako odpověď na toto, tento autor (Dave Hunt) napsal Jay Grimsteadovi: "Nechvěji se strachem před sekulární kulturou nebo Antikristem. Pouze se snažím varovat jak Křesťany tak stejně i ostatní, že je svět připravován k přijetí Antikrista. A hledám způsob, jak pozvat lidi k nebeskému občanství, aby se soustředili na ukládání pokladů v nebi"....

JE BŮH DEFETISTOU?

Kromě toho obvinění z pesimismu proti těm, kteří odmítají doministickou teologii je absurdní. Proč? Právě tak jako Kalvinisté tito "optimisté" věří, že Bůh z vlastní vůle si vybere pár lidí a zbytek předurčí k věčnému pecku. Tomu říkají vítězství! A pakliže je to porážka, koho z toho budeme vinit? Jak může "eschatologie vítězství" předpovídat že většina lidstva bude nakonec křesťanská, když mnohem větší část, faktálně miliardy, během mnoha tisíců let "milenia" Rekonstrukcionistů, nakonec půjdou za Satanem? Historie je víc, než několik posledních let!

Jelikož Bůh je dokonalý, Jeho vítězství musí být na sto procent. Nepostačuje říci, že Bůh "zvíťzil" během posledních pár let světové historie, nebo dokonce, že "většinou zvíťzil". A proto nemůže být porážkou pro Boha, když lidé - na počtu nezáleží - odmítají Jeho lásku a dar spásy. Kdyby byla Boží porážkou každá duše která jde do pekla, potom byl Bůh poražený nescetněkrát! Nemůže být porážkou pro Boha, i kdyby všichni skončili v peckle! Byl Bůh poražený protože Israel proti Němu v poušti rebeloval a pouze dva ze dvou milionů šli do Zaslíbené Země? Proč by tedy potom byl Kristus poražený v historii když prohlašuje že jenom málo lidí bude spaseno?

Bůh truchlil, když Jej Israel odmítnul, a Svatý Duch předpověděl, že dokonce i Bůh, přicházející jako člověk, jako jejich slíbený Mesiáš, bude nenáviděn, odmítnut a nakonec Ho ukřížují. Bylo to proroctví poraženecké, pesimistické ze strany Izaiáše, a Svatého Ducha, který Izaiáše inspiroval? Ježíš měl pouze pár následovníků v porovnání k Jeho krmení hladových, uzdravování nemocných, kříslením mrtvých. Ve skutečnosti v celé Bibli a historii bylo vždy velmi málo těch, kteří uvěřili - právě tak jak tomu bylo před Potopou a v Sodomě.

A přesto podivně, v kontradikci k vlastní definici, North cituje Sodomu jako příklad vítězství: "Musíme bojovat proti ohni z pekla s teologickým ohněm z nebe právě tak, jak Bůh bojoval při zničení Sodomy. Sodomité ten boj prohráli, ne Lot a určitě pak už ne Abrahám. Pesimisté na to zapomínají...

Pesimisté na to nezapomněli. Ve skutečnosti Sodoma je dokonalým příkladem druhu vítězství, které předpovídají. Jeden se diví, jak zničení většiny a záchrana pouze mála se má kvalifikovat jako vítězství podle standardu Garyho Northa. Nekvalifikuje se. Namísto toho nabízí obraz přesně té před-tribulační Rapture, proti které stojí, s Církví uchvácené ze zlého světa v okamžiku, než na něj padne Boží soud.

Nedovolíme si dávat důraz na části Písma, které se nám líbí a ignorovat tak často opakovaná varování Bible, že jenom málo jich bude zachráněno. (Lukáš 13:23-30) Že zlí lidé a svědci budou horší a horší - budou podvádět a sami budou podváděni. (2 Timoteovi 3:13). Nechuť ke všemu negativnímu je sotva dobrým důvodem pro odmítání jasného učení Písma že v posledních dnech bude čas velikého náboženského klamu od falešných proroků, podporovaného falešnými zázraky a falešnou doktrínou....

TEN KŘÍŽ: VÍTĚZSTVÍ NEBO PORÁŽKA?

Skrze smrt, pohřeb a vzkříšení, Kristus zvíťzil nad hříchem, Satanem, smrtí a peklem. Jeho vítězství není závislé na lidském ohodnocení, nebo příznivé reakci na Jeho kříž. Toto nesmírné vítězství, které On vyhrál, nebylo ani zatemněno skutečností, že před tím, než šel na ten kříž, "všichni učedníci Ho opustili a utekli". Matouš 26:56. Avšak Gary North tvrdí že všechno méně než obrácení většiny lidstva a pokřesťanštění zbytku bude porážka od Satanových sil a udělá z Ježíše poraženého v historii. Podle této definice Kristus zemřel poražený už proto, že když se vracel do nebe, pouze malá hrstka Jeho přívrženců zůstala na zemi - navzdory všemu co vykonal...

A přesto ten kříž je křesťanským příkladem a představuje druh vítězství, které musíme vyhrát. Křesťanská bitva není proti lidem nebo královstvím či institucím, ale proti našemu zrádnému srdci, proti zlému světskému systému a Satanovi. V tomto boji víry, zapřít sama sebe, vzít svůj kříž a následovat Krista v Jeho podrobení se Otcově vůli, být odmítnut světem: TO JE TEN JEDINÝ ZNAK VÍTĚZSTVÍ!! A toto vítězství nemá nic společného s převzetím světských vlád nebo institucí nebo s tím, kolik lidí bude reagovat na evangelium!

Kristus splnil vůli Otce tím, že nás vykoupil - a proto nebude Kristovou porážkou ani kdyby celé lidstvo odmítlo Jeho dar spásy, který zajistil svou smrtí na kříži! Toto je pravdou jak z Kalvínského pohledu, tak i pohledu opačného. Pakliže, jak Kalvinismus učí, že Bůh zadržuje spásonosnou víru a milost před některými lidmi, potom může těžko být porážkou Krista, když většina skončí ztracená. --- A pakliže, jak evangelíci věří, je zahrnuta svobodná volba těch, kteří slyší evangelium a většina se rozhodne Krista odmítnout, stále to není Jeho prohra. Přesto Dominionisté tvrdí, že když velká většina lidstva Krista nepřijme a zbytek nebude pokřesťanštěn PŘED DRUHÝM PŘÍCHODEM znamená to porážku pro Krista a Jeho evangelium....

Naopak - všichni ti, kteří - ať už mnoho či málo - vložili svou víru v Krista, se podílejí na Jeho vítězství! Boží lid je vítězný, protože Ten který porazil Satana na kříži přišel, aby žil v jejich srdcích jako jejich Pán a Spasitel. Oni přišli pod Jeho ochranu. Bezbožní tak neučinili. Potom je těžké vinit Boha nebo Jeho lid, když bezbožní jsou svedeni Satanem. A pakliže někteří lidé nechtějí přirůknout lidstvu svobodu volby, potom namísto dávání vinu Křesťanům, neměli by vinit samotného Boha za to, že zadržuje svou neodolatelnou milost, která by mohla spasit celý svět???

LIDSKÁ ODPOVĚDNOST A BOŽÍ SLÁVA.

North obviňuje "pesimisty" z "pochybování o síle Božího Ducha přivést lidi ke kříži". Zdá se, že North ignoruje skutečnost, že miliardy lidí v historii již zemřeli a odešli do pekla aniž by byli taženi ke kříži Svatým Duchem. Znamená pochybovat o síle Svatého Ducha když říkáme že většina lidí bude pokračovat v odmítání Krista právě tak, jako to dělali před nimi jiní? Není to nepříznivý odraz na Svatého Ducha nebo evangelium když lidé, z jejich vlastní zlé vůle, odmítnou být přitahováni ke Kristu! A pakliže mají pravdu Kalvinisté, potom lidé svobodu volby nemají, ale Bůh rozhodnul že dovolí aby miliardy zahynuly - i když Jeho Duch je mohl všechny ke Kristovi přivést! Potom to není nedostatek síly či moci, ale lásky! **A BŮH JE PŘECE LÁSKA!!!!**

North přiznává, že jeho teorie je založená na jeho důvěře v učení Kalvinismu, že "Boží předurčující neodolatelná milost si obrácení vynutí". I kdyby tomu tak bylo, Bůh zřejmě - alespoň to tohoto bodu v historii - se rozhodl "donutit" pouze velmi malou část lidstva a zadržel svou milost od drtivé většiny. Podle jejich vlastního Kalvinismu, je to sám Bůh a ne "pesimisté" kdo zavinil Kristovu "porážku" v historii. A nebylo by to snad tak nějak prázdné vítězství, kdyby byli lidé donuceni Bohem udělat to, co by jinak nikdy neudělali? Kde, potom přichází láska na scénu?

Kalvínská doktrína o "neodolatelné milosti" obrací ty veliké konflikty mezi člověkem a Bohem - Boží lásku, trpělivost, milost, kázání evangelia a varování těch, kteří odmítají - na zcela prázdnou frašku! Nedává žádný smysl pro Boha (příklad v Izaiáš 1)

naříkat nad tím, že vychoval děti, které proti Němu rebelují, pakliže je nemožné aby jednali jinak, když Bůh úmyslně zadržuje sílu, která by jim umožnila Jej milovat a poslouchat! Jestliže nic nebrání Bohu - aby rozdával svou, ke spáse potřebnou milost - kromě Jeho ochoty tak učinit, proč žádá lidi a oplakává jejich neochotu? My musíme vykládat Bibli důsledně aniž bychom vinili Boha za existenci zla tím, že není ochotný udělat lidi dobrými. Jediný závěr, ku kterému se dá dojít, je přesvědčení, že Bůh dal člověku moc rozhodování, aby mohl reagovat na Jeho lásku. A tak, ovlivňovat člověka aby udělal něco proti své vůli - ničí člověka, jakého Bůh stvořil. Potom by neexistovala jediná lidská bytost schopná Boha milovat a Bůh by byl oloupen o lásku, pro kterou člověka vlastně stvořil. To právě vítězství tedy, musí být triumf Boží lásky. Získat srdce je mnohem smysluplnější, než je donutit moci...

Northonův Kalvinismus, jak už jsme poznamenali, obsahuje nesrovnalost v tom, jak je aplikován. Přesto že ti, kteří zastávají teologii Dominia učí, o totální zkaženosti (depravity) člověka, jsou optimističtí a věří že i nevěřící poznají výhody v plnění Božího zákona. A přes všechna ta Kristova prohlášení o tom, jak málo lidí spaseno bude, oni se rozhodli navzdory slovům Bible, že Bůh se rozhodl přimět (donutit) postupně více a více lidí - ať už přijmout Krista, nebo uposlechnout biblické zákony, až celý svět bude eventuálně pokřesťanštěný. Kalvinismus mění historii na loutkové divadlo, kde Bůh tahá za scénou provázky. A i tak není žádná báze pro víru, že by On snad nyní, počal tahat za více provázků, než v minulosti....

Byla by to pomluva Jeho charakteru (právě tak, jako popření mnoha částí Písma) říci že On sice může, ale není ochoten spasit každého. Není ale urážkou Boží moci nebo lásky říci, že potom co dal člověku moc volby, a potom co udělal vše, co se udělat dalo, může teď jen přemlouvati lidi aby zvolili správně! Bůh není schopný člověka k tomu donutit!!! Neschopnost porušit lásku, která je částí Jeho charakteru, nijak nezmenšuje Jeho všemohoucnost právě tak, jako Jeho neschopnost zheštit a porušit vlastní čistotu!!

Kalvinisté argumentují, že to zmenšuje Boží slávu a přidává plus ve prospěch člověka, když tvrdíme, že člověk má svobodu říci "ano" nebo říci "ne" k evangeliu Ježíše Krista. Naopak - není vůbec ke cti člověka když Kristus, v láskyplné reakci na naši nemohoucí a beznadějnou situaci opatřil pro nás plnou a bezplatnou záchranu! A není žádná chloubka těch, kteří poznali

svou neschopnost sama sebe spasit a dar přijmuli, protože jen vyložený hlupák může odmítnout! Bůh má všechnu slávu, když řekneme "ano", protože On zajistil tu spásu a přitahuje nás svým Duchem. A člověk má celou vinu když odmítne, protože Bůh udělal vše, co bylo třeba... Kalvinismus zmenšuje Boží slávu v obou směrech....

KDO ŘÍDÍ SVĚT?

Jay Grimstead cestuje po zemi a úspěšně přináší Rekonstrukční myšlenky do hlavních církví. Když přemlouvá pastory a jejich kongregace aby podepsali COR "Mandát" vysvětluje, že klíčová otázka vždy je zda "Satan vlastní tento svět", ne zda "Bůh vlastní tento svět". Snaží se tím naznačit, že když věříme, že Bůh, potom budeme vždy vítězni. Jenom když si uvědomíme, že Bůh a ne Satan je právoplatným pánem světa, potom povstaneme ve vítězství a budeme dominovat nad institucemi, pokřesťanštíme města, kraje i národy. V typické přednášce skupině pastorů kdy odhaloval novou strategii pro převzetí kalifornské Santa Clara a Orange County tím, že přinutí světskou společnost aby poslouchala Boží zákony, Grimstead vysvětluje:

"Dovolte mi abych se obrátil k Velkému Poslání z Matouše 28. ...učednictví, o kterém hovoříme, dostává lidi k poslušnosti k této knize ..a když jdeme k národům v misionářské práci, chceme, aby se ten národ pokusil skrze jednotlivce žít v poslušnosti k Bibli ...Otče náš a Velké Poslání jsou si jsou totožné v hlavní zprávě ...On říká "Přijď Tvé království, staň se Tvá vůle jak v nebi, tak i na zemi"...Většina mých přátel i já jsme se domnívali, že není možné abychom uvedli Boží vůli na zem, protože ta je pod kontrolou Satana ...tak čekajme, že Jeho vůle se stane v mileniu. Ale když Ježíš zemřel na tom kříži, vstal a vystoupil k Otci, všechna autorita na nebi i na zemi Mu byla dána... Až se jednou vrátí, nebude mít více moci či autority než měl, když vystoupil k Otci"..

Samozřejmě - celý vesmír je Boží, ale to neznamená, že se všechno v tomto vesmíru stane podle Jeho vůle! Bůh dopouští zlo, protože dal člověku svobodnou vůli. A není ani biblické ani racionální navrhnout že protože Ježíš má veškerou moc na zemi, a my, jako Jeho učedníci máme tuto moc v Jeho jménu, že tím můžeme způsobit, aby každý uvěřil evangelium - tím méně aby celé národy začaly poslouchat biblické zákony! Ale taková je implikace. V tom případě pokřesťanštit svět nebude mít nic společného se srdcem ale jen s Boží neodolatelnou touhou se kterou hříšníky přemůžeme, pakliže uvěříme že je dosažitelná i pro nás...

Hlavní zbraní, kterou COR hodlá při pokřesťanšťování použít, je uvalení biblických zákonů na společnost. Toto je popsáno v "The Christian World View of Law", jehož hlavním editorem je právě Jay Grimstead. Pravda, celá komise, která na tom pracovala aby se to dostalo do tisku se skládá z významných křesťanských odborníků na právo i teologii. Ovšem, oni se rozhodli pro nemožný úkol a to celosvětové zřízení legalistického přístupu k Bohu, který Israel a vlastně i zbytek světa dokázali že to nefunguje a který kříž Ježíše Krista učinil zastaralým a dokonce odsouzeným...

Právě tak jako "Winning the Battle for the Minds of Men", COR dílo o zákonu je postavené na falešném předpokladu že Boží požehnání přichází jako "příčina-následek reakce k uposlechnutí Jeho zákonů a že "když jednotlivci a společnost přizpůsobí své vnější akce Božímu zákonu a civilnímu zákonu na něm postaveném, vzniknou podmínky, které způsobí sociální oživení a jednotlivé konverze ke Kristu". Tato teze je nelogický a nebiblický pokus o aplikaci na všechny národy to, co bylo slíbeno pouze Israeli! Je jasné, že některé z nich nemohou být připsané jiným národům: na příklad Israele měl být hlavou ostatních národů, půjčovat a nevyplácet si - něco, co nelze připsat všem národům najednou!..

Kromě toho písmo zákona (vnější akce), jsou povyšovány nad postoj srdce. A tím technická poslušnost je propagovaná za účelem získání pozemských výhod bez lásky, která je přece absolutně primární!! ...Ježíš samozřejmě nemá dnes více autority než Bůh měl vždy. A přece tato autorita nezabránila Satanově rebelii v čele mnoha andělů a nakonec i lidstva. Ani nezabránila zvětšujícímu se růstu zla na této planetě až dodnes. A dokonce ještě před tím, než porazil smrt, hřích i Satana na tom kříži, Ježíš měl autoritu od Otce nad bouří, demony, nemocemi. Jemu nechyběla autorita nad tímto světem a jeho obyvateli a přesto byl ukřižovaný v zřejmé slabosti.

A protože se domnívali že prohrál, Jeho učedníci se rozprchli a drtivá většina Jeho vlastního lidu Ho odmítla, jak prorok předpověděl... Ani Písmo, ani logika by nepřipisovala malý počet následovníků ani nevěru těch ostatních k nedostatku síly na straně Božího Syna, která by snad byla později zvýšená o dodatečnou autoritu po Jeho vzkříšení. Tento rozdíl nastal na Letnice když Kristus vešel do nitra svých učedníků skrze Svatého Ducha. A přesto Grimstead praví: "Je to ohromující! Mnozí z nás objevili - po 25 lety služby, že nemusíme nechat Satana u kontroly světa, nemusíme mu a jeho silám dovolit, aby ovládal toto údolí či naše města. Netušili jsme že když Ježíš řekl:"Království Boží je na dosah"... od toho bodu je království Boží jako ostří pluhu orající zemi - poroste a poroste jako droždí v těstu a bude přebírat víc a víc..."

Historie nám v žádném případě nepodává důkaz, že "Boží království je jako orná čepel orající zemi". Kdyby tomu tak bylo po posledních 2000 let, byli bychom viděli alespoň nějaký přírůstek spravedlnosti. Prosté porovnání mezi biblickým slibem "dokonalého míru a spravedlnosti" který bude charakterisovat milénium, a rozbujelá bezbožnost a nespočetné války, které nyní převládají, by měly osvětlit, že království Boží na tento svět nepřišlo kromě do srdcí jednotlivých Křesťanů!! Prohlášení jaká dělá na příklad Grimstead mohou být vyslovena pouze těmi, kteří jsou mimo kontakt s Božím Slovem, historií a dnešní realitou a kteří doufají ve vytvoření podmínek na zemi, o kterých Bible jasně učí že mohou být realizované teprve při Druhém Příchodu Ježíše Krista....

BOŽÍ MOC A AUTORITA - LIDSKÉ POVSTÁNÍ.

Co Grimstead nabízí je velmi podobné "co vyslovíš - to máš" charismatické odnože "Christian Science", známe pod názvem "Positive Confession" zpopularizované Kenneth Haginem a Kenneth Copelandem. Jediný rozdíl spočívá v tom, že Grimstead "vyslovuje" hojení pro společnost, spíše než pro jednotlivce. Ale ještě je mnoho toho, co se musí vykonat. Ale klíč k úspěchu k COR cíli je nový pohled: Bůh a ne Satan má vše pod kontrolou, Kristus má veškerou moc a pakliže začneme tuto pravdu vyznávat, nic nám nemůže zabránit, abychom nepřevzali tento svět pro Boha...

Abychom porozuměli pošetilosti této víry, stačí se pouze rozpomenout na to, co se stalo v Zahradě Edenu (kam nás, kupodivu, chtějí Dominionisté opět zavést). Navzdory své nekonečné moci, Boží autorita nezabránila Satanovi přemluvit lidstvo ke vzpouře a jít svou vlastní cestou. V tom dokonalém prostředí Adam s Evou, právě čerstvě stvoření, bez korupčního vlivu civilizace a chytrému svádění, které na nás dotírá dnes, obrátili se od svého Stvořitele, který je tak šlechetně a štědrě postavil do Ráje...

Byl Bůh v té době Suverénem celého vesmíru? Neměl snad veškerou moc? Jistě že měl! A my nemáme v žádném případě více autority nad národy ve jménu Krista, než měl Bůh nad Adamem a Evou a nemůžeme očekávat lepší výsledek! Právě tak imposice Zákona ze Sinaje nevyřešila problém hříchu a rebelie. Každý z lidí musí jít podle vlastní volby a ta volba nemůže být vynucena ani samým Bohem. Jistě, Satan byl poražen u kříže. To ale znamená že ti, kteří patří Kristu, nemusí dovolit Satanovi ani místečko v jejich životech! Neznamená to, že my můžeme zvolit pro zbytek světa cestu nepokračování v Satanovo království a převzít vládu nad městy a národy! My nemůžeme předat naše vítězství v Kristu těm, kteří jsou proti Němu v povstání proto, že my jsme se podrobili Jeho vůli. Oni sami musí být svolní podrobit se Mu také.

Je nekonečný rozdíl mezi reakcí robota na trvalý nátlak "neodolatelné milosti" Kalvinismu a teplou, láskyplnou reakcí přímo ze srdce těch, kteří byli opravdu přitahováni a získáni Boží láskou. To druhé je to, co si Bůh přeje a pro co učinil člověka schopného.

POKŘIVENÝ POHLED NA HISTORII A SVĚT.

Ve své úvodní řeči Grimstead nadšeně prohlašuje: "Ohromující je to, co se stalo prvních 300let. Ta malá hrstka učedníků ozbrojená Svatým Duchem a Slovem Božím, vypochovala a převzala Římské Impérium. Ne zcela podle plánu".... Proč ne podle plánu? Grimstead připouští, že ranná církev neměla vizi dobytí světa, kterou on později přijmul. Tak proč trvat na tom, že adoptování pohledu převzetí světa - pohled, který ranná církev neměla - je klíčem k tomu co učedníci vykonali bez této vize?

Údajné převzetí Římského Impéria je tou velkou událostí v historii, na kterou Rekonstrukcionisté poukazují jako na příklad pokřesťanství světa pro které se musíme všichni spojit. Peacocke k tomu říká: Potřebovalo to sotva 300 let a Kristus zvítězil nad Césarem skrze svou Církev". (Peacocke, "Winning"). Právě tak píše DeMar a Leithart. Tito dva se pokouší dokázat svá tvrzení citováním Tertuliána, který píše:... "celý svět postupně vyrostl více kultivovaný a početnější... počet měst převyšuje počet chatrčí minulosti... a.t.d. Ale Tertulián žil ve druhém století a pokrok který opěvuje, připisuje pohanské říši! Kromě toho krátce po tom, co křesťanství "převzalo" říši, tato počala pomalu ale jistě padat do temného věku, ve kterém pokrok, který Tertulián chválil, se obrátil zpět... Sotva požehnání, které by mělo následovat pokřesťanství!!

A není pravdou, že ranná církev "vypochovala a převzala Římské Impérium". Jak už jsme viděli, církev byla stále malá, opovrhovaná a pod strašným tlakem, když se Konstantin obrátil a začal preferovat Křesťanství. Namísto toho že by "převzala říši", jak Grimstead prohlašuje, církev to obdržela jako dar od Konstantina a jeho následovníků. Je proto silně klamné prezentovat to, co se stalo ve čtvrtém století, jako chvályhodný příklad splnění Velkého Poslání. Grimstead pokračuje: "A z Boží milosti stvořili v Západní kultuře křesťanský pohled na člověka, život realitu a morálku. A křesťanský světonázor, přicházející přímo z Bible prostoupil Západní kulturu až do 16 století.. A přesto že Katolická církev byla zkorumpovaná a udělala pár doktrinálních chyb a Reformace byla nutná, přesto jeden z velkých úspěchů Křesťanství bylo zavedení na poli kulturním, zákonodárném, obchodním i školském pohled na člověka a život podle Písma... (audio kazeta).

Je šokující že Katolické církvi středověku se přičítá - ještě před Reformací! - uskutečnění dnešního cíle COR: donutit bezbožnou společnost, aby se podřídila biblickému pohledu na člověka a život. Další skupině pastorů ten stejný mluvčí prohlásil: "K roce 1500 křesťanská církev vzala tento koncept pravdy a dostala jej do každého pole života ...my jsme jej nechali zaniknout ..a tak jej musíme znovu nabýt".. (audio kazeta). Zapomněli snad členové COR vedoucí rady na zla, která byla v celé společnosti a na skutečnost, že většina lidí té doby - i když členové církve - pochodovali do pekla v době "křesťanského rozvoje", kterou tak Grimstead chválí a tvrdí, že musíme obnovit?

Takový byl svět, chválený řečníkem, který dal zrod Osvícení s výsledným socialismem, humanismem, vyšším kriticizmem, hédonismem a dalšími. V každém případě nám historie nedává ani jeden podklad pro víru že to vychvalované pokřesťanství, které COR drží jako lákadlo pro zapojení se do nebiblických cílů. Tato agenda spíše přinese tu samou korupci, jaká byla za Konstantina..

"I když to dělali uboze", dodává Grimstead, "vtiskli Písmo do myslí i nevěřících, takže i tito vykonávali zákon, vládu, ekonomii i obchod - podle biblického světonázoru. Neznamená to, že celý svět byl křesťanský ale že se jim podařilo vtisknout Písmo do myslí člověka"..... Ať už se to stalo v jakémkoliv rozsahu, svět věděl o Bibli méně než Nikodém, který zoufale potřeboval znovuzrození - a pakliže jej minul, zůstal ztracený na věčnost...

Nejvíce znepokojujícím rysem COR a Rekonstrukční agendy je, že oni jsou na nejlepší cestě vytvořit svět složený nejenom z Nikodémů ale hlavně Farizejů toho nejhoršího druhu. V jejich zápalu přivést jak svět, tak i církve zpět pod Zákon, znásilňují milost a překrucují smysl Velkého Poslání. Naše obavy, že evangelium spásy jednotlivých duší obsadí až druhé místo, ve prospěch povrchní morality společnosti - se zdají být oprávněné....

DUTÉ, SVĚTSKÉ VÍTĚZSTVÍ.

Na jednu stranu vítáme COR závazek poslechnout Bibli v každé oblasti našeho života. Na druhé straně je zde lidská hrdost, světský tón vítězství, které hodlají dosáhnout - vítězství, které nejenom postrádá křesťanskou pokoru ale opovrhuje jako poraženectví biblickou výzvu vzít svůj kříž a následovat světem odmítnutého Ježíše Krista. Ta pokorná a opovrhovaná cesta kříže se nedá smířit s COR optimistické eschatologie pokřesťanství světa. Apel na poslušnost k morálnímu zákonu Starého Zákona je 1900 let opožděný! Žijeme ve věku povrchnosti, pozlátka kde nám imponují špatné, nesprávné hodnoty. Bohužel - světový standard úspěchu spíše než ten Kristův, inspiroval toto volání po vítězství, které žádný z těch mužů a žen víry z dopisu Židům 11 nikdy neočekával, tím méně dosáhl: ovládnutí světských institucí a kultury.

Pavel varoval ty, kteří si žádali aby se církev přizpůsobila židovským zvykům, aby se vyhnula "perzekuci za kříž Krista" (Galatským 6:12). Mnoho Křesťanů dnes odmítá biblické učení že "pravda nikdy populární nebude". V tom kříži je potupa, potupa být ztotožněn s Kristem, ale oni jsou odhodláni udělat z Křesťanství náboženství většiny, něco prestižního, prezentovat jej takovým způsobem, že se stane převažujícím světonázorem. Takový čestný cíl pozdvihnout morální standard a žít etické životy se líbí celému lidstvu. Kdyby se ale celý svět spojil za takovým cílem, byl by to pouze klam, vedoucí dále od pravdy...

V kapitole nazvané "Peace and Power in the End Times", James McKeever tvrdí že i během Doby Strastí, budou Křesťané schopni porazit své nepřátele a tak uniknout útrapám a smrti tím, že budou používat Boží moc, jako kdysi Eliáš volal o oheň z nebe, aby mohl pobít ty, kteří chtěli zabít jej. Mezi řečí o vítězství cituje Římanům 8:35-38 a komentuje pouze na dva poslední verše, které zní: "Ale v těch všech věcech dokonale zvítězíme skrze toho, který si nás zamiloval".

V jeho snaze být optimistický, McKeever zapomíná, že "všechny ty věci" poukazují k utrpení a smrti, bez nějakého přivolávání ohně z nebes na nepřátele. McKeever píše: "My nejsme pouze vítězové a podmaniteli v Kristu ...jsme víc než dobyvatelé" (McKeever, "Rapture"). Tyto verše ovšem nepoukazují k vítězství, které má na mysli on, ale ke skutečnosti pravého vítězství v Kristu - vítězství které září nejjasněji na obličejí mučedníka. Přemýšlejte na obsahu veršů, které McKeever čte bez komentáře: "*Kdo nás odloučí od Kristovy lásky? Soužení nebo úzkost, pronásledování, hlad bída nebo meč? jak je psáno °denně jsme pro Tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku*".

"PAKLIŽE ZRNO NEZAPADNE DO PŮDY"...

Takové sebe obětování v poslušnosti Boží vůli bylo dokonale zobrazeno Kristem na kříži. To bylo - ve skutečnosti - tajemství Jeho vítězství nad Satanem. Něco, co zcela chybí ve vítězství které je dnes tak populární. Církev má stále v sobě mnoho z kvalit císařových římských legií - a málo z pokory a podřízení se Boží vůli, které tak zpříkladnil Ježíš... Význam písně "Vpřed křesťanství vojáci, pochodující jako do války" byl přizpůsobený standardu světa ke škodě křesťanské vize nebe...

Ježíš Kristus byl veden jako jehně na porážku. Svým učedníkům řekl (a to se týká i nás dnes!) že by neměli očekávat lepší zacházení než On. Bylo to v poslušnosti k Otci že dovolil aby Ho zabili, protože to bylo "skrze smrt kdy On porazil toho, který má moc smrti, to je ďábel".. Židům 2:14.. A tak Pavel v epistoletě Římanům prohlašuje, že takový osud připadne mnoho Křesťanům, ale právě tak jako On triumfoval v utrpení a ve smrti, tak budeme i my. Písmo nikde neučí, že Křesťan, skrze Boží moc, bude schopen vyhnout se utrpení a smrti, ale že zvítězíme skrze utrpení a smrt! To byla Pavlova vlastní zkušenost. Timoteovi píše:

"Ty plně znáš mou doktrínu (povšimni si, první o čem se zmiňuje je základ toho co následuje), způsob života, účel, víru, trpělivost, lásku, pronásledování i útrapy, které na mne přišly v Antiochu, Ikonii, v Lystře (a jiných místech), jaké persekuce jsem vydržel; ze všech mne osvobodil Bůh. Ano, ti, kteří budou žít zbožně v Ježíši Kristu, budou trpět pronásledováním".2 Tim.3:10-12. To osvobození o kterém Pavel mluví, mu pomohlo útrapy vydržet - ne se jim vyhnout! A toto osvobození mezi mnoha jinými v minulosti vyvrcholilo v jeho mučednické smrti. Pavel nenabízí nic lepšího Timoteovi nebo nám! Ano, trpějící Křesťané po celém světě, kde krev mučedníků tekla, se jistě divili co je vadného na Západní církvi. Tito mají potíže porozumět, proč nejsme také pronásledováni, když Bible jasně učí, že to je osud všech "*kteří žijí zbožně v Kristu*".

Alva McLain prohlašuje: "Teorie že Kristus a svatí nyní vládou v dnešním Božím království na zemi je specificky odmítnuta apoštolem Pavlem". McLain pokračuje: Pro Církev, tato mezidobí (Letnice až Druhý Příchod) je čas pokoření (Filip. 3:21), zkoušek (Jakub 1:12), potíží a perzekucí (2 Korint. 4:8-9), utrpení a sténání (Řím. 8:18-23), trpělivého vydržení (Jakub 5:7-11), a neustávajícího boje k cíli, který leží za tímto věkem a světem (Filip. 3:12-14). Pro tento věk musí Křesťané zvláštním způsobem kráčet vírou (2 Korint 5:7) žít v naději (Řím. 8:24-25), snášet nesnáze jako dobrý voják Ježíše Krista (2 Timot. 2:3), nehledět na věci viditelné, ale neviditelné (2 Korint.4:18). (Alva McLain, "The Greatness of the Kingdom", 1959).

PRAVÉ VÍTĚZSTVÍ V KRISTU.

Toto je způsob života, kterým žil Pavel a který držel jako příklad pro Křesťany jeho dnů - a který musí být příkladem i pro nás... A právě proto, že tak věrně žil, mohl těsně před svou mučednickou smrtí napsat Timoteovi: *"Neboť já už jsem vydáván na oběť a čas mého odchodu nadešel. Bojoval jsem dobrý boj, dokončil svůj závod, uchoval svou víru".* 2 Timoteovi 4:6-7... Je možné, aby takový plodný život našeho největšího apoštola, skrze kterého křísil Kristus mrtvé a vykonal tolik zázraků, mohl být zhasnut jako svíce na pokyn pohanského vladaře? Jistě, může! Ale jak to potom může být vítězství?.....

Jistě ne takové vítězství jaké Rekonstrukcionisté a jiní Kingdom/Dominion advokáti prezentují jako vhodné pro dnešní dobu. Ano, Pavel získal mnoho lidí pro Krista a dokonce byl obviněn z toho že postavil svět nohama vzhůru" Skutky 17:6.. Ovšem počet skutečných Křesťanů představoval malý zlomek z populace jeho dnů. Pavel založil mnoho kongregací v mnoha městech, ale vzrůstající počet Křesťanů představoval mrňavou menšinu, kterou kdekdo opovrhoval. Pavel dokonce získal konverty na císařském dvoře, když byl v Římě poprvé (pozn. překladatele: Dave se domnívá, že Pavel byl v římském vězení 2x a že v té svobodné přestávce navštívil také Španělsko. Jiní studenti Bible se domnívají, že Pavel byl zavřený pouze jednou a skončil pod římským mečem ve věznici Marmora. Ani jeden pohled není víc pravděpodobný, než ten druhý. Konec poznámky) v domácím vězení a bylo mu dovoleno aby volně hovořil. Nyní je ve vězení a Řím si žádá jeho hlavu. Všichni apoštolové, vyjma Jana zemřou mučednickou smrtí a Církev se uchýlí do katakomb.

Když píše v tomto čase Timoteovi, Pavel už ví, že půjde do nebe, aniž by viděl to vítězství o kterém je nám nyní řečeno, že je odpovědností církve. Ano, církev již pomalu odpadá od pravdy a Pavel bolestně přiznává: *"Všichni co jsou v Asii, se ode mně odvrátili".* 2 Timoteovi 1:15... Kromě toho Pavel ví, že situace v církvi se ještě zhorší. Ve svých posledních slovech starším v Efezu, když je povolal aby se s ním setkali v Miletu, Pavel varuje: *"Vím, že po mém odchodu k vám přijdou draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo. I z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci aby strhli učedníky za sebe".* Skutky 20:29.. Namísto aby potvrdil sliby vítězství církve, které Rekonstrukcionisté propagují, všechno co Pavel píše ukazuje na opak. Cítí se Pavel poražený proto, že se mu nepodařilo transformovat společnost tak, jak "Koalice pro Oživení" tvrdí, že je to odpovědnost církve pod Velkým Posláním? "

Právě naopak! Pavel prohlašuje starším v Efezu: *"Ale žádné z těchto věcí (útrapy, persekuce a hrozba smrti) mně nepostraší - svůj život si nijak necením, abych mohl zakončit svůj závod a službu, kterou jsem od Pána Ježíše, prohlašovat evangelium Boží milosti".* Skutky 20:24. ...A tak bez toho že by dosáhnul ovládnutí světa, nebo aby na tom alespoň pracoval, Pavel triumfálně končí službu, kterou mu Kristus dal. Chilton se posmívá Křesťanovi, který následuje Krista ve vítězné cestě kříže: On má hlavní povinnost v životě: aby si na sebe nechal šlápnout pro Krista. A tak ten "spirituální" člověk, z tohoto pohledu je "padavka". "Srábek". Ale alespoň je "hodným srábkem".

Křesťanství "optimisté" jsou jako ti posměváčkové, kteří stáli kolem kříže a volali: *"Jsi-li Syn Boží, sejdi s kříže a zachraň se".* To je ten druh vítězství po kterém volají - vítězství, které se líbí světské mysli ale které, zaplatí Bůh, Kristus odmítnul. Jako Jeho nevěsta a svědci, máme jít v Jeho šlépějích. Přesně jak se zpívá: *"Svět za mnou, kříž přede mnou - není cesty zpět".* Štefan nebyl poražený ve svém odvážném postoji za pravdu, i když ho to stálo život!

Takový byl příklad pravého učednictví celou historií, takový je i dnes. Ranná církev jak jsme viděli, byla vítězná když ji kdekdo nenáviděl, když ji mučili a předhazovali lvům - ale vždy prohrála (aniž by to věděla), když římský svět byl pokřesťanštěný. I když Apokalypsa 13 uvádí, že Antikrist bude mít moc fyzicky přemoci Křesťany, i přesto budou vítězi spirituálně skrze jejich mučednictví: *"a přemohli ho (verš devět) krví Beránka a svým svědečtím a necenili si svůj život nad smrt".* Apokalypsa 12:11..

Vítězství které přemůže svět je naše víra - víra, která se nebojí ani smrti. Daleko od tvrzení, že by měli převzít svět, dopisy sedmi kongregací Asie zdůrazňují zůstat ve víře až do smrti. Ti kteří prosí za oživení, by si měli uvědomit, že to bude doprovázené zuřivou opozicí a pronásledováním. Byli mučedníci poraženi? Byl Pavel poražen? Byli ti, kteří zemřeli v arénách nebo na hranicích, byli také poraženi? Ne, a tisíckrát ne! Oni ukázali to pravé vítězství - vítězství nad nenávistí, posměchem, utrpením, smrtí, Satanem, které manifestoval Kristus. Volat po vítězství, které je pro nás atraktivní, je vlastně lživým voláním představit porážku (ať už zvenku vypadá jakkoliv) která je budoucí porážkou v příštím světě.

Podstata Kristova vítězství je stále ukazována církvi jako příklad. Laodicejským píše Kristus: *"Tomu, kdo překoná, daruji mu sednout se mnou na můj trůn, právě tak jako já jsem překonal a usedl s Otcem na Jeho trůn".* Apokalypsa 3:21.. Je zcela jasné, že měli překonat stejným způsobem jako Kristus - poslušností až na smrt - smrt na kříži. Ta výzva a slib jsou s námi i dnes právě tak, jako platil pro kongregaci ve Smyrně. *"Bud' věrný až na smrt, a já ti dám korunu života".* Apokalypsa 2:10..

Nejedná se také o smrt fyzickou. Základní k cestě, po které Kristus chce abychom Ho následovali, je popření sama sebe jako část kříže v našem životě. Není méně vítězné zůstat naživu a svědčit pro Krista - živý svědek, pro kterého úspěch, požitky, a prosperita světského vítězství nemají žádnou přitažlivost. Takový je triumf těch, jejichž touhy jsou upřené na věci nahoře, kde Kristus je a odkud se brzy vrátí, aby si vzal ty své do Otcova domu....

Duch i Nevěsta praví "Přijď!"

Bible je jedna kniha - i když je rozdělena do dvou rozdílných částí. Nový Zákon je naplnění toho, co předpověděl Starý, a ve Starém Zákonu najdeme mnoho typů nebo obrazů, které jsou zamýšleny zaopatřit nás hlubším pohledem do toho, co je v Novém odhalené. Pochopení je pevně zakotvené v samotném Písmu. Pisatel epistol k Židům na příklad vysvětluje, že zákon, náboženské předpisy, Stánek a jeho oběti byly "obrazy" (symboly) pro ten čas. (9:9, 10, 24), naplněné v Kristu a které zobrazují samo nebe. Někteří jednotlivci ve Starém Zákonu jsou jasně typy Krista, představující svými životy - i když nedokonale - pozoruhodné obrazy slíbeného Mesiáše. Ze všech těch postav Starého Zákona, žádná nezobrazovala Krista takovým způsobem jako král David. Mnoho z toho co psal o sobě, bylo naplněno v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. V Žalmu 22. na příklad, je jasně zobrazeno ukřižování Krista, dokonce až na vojáky, kteří losují o Jeho šat, a některá slova, která Kristus promluví s kříže. V mnoha směrech bylo Davidovo království předobrazem přicházejícího království mileniálního. Bude to z trůnu Davida, odkud bude vládnout jeho potomek Kristus, nad obnoveným Israelem z Jerusalema jako hlavního města mileniálního království.

Už jsme poukázali na to, co anděl Gabriel řekl panně Marii: "Otěhotníš, porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude velikým a bude nazván Božím Synem a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Bude panovat nad nad Jakubovým domem navěky a jeho království nikdy neskončí". (Lukáš 1:31-33).

PROČ NEPOZVAT KRÁLE ZPĚT?

Dokonce i odmítnutí Krista Jeho vlastním lidem je zobrazeno mnohokrát v Davidovi. Uvedeme alespoň jeden. David byl odmítnut nejenom svým otcem, bratry a Israelem než se stal králem, ale byl odmítnutý Israelem opět před koncem svého života a musel z Jerusalema uprchnout kvůli povstání, které vedl jeho syn Absalom. Nebylo pochyb, že David a jeho elitní sbor neuvěřitelných bojovníků mohl porazit celý Israel. Jerusalém však nebyl místem pro boj a Israel už Davida nechtěl, a tak král odešel v ponížení... Přesto že jeho bojovníci bojovali proti - možná tisícinásobné přesile, David nařídil velitelům: "Jedněte mírně kvůli mně, s Absalomem". (2 Samuel 18:5). David věděl, že Israel bude rychle poražen. A skutečně! Jeho muži to vzali zkrátka a zanedlouho zahnali celou israelskou armádu daleko za Jordán. Ale také, proti rozkazu, zabili Absaloma a to zlomilo Davidovo srdce. Když padl vůdce, Israel se rozprchnul - a každý muž se vrátil v hanbě domů. David mohl napochodovat do Jerusalema a zasednout okamžitě na trůn, ale neudělal to. Israel ho odmítnul a nyní musí požádat, aby se král vrátil zpět...

David sedí u brány Jerusalema jeho armáda usazená při jižní straně Jordánu. Čeká na pozvání. Jeho zvědové ho informovali že Israel se podivuje, proč se ještě nevrátil zpět - ale David nedostal oficiální pozvání, které chtěl hlavně od svého vlastního kmene, Judeji. David si povolal dva hlavní kněze, Zadoka a Abiathara a poslal je do Judeje se zprávou: "Jste mí bratři, kosti mých kostí - budete proto poslední, kdo pozve krále zpět? (2 Samuel 19:14-15). Tak pohnul srdcem celé Judeje tak, že poslali králi zprávu: "Vrať se se všemi co jsou s tebou". A tak se král vrátil...

Nedalo by se říci, že všem těm svádějícím Absalomům tohoto světa něco chybí? Dokonce i svět má potíže najít vůdce, který by byl schopen zřídít nové světové království, které by jej vyvedlo z chaosu. A nemohlo by to být tak, že náš "David" sedí u bran nebes smutný, že Jeho Nevěsta - Jeho Tělo - kost Jeho kostí - tělo Jeho těla (Genese 2:23) - Ho nevolá zpět aby vládl světu, který Ho tak zoufale potřebuje? Není možné, že nynější úkol pro věrné Křesťany, dnešní Zadoky a Abiathary, je vyzvat církve aby zdvihla svůj hlas k nebi a řekla: "Přijď, Pane Ježíši?" Možná že On nečeká až se Nevěsta sjednotí a dozraje natolik, aby vládla světu, ale touží jen po jednom: Po prostém zavolání lásky "Vrať se, Pane!"

JAKÁ JE VAŠE OMLUVA?

Mnoho knih by mohlo být napsáno podle podobnosti Ježíše Krista, která podávají různé obrazy Druhého Příchodu. Jedno z těch fascinujících a přesto tak málo pochopené podobnosti je povídka o bohatém muži, který měl potíže přesvědčit pozvané, aby se dostavili na tu magnificentní hostinu, kterou připravil. Tato povídka je známá pro neuvěřitelně směšné výmluvy pozvaných:

"První mu řekl, "koupil jsem kus půdy, musím se na ní podívat, prosím omluv mne. Druhý pravil: "Zakoupil jsem pět párů volů, musím je vyzkoušet, prosím omluv mne". Jiný řekl: "Oženil jsem se a proto nemohu přijít". Lukáš 14:18-20.

Toto podobství bylo a je oblíbené u evangelistů, kteří stále zobrazují ty, kteří se vymlouvají, jako hříšníky, kteří odmítají spásu. To ale není v žádném případě zpráva tohoto podobství. Pozvání byla dodána již dříve a velké množství pozvaných

nadšeně přislíbilo účast. Teprve když už bylo všechno připravené a čas hostiny nadešel a nikdo nepřišel, potom hostitel vyslal sluhy "v hodinu večere .pojdte, vše je připraveno" verš 17. Teprve nyní, po tom co přijmuli pozvání, každý porušil svůj slib nesmyslnou výmluvou.

Spíše než odmítnutí evangelia, hosté kteří byli očekáváni, představují typ "jako-Křesťana", který zdánlivě přijal Krista a možná chodí i do kostela. Když potom přijde čas Rapture do nebe k Svatební Večeři, Ježíš se podívá na jejich srdce a vidí, že jejich skutečná touha není po nebi, ale po věcech tohoto světa. Tito lidé by raději na nebe nemysleli až ve stáří, těsně před smrtí - kdy jediná druhá možnost je peklo. Do té doby jsou příliš zabráni v záležitostech tohoto světa, než aby vůbec pomýšleli na odchod z této planety. Možná že mají právě naplánovanou dovolenou na Hawaii, možná že mají být povýšeni s větším platem, možná že si chtějí postavit dům.... Jejich srdce ve skutečnosti s Kristem vůbec nejsou ale drží se tretek tohoto světa.

Nesmyslné výmluvy, které ukazují na pokrytectví původního přislíbu rozhněvají hostitele. V té chvíli řekne sluhům: "Vyjděte rychle na náměstí a do ulic města a přiveďte chudé, mrzáky, slepé i chromé, aby se můj dům zaplnil... Musíme být velmi opatrní, abychom nestavěli příliš mnoho na jednom podobenství! Ale tato povídka je v souladu s jinými, které Pán vyprávěl, i s Jeho učením. Zdá se poukazovat na apostázii posledních dnů. Zobrazuje zároveň také ohromnou úrodu duší, přicházejících ke Kristu, kteří vyhlížejí jako velmi nepravděpodobní kandidáti pro nebe. Ti "na náměstích a v ulicích města", mohou reprezentovat "fetáky", kriminálníky, vyznavače New Age, občany komunistických zemí, (více než 50 milionů Číňanů se stalo Křesťany v minulých letech) a dalších, kteří se nám zdají být velmi nepravděpodobní pro evangelium.

Toto podobenství je vážnou výzvou pro každého Křesťana, aby prozkoumal vlastní srdce s opravdovou poctivostí. Milují Krista natolik, aby žádná jiná láska nebo ambice mně nezabránila říci s opravdovou touhou a upřímností "Přijď Pane Ježíši, přijď ???" Bylo by možné, že většina těch argumentů proti iminentní Rapture, by byla pomůckou k zakrytí nedostatku lásky ke Kristu, která je tím základním elementem. I kdyby snad vedoucí hnutí, které odmítá Rapture tuto lásku měli, nevytváří přesto nebezpečí pro druhé?

Jak to podal C.S.Lewis: Většina z nás shledává velmi obtížným chtít "nebe" - kromě toho, že to znamená setkat se s přáteli, kteří již zemřeli. Jedním z důvodů je skutečnost, že jsme nebyli vyučováni - naše celé vzdělání se upírá na tento svět... Musím v sobě udržovat touhu po mé pravé zemi. ...Musím z toho udělat hlavní objekt svého života držet se touhy po té druhé zemi, a pomáhat druhým aby činili totéž... (C.S.Lewis, "Mere Christianity").

VÝMĚNA NEBE ZA TUTO ZEM.

Jako Pascal, Augustin a mnoho jiných velkých myslitelů, také Lewis poukazuje na Bohem danou touhu, která je společná celému lidstvu - "touha, kterou žádný prožitek na tomto světě neuspokojí". Lewis argumentuje, že taková univerzální, i když velmi často nepochopená touha je sama v sobě evidencí, "že jsme byli stvořeni pro jiný svět".... Ale nová vize, která zaplavuje církve, vyžaduje aby ta vrozená touha po nebi byla potlačena nebo odmítnuta, protože je škodlivá pravým cílům církve.....

Gary Greenwald je pastorem v Jižní Kalifornii v rapidně rostoucí kongregaci - populární televizní program a oblíbené přednášky na audio kazetách. Greenwald je zřejmě přesvědčený, že "Otcův dům s mnoha příbytky" je schovaný někde na této zemi, protože prohlásil před svou kongregací: "Zpíval jsem všechny ty nebiblické písně: "Tento svět není mým domovem" ..."jenom procházím" ..."mé poklady jsou uloženy tam někde za modrou oblohou" ..."zpívali jste je někdy také?" ....Mám pro vás novinku: Tento svět JE vaším domovem. Navždy, podle Božího Slova... Náš konečný domov je zde na zemi".(Pastor Gary Greenwald, "End Time Eschatology: The Rapture Rip-off", sermon preached at Eagle's Nest in 1987).

A přesto hrdinové a hrdinky víry, o kterých se píše v Židům 11, v dokonalé harmonii s písní, kterou Greenwald kdysi miloval ale nyní hanobí, jsou popsáni jako "cizinci a poutníci na zemi", kteří *hledají nebeskou zemi*. Greenwaldův postoj se stává stále více typickým, což nás opět nutí k otázce: "CO SE VLASTNĚ STALO S NEBEM?" Proč se proti nebi nálada obrátila, když Bible je nebe plná? Pavel nás ujišťuje že "*bude-li stan našeho pozemského ubydlení zbořen, máme příbytek od Boha - ne lidskou rukou postavený - ale věčný dům v nebesích*" 2 Korint. 5:1... A Petr píše: "*Požehnaný Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého velikého milosrdenství znovu zplodil k živé naději vzkříšením Ježíše Krista z mrtvých; k dědictví nezničitelnému, neposkrvněnému uschovanému v nebesích pro vás, kteří jste z mocí Boží střežení skrze víru k záchraně, která bude zjevena v posledním čase*"... 1 Petr 1:3-5..

Jak už jsme se zmínili, COR obviňuje církve z toho, že jsou příliš zaměřené na nebe a na budoucí útěk z tohoto světa při Druhém Příchodu. (COR Manifesto). Jinak se o nebi mluví v COR velmi málo, kromě snad "*Tvá vůle jak na nebi tak*"... V jasném konfliktu s tím, co C.S.Lewis považuje za základní křesťanský postoj, Grimstead vysvětluje že COR má "nesmírný úkol" převychovat církve od soustředění se na nebe, k zapojení se na zemi. Taková "převýchova" je nutná, protože církve už příliš dlouho dávala důraz na to, co Pavel nazývá "*nadějí, která je pro vás uložena na nebesích*" Kol.1:5. David Chilton vysvětluje pozemské výhody budování budoucnosti na zemi spíše než na nebi: "Potom co ochutnali vítězství, dnešní Křesťané mluví mnohem méně o útěku v Rapture a více o tom, co od nás žádá Bůh v tomto životě. Dokonce už myslí na svět který připravují pro své vnuky a na dědictví zbožnosti, které za sebou zanechají. (Chilton, "Paradise").

ODMÍTNUTÍ VYTRŽENÍ (RAPTURE).

COR prestižní vliv je mocný, rostoucí a jeho Manifest tvrdí, že staví budoucí standard pro celosvětové Křesťanství... Než takový základní postoj přijmeme, měli bychom se podívat na to, co uznávání křesťanští autoři říkají k subjektu nebe. Dále si musíme uvědomit, že ten historický pohled, který oni zastávali by musel být zamítnut ve prospěch pohledu nového. C.S.Lewis považoval nebeskou orientaci jako základní. V jeho klasické "Mere Christianity" píše:

Naděje je jednou z teologických ctností. To znamená že stálý pohled dopředu k věčnému světu není (jak se někteří lidé domnívají) nějaké "přání-otcem-myšlenky, nebo výraz "utečenectví", ale jedna z věcí, která je pro Křesťana zcela přirozená... Neznamená to, že máme zanechat tento svět jak je. "Pakliže čtete historii, shledáte že Křesťané, kteří nejvíce pro tento svět udělali byli ti, kteří mysleli na ten příští nejvíce. Sami apoštolové, kteří se vydali aby transformovali Římské Impérium, velcí muži kteří budovali Středověk, angličtí evangelisté kteří zrušili trh s otroky, ti všichni zanechali své stopy na Zemi právě proto, že jejich mysl byla upřená na nebe"....

Zatím co Lewis se nezmiňuje specificky o Rapture, je jisté že nic tak neobráti naší mysl na nebe, jako přesvědčení, že můžeme být každým okamžikem vytrženi z této země našim Pánem... A přesto Arthur Wallis popisuje církev těch, kteří očekávají Rapture, jako "zoufale opuštěné, obklíčené lidi, zády ke zdi, čekající na evakuaci".(Restoration Magazine May/June 1987). V tom stejném tónu COR Manifesto kreslí karikatury těch, kteří upřímně čekají Jeho příchod jako "civějící do oblak s otevřenou pusou, ruce nehybné, čekající na záchranu"... Stejnou řeč lze nalézt v kritice Don Paulka o těch, kteří" sedí a očekávají převratné události, které je z této planety zachrání a transportují je na jiné světy"..

Earl Paulk vysvětluje, že "Kristus je v nebi uvězněný a čeká bezmocně, abychom Jej osvobodili a umožnili Mu se k nám připojit na planetě Zemi" : "Právě tak ti, kteří očekávají Krista, aby vytrhnul pár lidí ze Země a tak umožnil Bohu soudit svět - čekají marně! Ježíš Kristus udělal vše co mohl a nyní čeká po pravici Otce až my, jako Boží synové se budeme manifestovat a učiníme z této země Jeho podnožku. Čeká na nás, abychom Mu řekli: "Ježíši, udělali jsme ze všech království tohoto světa Království našeho Boha vládneme a řídíme Tvůj svět. "Amen, přijď Pane Ježíši!"...

Paulkovo volání "přijď" není ve smyslu aby nás vzal do nebe, ale aby se usadil na Zemi a vládnul nad královstvím, které jsme my v Jeho nepřítomnosti pro něj zřídili. Pro někoho otázka zda bude či nebude Rapture, je zcela bezpředmětná. Při nedávném "Trinity Broadcasting Network" (TBN) Paul Crouch říká:"Víte, Hal Lindsey (před-tribulační Rapture) má možná pravdu, a víte, Earl Paulk (žádná Rapture - Kristus se vrací až po tom, co Křesťané ovládli svět) také může mít pravdu". Crouch pokračuje v argumentaci, že je vlastně jedno, kdo má pravdu. Crouch je jedním z těch, kteří špatně předpokládají, že Rapture je pouhým přívěskem, bez skutečného významu. Jak už jsme ale poznamenali: Je to jeden z vrcholných aktů důležitém v Božím plánu, který dává příležitost těm, kteří zůstanou, aby se Satanovou pomocí postavili na světě ráj, budou-li toho schopní...

Jestliže běre Bibli vážně, potom budeme toužit po tom, aby nás Kristus vytrhnul z této země, do Jeho věčné přítomnosti. Mezi mnoha důvody ten nejpádnejší není ani eschatologický nebo teologický, ale je to naše láska pro Krista! Pakliže Církev je opravdu Jeho Nevěstou, potom by měla toužebně vyčkávat Jeho Příchodu aby ji vzal domů k Otci. Zde máme ten nejzákladnější a přece tak opomíjený aspekt nebe - že má být scénou velké svatby, kterou náš Spasitel tak dlouho očekává. Jak by se Nevěsta nemohla těšit také?

SVATEBNÍ DEN PŘÍCHÁZÍ!

Zatím co někteří Křesťané se o to dohadují, není pochyb o tom, že Církev je v Písmu připodobněna ke Kristově nevěstě a nakonec je nazývána Jeho "ženou". Když Pavel vyjadřoval své obavy, aby Korintští Křesťané nebyli podvedeni Satanem, řekl: "*Zasnoubil jsem vás jedinému manželu, abych vás jako čistou pannu představil Kristu*". 2 Korint. 11:2.. Israel byl již ve Starém Zákonu nazvaný "nevěrnou ženou", se kterou se teprve v budoucnosti smíří - takže to nemůže být "čistá panna" o které mluví Pavel. V dopise Efezským používá Pavel vztah mezi Kristem a Církví, aby ukázal jak manželé a ženy se mají milovat jeden druhého:

"Manžel je hlavou ženy právě tak, jako Kristus je hlavou Církve...A proto jako Církev je podřízena Kristovi, ať je žena podřízena ve všem svému manželovi... Manželé, milujte své ženy tak, jako Kristus miloval svou Církev a obětoval se za ní... Z tohoto důvodu opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a budou ti dva jedno tělo... Je to veliké tajemství ale já mluvím o Kristu a Církvi"... Efezským 5:22-33..

Když zobrazoval svůj Druhý Příchod, Kristus vyprávěl několik podobenství kde se jednalo o svatby. Většinu názvosloví které používal, bylo přímo z židovských svatebních tradic, které posluchači znali. V "Christian Love Story", Zola Levit uvádí tu tradici a vysvětluje jak nádherně to zapadá do slibů, které Ježíš dal svým učedníkům. Jak předkládal výsledky výzkumu rabínských zdrojů, Levit píše: Když se vyřídila ta záležitost (svatební smlouva a cena zaplacená za nevěstu) byla dojednána, ženich odešel. Pronesl jen malou řeč ke snoubence a řekl:" Jdu a připravím pro tebe místo". Potom se vrátil domů. Vzadu otcova domu postaví místnost pro nevěstu ..ve které budou mít líbánky a kde zůstanou po několik dní. Na konci týdne se sejdou a mají svatební večeři. Stavba zabere větší část roku a otec ženicha ji zhodnotí. Nevěsta má povinnost

čekat a mít připravenou lampu kdyby se ženich vrátil pozdě. Ženich a jeho přátelé se vydají do noci aby nevěstu překvapili. Církev se nazývá "Nevěstou Krista" z dobrého důvodu....

Člověk hned vidí že Kristus očekával, že Jeho učedníci porozumí tomu co řekl. Jeho prohlášení: "*V domě mého otce je mnoho příbytků ...Jdu abych pro vás připravil místo ...a opět se vrátím abych vás k sobě přijmul*"... Jasně se zobrazoval jako Ženich a ty, kteří Mu uvěřili jako Nevěstu... "*Ale ten den, ani hodinu nezná žádný člověk ani Syn, pouze Otec*". Marek 13:32.

Nebylo to nijaké popření Jeho božství a vševědoucnosti! Opět poukázal na svatební tradice se kterými byli posluchači obeznámeni. Ženich se nemohl jen tak sebrat, přijít a vyžádat si snoubenku. Bylo to na Otci, aby rozhodl kdy místnost k líbánkám bude vhodná. Teprve potom řekne ženichovi aby si přivedl nevěstu...

Zde máte jasný obraz před-tribulační Rapture. Těch sedm dnů líbánek je jako sedm let Doby Strastí během kterých Církev bude s Kristem. Na konci těch sedmi roků přijde svatební večeře nebo recepce, o které se píše v Apokalypse 19. Samozřejmě. Nevěsta už v nebi musí být, aby se svatba mohla konat. Nemůže přece být na Zemi během Doby Strastí! Už dříve jsme se zmínili o její očistě a bílém oblečení, což je spravedlnost svatých". Po svatební hostině už se bude nevěsta moci vrátit s Kristem na Zem, když přichází k záchraně Israele u Armageddonu.

Navzdory Apokalypse 19, Rekonstrukcionisté popírají jakoukoliv svatební hostinu v nebi. North příznivě cituje James B. Jordanovo prohlášení že "akt svatby mezi Bohem a Jeho Církví není nic víc a nic méně než přijímání, neboli Večeři Páně. (James B. Jordan "The Law of the Covenant, An Exposition of of Exodus 21-23). Právě tak ve svém komentáři Apokalypsy David Chilton prohlašuje, že i tato událost se odehrála v roce 70. To, co se Jan zdá uvádět jako budoucí svatbu Krista a Církve, bylo vlastně zničení Jerusaléma na této zemi, po kteréžto události Eucharist (přijímání) na sebe přijal nový význam. Chilton píše:

"S konečným rozvodem a zničením nevěrné ženy (Israel) v A.D.70, sňatek Církve s jejím Pánem byl pevně ustaven. Eucharist Církve (přijímání) se objevil ve svém skutečném významu jako "svatební večeře Beránka". (Chilton, "Vengeance")..."

Rekonstrukcionisté opět oloupili církev - tentokrát o životně důležitou naději a překroutili přitom význam eucharistu. Společné přijímání chleba a vína je speciálně vyznačené jako vzpomínka na Kristovu smrt, pohřeb a vzkříšení - ne opakovaný akt naší svatby s Ním - ubohá náhražka za to co se jednou odehraje v nebi. Tím méně to má cokoliv společného se zničením Jerusaléma! DeMar a Leithart prohlašují: "Zničením Israele, Kristus převedl požehnání království Israel na Církev". ("Reduction). Chilton dodává: "...a to byl její (Církve) svatební den. (Vengeance)..... Navrhnout že vztah Církve ke Kristu tak nějak závisí na zničení Jerusaléma - je proti jak rozumu, tak i Písmu..."

Ovšem Kalvinista bude trvat na tom, že se nemůžeme odvolávat na rozum, protože ten je totálně pokřivený a nedá se mu věřit. Toto není jenom vyložený útěk od vysvětlování, ale je to také strategie, kterou používá mnoho kultů. Jak lépe obalamutit své přívržence než je přemluvit aby se neodvažovali myslet sami za sebe, protože jejich myšlení vadné, falešné? A přesto Bůh říká "Pojď, pojednejme to spolu". Izaiáš 1:18. Víra není intelektuální sebevraždou ale vrcholným aktem schopnosti, kterou nám Bůh dal a očekává od nás, abychom ji používali.

A CO KONTRADIKCE?

Když studujeme biblické pasáže o Druhém Příchodu, vidíme, že je tam mnoho kontradikcí, které se dají smířit - pouze jednou, jedinou cestou. Na příklad: Rapture, jak ji vidíme v 1 Tesal. 4, se zdá být velmi privátní událostí, která se týká pouze Církve, neviditelná a nepostřehnutá zbytkem světa. Jistě, svět si náhle uvědomí, že miliony lidí zmizely z této planety, ale nebudou vědět co se s nimi stalo. Ta událost se zdá být tajemstvím, které prožije pouze Církev.

Ovšem další pasáže, o kterých jsme se také zmínili, dávají jasně najevo, že Jeho příchod bude viditelný jako záblesk na obloze a "*každé oko Ho uvidí, i ti, kteří Ho probodli*" (zřejmě reference k Zachariášovi 12:10) a *všechny národy světa budou kvůli Němu naříkat*" Apokalypsa 1:7.. Jak Pavel tak i Petr nám říkají, že "Den Hospodina" (Day of the Lord), který bude uvedený Druhým Příchodem, pojednou padne na zem - bez varování, jako zloděj během období míru a bezpečí, (2 Petr 3:10, 1 Tesalon. 5:2-3), v době kdy katastrofa nebo soud se budou zdát vzdálené.

Kristus přednesl podobný obraz když prohlásil, že Jeho Příchod bude "*jako za dnů Noé-ho*", v době, kdy vše poběží tak, jako vždy běželo a kdy soud bude vzdálený jejich mysli. (Matouš 24:37-42). A přesto některé pasáže jasně píšou o Kristu přicházejícím do víru celosvětové války a zkázy - v době, ve kterou Jeho lidé budou jistě toužebně čekat na Jeho příchod (Zachariáš 12, Apokalypsa 19).

Některé verše dávají dojem, jakoby měl přijít před Dobou Strastí, zatím co druhé mohou poukazovat pouze na Druhý Příchod na konci té strašné doby, kdy zkáza všude vrcholí. Je pouze jeden pohled, který může smířit všechna tato kontradikční prohlášení a to, že přijde v obou případech - před a po Době Strastí. Nejprve přijde tajně, aby si v Rapture odvedl svou Nevěstu. Potom přijde i s Nevěstou, aby zachránil Israel, zničil své nepřátele a založil své Království manifestované na Zemi, jako splnění slibu Israeli.

Okamžitě vyskočí ti, kteří toto scénáři nesouhlasí a budou protestovat: "Faul! Nikde Nový Zákon neučí, že jsou dvě fáze Druhého Příchodu!" Jejich námitky mají povědomý zvuk: Ve skutečnosti náboženské autority z dob Ježíše Krista Ho odmítli na základě stejných námitek! Ano, nikde ve Starém Zákonu nestojí, že jsou dva příchody Mesiáše! Ale to mělo být jasné protože tyto kontradikce se dají vysvětlit pouze jediným způsobem! A že musí být nevyhnutelně dvě fáze Druhého Příchodu je vyžadováno ze stejného důvodu!

Některé předpovědi Starého Zákona zobrazují Mesiáš jak přichází ve slávě a moci aby zničil své nepřátele, zachránil Israel a zavedl své Království. To byla ty veliká naděje židovského lidu když přišel na scénu Ježíš... A na druhou stranu Písmo zobrazuje Mesiáše jak přichází v pokoře a slabosti jako jehně. Podle některých mesianických proroctví je Mesiáš zdravěn, vítán, ctěn a uctíván - a v druhých předpovědích, právě tak mesianických, je nenáviděn, odmítnut a nakonec zabit. Na jedné straně Jeho království nikdy nekončí a na druhé straně je Mesiáš bičován a nakonec ukřižován... Tyto zřetelné kontradikce se nedají popřít. A co s nimi udělali rabíni? Ospravedlnili odmítnutí Krista tím, že vyškrtli předpovědi trpějícího služebníka jako zcela nevhodné a přijali pouze proroctví Mesiáše triumfálního...

A zde je ten hlavní důvod proč Ježíše neuznali jako Mesiáše: Odmítnutím, potupením a ukřižováním, naplnili právě ta proroctví která jim nezapadala do jejich představy Mesiáše!... Ti, kteří odmítají před-tribulační Rapture dnes, upadají do podobného omylu. Odmítají pochopit, že ty zdánlivé kontradikce vyžadují dvě různé fáze Druhého Příchodu právě tak, jako musely být dvě rozdílné fáze příchodu Mesiáše. A jak ve Starém, tak i Novém Zákonu, tyto kontradikce nelze sloučit jiným způsobem...

Ježíš stále zdůrazňoval ten prvek překvapení až do bodu kdy říká: "... proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu kdy nečekáte".. Matouš 24:44... Toto by sotva mohlo znamenat post-tribulační či post-mileniální příchod! Přece uprostřed Armageddonu, s událostmi jak je popisuje Apokalypsa, je směšné se domnívat, že kdyby Církev ještě na Zemi byla, že by v takovou dobu neočekávala Krista!

Není pochyb o tom, že přijde neočekávaně před Dobou Strastí, zřejmě ne k vykonání moci a soudu, protože to není vhodný čas - ukončil by Dobu Strastí dříve, nežli začala! V té době může pouze přijít pro svou Nevěstu, aby byla s ním při velké svatební hostině, než se s ní vrátí aby spolu vládli nad Zemí v moci a slávě.

MILENIUM NENÍ TO KONEČNÉ KRÁLOVSTVÍ.

Je mnoho důvodů proč Milenium - i když jistě úžasné - není tou konečnou nadějí Církve. Jak už jsme několikrát poznamenali: Křesťané jsou občany nebe! Naše budoucnost leží v nebi, ne na této planetě. Království Boží zahrnuje celý vesmír, ne jeho malou část. Nepochopení těchto základních skutečností zaviňuje, že se pohled Křesťanů soustřeďuje na tuto zemi, zatím co by měli svůj zrak upřít mnohem výše. Jistě, přejeme si aby potlačil zlo a vládl nad touto planetou.

Ale nejvíce ze všeho chceme být s Ním, po Jeho boku, ať už jde kamkoliv - navždy s Ním - s naším Pánem vesmíru! Naděje advokátů kingdom/dominion/Rekonstruktion jsou příliš mrňavé! V tom, že se soustřeďují na tuto zemi (alespoň pro příštích několik set tisíc let) jsou - (ne my, jejichž naděje je v nebe) - "zmenšením Křesťanství"...

Písmo zřetelně učí, že milenium není tím konečným královstvím Boha ale pouze jeho dočasnou pozemskou manifestací. Pavel poukazuje na tajemství, které nebylo tak zcela jasné z proroctví Starého Zákona, o kterém jsme se již zmínili: *"krev a tělo nemohou zdědit Boží království"*. 1 Korint. 15:50. A my víme, že v mileniu bude mnoho "krev-a-tělo" lidí. Opakovatelně je nám řečeno, že Boží Království je věčné (Žalm 145:13, Daniel 7:27, 2 Petr 1:11).

A milenium přece končí! Proroctví Izaiáše, které tak často slyšíme o Vánocích, to objasňuje: *"Jeho vláda poroste bez konce i mír spočinou na trůně Davida a Jeho království upevní a podepře je právem a spravedlností od toho času až navěky"* Izaiáš 9:7...

Na rozdíl od království věčného, milenium nejenom že končí, ale udělá to v úžasné bitvě. (Apokalypsa 20:7-9). A protože za tisíc let milenia končí mír, milenium se nekvalifikuje také v tomto směru (*mír, který nikdy nekončí*). Jakmile bude Satan vypuštěn z hlubinného vězení, podvede a svede národy, které žily v ráji milenia právě tak, jako kdysi podvedl Adama a Evu v Edenu. Jeho armáda zaútočí na Jerusálém a bude totálně zničena. Pak přichází konečný Soud z Apokalypsy 20:11-15, který vyvrcholí spálením tohoto vesmíru a stvořením nového na jeho místě. (Apokalypsa 21:1)...

ZA RESTAURACI K NOVÉMU STVOŘENÍ.

Adamův hřích stál celou lidskou rasu místo v Zahrádě Edenu. Ovšem, na rozdíl od Dominionistů, Křesťan, který je zaměřený na nebe, nemá žádnou touhu se vrátit do pozemského ráje! Bylo to právě v dokonalém prostředí kde hřích vešel do světa - a tím je jasné, že návrat k té "idyle" nepřinese žádný trvajících prospěch. Přes to všechno COR Mandát prohlašuje že skrze svou smrt a vzkříšení: "Jako Boží Syn a zástupce člověka, Ježíš znovu dobyl autoritu nad Zemí, kterou Adam, jako zástupce lidstva ztratil. Toto je význam Jeho místa na pravé straně Boha".. Grimstead dále vysvětluje: "Ježíš, Druhý Adam ...znovu získal postavení, které jsme původně měli v Ráji před Pádem. On, vlastně znovu postavil člověka - ve vlastní osobě jako Bohem vyvoleného vládce nad planetou Zemí"...

Nebiblický lidský výmysl - teologie dominia, zaslepuje ty, kteří jsou pro pozemskou orientaci, oproti mnohem větší pravdě v Písmu. Jako "nové stvoření v Ježíši Kristu", máme slíbeno něco mnohem lepšího, než "obnovení Edenu", o kterém Chilton tvrdí, že je "základním aspektem spásy, kterou Kristus zajistil..(Chilton, "Paradise"). Na rozdíl od Adama který zemřel, my máme jistotu nekonečného života v novém vesmíru absolutní dokonalosti. Adam se nezrodil z Ducha a nebyl vykoupený krví Beránka která splatila pokutu trestu za všechn hřích - minulý, přítomný i budoucí - ale taková je naše šťastná situace před Boží tváří...

Namísto pozemské zahrady, kterou Bůh občas za večerního chladu navštívil, my ale máme slib existence v samé přítomnosti Boha v Jeho domě mnoha příbytků. Adam ztratil vnitřní přítomnost Božího Ducha, kterou musel každopádně před Pádem mít - my ale máme slib, že jsme zapečetěni Jeho Svatým Duchem, který nás už nikdy neopustí. Máme v sobě nejenom Božího Ducha, ale také Ducha Krista, toho který je jak Bohem tak i člověkem aby umožnil usmíření Boha i člověka v našich srdcích - spojení, které se už nikdy neporuší...

A tak by bylo nesmírným zmenšením Křesťanství říci, že spása, kterou pro nás Kristus zaopatřil znamená se postavit zpět do pozice, kterou měl kdysi Adam. Církev se dívá daleko za pozemskou restauraci Ráje v mileniu k věčnému stavu nového stvoření, k finálnímu věčnému království, do kterého už nikdy nevstoupí hřích. Nikdo než ti, kteří byli zrozeni "se shora" jako nová stvoření, a obdrželi transformovaná nesmrtelná těla, mohou obývat v Jeho novém šťastném vesmíru..

PŮJDEŠ S TÍMTO MUŽEM?

Ježíš prezentoval své evangelium jakoby zahrnovalo více volbu mezi nebem a zemí, než mezi nebem a peklem. A ti, kteří volí zemi, která je odsouzena ke zničení, skončí v pekle: "Co je platno člověku kdyby získal celý svět a ztratil svou duši. Co dá člověk výměnou za svou duši?..Matouš 16:26.. Touhy a ambice tohoto světa nás lákají pryč od našeho věčného domova, který nabízí Kristus... My nemůžeme žít pro oba světy. To co děláme v tomto světě musí mít na mysli nebe, nebo nás to může stát ztrátu nebe. Svět je dočasný. Jsme varováni, abychom se nedívali na viditelné a dočasné věci po kterých toužíme, (2 Korint.4:8-18) a zaměřit se na věci v nebi, kde sedí Kristus po Boží pravici...

Ten Velký Svod spočívá v tom, že se necháme oklamat a otočíme se od nebe k zemi - od popření sama sebe, k sebelásce, k sebeoceňování, od Boží pravdy, k Satanově lži. V srdci tohoto svodu je víra, která má klamně spirituální přitažlivost. Tato nás ale ve skutečnosti obrací od lásky ke Kristu a očekávání Jeho návratu, k zemské ambici převzít vládu nad světem a vytvořit ráj, který Adam s Evou ztratili... Je však třeba přiznat ve vši poctivosti: Touha po Rapture, iminentním odchodu do nebe, nepřichází nijak lehce či jednoduše! Každý opravdový Křesťan bude mít vždy v srdci dilema: Na jedné straně by měl mít v sobě upřímnou touhu po Kristově návratu aby Ho konečně mohl vidět a prožívat Jeho přítomnost navždy. Na druhé straně by měl mít touhu získat ztracené pro Krista, než bude pozdě a to bude vyžadovat více času pro splnění Velkého Poslání. On, Kristus, vlastně z tohoto důvodu již svůj návrat pozdržel... (2 Petr 3:9).

Pro mnoho lidí dnes už to žádný problém není, protože už dávno nevěří, že odejít každým okamžikem s Kristem v Rapture je vůbec možné, tím méně něco, po čem by měli toužit... Jak můžeme opravdově toužit po Jeho návratu, když máme stále nějaké milované či přátele, kteří jsou ještě nevěřící a tudíž by byli ponecháni na zemi a byli navěky oddělení od Boha? Kristus konfrontoval ty, kteří chtěli být Jeho učedníky stejným dilematem: "Ten kdo miluje svého otce nebo matku více než mne, není mne hoden a kdo má raději syna nebo dceru než mne, není mne hoden".Matouš 10:37... Obtížná volba? Možná, ale pakliže jednou tuto volbu uděláme, nesmíme toho litovat! On nám, ve skutečnosti říká, abychom vlastní život nenáviděli a opustili všechno - nic nesmí stát v cestě naší lásky k Němu. Je to příliš mnoho pro Božího Syna, který za nás dal sám sebe?

Jeden z nejkrásnějších obrazů Starého Zákona, který podává Církev jako Kristovu nevěstu najdeme v Genesi 24. Abrahámův sluha (typ Božího Ducha) žádá Rebeku jako manželku pro Izáka. Přesně tak jako my, ona se musí sama rozhodnout mezi jejím manželem, který na ní čeká kdesi ve vzdálené zemi a rodinou, kterou by musela opustit. "Půjdeš s tímto mužem?" ptá se její rodina. A ona odpovídá:"Půjdu". Taková je volba, která konfrontuje nás. Je to volba, kterou nesčetné pozemské nevěsty udělaly a nikdy nelitovaly. Neméně vyžaduje náš Pán od své nebeské nevěsty...

Na rozdíl od postoje ranné Církve se dnes stalo nebe místem, kam sice každý chce - ale ještě ne nyní... Je jisté, že Ženich cítí smutek nad nevěstou, která je neochotná dostavit se k té veliké svatební hostině.. Není na čase, aby Kristova Nevěsta odložila všechno co zdržuje a pocítila vzrušení že by mohla už brzy spatřit svého Ženicha a zůstat s Ním navěky?? Kéž by se opět ozvalo volání Církve : Milujeme Tě, Pane Ježíši! Prosím přijď a vezmi nás domů! Duch i Nevěsta volají, Přijď! Přijď Pane Ježíši, přijď!

Obnovit náš první lásku.

Bylo řečeno že jedinečná schopnost vytvářet abstraktní ideje a vyjádřit je řečí, odděluje lidstvo od nižších tvorů propastí, kterou by žádný evoluční proces nemohl překlenout. (Mortimer Adler, "The Difference of Man and the Difference it Makes", 1967). Zatím co je to pravda, existuje další schopnost, která nás odděluje od zvířat ještě dále. Pavel to vysvětluje:"*I kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými a neměl lásku - jsem jako dunící kov nebo zvučící cimbál..*" 1 Korint. 13:1. Postavit to do

dnešní řeči: Člověk bez lásky je robotem, počítačem, který je naprogramovaný na bezvýznamné, nesmyslné reakce. Stručně: Je to láska, která dělá člověka člověkem!

Bůh obdařil člověka nádhernými schopnostmi. Pomyslete na velké vědce a filosofy, kteří zkoumali záhady života, na básníky, spisovatele a hudebníky, kteří vyjádřili hloubku lidských prožitků neodolatelným způsobem. Nepotřebujeme se dohadovat o absurditě evoluce abychom byli přesvědčeni že schopnost prozkoumat záhady atomu, zkomponovat prožit operu vyžaduje kvality, které si nemůže žádné zvíře osvojit tím, že vyvine větší mozek nebo pokročilejší nervový systém. Ovšem i tyto schopnosti - ať už jsou jakkoliv úžasné - nečiní ten primární rozdíl mezi člověkem a ostatními. Ten dělá láska!

Co si vlastně představujeme, když řekneme "láska?" V žádném případě to není ten populární koncept v dnešních médiích. Nálepky na autech: "Dělejte lásku - ne válku", odráží tak běžnou trivializaci nejvyšší schopnosti člověka. Láska je mnohem - mnohem více nežli sex! I zvířata jej mohou "vychutnat". A když schází pravá láska, potom sex se stává pouze uspokojením zvířecích instinktů, které v žádném případě nemohou uspokojit lidského ducha. Jistě, jsou určité podobnosti mezi lidmi a zvířaty - pokud tito žijí ve svých tělech z masa a krve, na této planetě. Máme určité základní potřeby jídla, tepla a vody. Známe hlad a žízeň právě tak jako zvířata. Prožíváme také mocné sexuální touhy a jiné tělesné žádosti, ale Bůh zamýšlel aby tyto vášně byly pod kontrolou lásky. Vůle sama není žádným soupeřem pro chtíč, ale Boží láska, pracující v člověku může přemoci zlo čistou touhou.

Když se nenecháme motivovat Boží láskou, přinese nám to porážky v našich životech. Jsou lidé, kteří jsou schopní - ze sobeckých důvodů, jako chvála od druhých - zdánlivě přemoci fyzické touhy a zůstat Bohu věrní. Pravé vítězství ale není nutně těch, kteří se navenek zdají být vítězi. Pakliže, jak praví Pavel chybí láska, potom ani ohnivá smrt na hranici nemá žádnou hodnotu v Božích očích....

BŮH ŘEKL "MILUJI TĚ".

Bez lásky, připomíná Pavel, nejsme nic. To "nic" neznamená že neexistujeme, ale že nejsme tím, co z nás zamýšlel vytvořit náš Stvořitel. Nejsme plně lidé bez lásky - bez ohledu na naše vzdělání či inteligenci. Každému by mělo být jasno, proč tomu tak je. Byli jsme stvořeni k obrazu Boha který, když mluví o sobě říká "Bůh je láska". A tak ta sama podstata Boha, který nás stvořil ke svému obrazu musí být podstatou Jeho stvoření. A je to právě v perverzích této podstaty, kde se něco strašně změnilo....

Nepotřebujeme znát řečtinu a tím rozdílné typy lásky, (pro které má řečtina různá slova), abychom si uvědomili že láska, kterou popisuje Pavel v 1 Korint. 13, je za hranicí toho, co lidstvo běžně prožívá nebo vyjadřuje. Existuje božská kvalita, jejíž zář pronikne navenek, kvalita která proznívá jako samozřejmá pravda do svědomí a odsuzuje nás. Nemůžete argumentovat se standardem, který Pavel nastavil! Víme že pravá láska je přesně to, o čem mluví, ale v tom stejném okamžiku svésíme hlavu v hanbě a přiznání, že taková láska je mimo naše schopnosti. Ale také víme, že jsme pro takový druh lásky byli stvořeni a že naše neschopnost takovou lásku prožít je defekt, za který jsme odpovědní my sami a máme pocit velké ztráty.

Pavel popisuje lásku, která z tohoto světa není. Je to další důkaz, jak poznamenal C.S.Lewis, že jsme byli stvořeni pro zcela jiný svět. Přiznáváme, že taková by pravá láska být měla a v naší duši zazní akord - jakoby obraz země, kterou jsme nikdy neviděli, ale máme nejasný pocit že tam nějak patříme. Není zapotřebí číst žádnou další část Bible než tuto kapitolu lásky, abychom pochopili, že člověk je padlým tvorem! Jsme schopní říci "Miluji Tě" a ani si neuvědomit že vlastně hluboko v srdci říkáme "Miluji Tě a chci Tě". Taková je tragedie dnešní lidské zkušenosti.

Ale i tak, slova "Miluji Tě", mají sílu nádherně transformovat jak osobu která je říká, tak i osobu, které jsou řečena... Toto je nejvyšší vyjádření, kterého je člověk schopen jako tvor stvořený k obrazu Božímu. Jsou lidé, kterým se zdá obtížné tato slova vyslovit a jsou druzí, kteří cítí rozpaky když jim je někdo říká. Co ale shledáváme téměř nemožné uvěřit je to, že Bůh, Stvořitel celého vesmíru, řekl tato nádherná slova osobně a intimně každému z nás. A udělal to způsobem, který jenom Bůh mohl použít: Vejít do našeho lidství a zemřít tam na tom kříži. Bůh tak plně a jednou pro vždy dokázal svou lásku k nám a není omluvy o tom pochybovat....

JEDINEČNOST KŘESŤANSTVÍ.

Je to tato bezpříkladná ukázka Boží lásky, která dělá z Křesťanství to co je... Je tolik aspektů našeho života v Kristu, které dělají Křesťanství unikátním. Mezi těmi nejnádhernějšími je vztah, který každý Křesťan má prožívat se samotným Kristem, intimní vztah, který se nedá srovnat s žádným náboženstvím, ale je životně důležitý pro toho, kdo je Křesťanem. Jako kontrast: pro Buddhistu mít osobní vztah s Buddhou není ani možný, ani potřebný. Jakákoliv praxe Islámu neutrpí újmu proto, že Mohamed leží v hrobě. Není překážkou pro kterékoliv historické náboženství skutečnost, že jejich zakladatelé jsou mrtví.

Ne tak s Křesťanstvím: Pakliže Ježíš Kristus dnes nežije, není ani Křesťanství, protože On je vše, co Křesťanství nabízí! Křesťanství není masové náboženství ale osobní vztah. A v srdci tohoto vztahu je fakt tak ohromující, že většina Křesťanů, včetně těch kteří znají Krista po mnoho let, zřídka kdy ten vztah prožívají v plné radosti. Není to proto že bychom tomu

nevěřili intelektem, ale že to shledáváme tak nádherným, než abychom přijali jeho plný dopad do našeho, okamžik-z-okamžikem denního života.

Jsme jako jednoduchá venkovská dívka z chudé rodiny, o kterou se uchází nejkrásnější, nejbohatší, nejmocnější, nejinteligentnější a nejjádoucnější muž, který kdy žil. Ona se raduje z věcí, které od něj dostává, ale není schopná se mu plně oddat, protože to shledává příliš nepravděpodobným že by "ON", se všemi těmi krásnými děvčaty všude kolem - skutečně miloval právě ji. A potom - opustit to tak známé okolí svého dětství - přátele, rodinu se vším, co tak dobře znala a milovala - odejít někam daleko s tím, který se zdá, že ji opravdu miluje, stát se částí jiného světa - tak cizího a zcela nepochopitelného - to všechno je na ní příliš mnoho!

Některí z nás jsme jako děti zpívali "Jesus loves me, this I know, for my Bible tells me so".. a nacházeli jakýsi dětský komfort v tomto ujištění. Nikdy jsme ale v této lásce nematurovali, protože nás to nikdo neučil! Mezitím, další lásky vešly do našeho života a dostaly přednost před naší láskou k Bohu. Ve svém klasickém díle Augustin prohlašuje, že člověk se zaměřil na zemi a ztratil svou vizi "Města Božího", protože "chybný žebříček lásek "já" zabralo místo Boha: "Tato dvě města byla vytvořena dvěma láskami: To pozemské láskou k sobě a v pohrdání Bohem, to nebeské láskou k Bohu a pohrdáním sám sebou. (Augustine, "City of God").

Abychom se ujistili, stále ještě občas čteme kapitolu lásky a s radostí zpíváme (někdy i s opravdovým nadšením) "Boží láska je větší, než jazyk či pero může vyjádřit".. Ale my už nejsme děti, a tak ten jednoduchý fakt "Jesus loves me", tak nějak ztratil tu sílu. Ne snad proto, že by to bylo intelektuálně mělké, ale protože jeho hlubší význam - který jen mlhavě vnímáme - je spirituálně a emociálně příliš nádherný...

Právě tak jako ta vesnická dívka, každý z nás to shledává velmi těžkým věřit, že Ježíš nás skutečně miluje. Zatím co nás těší Jeho pozhánání, shledáváme velmi obtížným stát se intimním s našim nebeským Nápadníkem, protože se zdá být dost nepřístupný, aby Pán vesmíru si nás "namlouval". Skutečnost, že miluje každého a že my jsme v Jeho velké lásce zahrnutí, se dá intelektuálně přijmout ale že si vybral - osobně - právě mně jako objekt své lásky - je příliš nádherné! Moje reakce je strašně ubohá v porovnání k lásce, kterou On pro mně má... A tak podstata křesťanského života - jeho pravý zdroj radosti, jistoty a síly - schází ve většině toho co se nazývá křesťanským. Dovedeme být velmi - velmi fundamentální, evangeličtí, bibličtí a přesto si neuvědomit, že srdce naší víry schází. A ten smutný fakt je vidět, když představujeme Krista světu.

LÁSKA - SRDCE EVANGELIA.

Bohužel, jak už jsme viděli, církev, se už brzy ve své historii vzdálila od základních prvků víry tak, že osobní vztah s Kristem ztratil svou důležitost i význam. Nakonec byl dokonce odepřen těm, kteří jej potřebovali. Odepřen těmi, kteří tvrdili že Ho reprezentují. Kristus praví: *"Přijďte ke mně, Já jsem Dvěře...cesta, pravda život"...* Avšak církev počala tvrdit že ona je tou cestou ke spáse a zvala svět k sobě namísto k Tomu, o kom Petr říká: *"V nikom jiném není spása, neboť není jiného jména, daného lidem, skrze které by jste mohli být spaseni"*. Skutky 4:12... Nejenom pro Katolíky, ale také pro mnoho Protestantů se členství v kostele stalo náhražkou za skutečný spásonosný vztah s Kristem. Zatím co Reformace odmítla mnoho herezí, nedotkla se ani trochu "nábožnictví". Z tohoto základu formulek vyrostl v dnešním Protestantismu vztah lásky a pocty zaměřený na pastory a jiné autority namísto vůči Ježíši Kristu. Láska, kterou by Nevěsta k Ženichovi měla mít, jestliže zcela nechybí, je velmi malá ....

Láska k Bohu vytváří lásku k druhým a tak zajišťuje jedinou pravou motivaci pro splnění Velkého Poslání. V rozšiřování Kristova evangelia jsme vlastně posly Boží lásky, kterou ukazujeme a sdílíme se světem. Když vychováváme učedníky, přivádíme další lidi do láskyplného vztahu s Ním. Nezveme je zpět pod Zákon, ale do svobody Boží milosti. Láska je tím faktorem který nás motivuje, abychom uposlechli v takové kvalitě, jakou žádný legální systém povinnosti a strachu z trestu nemůže dosáhnout! Jak Ježíš řekl svým učedníkům:

"Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje.... a kdo mě miluje, bude milován mým Otcem a zjevím mu sám sebe". .. "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a uděláme si u něj příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova" Jan 14:21, 23-24...

Je tragedií, že tak snadno zapomínáme na nádhru a kouzlo Boží lásky - ne pouze jako zdroj radosti v našem životě a motivaci k poslušnosti, ale i ve vztahu k evangeliu samotnému. Prezentujeme na příklad pravdu Jana 3:16, jako Boží rozhodnutí ale zapomínáme že verš začíná: *"Bůh tak miloval svět"...* Spása lidské duše byla počata a vykonána božskou láskou. Můžeme zcela správně podávat evangelium a zůstat věrní zásadnímu obsahu o smrti, pohřbu a vzkříšení Ježíše Krista za naše hříchy a zapomenout - a tím neřici druhým - o Božím srdci, které je vlastně srdcem celé zprávy...

Mnoho kazatelů se pokouší přesvědčit svět "Přijdi ke Kristu", tím, že začnou populární nabídkou malých odměn: Zdraví, úspěch, zlepšená společnost, dlouhý života na zemi když pravým obsahem spásy je znát Boha a podílet se na Jeho lásce a životě!!! A proto odmítnutím evangelia, odmítá člověk Boha a Jeho lásku!!! Problém člověka nespočívá v tom, že byl vyhnán z Ráje ale že byl vyloučený z přítomnosti Boha!! To je ta velká tragedie lidstva. Ti, kteří hledají obnovení fyzických výhod Edenu, zřítit ráj bez Jeho přítomnosti, ustavit království bez Krále který by vládnul ve slávě a moci, ti všichni nechápou ani problém ani jeho řešení.

Rozdíly, které jsme se snažili ukázat v předešlých kapitolách jsou víc než diskutabilní teologické otázky. Snažili jsme se vyvolat hlad po samém Bohu a probudit údiv, úctu i lásku, které bychom mít měli. Co Bůh tak láskyplně nabízí, je Sama Sebe, obnovení Jeho přítomnosti - už ne v pozemské zahradě, ale v Jeho nebeském domě. "Budete mě hledat a naleznete mě, když budete hledat celým srdcem". Jeremiáš 29:13.. To je Jeho slib. Namísto toho se v církvích hledají metody, techniky a způsoby jak od Něho něco dostat. Je to hledání daru namísto Dárce!

TAJEMSTVÍ POSLUŠNOSTI A RADOSTI.

Pamatuji se velmi dobře že, jako mladý Křesťan jsem se domníval že Židům 11:6 "Kdo přichází k Bohu musí věřit že Bůh je, a že odměňuje ty, kteří Ho hledají". je takovým klíčem jak dostat od Boha různé věci. Nějak jsem ztratil podstatu té zprávy: Namísto věci a úspěchu, jsem měl - hledat Boha! A je to tam tak jasně napsané: "kteří Ho pilně hledají..." .....Člověk, který opravdu hledá Boha se nespokojí s jakoukoliv menší cenou. Kdo má touhu po samém Bohu, bude považovat za špatný obchod, kdyby místo Něj obdržel nějaké světské bohatství. Jistě, Bůh nás může obdarovat pozemským požehnáním, abychom jej použili pro Jeho slávu, ale to vše jsou jen maličké odměny, které jak Ježíš říká budou přidány těm "kteří nejprve hledají království Boží a Jeho spravedlnost"...

Matouš 6:33..

Poznat Boha a pocítit Jeho lásku je ta veliká vize která by měla chytit naše srdce ale která se nedostává už časně v křesťanském životě. Jeden důvod je zcela zřejmý. Reakce na první uvědomění si Boží lásky, je domněnka že On nás miluje proto, že jsme milování hodní, že něco v nás Boha přitahuje. Tak nejsme schopni ocenit kouzlo lásky která nás miluje ne proto že my - ale navzdory tomu jací jsme! C.S.Lewis vyjádřil boj našeho pyšného srdce tak dobře:

Jak říká Bunyon, když popisuje svou první domělou konverzi "Myslel jsem si, že nebylo v celé Anglii člověka, který by Ho více potěšil než já"... Když se dostaneme z tohoto stádia, jako další nabídneme Bohu naši pokoru, aby ji Bůh ocenil. Tohle se Mu jistě líbit bude! když ne tohle, potom Mu ukážeme naše "moudré" poznání, že stále ještě nejsme dost pokorní. A tak: Hloubku pod hloubkou rafinovanost za rafinovaností - stále tam zůstanou naše vlastní ideje o naší atraktivnosti.... Je velmi lehké uznat - ale téměř nemožné si uvědomit nadlouho, že my jsme jen zrcadla jejichž zář - záříme li vůbec - je zcela závislá na slunci, které svítí na nás! Ale počkej na okamžik - my přece musíme mít - trochu - alespoň trochu vrozeného světla! Přece nejsme jen tvorové!!

Jsem dalek toho, abych jen negativně ponižoval - to skutečné uvědomění si, že v nás není zhora nic, co by nás doporučovali Bohu, je nádhernou startovací základnou pro pevnou důvěru v náš vztah k Němu po věčnost... Jak říká Lewis: "Předstírání, že máme v sobě něco našeho vlastního - nás držela od šťastné existence".. Důvod je jasný: Pakliže nás Bůh miluje proto, že tak nějak si tu Jeho lásku zasluhujeme, potom v případě že bychom se změnili, mohli by jsme tu lásku ztratit! Ale miluje li nás jak říká ta nádherná pravda že "On je Láska", pro to co On sám je, potom jistota že jsme zajištěni po věčnost - protože On se nikdy nemění! Nikdy nemusíme mít obavy ze ztráty Jeho lásky tím co uděláme nebo neuděláme!

Ale, nemáme potom licenci postavit se Mu, dělat zlo, jít svou vlastní cestou? Ano, cesta je otevřená - protože pravá láska se nevnučuje těm, které miluje! Láska, která se snaží si přisvojit, není pravou láskou a nakonec ztratí vše, co si přivlastnila. Láska která dává sama sebe a nečeká nic nazpět, inspiruje tu stejnou lásku nazpět.. Proto Písmo říká: "Milujeme Ho, protože On nejdříve miloval nás". 1 Jan 4:19.. My nemáme žádnou lásku v sobě a ze sebe, jsme pouze schopni milovat láskou, kterou nám dává On a v kapacitě kterou nám dává za ocenění Jeho lásky. A je to právě to ocenění, které v nás probouzí lásku k Němu, která roste stále víc dražší...

NESTRANNOST BOŽÍ LÁSKY.

Víme-li že On nás miluje ne pro něco co v nás je, ale proto že On láska je, říká nám to něco velmi důležitého: Bůh miluje celé lidstvo stejnou láskou! Není nijaký zvláštní důvod pro to, aby nás miloval víc než ty druhé. On nedělá rozdíl mezi lidmi, nikdo není Jeho favoritem. A zde vidíme další důvod pro odmítnutí názoru že Bůh nemiluje celé lidstvo natolik, aby nechtěl v nebi každého. V člověku není podklad (všichni jsme zhřešili a všechna naše srdce jsou stejná) pro Boha některé miloval a druhé ne právě tak, jako není v Bohu podklad, aby miloval někoho a druhého ne. Proto je nám řečeno, že "Bůh tak miloval svět, že poslal svého Syna do světa, aby svět skrze Něj mohl být spasený"... A tak chápeme, že Boží láska je pro celé lidstvo stejná a že je osobní. Boží láska není nějaký ušlechtilý princip, nějaká neměnná kosmická síla, která obklopuje humanitu v nějakém nezadržitelném procesu....

Bůh miluje každou osobu jako jednotlivce a volá všechny, kteří budou reagovat na Jeho lásku. On touží dát nejenom požehnání ale SÁM SEBE všem těm, kteří Ho budou opravdově hledat - a upřímně pláče pro ty, kteří odmítnou Jeho i Jeho lásku. Při tom na druhé straně dovoluje Satanovi, aby si shromáždil své učedníky a postavil své falešné království - zatím co dává lidem svobodu volby aby se rozhodli, komu budou sloužit. ....Bylo by ovšem chybné se domnívat že proto že Bůh pláče a touží po naší lásce, proto, že by nás jakkoliv potřeboval!

Zde opět máme rozdíl mezi Bohem Bible a falešnými Bohy světových náboženství. Aláh Islámu je samostatná entita, který byl vždy sám a nemohl pocítit lásku nebo přátelství, dokud nestvořil jiné bytosti. Brahman Hinduismu, který je "VŠECHNO", nemůže milovat či mít přítele, protože je neosobní a vše-zahrnující. A tak zde nemůže existovat vztah "Já-Ty". Na rozdíl od nich, Bůh Israele se důsledně představuje v celé Bibli - od Genese až po Apokalypsu - jako Jednota Třech Osob. Otec Syn a Duch měli stále mezi sebou přátelství i lásku a komunikovali spolu v dokonalé harmonii, a tak nepotřebovali existenci žádné další bytosti.

My jsme ti, kteří mají potřebu - a náš problém je v tom, jak říká Augustin, že dáváme přednost menším - nebo dokonce falešným potřebám. Jestliže milujeme Boha pro to, že potřebujeme Jeho ochranu a péči, potom ztrácíme radost z milování Boha pro Něj samého! Všechno ostatní je přidané požehnání. Dokonce i vedoucí Křesťané byli podvedeni tím, že přijali "žebříček potřeb", který přednesl Abraham Maslow, humanista bez Boha, jeden z otců New Age Hnutí. Maslow učil, že menší lidské potřeby, jako jídlo, oblečení, obydlí a.t.d. musí být splněné jako první. Teprve potom může přijít jakékoliv ocenění vyšších etických a spirituálních hodnot. To je kontradikce Bible, která říká "nejprve hledejte království Boží". a zároveň je na překážku láskyplnému vztahu, který máme mít s Kristem! A přesto Maslow svým učením otrávil církev, s dalším jedem psychologie...

RADOST A USPOKOJENÍ NEBE.

Co chceme od osoby kterou milujeme? Ne věci, ne dary, ale bližší spojení, více lásky, více intimního přátelství. Tím se dostaneme tam, kde dáváme sebe v touze potěšit Toho, kterého opravdu milujeme. Bylo nám řečeno, že Bůh nám dá koruny a odměny v nebi. Je vyloučeno abychom pochopili co to znamená, protože máme tak hrozně mlhavou představu o tom, jaké nebe vlastně je! Ať už jsou ty odměny cokoli, víme že budou vyjadřovat Jeho schválení - něco jako prohlášení že jsme, nějakou menší měrou, jak On dal svou milost, svého Boha potěšili. Jen ta skutečnost sama o sobě je již odměnou, jakou si kdy můžeme přát a bude nás těšit na věčnost. Její očekávání by nám mělo přinést radost už zde, na zemi.

Není neobvyklé, když se Křesťan cítí pokleslý - i možná deprimovaný. Občas cítíme, že je vyloučeno (když si uvědomíme, že On nemá žádný důvod nás milovat) aby s námi kdy mohl být spokojený. Jistě že věčnost nám přinese pocit smutku spíš, než odměny za ten náš ubohý výkon. Toužíme slyšet "Dobře, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný ..vejdi v radost svého Pána" Matouš 25:23 ale máme obavu, že tomu tak nikdy být nemůže! Taková pokora srdce, protože odráží jednoduchou pravdu naší situace, vyjma Jeho milostí, Křesťanovi sluší - ale v těch chvílích je dobré si připomenout slova Písma:

"Proto nesudte předčasně, dokud nepřijde Pán který osvítí i věci skryté ve tmě a zjeví úmysly srdcí a tehdy se každému dostaneme pochvaly od Boha". 1 Korint. 4:5... Taková chvála - nevzbudí v nás nějaký pocit potěšení z nás samých v domnění, že přece jenom v nás něco dobrého je? Pakliže ano, takový postoj by zatemnil Boží slávu a oloupil nás o radost nebe. Co je to za radost? Nejde o to stát se něčím nebo někým, kdo by si zasloužil chválu. Měl by to být stav úžasu, ohromení a vděčnosti z toho, že On si nás vezme k sobě a udělá z nás radost Jeho srdce...

Nikdy, nikdy nebudeme hodni nebe, nebo Jeho lásky. Někaký pocit vlastní ceny by zničil všechno tím, že by obrátil pozornost a slávu na nás. Vždy budeme tvorové a On Stvořitel! Vždy budeme hříšníci spasení milostí a vykoupení Jeho krví, a On bude navždy naším Spasitelem. Protože nás naplnil svou láskou, naší touhou - po vždy - bude vidět Ho oslaveného a chváleného se vši kapacitou, kterou On dodává. Jeho věčná radost nám bude žehnat sama od sebe!

Takový bude zázrak nebes. Možnost, že by On mohl být námi potěšen, přináší radost za hranice našeho dnešního porozumění. To že každý obdrží pochvalu od Boha neznamena, že každý bude pochválen na stejném stupni. Každý pohár bude přetékat radostí, ale některé poháry budou hlubší než druhé. Nebude ani potřeba tyto rozdíly zaznamenat, ale i kdyby byly zřejmé, takové porovnání nebude mít vůbec žádný smysl v prostředí nebeského blaha... Vše co On je, plná nekonečnost Jeho osoby, to bude mít každý bez rozdílu...

David, který znal Boha dobře, nám prozrazuje tajemství blízkého vztahu, který on prožíval" *O jedno jsem prosil Hospodina, a jen o to budu usilovat; abych v Jeho domě bydlel všechny dny, pohlížel na Jeho slávu a studoval Jeho vůli". Žalm 27:4...* Není pochyb o tom, že poznávat Boha a prožívat kouzlo Jeho lásky bylo Davidovou touhou, jak mnoho jeho žalmů dosvědčuje: *"Bože, ty jsi mým Bohem, hledám Tě za úsvitu, má duše po Tobě žízni" Žalm 63:1...* I přes odmítnutí, která David prožil jak od rodiny, tak i od přátel, jeho srdce bylo naplněno radostí z Pána - radostí, která ho posilovala v době všech těch strastí..... Měl také hluboké porozumění nebe a věděl že radost, kterou částečně prožil na zemi, bude plně realizovaná v nebi. Je to očekávání nebeské radosti a intenzivní rozkoše z Boží přítomnosti, které zdvihá naše naděje z této země na nebe. V jeho meditaci na Žalm 48, Augustin píše že *"v nebesích bylo slíbeno to, co na zemi hledáme"...* V jiném Žalmu David napsal: *"Stežku života mi dávaš poznat; ve Tvé přítomnosti je radost, ve Tvé pravici je blaho"...* (16:11).

VÝZVA PRO NAŠE SRDCE.

Pavel píše, že v posledních dnech budou *"lidé více milovat požitky než Boha"* v 2 Timoteovi 3:4.. Jaké obvinění! Jaká výzva k přezkoumání našich předností! Jak se budeme jednou stydět až si uvědomíme, že ubohé radosti tohoto světa nás oslepovaly k nekonečné a věčné radosti, kterou Bůh připravil pro ty, kteří Ho milují...Jak špatná výměna: Nebeské za Pozemské! Už před 200 lety William Law napsal: Až chytí těla dojdou k poslednímu dnu, a pýcha života bude mít jen mrtvé tělo za příbytek, pak lidská duše pozná že nic nevlastní a ani nemůže prohlásit "Uděláám to", "To je mé". Potom všechno co člověk má či dělá, bude buď Boží sláva v něm manifestovaná, nebo síla pekla vlastníci jeho duši. Čas, kdy si člověk hraje se slovíčky, honí se za postavením, a baví se hloupými hračkami marnivého světa nebudou trvat déle, než on je schopný jíst a pít s tvory tohoto světa. Až ten čas přijde, musí se vzdát všech pokladů a poct jak pravil Šalamoun: *"Marnost nad marnost"*....

Zaznamenali jsme Janův slib, že naděje Kristova návratu má očištný vliv na ty, kteří se těší. Čistota srdce je potřebná, máme-li vidět Boha (Matouš 5:8). Ježíš se zdál klást na to velký důraz, když varoval: *"Když si však špatný služebník řekne 'Můj pán nepřichází', Matouš 24:48. Stojí za zamyšlení to, že náš Pán spojuje špatnost v radosti nad myšlenkou, že Jeho návrat bude opožděný - zatím co spravedlnost je vytvářena radostným očekáváním Jeho návratu.*

Zcela jistě nám ukazuje důležitost pevné naděje v Jeho iminentní návrat za kterou, jak učí Pavel, se dostane *"koruna spravedlnosti"*. 2 Timoteovi 4:8. A opět je zde implikace že netěšit se na Jeho příchod, otevírá cestu zlu do našeho nitra. Ukazuje to nedostatek lásky ke Kristu a příliš lásky k našim sobeckým ambicím, které by Jeho návrat jistě přerušil. Je třeba požádat Pána, aby prozkoumal naše srdce v tomto směru.

Existují nějaké věci které chceme dokončit, místa, která bychom chtěli ještě navštívit, a dokonce i - vítězství přivést lidi ke Kristu, která jsou pro nás důležitější, než být vytrženi z této planety a žít v nekonečné přítomnosti Krista? Je to postoj našeho srdce, který dělá ten rozdíl! "Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, potom jsme nejubožejší ze všech lidí" prohlašuje Pavel v 1 Korint. 15:19.

Křesťan který je plný radosti, vložil svou naději na nebe. On nežije pro tento svět a dělá oběti, aby potěšil svého Pána a aby si mohl být jistý tím, že jednou v nebi uslyší to své *"dobře jsi udělal"*... Bible je plná příkladů těch kteří, aby potěšili Boha, se otočili zády k pozemským odměnám a poctám. Ti budou mít po celou věčnost potěšení z toho, že tak učinili.

Tak zní zpráva z dopisu Židům kapitola 11, kde dostáváme seznam hrdinů a hrdinek víry a je nám řečeno o jejich hrdinských činech. Nejnápadnější charakteristika každého na tom seznamu je skutečnost, že jejich finální naděje byla v nebe. Když byli donuceni udělat volbu, zvolili nebe. Bůh není dlužníkem nikoho! Představa kterou někteří lidé mají, že utrpení pro Krista a odmítnutí všeho abychom potěšili Boha, je karikatura kterou nakreslil sám Satan. Pravda, žádný kdo umírá, nelituje že přišel o nějaké světské radovánky, poklady či pocty tím že sloužil Bohu. A jak by mohli ti, kteří ztratili vše, byli mučení, zavřeni a i zabiti, litovat skutečnosti, že na ně čeká věčná odměna?

Pavel připomíná: *"Mám za to, že utrpení naší doby není zcela nic v přirovnání k slávě, která bude skrze nás manifestovaná. Římanům 8:18.*

*Protože naše malé útrapy, které trvají po okamžik, vytvářejí v nás mnohem větší váhu věčné slávy"...*2 Korint. 4:17..

Mojžíš viděl věčnou nebeskou perspektivu po celý svůj život a proto *"odmítl být synem dcery faraóna"* a raději se rozhodl pro útrapy společně se svým lidem raději, než pro bohatství a moc na dvoře faraóna. Nikdy ho nenapadlo, že by to měl ještě nějaký čas vydržet, než se posadí na egyptský trůn a tak získá nejlepší způsob jak "rekonstruovat" egyptskou společnost a kulturu do zbožné formy! *"Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství, než všechny poklady Egypta, protože upíral svou mysl k budoucí odplatě". Židům 11:26..*

LÁSKA - ZÁVAZEK NA VĚČNOST.

Víme, že - jako Jeho nevěsta bychom měli toužit být v Jeho přítomnosti a je nám líto, že se netěšíme na Jeho příchod tak, jak bychom měli. Jak probudit naši lásku k Němu? Za prvé si musíme uvědomit, že láska není jen sentimentální pocit který nás chytí bez naší kontroly. Manželství se rozpadají mezi mnoha Křesťany, protože manžel či manželka tvrdí že už toho druhého "nemiluje" a nebo že se "zamilovali" do někoho jiného. TO NENÍ LÁSKA ALE PADĚLEK VYROBENÝ V HOLLYWOODU!!! Láska v sobě zahrnuje neotřesitelný závazek jednoho k druhému a to znamená nejenom emoce, ale AKT VŮLE - jehož možnost Kalvinismus popírá. Kristus je náš příklad a manželé mají milovat své ženy tak, jako On miloval Církev. Manželství po příkladu Ježíše Krista nebude jenom samý svátek a sluníčko, ale může právě tak zahrnovat občas dávku zloby, nenávisť a nepochopení, které oplácíme láskou. To je přesně jak to udělal Kristus a to je ten druh lásky který mají mít manželé jeden pro druhého...

Nejenom že láska vyžaduje věrný závazek ale je to závazek ve smyslu Božího příkazu: Budeš milovat Boha celým svým srdcem, celou svou duši a celou svou myslí a svého bližního jako sebe samého". Jistě, láska zahrnuje hluboké city, ale je to v prvé řadě uposlechnutí Božího příkazu! Chce to ochotu nechat Boha vyjádřit svou lásku skrze nás. Kristus se nám zavázal na

věčnost a očekává od nás to stejné. A tak nemilujeme-li naše partnery v manželství, nemáme ani tu pravou lásku k Bohu, ať už to prohlašujeme jakkoliv hlasitě. Další důvod proč se těšíme na Jeho příchod je, že chceme vidět, jak náš Spasitel bude plně oslavený na této zemi, kde dříve našel pouze odmítnutí, opovržení, posměch... Srdce těch kteří milují Krista, truchlí když vidí jak tento svět, zaslepený pýchou jde za svou vidinou plastické utopie v dokonalém odmítnutí Toho, kdo touží zachránit každého z věčnosti hrůzy, kterou na sebe přinášejí. Milujeme-li Krista, chceme Ho vidět v plné poctě a slávě, které si zaslouží.

Náš vztah s Kristem bude navždy dokonalá láska. Až Ho uvidíme, víra a naděje ustoupí a dá místo zraku. Ale láska, dokonalá láska vydrží s námi navždy.... On si přeje být v naší přítomnosti mnohem více, než my jsme schopní toužit po Jeho. A protože On si získal naše city, my budeme věčně svázáni naší láskou k Němu - láskou která nejenom plyne k nám od Boha, ale která se od nás k Němu - skrze naše očištěná srdce - vrací v čistotě a lásce. A to bude Jeho věčný dar.

Znamení že Jeho návrat je blízký, jsou všude kolem nás jako nikdy před tím. Spící církve může být velmi brzy probuzená voláním, o kterém Kristus hovořil v podobenství, které je velmi obtížné pochopit, ale které se může splnit každým dnem:

"Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl pokřik "Ženich je tu, pojďme mu naproti!"

Matouš 25:5-6..

Konec .

2.11.1997...12:08:34...